

MARY BALOGH

Hoțul de visuri

Thief of Dreams

Mary Balogh

Copyright © 1998 Mary Balogh

Ediție publicată prin înțelegere cu

Maria Carvainis Agency, Inc. și Prava I Prevodi

Publicată pentru prima dată în

Statele Unite de Jove Books

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România tel.: 031 425 16
19; 0752 101 777

e-mail: comenzilitera.ro

Ne puteți vizita pe www.litera.ro/lirabooks.ro

Hoțul de visuri

Mary Balogh

Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba
română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mariana Petcu

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BALOGH, MARY

Hoțul de visuri / Mary Balogh;

trad.: Cristina Radu – București: Litera, 2016

ISBN 978 – 606 – 33 – 0831 – 4

I. Radu Cristina (trad.)

821.111 (73) – 31 = 135.1

MARY BALOGH Hoțul de visuri
Traducere din limba engleză
Cristina Radu

Capitolul 1

Ziua urma să fie nemaipomenit de plină. Se serba o zi de naștere – a douăzeci și una aniversare a lui Lady Cassandra Havelock, contesă de Worthing.

În mod normal, o astfel de aniversare n-ar fi fost atât de importantă pentru o doamnă. Dar asta era o excepție. Răposatul conte de Worthing murise cu un an în urmă, lăsând-o în locul lui pe singura fiică pe unul dintre acele rare domenii ce reveneau drept moștenire pe linie feminină, în lipsa unui succesor pe linie masculină, în ideea că noua contesă va fi păstrătoarea titlului pentru propriul ei fiu. Fratele răposatului conte fusese numit tutorele domnișoarei atâta timp cât era minoră. Nu era măritată și fusese imposibil pentru tutorele ei să-i aranjeze o căsătorie în timpul anului de doliu.

Așadar, aniversarea care urma să fie sărbătorită era un moment de o semnificație colosală. Contesa de Worthing – doar o simplă femeie – avea să-și dobândească majoratul și independența. Nu mai exista nimeni în viața ei – niciun bărbat – cu puterea de a-i rânduia viața. Cu toate astea, era un fapt bine stabilit că nicio femeie n-ar putea să-și trăiască viața independent de înțelepciunea superioară a unui bărbat, precum și de îndrumarea lui, în special când acea femeie avea un titlu, era bogată și deținea o vastă moșie în Somersetshire.

Faptul că pe deasupra era și frumoasă, plină de viață și fermecătoare complica și mai tare problema.

Cu toții căzuseră de acord asupra acestei chestiuni – unchiul și fostul ei tutore, mătușile ei și singurul văr bărbat ce era destul de matur pentru a i se permite să-și dea cu părerea.

Trebuiau să se pregătească pentru balul serii – urma să fie cel mai mare bal de care societatea din împrejurimi, dar și vecinii aveau să-și aducă aminte. Va fi acolo

Mary Balogh o orchestră întreagă și fuseseră invitați atâția oaspeți care și acceptaseră invitația încât se aștepta ca evenimentul să rivalizeze cu unele petreceri mai modeste ale sezonului londonez.

Pe lângă pregătirile pentru bal – și niciuna dintre rudele contesei nu voia să admită că greul acestei seri cădea direct pe umerii servitorilor – urma să fie întreaga tevatură a salutării și întreținerii oaspeților pe parcursul după-amiezii, și apoi mai erau și cei care veneau de la mare distanță, așa că nu te puteai aștepta să se întoarcă acasă cu trăsura după ce balul lua sfârșit. Aproape toate camerele libere urmau să fie ocupate.

Odată ce sosea după-amiaza, ziua avea să se desfășoare în propriul său ritm agitat. Toată lumea își dădea seama de asta. Dar dimineața era relativ liberă. Și o întrunire de familie era absolut necesară. Se convocă una în salon. Întreaga problemă – singura de altfel – era subiectul Cassandra.

În mod convenabil, Cassandra însăși lipsea de acasă în acea dimineață. Plecase spre conac pentru a-și vizita verișoara și prietena, distinsa domnișoară Patience Gibbons. Pe lângă asta, mersese acolo pentru o ultimă probă a rochiei pe care urma să o poarte la bal. Croitoreasa și cele două ajutoare ale ei care fuseseră aduse tocmai din Londra pentru a face rochiile de bal pentru toate doamnele fuseseră găzduite la conac și nu la reședință.

Cassandra nu știa de întrunirea de familie ce se ținea în absența ei – și în interesul ei.

Onorabilul domn Cyrus Havelock prezida stând în picioare în fața unui șemineu gol. Nimeni nu-i pune la îndoială rolul conducător, de vreme ce el era singurul frate al răposatului conte și care, mai mult decât atât, ratase titlul cu doar o jumătate de oră, fiind născut ca geamăn mai mic cu exact acel interval de timp. Nu că domnul Havelock ar fi fost iritat în vreun fel de poziția sa inferioară, așa după cum se străduia mai mereu să-și asigure familia. Căpătase o moștenire frumușică la moartea mamei lui, când moșia învecinată, Willow Hall, îi fusese acordată. Și ținea la Cassandra.

Hoțul de visuri

Ceilalți membri ai familiei prezenți acolo erau doamna Althea Haverlock, Lady Beatrice Havelock, sora nemăritată a răposatului conte, Lady Matilda Gibbons, văduva baronului Gibbons și de asemenea soră a răposatului conte, și domnul Robin Barr-Hampton, fiul doamnei Havelock din prima căsătorie. Robin nu putea fi numit membru al familiei în sensul strict al cuvântului, dar avea douăzeci și patru de ani, era un moșier respectabil, înstărit și independent, chiar dacă la un nivel mai inferior atât față de tatăl său vitreg, cât și față de vărul său vitreg, și era un tânăr inteligent și prietenos.

— Întrebarea este – încep domnul Havelock după ce atrăsese atenția să fie liniște dregându-și glasul cu un sunet grav și ridicându-se în vârful picioarelor înainte de a reveni din nou pe călcâie, ce să facem cu Cassandra? Își vârî mâna între nasturii vestei lungi de mătase și se uită în jur. Probabil că era un noroc pentru el că, așa cum era la modă, jiletca lungă cu cute laterale și manșete late stătea evazată la poale și nici măcar nu trebuia închisă pe pieptul său lat.

— Eu o să rămân aici cu ea atâta timp cât va avea nevoie de mine, frate, spuse Lady Beatrice pe tonul strident ce o caracteriza. Nu mă mai consider păzitoarea, ci însoțitoarea, prietena și îndrumătoarea ei. O să rămân în aceste trei poziții pentru mulți ani de aici încolo, dacă bunul Dumnezeu o să vrea. Încă nu sunt senilă.

— Fir-ar să fie, Bea, spuse fratele ei, nimănui nu-i trece așa ceva prin cap. Dar ce să facem cu ea, asta este întrebarea.

— Worthing trebuia s-o ia de mult la Londra, spuse Lady Matilda. Beatrice se putea duce ca însoțitoare. M-aș fi dus și eu împreună cu draga de Patience. Am discutat cu el despre asta în rarele ocazii când dădea pe acasă, dar întotdeauna spunea cum Cassandra era prea tânără pentru astfel de frivolități și că-i era mai bine la țară. Cine eram eu să-l contrazic? Dar chiar cred că tu ai fi putut avea o discuție cu el, Cyrus.

— Frivolitate! Domnul Havelock scutură din cap cu o agasată neîncredere. Ce poate fi mai serios decât să i se găsească soț unei fiice? Nu voia să fie deranjat

8 *Mary Balogh* cu fătuca, asta era chestia. Ar fi trebuit să se

mărite de mult.

— Tocmai asta i-am sugerat și eu ultima dată când a fost acasă, dacă-ți aduci aminte, iubitule, spuse doamna Havelock. Londra era locul unde se putea găsi un soț convenabil pentru draga de Cassandra, i-am spus, în special în condițiile moștenirii. E încă greu de crezut, trebuie s-o spun, că acum e contesă de drept și că tot domeniul Kedleston Park e al ei. Sărmana Cassandra, draga de ea – singură de tot.

— Eu mi-am făcut datoria ca tutore al ei în ultimul an, spuse domnul Havelock, ridicându-se din nou în vârful picioarelor înainte de a reveni legănându-se, spre o poziție mai stabilă. Dar am avut mâinile legate. Cu toții am fost în doliu după Worthing până azi. Cum aș fi putut să-i aleg un soț în perioada asta?

— Nu puteai, frate, spuse Lady Beatrice. N-ai niciun motiv să-ți faci vreun reproș. Niciunul din noi n-are. Perioada de tutelă ți s-a terminat, dar ești încă unchiul ei, și noi suntem încă mătușile ei. Avem o răspundere uriașă față de ea.

— Ceea ce ne aduce înapoi la problema noastră, spuse domnul Havelock. Ce să facem cu Cassandra? Nu mai e minoră, are titlul, are în proprietate toate astea – își roti mâna de jur-împrejur – și va fi o pradă pentru fiecare vânător de avere din țară. Ascultați-mă bine pe mine! Deja există o duzină de tineri chiar aici, în acest comitat, ce așteaptă ziua de azi cu sufletul la gură.

— Cassandra e o fată inteligentă, spuse Lady Beatrice.

— Ai dreptate când folosești acest cuvânt. Cassandra e o fată, Beatrice, spuse doamna Havelock. E drăguță, dulce, încrezătoare și chiar foarte tânără. Va avea nevoie de multă îndrumare pentru a se feri de vânătorii de avere și a alege un tânăr cumsecade și serios care să fie un bun administrator al moșiei pentru fiul lor.

— Acum e sfârșitul lui mai și prea târziu să fie luată la Londra pentru sezon anul ăsta, spuse domnul Havelock cu un oftat supărat. Poate că ar trebui să planificăm pentru anul viitor. Să-i prezentăm domni de rangul ei, bărbați cu avere proprie. Să se poată uita la ea. Să facem

Hoțul de visuri o treabă așa cum se cuvine, așa cum ar fi trebuit să fie făcută cu trei ani sau mai mult în urmă.

— Și eu o s-o iau pe Patience, spuse Lady Matilda. Până atunci o să împlinescă nouăsprezece ani. E foarte corect ca fiica unui baron și nepoata unui conte să fie introduse în societate și prezentate la curte. Și s-a făcut frumușică, deși nu atât de drăguță cum e Cassandra, trebuie să admit. Atunci, s-a stabilit, Cyrus?

— O să merg și eu, spuse Lady Beatrice. Tu o să-ți ocupi timpul cu Patience, soră. Eu o să mă îngrijesc de interesele Cassandrei. N-am nicio îndoială că o să fie o partidă superbă.

— Am putea merge și noi, spuse doamna Havelock. O să mergem, Cyrus? O să fim aproape de scumpul de Rupert la școală, iar Amy și cu Hannah o să se bucure să viziteze orașul. În afară de asta, o să-i fie de ajutor să aibă un unchi în locul tatălui pentru a-i alege tineri potriviți și pentru a discuta un aranjament de căsătorie în numele ei. N-am mai fost la Londra de mult timp, într-adevăr.

— Se pare că-i cel mai bun plan, spuse domnul Havelock după ce-și țuguiase buzele și căzuse pe gânduri pentru câteva clipe. Deși până atunci va fi împlinit deja douăzeci și doi de ani. E o vârstă înaintată pentru o femeie nemăritată.

— Asta-i bună! exclamă Lady Beatrice nervoasă. E doar o copilă, frate. Se va crede pur și simplu că ea și familia ei au o atitudine critică. Cassandra e frumoasă, are o poziție și avere destulă ca să nu fi existat nevoia de a pune mâna pe primul tânăr destul de prezentabil care mormăie o ofertă. Va părea și mai atrăgătoare pentru prudența ei. Păi, eu am primit mai multe oferte după ce-am împlinit douăzeci și doi de ani decât am primit vreodată pe când aveam vârsta potrivită de măritiș.

— Cu siguranță că nu vrem să existe aceeași prudență la Cassandra cum ai avut tu, Beatrice, spuse doamna Havelock chicotind. Erai liberă să faci ce vrei cu viața ta. Cassandra are datoria să facă un fiu căruia să-i dea titlul. Sau măcar o fată.

Mary Balogh

— Păi, atunci e stabilit, spuse domnul Havelock ridicându-se din

nou pe vârfuri înainte de a reveni la o poziție mai stabilă. E o ușurare, trebuie să recunosc. O să vorbesc cu fătucă mâine după ce toată tevatura asta cu ziua de naștere s-a isprăvit.

— O, Doamne, dar ai uitat ceva, domnule, spuse Robin Barr-Hampton de la fereastra unde stătuse încă de la începutul întrunirii. Cu toții ai uitat ceva.

Se întoarseră spre el cu sprâncenele ridicate a mirare.

— Cass poate că nu vrea să fie dusă la Londra, spuse Robin. S-ar putea să refuze categoric să meargă acolo. Și începând de azi, are tot dreptul s-o facă. Nu poate fi forțată.

— Dar noi facem planuri pentru binele ei, dragul meu, spuse mama lui.

— S-ar putea să-i displace profund că alții fac planuri pentru ea, spuse Robin. S-ar putea foarte bine să-i displace însuși faptul că această întrunire are loc – în casa ei și în absența ei.

— Noi suntem familia ei, Robin, îi reaminti Lady Beatrice. O iubim. Avem tot dreptul să fim îngrijorați în legătură cu fericirea ei viitoare.

— Fir-ar să fie, spuse domnul Havelock ridicându-și o mână să se scarpine pe sub peruca nepudrată și tunsă scurt. Doar nu e ca și cum încercăm s-o mărităm cu un netrebnic de țopârlan bătrân care să-i risipească averea și s-o bată în fiecare zi, Robin. Chiar din contră. Poate să aleagă pe cine vrea, cu condiția ca eu să fiu de acord – cu condiția ca noi să fim de acord. Suntem mai bătrâni și mai înțelepți ca nepoata mea.

— Dar poate că n-o să vă ceară aprobarea, spuse Robin. Nu e deloc obligată s-o facă, domnule, dacă îmi permiteți s-o spun. Mi-ați permite să sugerez un plan alternativ?

Tatăl lui vitreg își țuguie buzele și întreaga atenție se concentrează din nou asupra lui Robin.

— Cass n-a fost niciodată la Londra și nici nu și-a exprimat vreo dorință să meargă acolo, spuse Robin. E fericită aici. Cass e întotdeauna fericită. M-aș gândi că e de dorit să se aranjeze lucrurile astfel încât să poată

Hoțul de visuri rămâne fericită. Asta se poate îndeplini cel mai bine prin a o ajuta să-și ducă viața exact așa ca până acum și cum a fost dintotdeauna – mă rog, asta e părerea mea.

— Dar nu poate fi fericită dacă rămâne nemăritată, Robin, spuse Lady Matilda și apoi își mușcă buza. Îmi cer scuze, Beatrice.

— Dar eu sunt de acord cu Robin, spuse Lady Beatrice. Celibatul e suficient de bun pentru o femeie cu un caracter puternic, dar Cassandra n-o să fie fericită rămânând nemăritată. Fata asta are nevoie de un bărbat și de copii.

— Mi-aș oferi smerit serviciile pentru ambele. Cass a ținut întotdeauna la mine și eu la ea. Alții poate că mă acuză că aș fi un vânător de avere de vreme ce proprietățile și averea mea sunt mici în comparație cu ale ei. Dar voi toți știți că nu-i adevărat. Aș face-o pe Cass fericită și i-aș oferi protecția masculină de care are nevoie. Aș administra cu grijă proprietatea, atât de dragul ei, cât și pentru fiul nostru. I-aș permite să fie – ei bine, să fie Cass. Aș vrea să-i ofer mâna mea în seara asta, înainte de a fi zăpăcită de vânătorii de avere – și or să vină destui la ușa ei cât de curând. Dar n-aș face-o fără aprobarea dumneavoastră, domnule, sau a ta, mamă, sau a voastră, mătușă Matilda și mătușa Bea.

Reușise să impună tăcerea în încăpere. Toată lumea stătea și pur și simplu se holba la el.

— Dragă, e o ofertă minunată, spuse în cele din urmă mama lui. Știu că ai vrut să spui exact asta. Și e adevărat că tu și Cass ați ținut întotdeauna unul la altul.

— S-ar putea să fie într-adevăr cel mai bun plan dintre toate, spuse Lady Matilda. Cass iubește moșia Kedleston, e adevărat, și s-ar putea să nu-i fie pe plac să fie luată de aici de către un bărbat cu moșii în altă parte a țării. Și te știm ca pe un bărbat onorabil, Robin. Aș îndrăzni să zic că ar fi o căsătorie din dragoste.

— Căsătoria ar putea avea loc în vara asta, spuse Lady Beatrice și n-ar mai trebui să ne trambalăm cu toții la Londra la primăvară. Nu mi-a plăcut niciodată Londra – un loc dezgustător, care miroase urât, plin de cerșetori

Mary Balogh și de paraziți. Și n-ar mai trebui să mă obișnuiesc cu prezența unui străin în casă după ce Cassandra se mărită. Sunt de acord cu ideea. Ce spui, frate?

Domnul Havelock se uită înspre fiul său vitreg cu gura ținută și cu o căutătură încruntată. Se legănă, ridicându-se pe vârfuri.

— Fir-ar să fie, s-ar putea să meargă, spuse el. Te-ai dovedit a fi un bun administrator al propriei tale moșii, Robin. Da, chiar așa, s-ar putea să fie cea mai bună soluție dintre toate. În seara asta, spui tu? Aș putea să fac anunțul la cină. Sau de pe scena orchestrei înainte de sfârșitul balului. Măine putem vorbi despre contractul de căsătorie, băiete. Azi se întâmplă și așa prea multe. Moșia ta poate fi dată celui de-al doilea fiu al tău. Da, pe Dumnezeuul meu, îmi place. Nu mă simțeam prea în largul meu să aștept aproape un an întreg, trebuie să mărturisesc. Putem să facem primele strigări duminică.

— Uitați un singur lucru, domnule, spuse Robin zâmbind.

Toți ochii se îndreptară din nou spre el.

— Cass poate să refuze, spuse el. Are tot dreptul s-o facă.

— Dar nu există absolut niciun motiv pe lumea asta ca s-o facă, dragă, îl asigură mama lui.

Întrunirea se sfârși într-un mod satisfăcător. Familia Cassandrei, cei ce o iubeau și îi doreau fericirea și un viitor asigurat, aranjaseră ambele treburi. Niciunul din ei, cu excepția lui Robin însuși, nu era tulburat de îndoieli în legătură cu faptul că nepoata lor va găsi planul foarte mulțumitor, așa cum era pentru ei.

Cassandra, Lady Worthing, își ridică privirea spre soare și trase adânc în piept aerul proaspăt.

— Mm, spuse ea, și se opri în mijlocul cărării acoperite de iarbă, își întinse brațele în lateral și se învârti de jur-împrejur, râzând. Nu-i așa că asta e cea mai frumoasă zi dintre toate, Patience?

Verișoara ei se opri și se uită la ea.

Hoțul de visuri

— Păi, este o zi minunată, Cass, spuse ea, deși azi de dimineață a plouat. Dar firește că ție ți se pare mai încântătoare ca oricui altcuiva. Azi e ziua ta de naștere.

— Și sunt liberă, spuse Cassandra, făcând încă o piruetă. Juporul și fusta rochiei sale de muselină, deschisă în față, se roti în jurul ei înainte de a se reazeza pe micile cercuri pe care le avea dedesubt. Își îndreptă capul, și borul pălăriei mari de pai, înclinată înspre față peste boneta rotundă din dantelă, îi apără din nou fața de soare.

— Haide, spuse Patience râzând, ce, înainte de asta erai prizonieră, Cass?

— Eram, răspunse Cassandra. Eram în doliu. Nu-i oare absolut de necrezut să te uiți la tine și să nu vezi negrul ăla auster! Dar, desigur, tu n-ai purtat doliu atât de mult timp ca mine. Nu era tatăl tău. Și azi sunt majoră, Patience. S-a terminat cu tutorii. S-a terminat cu bărbații care să-mi conducă viața. Sunt cea mai fericită dintre muritori. Câte alte femei pot să afirme la împlinirea a douăzeci și unu de ani că sunt libere și să vorbească serios?

Cassandra rămăsese la conac multă vreme după ce proba pentru rochie se terminase. Rămăsese exact pentru că era nerăbdătoare să se întoarcă. Dar oaspeții aveau să sosească cel mai devreme la mijlocul după-amiezii și nu era nimic de făcut în sala de bal decât să stea în calea servitorilor, care erau cu mult mai pricepuți decât ea și cărora le dăduse instrucțiuni foarte clare și detaliate. De îndată ce se înapoia în casă, știa, o să fie ca un urs în cușcă. Deși asta era cea mai fericită zi din viața ei, știa prea bine că cea mai fericită parte a zilei va veni în seara asta, cu balul. De-abia aștepta. Și acum era în drum spre casă, urcând dealul de la conac și de-a lungul crângului de tei, până când în depărtare se putu zări grădina de flori în trepte de lângă casă și casa însăși.

— Unchiul Cyrus n-a făcut pe tiranul cu tine, spuse Patience. Ar fi bine, Cass, să nu-ți manifesti motivul exuberanței în fața lui.

— Oh, păi nu. Cassandra arăta cuprinsă de muștrări de conștiință. A fost cel mai îngăduitor dintre tutori. N-aș vrea să-l jignesc pentru nimic în lume. Dar să știi că

Mary Balogh mă tratează ca și cum aș fi copil, Patience. Ca și cum aș fi o nătăfleață. Nu mă ajută deloc faptul că sunt groaznic de scundă și că arăt cu mult mai tânără decât vârsta mea. Poate că aș fi

mai mult luată în serios dacă aş avea vreo doi metri înălţime. Râse veselă, şi verişoara ei i se alătură.

— Dar e în firea bărbaţilor să se poarte astfel cu femeile, spuse Patience, şi în firea femeilor să fie tratate aşa. Nu ştiu ce m-aş face fără unchiul Cyrus care să vegheze asupra mea. Mama nu-i cea mai practică persoană, deşi e neloial din partea mea să spun asta cu glas tare. În afară de asta, Cass, în curând o să ai un alt bărbat care să aibă grijă de tine şi care o să-ţi placă mai mult decât unchiul, îndrăznesc să spun.

Cassandra se încruntă.

— De ce suntem noi aşa de bune prietene? Întrebă ea, dar nu aşteptă un răspuns. Suntem atât de diferite, Patience. Tu vorbeşti aici despre un soţ, nu-i aşa? Toată lumea crede că acum o să aleg pe cineva în mare grabă pentru că n-am altă opţiune. N-aş putea să mă descurc fără un bărbat. M-aş face bucăţi. Kedleston s-ar năru.

— Haide, Cass, spuse verişoara ei, asta cam aşa e, nu te-ai putea descurca.

— Aiurea! exclamă Cassandra neelegant. Toate astea sunt ale mele, Patience. Îşi flutură mâna arătând spre crângul de tei şi sugerând o suprafaţă mai mare dincolo de el. Şi azi am libertatea să mă bucur de ce-i al meu aşa cum vreau. De ce să renunţ la asta pentru un bărbat care să presupună că nu sunt decât o femeie fragilă ce are nevoie de îndrumarea lui superioară? De ce-aş face-o?

— Dar trebuie să te măriţi cu cineva, Cass, spuse Patience cu mult bun-simţ.

— De ce? Întrebă Cassandra. Mătuşa Bea nu s-a măritat niciodată şi pare a fi cât se poate de fericită aşa cum e, nemăritată. Totuşi, mătuşa Bea are ghinionul de a se baza pe rudele ei pentru un cămin. Eu n-am nici măcar piedica asta în calea fericirii perfecte. Sunt o femeie bogată şi am propria mea casă. N-am nicio intenţie să mă mărit. Niciodată. Ei bine, poate că nu vreau să zic că

Hoţul de visuri n-o să mă mărit niciodată. Dar doar dacă apare cineva foarte deosebit. Nud aştept. N-o să mă mărit niciodată doar pentru că aşa trebuie.

— Dar, Cass – Patience se uită îngrozită la ea. O să ai nevoie –

vreau să zic – nu-ți plac bărbații?

Cassandra râse.

— Bineînțeles că-mi plac, găsculiță proastă ce ești, spuse ea. Agreez compania bărbaților – sunt adesea cu mult mai amuzanți decât femeile. Îmi place să dansez cu bărbații. Îmi place chiar să flirtez cu ei. Dar nu mi-ar plăcea să fiu în proprietatea unuia dintre ei.

— Nu te gândești la proprietate când te măriți din dragoste, spuse Patience.

— Oh, aș de unde! Cassandra își ridică privirea din nou pe când lăsa crângul de tei în urmă și deasupra lor nu mai era decât cer albastru și lumina soarelui. Oftă mulțumită. Câte persoane cunoști tu, Patience, care s-au căsătorit din dragoste? Mai toate femeile spun că sunt îndrăgostite când se mărită, desigur, și unii dintre bărbați, de asemenea, presupun. Dar destul de repede căsătoria se transformă într-o foarte banală plictiseală. Câteodată partenerii abia dacă se pot suporta unul pe altul chiar înainte ca primul an să se sfârșească.

— Asta nu-i drept, spuse verișoara ei. Unchiul Cyrus și mătușa Althea sunt afectuoși unul față de celălalt.

— Afectuoși! spuse Cassandra disprețuitor. Nu-i nicio scânteie în cuvântul ăsta. Dar descrie la perfecție sentimentele unuia față de celălalt. Nici măcar nu cred că există așa ceva ca dragostea romantică. E doar o iluzie a celor care o doresc sau a celor care trebuie să se căsătorească.

— Greșești, Cass, spuse Patience.

— Bănuiesc că tu știi din proprie experiență, spuse Cassandra. Și apoi se uită la verișoara ei, șocată de idee. Te-ai îndrăgostit, Patience? Ești îndrăgostită?

— Haide, spuse Patience, roșind, ce întrebare mai e și asta, Cass?!

— Ești, spuse Cassandra, izbucnind în râs. Oh, asta-i grozav! Cine e?

Dar Patience se rușină foarte tare.

Mary Balogh

— Greșești, spuse ea.

— Nu, nu greșesc. Ochii Cassandrei jucau. Și nu fu greu să ghicească cine era drăguțul secret al lui Patience. Fusese legată la ochi să nu observe. Erau prieteni de atâția ani ei trei, încât nici nu-i trecuse prin cap să se gândească la dragoste în ce-i privea pe ei doi. E Rob. Oh, minunat! E destul de chipeș și drăguț, admit asta, Patience, deși poate e un orășean puțin prea serios pentru a fi descris drept spiritual. Dar cu toate astea, oh, da, într-adevăr, e perfect pentru tine! Sunt de acord, îți dau binecuvântarea mea. Chicoti cu veselie. Și el, el te iubește? Suferă după tine? Trece prin nopți fără de somn, perpelindu-se în patul răvășit, neputând să nu se gândească la tine și tânjind după tine?

Dar Patience nu gustă gluma asta. Se îmbujorase și mai tare și arăta extrem de stânjenită. Cassandra deveni brusc serioasă când văzu efectele tachinării ei. Totul era cât se poate de serios pentru verișoara ei.

— Iartă-mă, spuse ea. Dar e Robin, Patience? îl iubești?

— Și el nu știe că exist decât ca o verișoară cu mult prea mică pe care s-o suporte, spuse Patience. Nu trebuie să mai spui nimic despre asta, Cass. Și lui n-o să-i suflă niciun cuvânt. Aș muri de umilință.

— Dar ați fi o pereche perfectă, zise Cassandra. De ce nu se gândise oare la asta până acum? De ce nu băgase de seamă? Ea și cu Patience erau prietene foarte apropiate. Dar ea fusese învăluită în întâmplările din propria ei viață tot anul trecut, de la moartea tatălui ei, chiar când împlinise douăzeci de ani. Cât de egoistă și de egocentrică devenise!

— N-o să fie niciodată, spuse Patience, cu o voce aproape supărată. Robin te place pe tine, Cass.

— Pe mine? Cassandra se opri în loc uitându-se uimită la verișoara ei. Firește că mă place. Am fost prieteni și tovarăși de joacă dintotdeauna. Dar nu vrei să spui asta, nu-i așa? Că-i place de mine. E absurd, Patience. Suntem ca frate și soră.

I

Hoțul de visuri

— Și totuși, spuse Patience, nemaifiind nevoie de alte explicații. Dar îndrăznesc să spun că n-o să-ți zică niciodată ceva, Cass. Ești cu

mult deasupra lui. Ești contesă. Și proprietara domeniului Kedleston.

Cassandra era cu mult prea uimită pentru a scoate vreun cuvânt preț de câteva clipe.

— Grozav! spuse ea în cele din urmă. Deci tu oftezi după Rob, și Rob oftează după mine, și eu – sunt complet liberă. O să dansez cu Robin în deschiderea balului din seara asta. O să-l înfrunt. Oh, nu, bănuiesc că n-o s-o fac. Ei, drăcie! Acum o să fiu stângace cu el – cu Rob. O să danseze cu tine?

— În partea a doua, spuse Patience.

— Ce bine! spuse Cassandra triumfătoare. Ne-a cerut dansuri la amândouă. Mie din datorie – îndrăznesc să spun că unchiul Cyrus i-a sugerat – și ție din afecțiune.

— Exact pe dos, spuse Patience. Eram acolo când ți-a cerut, îți aduci aminte? Cum să nu-mi ceară și mie?

— La dracu'! spuse iar Cassandra. Dar în fața lor apărură casă, și ea se luminează la față și grăbi pasul. Uite, o trăsură. Nu pot să văd a cui e, tu poți? E prea departe. Deși așa zice că oricum n-ai ști. Oaspeții au început să sosească, iar eu nu sunt acolo să-i întâmpin. Ce mai fel de a-mi începe viața de adult – *in absentia*. Dar Dexter o să conducă pe toată lumea în camera care trebuie, și toți o să se adune mai târziu pentru ceai în salon. Patience, dacă așa fi ceva mai emoționată, așa plesni cu totul, jur! Cum să te comporți ca o doamnă serioasă și matură când te simți ca un copil entuziast – și arăți exact așa. Ei bine, mâine o să mă transform. Râse veselă.

— O să ajungem acolo imediat, spuse Patience.

— Oricine o fi, a venit cam devreme. Nu cred că ar trebui să te simți vinovată, Cass. Mă întreb cine e. E doar o singură persoană, nu o familie întreagă.

Se zoriră pe pajiștea în pantă spre grădina cu flori în trepte, dar o cotiră înainte de a ajunge acolo, astfel încât să poată intra în casă pe ușa principală.

Cea mai fericită zi a ei era pe cale să înceapă cu adevărat, se gândi Cassandra.

Mary Balogh capitolul 2

Raze luminoase de soare se strecurau printre crengile și coronamentul frunzos al bătrânei păduri, urmate de fâșii de umbre mișcătoare pe fața călătorului, așa cum se afla întors spre fereastră. De pe drumul șerpuit și povârnit pe care mergea trăsura sa, putea vedea că pomii se găseau pe amândouă părțile cât vedea cu ochii.

— Doamne! spuse tovarășul său de călătorie așezat pe celălalt loc. Nimic altceva decât blestemații ăștia de copaci acum și în vecii vecilor, amin! E așa cum ți-ai imaginat, nu-i așa, Nige?

— Mm, răspunse Nigel Wetherby, viconte Wroxiey, auzind doar pe jumătate ce i se spusese. Nu, cumva diferit, Will. Dar, pe de altă parte, mi-am petrecut toată viața imaginându-mi locul ăsta, fără să-l văd vreodată până acum. Nu-ți poți închipui ceva exact așa cum e în realitate.

Era mai vast, mai impresionant. În minte puteai vedea doar o imagine luminată într-un singur fel. Acum putea simți frunzișul și pământul pe care căzuse ploaia de dimineață. Trase adânc aer în piept și își ținu răsuflarea. Și deși sunetul potcoavelor cailor și al roților trăsorii acoperea aproape toate celelalte sunete, era totuși conștient de ciripitul păsărilor într-o tonalitate mai înaltă decât zgomotele ce predominau.

— E mai întins decât mă așteptam, spuse el.

— Dumnezeuule mare! spuse însoțitorul său din nou, cu un dezgust suprem, încrucișându-și brațele peste pieptul masiv.

Totul era masiv la William Stubbs, de la capul ras, aproape chel – refuzase cu fermitate să poarte perucă, numind-o cuib de purici ce ar trebui pusă oriunde altundeva decât pe capul unui om – până la picioarele robuste, ce rivalizau în circumferință cu trunchiurile de copaci pe lângă care treceau. De asemenea, era aproape incredibil de urât, cu un nas ce fusese rupt de nenumărate ori și niciodată pus la loc cum trebuie, dinți mari și gălbejiți, o ureche conopidă și un ochi încă în locașul lui, dar sticlos și aproape fără vedere. Era, așa

Hoțul de visuri cum tovarășului și stăpânului său îi plăcea să spună, un tip pe care nu ți-ai dori să-l întâlnești noaptea, pe o alee lăturalnică – sau nici măcar la lumina zilei, la drept vorbind.

Nigel, viconte Wroxley, nu putea fi mai diferit de acesta. Înalt, elegant, chipeș, era de asemenea prototipul eleganței și al rafinamentului, așa cum era îmbrăcat după ultima modă din Londra, cu hainele croite de cel mai priceput și mai scump croitor din oraș. Cineva care nu se uita destul de atent pentru a observa lățimea umerilor și a pieptului pe sub redingota elegantă și vesta brodată, precum și inteligența ascuțită și atotștiutoare din ochii albaștri sub pleoapele grele ar fi putut să-l categorisească drept un filfizon nepăsător.

— Într-adevăr, Will, spuse el, bănuiesc că Dumnezeu are un oarecare amestec în ceea ce privește peisajul. Trebuie să te deprinzi cu ideea de a-ți petrece un timp aici, la țară – ceva mai mult timp, doar dacă nu te decizi să mă părăsești. Dar nu m-aș putea împăca cu ideea asta.

— Nici eu, Nige, spuse neverosimilul valet. Doamne, ți s-ar face felu' cât ai zice pește, dacă te-aș părăsi.

Nigel ridică din sprâncene și se uită la omul lui cu o superioară răceală, dar nu-i răspunse. Nu-i ardea de conversații lungi. Curiozitatea cu care se uita la priveliștea de dincolo de ferestre era mult prea mare. De fapt, se afla aproape de a-și împlini visul de-o viață, ce devenise mai mult obsesie decât vis pe parcursul ultimilor nouă ani. Ajunsese în punctul culminant al unui lung an de planuri și așteptare autoimpusă – așteptare inutilă dacă e să ne luăm după Will. Dar fusese planul lui și niciodată nu fusese cel care să asculte de sfaturi când acestea erau contrare propriilor sale tendințe.

Se întrebă dacă și acum era prea nerăbdător. Poate că ar fi trebuit să rămână peste noapte la hanul din sat și să aștepte până a doua zi pentru a merge în vizită. Se bărbierise și se îmbrăcase cu grijă în acea dimineață, dar deja era după-amiază. Îi plăcea să arate întotdeauna ca scos din cutie când mergea undeva. Aproape că devenise fanatic în legătură cu asta – adică din clipa când putuse să facă o alegere. Își strânse buzele pentru o clipă.

Mary Balogh și pleoapele îi coborâră și mai mult peste ochi. Dar nu descinsese la han. Doar își trimisese valetul înăuntru să-i rezerve o

cameră. Procedase așa cum se cuvine, credea el. La urma urmei, nu era decât după-amiază și trăise vreme îndelungată doar pentru acest moment. Poate că și-ar fi dat seama că era nervos, dacă ar fi fost obișnuit să se gândească la propriile sentimente în felul acesta.

Bătu darabana pe marginea ferestrei cu degetele lungi și îngrijite, și trase adânc în piept miresmele bogate ale frunzișului și ale pământului, ținând fereastra coborâtă. O mică turmă de căprioare păștea printre copaci, în stânga lui. Observă că nu se speriaseră de sunetul trăsurii. Probabil că erau destul de domesticite. Și apoi deveni conștient de mireasma puternică de rododendron și își îndreptă privirea spre sursa mirosului. Trăsura depăși pădurea și intră într-o zonă mai cultivată a parcului, deși aproape la fel de umbroasă.

În curând, bănuia el, o să vadă casa. Drumul cobora încet, îndepărtându-se de valea în care era satul. Cum era de așteptat, tufele de rododendron și alte tufișuri cultivate fură lăsate în urmă, drumul fiind acum mărginit doar de o vastă întindere de pajiști verzi. La distanță, din nou pe un teren mai înalt, continua vechea pădure.

Dar între capătul pajiștii și pădure, se găsea o casă. Însuși conacul Kedleston, imens și magnific – deși se aștepta desigur la un conac și chiar putuse să-și închipuie cum arată. Doar că încă o dată, realitatea îi depășise visurile. Era o casă în stil iacobin, clădită din cărămizi de un roșu șters, cu ferestre decorate cu piatră albă. Ferestrele sale înalte reflectau lumina soarelui. Configurația ei era contrară simetriei clasice a clădirilor mai moderne. Era crenelată, cu un fronton triunghiular. Ochii lui Nigel rătăciră peste ea. Oh, da, se gândi el cu satisfacție, nu era deloc dezamăgit.

— Doamne! Ei poftim, drăcia dracului! William Stubbs se răsucise în loc să se uite în urmă prin fereastră. Asta-i, Nige? E ca un castel de poveste, ca alea de li se spune ăloră mici.

Hoțul de visuri

— Dar e de-adevăratelea, Will. Vocea lui Nigel era moale, dar ochii erau destul de pătrunzători din spatele pleoapelor leneșe. Da. Era cu adevărat foarte real. În sfârșit. În cele din urmă.

Oare ea o fi acasă? se întrebă el. Nu trimisese veste că sosea.

Intenționat n-o făcuse. Nu voia ca ea să fie pusă în gardă. Absența ei, firește, o să-i dea planurile peste cap, dar nu credea că n-o să fie acasă – oricum, nu pentru multă vreme. Nu părăsise niciodată Kedleston. Nu fusese niciodată la Londra. Și cu o lună în urmă, fusese aici, așa cum fusese și acum trei luni și acum șase luni. Trimisese pe cineva să afle. Bineînțeles că acum va fi aici.

Se întrebă dacă o s-o găsească pe atât de drăguță pe câte auzise că era. Se spunea că era o frumusețe, deși nimeni nu i-o descrisese și nici el nu ceruse asta cuiva. Nu văzuse niciodată vreun portret de-al ei. Se întrebă ce fel de femeie era. Blândă și timidă? Așa și-o imaginase întotdeauna, bazându-și presupunerea pe faptul că nu-și părăsise niciodată căminul, că-și trăise viața la țară. Dar putea foarte bine să fie o scorpie, probabil, sau o țărancă încrezută și zgomotoasă căreia nu-i plăcea nimic mai mult decât să vâneze cu ogari.

Chiar că nu-i păsa cum arăta sau ce fel de femeie era. Planul fusese făcut, și era puțin probabil să se abată de la el acum, doar din cauza înfățișării sau a atitudinii ei.

— Și zici tu că ai așteptat tot anu pentru asta, spuse William clătinând din cap, când puteai să vii imediat, așa cum îți zisei io. Trebuie că ești dus cu pluta, Nige. Și toate astea pentru o țărăncuță care poa' că se uită cruciș și le ciupită de vărsat.

— Și virgină, adăugă Nigel cu un oftat.

— Ești prost ca noaptea, Nige, spuse valetul cu o minunată impertinență. Îți lipsește o doagă.

— Dumnezeuule, mi-ai mai făcut complimentele astea de multe ori, spuse Nigel. Dar ar fi mai bine să te abții în prezența locatarilor de la Kedleston, Will. Sau să mi te adresezi pe numele ăla familiar. Asta nu se face într-o societate politicoasă, așa cum m-am străduit să-ți explic încă de când ai insistat să te angajez în serviciul meu.

Mary Balogh

Mi s-ar putea sugera să te spânzur de primul copac și sunt destui pe aici – pentru nesupunere.

— Nime n-a reușit încă să lege o funie de gâtul' Lu bătrânul' Stubbs, milord, spuse valetul său, fără a arăta în vreun fel că s-a potolit

de la dojană. Adesea se referea la el cu apelativul „bătrân¹¹, deși în realitate era doar cu trei ani mai în vârstă decât stăpânul lui – treizeci și doi de ani, față de cei douăzeci și nouă ai lui Nigel. Da' tre' să știi că nu faci deloc bine ce faci, crez io. Ba mai mult decât să crez, io știu. Ți-am spus de atâta timp încoace, numai Dumnezeu știe. Nu te-am întărit îndeajuns, băiete! Își încrucișă brațele din nou și privi cu mândrie afectuoasă la elegantul și trufașul lui stăpân. Fă așa cum vrei, atuncea! Dar când femeiușcă asta o să te zăpăcească, să nu vii la bătrânul' Stubbs să-ți destupe mintea. Asta-i tot ce-ți spui io.

— Pentru binecuvântarea asta, Domnul fie lăudat, spuse Nigel sec. Nu că te-aș crede vreo clipă. Pe viața mea, Will, nu știu de ce îți tolerez impertinența. Se uită cu răceală la uriașul cel pocit de pe locul din fața lui, în vreme ce se juca cu mânerul monoclului. Nu și-l duse la ochi – poate pentru că William Stubbs arăta destul de înfricoșător și fără să fie mărit.

Trăsura se legănă pe ultima curbă și se opri în fața ușilor principale ale conacului Kedleston. Un rândaș se apropie cu pași hotărâți venind dinspre grajduri, pe lângă care trecuseră în drumul spre casă, și ușile se deschiseră chiar înainte ca vizitiul lui Nigel să poată coborî pentru a ciocăni în ele. Un lacheu alergă pe scări și se pregăti să-i deschidă ușa trăsurii pentru a coborî. Un alt servitor, majordomul după toate probabilitățile, stătea în capul scărilor, uitându-se cu interes, dar respectuos spre trăsură. Nu va afla nimic din felul în care arată. Era cumpărată de curând și vopsită simplu, fără vreun blazon de identificare.

— Măiculiță, Doamne, mormăi William. Păi acușa suntem duși, morți, Nige, și sosirăm în rai. Io m-am așteptat tot timpul să ajung în partea cealaltă.

— Bună ziua, domnule, spuse majordomul, mehnându-se formal din mijloc, când Nigel coborî din trăsură

Hoțul de visuri și se uită în jur cu o curiozitate nepăsătoare – era într-adevăr destul pentru a face pe cineva să se simtă minuscul. Am plăcerea să salut pe...? Se opri politicos.

— Wroxiey, spuse Nigel, fără a-și dezlipi ochii de peisaj.

Viconte Wroxley dorește s-o vadă pe contesa de Worthing.

Majordomul se încruntă gânditor.

— Milord, spuse el înclinându-se din nou pe jumătate. Nu cred că am numele dumneavoastră...

Nigel se uită fără grabă la bărbat, își ridică sprâncenele și așteaptă.

— ...pe lista oaspeților așteptați, milord, spuse majordomul, completându-și fraza cu întârziere. Fără îndoială a fost omis. Dacă vreți să intrați, milord, sunt sigur că putem...

— Nu sunt așteptat, spuse viconte. Vreau să vorbesc cu domnia sa. Te rog spune-i asta!

— Ea este... Acum majordomul categoric se încruntă. Nu sunt sigur că Excelența Sa e acasă. Va trebui să mă interesez. Dar se uită peste umărul vizitatorului observând calitatea superioară a trăsुरii, așa simplă cum era, starea cailor și se uită și la viconte totodată, observând redingota după ultima modă și croită cu pricepere, vesta și pantalonii, părul impecabil aranjat și pudrat, tricornul pe care-l ținea corect sub un braț, bastonul cu măciulie de argint ținut neglijent într-o mână înmănușată – și aerul său arogant de creștere aleasă. Și după asta, coborî din trăsura William Stubbs și se așează în fața ușii acesteia, cu picioarele depărtate și brațele încrucișate pe piept. Cred că s-ar putea să fie acasă, milord. Vreți să fiți atât de bun să intrați în salonul purpuriu?

— Aș vrea într-adevăr, spuse Nigel cu o voce slabă.

Salonul purpuriu făcea cinste descrierii sale, deși culoarea mobilei și a draperiilor se estompase odată cu trecerea timpului. Era o încăpere ce sugera o trecută opulență și un prezent ceva mai puțin prosper. Avea o ușoară ponoseală, deși mai puțin decât se așteptase Nigel să fie cazul. Ponoseala fusese mai puțin vizibilă în hol, cu lambriurile sale din stejar, de modă veche și tavanul înalt cu stucaturi.

Mary Balogh

Traversă încăperea spre o fereastră lungă și se uită afară printr-un ochi pătrat de geam. Parcurgea în minte drumul pe care venise cu trăsura cu doar câteva minute în urmă – prin pajiștea vastă,

în pantă spre tufişurile de mai jos şi spre copacii de sub ei. Şi spre valea şi dealurile ce se vălureau în depărtare. Observase că satul era ascuns vederii de copaci. Nu era greu de înţeles de ce casa fusese ridicată în acest loc special. Priveliştea era măreaţă. Era paradisul pe pământ – Will avea pe jumătate dreptate. Era Anglia.

Simţi acea durere familiară ce-i strângea ca o gheară inima. Anglia! Gândul la ea într-un anume moment fusese atât deznădejdea, cât şi singura lui speranţă. Anglia era paradisul – sau aşa i se părea lui atunci – şi tot atât de inaccesibilă în viaţa asta ca şi paradisul divin despre care se spunea că există după moarte.

În ultimul timp nu mai era înclinat spre astfel de impulsuri ale fanteziei. Dar da, o să-şi îngăduie un moment de entuziasm. Şi-l câştigase.

Fu o aşteptare lungă – zece minute cu totul. Începuse să creadă că ea nu era într-adevăr acasă sau că refuzase să-l primească – o posibilitate oarecum amuzantă. Se părea că azi aştepta alţi oaspeţi. Poate credea că n-are timp pentru el. Să insiste? Sau să se mulţumească să aştepte până mâine? Dorea să evite orice neplăcere pe cât posibil – asta fusese motivul lungii aşteptări şi a planului ticluit cu grijă.

Putea, desigur, chiar şi acum, să renunţe cu totul la plan. Will Stubbs, prietenul, confidentul şi doar întâmplător valetul său, fusese întotdeauna de părere că era un plan nebunesc. Will insistase mereu că Nigel Wetherby, viconte Wroxley, trebuia să meargă la Kedleston şi să-şi revendice drepturile, aşa cum era corect s-o facă. Nu era deloc înţelept să procedeze cu tact în ceea ce priveşte sentimentele unei femei, în special când acea femeie era o străină şi probabil se uita cruciş şi avea o limbă ascuţită pe deasupra. Nigel ar trebui să nu ţină seama de femeie, spusese mereu Will. Nu era nimic pentru el şi nu-i datora nimic.

Hoţul de visuri

Poate chiar şi acum ar trebui să procedeze aşa cum spusese Will, în loc să facă după capul lui. Sau poate că ar trebui măcar să se

retragă la han, să se mai gândească la toate astea încă o dată.

Dar era prea târziu. În spatele lui, ușa se deschise și el se întoarse încet, întrebându-se cine fusese trimis să se ocupe de vizita lui inoportună. Dar nu majordomul stătea acolo sau un alt servitor. Fără discuție era o doamnă-o tânără doamnă. Stăpâna casei, dacă nu se înșela.

Domnul și doamna Havelock erau în hol vorbind cu majordomul, când Cassandra intră în casă cu Patience, cu răsuflarea întretăiată și un aer spăsit.

— Erați aici să întâmpinați primul oaspete? întrebă Cassandra, încercând să-și desfacă funda de la ceafă ce îi ținea fest pălăria. Ce groaznic din partea mea să-l ratez! Un gând neplăcut îi trecu prin minte și se strâmbă. Pot să nădăjduiesc că era primul?

— Dexter a venit să ne cheme, Cassandra, îi spuse unchiul ei. Vizitatorul nu-i pe lista invitaților.

Cassandra se strâmbă din nou.

— Vai de mine, spuse ea. Pe cine am uitat?

— Pe nimeni, draga mea, o asigură mătușa ei. A spus că-l cheamă viconte Wroxiey. N-am auzit niciodată de el. Cu siguranță că nu-i de prin părțile locului. O să-l vadă Cyrus și o să afle ce treabă are.

— Nu trebuie să-ți faci griji în căpșorul ăla drăguț al tău, spuse domnul Havelock, cu un fel de jovialitate caldă cu care le vorbea nepoatelor sale încă de pe vremea copilăriei lor. Hai, du-te cu Althea și cu Patience, dragă.

Viconte Wroxiey? Nici Cassandra nu auzise niciodată de el.

— A întrebat în mod special de mine, Dexter? îl întrebă ea pe majordom.

— Da, milady, spuse Dexter cu o plecăciune. L-am invitat în salonul purpuriu, milady. Dar domnul Havelock...

Și Dexter o trata ca pe un copil. Toți servitorii făceau la fel. Nu că ar fi fost vreodată lipsiți de respect – nici vorbă. Dar era ceva în atitudinea lor, ceva blând

Mary Balogh și indulgent, ca și cum i-ar spune, dacă ar fi îndrăznit, că nu trebuie să-și facă nicio grijă de nimic. Ei o să aibă grijă

ca gospodăria să funcționeze ca pe roate și ca ea să fie răsfățată și protejată pentru tot restul vieții – sau până când o să aibă un soț care să preia aceste două responsabilități.

Ieri, se gândi ea, poate că i-ar fi adresat unchiului ei unul dintre acele zâmbete vesele și ar fi plecat cu Patience. Dar între ieri și azi era o diferență ca de la cer la pământ. Azi era adult. Azi era liberă.

— Așadar, o să-l văd, spuse ea, dăruind tuturor cel mai strălucitor zâmbet al ei. Se întoarse să se îndrepte spre salonul purpuriu. Mătușa și cu unchiul ei, își dădu ea seama înainte de a ajunge în salon, o urmau îndeaproape. Un lacheu, fără îndoială, chemat de Dexter, se grăbi în fața lor să deschidă ușile.

Cine naiba era viconte Wroxiey? Și ce treabă avea cu ea! Era ciudat să vină în vizită chiar de ziua ei de naștere! În inima ținutului Somersetshire, arareori te întâlneai cu străini. Viața era foarte sigură și foarte plăcută aici – și adesea foarte plicticoasă.

Cassandra se opri în ușa salonului purpuriu înainte de a intra, așa încât mătușa și unchiul să se poată apropia ca s-o supravegheze așa cum trebuie. Vizitatorul ei, viconte Wroxiey, stătea lângă fereastră, uitându-se afară, deși se întoarse când auzi ușa deschizându-se. Într-adevăr, nu-l cunoștea. Nu-l văzuse niciodată până atunci, de asta era sigură. Nu l-ar fi uitat dacă l-ar fi văzut.

Era tânăr, cu siguranță că n-avea mai mult de treizeci de ani. Era ceva mai înalt decât media și suplu, nu slab – cu siguranță nu slab. Era și chipeș, într-un fel, cu fața mai degrabă slabă și nasul proeminent. Dar ce o șocă cel mai mult în cele câteva secunde care trecuseră înainte să scoată cineva vreo vorbă era eleganța lui ireproșabilă și neostentativă. Știu imediat că el venea cu siguranță din Londra sau cel puțin dintr-unul dintre centrele urbane elegante.

Hoțul de visuri

Totul la el sugera bogăție, bun-gust și eleganță. Redingota de un albastru-închis era cambrată, expunând în față o vestă lungă de mătase având o nuanță mai deschisă. Redingota era croită mai elegant decât modelul învechit adoptat de unchiul ei și de majoritatea bărbaților pe care-i cunoștea, cu mai puține cute laterale. Îi sublinia silueta

atrăgătoare și înălțimea. Pantalonii gri-deschis până la genunchi erau prinși îngrijit în catarama peste ciorapii albi – unchiul ei încă își îndoaia ciorapii peste marginea pantalonilor. Părul îi era îngrijit pudrat cu bucle scurte în lateral, ascuns într-o plasă de mătase neagră la spate și legat la ceafă cu o fundă neagră. Chiar în timp ce făcea reverența, își dădu seama că viconte Wroxley nu avea perucă. Era chiar părul lui. Tricornul și bastonul fuseseră puse pe o masă aproape de locul unde stătuse.

Într-adevăr, era un moment ciudat.

El făcu o plecăciune elegantă, iar ea observă grația sa naturală.

— Contesa de Worthing? întrebă el. Ea își dădu seama că, în timpul celor câteva secunde, el îi cercetase înfățișarea la fel de atent precum o făcuse și ea. Cât de necuviincios din partea amândurora! Cassandra zâmbi.

— Da, milord, spuse ea, înaintând încă puțin în cameră. Și unchiul și mătușa mea, domnul și doamna Cyrus Havelock. Pot să vă întreb cărui fapt îi datorez această onoare?

— Înțeleg, spuse el, după ce se înclină în fața mătușii și a unchiului, că azi e ziua dumneavoastră de naștere, milady. Știu, de asemenea, că e o comemorare a decesului tatălui dumneavoastră petrecut în urmă cu un an. Îmi permiteți să vă prezint atât felicitările, cât și condoleanțele mele?

— Mulțumesc, spuse ea surprinsă. L-ați cunoscut pe tatăl meu, milord?

— Da, într-adevăr, pe viața mea, spuse el. Conte de Worthing mi-a fost prieten. Un prieten foarte apropiat. Încă deplâng pierderea – și pe a dumneavoastră, milady.

Mari / Balogh

Cassandra îi zâmbi călduros. Tatăl ei petrecea mereu câteva luni pe an la Londra cu afaceri. În ultimii lui ani de viață, după moartea mamei ei, șederile lui acolo deveniseră din ce în ce mai lungi, așa că, spre sfârșit, îl văzuse foarte rar. Simțea că abia dacă îl mai cunoștea. N-o invitase niciodată să meargă cu el, chiar în lunile sezonului de primăvară, când alte tinere domnișoare de același rang social cu al ei

se duceau acolo pentru a-și găsi un soț. Nu-și dorise în mod special să meargă acolo din acest motiv, dar i-ar fi plăcut să petreacă mai mult timp cu tatăl ei. Și i-ar fi plăcut să vadă Londra.

— Ați fost un prieten apropiat al tatălui meu? spuse ea. În acest caz, sunt foarte încântată să vă cunosc, milord. Ați venit tot drumul de la Londra doar pentru că azi e ziua mea de naștere și prima comemorare a morții tatălui meu?

El își înclină capul spre ea.

— Nu mi-aș putea închipui un mod mai bun de a-mi folosi timpul, spuse el. Nu v-aș fi deranjat în timpul doliului, doamnă, pentru că, deși am fost apropiat de tatăl dumneavoastră, sunt un necunoscut pentru dumneavoastră. Astăzi părea a fi ocazia potrivită de a-mi prezenta omagiile. Speram să nu fi fost plecată de acasă.

— Oh, spuse ea cu un râs cumva întretăiat. Eu nu plec niciodată de acasă, milord. Se simțea mișcată până în adâncul inimii. Un bărbat care nici măcar n-o cunoștea, venise tocmai de la Londra să-i prezinte urările de bine doar pentru că fusese un prieten de-al tatălui ei. Venise de la o asemenea distanță, neștiind sigur dacă o găsea la Kedleston. Probabil că fusese un prieten extraordinar de apropiat și de credincios. Poate că l-ar fi cunoscut mai devreme dacă tatăl ei ar fi invitat-o la Londra.

— Mă felicit pentru norocul meu, doamnă, spuse el.

Și atunci, ea își dădu seama pe când îi zâmbea încântată, că îl ținea – la fel ca și pe mătușa și unchiul ei – în picioare.

— Vă rog să luați loc, milord, spuse ea. Să ne așezăm cu toții, nu-i așa? O să rog să ni se servească ceaiul

Hoțul de visuri și trebuie să ne povestiți totul despre prietenia dumneavoastră cu tata. Tot ce e de povestit.

El avea cel mai încântător zâmbet, se gândi ea. Era cel mai arătos dintre toți bărbații.

— Deși e foarte neplăcut să se renunțe la o astfel de invitație, spuse doamna Havelock, ar fi bine să-ți amintești, Cassandra, că o să sosească oaspeții toată după-masa și că ar trebui să fii liberă să-i întâmpini. Poate că domnia sa, dacă locuiește în apropiere, ar dori să

se întoarce pentru a lua ceaiul cu noi mâine? zâmbi amabilă spre viconte Wroxiey. E ziua de naștere a nepoatei mele, milord, după cum știți. Tot restul zilei o să fie ocupată cu aniversarea.

Atunci domnul Havelock își dresă glasul cu un mormăit jos.

— O să fim încântați să vă primim pentru o oră, mâine după-amiază în salon, milord, spuse el, dacă vă veți putea găsi timp să rămâneți în zonă și nu sunteți deja invitat în altă parte. Vă pot recomanda hanul din sat? Înțeleg că paturile sunt destul de curate, mâncarea gustoasă și hangița respectabilă.

— Vă deranjez într-o zi ocupată și fericită, doamnă, spuse Lord Wroxiey, aruncând o privire pătrunzătoare spre Cassandra cu ochii lui albaștri cu pleoape grele, care aproape îi opri respirația. Aș fi încântat să iau ceaiul cu dumneavoastră și familia dumneavoastră mâine după-amiază. Și deja mi-am rezervat o cameră la han, domnule.

Dar Cassandrei îi veni deodată o idee și își încleștă mâinile la piept.

— Dar n-o să rămâneți în salonul de la han să vă plictisiți întreaga seară, milord, spuse ea, ignorând mișcarea bruscă din mână a unchiului ei ca și cum voia s-o oprească. Veți fi oaspete la balul aniversării mele în această seară. Veți fi oaspetele meu special. N-o să le permită mătușii și unchiului ei să-l alunge la han până mâine, doar pentru că tata nu le-a făcut niciodată cunoștință cu prietenul lui. Ea era fiica tatălui ei și stăpână la Kedleston.

30 Mary Balogh

— Fără îndoială, Cassandra, spuse unchiul ei pe vocea lui blândă, cea care spunea după ton că era doar un copil și nu știa ce vorbea, că domnia sa se va simți stânjenit la o petrecere rurală unde nu cunoaște pe nimeni...

— Dar ne cunoaște pe noi, spuse Cassandra. N-o să-și retragă invitația și no să-l facă pe viconte să n-o accepte. Fusesse prietenul tatălui ei și, deci, era și al ei.

Viconte Wroxiey își ținuse ochii ațintiți asupra ei.

— Ar fi plăcerea mea să accept, doamnă, spuse el, vorbindu-i pe un ton cumva mai coborât, ca și cum cuvintele lui erau doar pentru ea,

deși unchiul și mătușa le puteau auzi foarte clar. Nu-mi pot închipui să fac nimic altceva în seara asta decât să dansez la balul aniversării dumneavoastră. Pot spera că nu ați promis fiecare serie de dansuri?”

— Doar pe prima, spuse ea zâmbindu-i și regretând ca și aceea fusese promisă.

— Atunci pot îndrăzni să vă cer onoarea celei de-a doua? spuse Lord Wroxley ridicând din sprâncene.

— Mulțumesc. Ea se ridică zâmbindu-i, simțindu-se extrem de mulțumită de ea însăși. O să fie un străin la balul ei, un străin chipeș și nemaipomenit de elegant care va adăuga noutate acestei ocazii. Și o să danseze a doua serie cu el. Ce extraordinar de frumoasă se dovedește a fi această zi!

Unchiul ei se luptă din nou cu tușea lui hodorogita.

— O veți scuza pe domnia sa acum, milord, spuse el. Trăsura dumneavoastră vă așteaptă încă la ușă, cred.

— Într-adevăr, așa e, spuse vicontele, luându-și pălăria și bastonul de pe masă și punându-l pe acesta din urmă sub braț. N-o să vă mai rețin de la îndatoririle dumneavoastră, doamnă.

Dar Cassandrei îi venise o altă idee și acționă fără a se gândi prea mult.

— Dar nu trebuie să stați la han, milord, spuse ea. N-aș putea sub nicio formă să îngădui ca un prieten de-al tatălui meu să stea acolo. Nu mă îndoiesc că paturile sunt groaznic de noduroase, chiar dacă sunt curate și că mâncarea e îngrozitor de simplă, chiar dacă

Hoțul de visuri e gustoasă. O să stați aici, la Kedleston. Sunt camere încă libere. O să-l pun pe Dexter să vă arate una și o să trimit un rânđaș la han să vă anuleze rezervarea.

— Cassandra – încep unchiul ei.

— Vai de mine, draga mea, spuse mătușa ei în același moment.

Dar nu se putea obiecta absolut nimic la această invitație adresată vicontelui Wroxley. Casa urma să fie plină de oaspeți, inclusiv mătușa și unchiul ei. În afară de asta, fusese prietenul tatălui ei și venise cale lungă să-i facă o vizită.

— Trebuie să insist, spuse ea. Chiar insist. O să rămâneți,

milord? se întrebă dacă el observase dezaprobarea fățișă a unchiului și a mătușii ei, deși aceștia nu spusese nimic, și o să refuze.

El își ridică o sprânceană și arată pe loc trufaș și evident aristocratic.

— Dacă insistați, milady, spuse el, eu, ca gentleman, trebuie să capitulez.

— Oh, minunat! Avea încă brațele încleștate la piept, iar pălăria de paie îi atârna, fiind legată cu niște panglici de o mână. Își întinse cealaltă mână spre noul ei oaspete. Veniți, așadar, milord, o să vă conduc la Dexter, și el se va îngriji de confortul dumneavoastră.

Își puse mâna pe manșeta lui lată când el traversă camera spre ea și ieși înaintea unchiului și a mătușii, după ce le zâmbi larg. Dar nu mai trebuia să se teamă de cearta care știa că era inevitabilă. Era stăpână la Kedleston. Era liberă. Putea invita să stea acolo pe cine voia. Și așa făcu.

Capitolul 3

Era o frumusețe. Era scundă, bine formată și grațioasă, cu păr negru nepudrat pe sub boneta de dantelă – cumva și-o imaginase că era blondă – cu ochi de un cenușiu-închis, cu gene lungi și atrăgătoare. Avea dinți albi și egali și o gropiță în obrazul drept când zâmbea. Zâmbea des. Fusesse îmbrăcată fermecător pentru

Mary Balogh

O provincială într-o rochie deschisă din muselină ușoară și cu un imprimeu cu cercuri mici. Evident că abia intrase. Avea o pălărie de pai cu boruri late și obrajii strălucind de sănătate.

Era mai mult decât o frumusețe. Nu era ființa sfioasă, timidă, fără vlagă pe care și-o conturase în imaginația lui, ci era caldă, vioaie și fermecătoare. Fusesse invitat la ceai în salon și îl găsi plin de oaspeți, ca și de membri ai familiei. Cu siguranță că nu era singurul bărbat care nu-și putea lua ochii de la ea. Într-adevăr, era în centrul atenției și nu credea că asta se întâmpla doar datorită ocaziei speciale. Probabil că avea nenumărați pretendenți – chiar mai mulți decât se așteptase el. Nu numai poziția socială și bogăția erau atrăgătoare. Într-adevăr era uimitor că nu se măritase înainte de moartea lui Worthing.

În decursul ultimului an, se simțise în siguranță. Niciun pretendent nu putea fi încurajat în timpul anului de doliu. Așa încât își amânase venirea. Dar în seara asta, putea fi cucerită prin atenții. Și în zilele și săptămânile următoare, cu siguranță că va fi. Era una dintre cele mai bune partide din țară.

Nigel stătea numai în cămașă la fereastra camerei care

I se dăduse, uitându-se afară la grădina pe trei niveluri la care se ajungea coborând dintr-una din părțile laterale ale casei. Jos era o pajiște și apoi din nou copaci cu o potecă largă ce șerpuia în pantă la dreapta lor. Raiul pe pământ. Da, într-adevăr așa era. Oricine ar trăi aici, n-ar mai dori să plece vreodată. Toată frumusețea, toată liniștea, toată energia de care un bărbat ar avea nevoie se aflau aici.

Era cu mult mai mult decât își imaginase vreodată în întreaga lui viață.

Îl putea auzi pe Will Stubbs agitându-se în mica garderobă învecinată, despachetând și aranjându-i instrumentele de bărbierit și hainele de seară de care avea nevoie la dineu și la bal. Zâmbi în barbă. Nimeni nu și-l putea imagina pe Will ca fiind un valet tipic. Dar nu era vreun parazit, așa cum afirmase destul de răspicat cu doi ani în urmă când trebuiseră, cu inima îndoită, să se despartă. El trebuia să-și câștige existența. Nigel nu-și angajase încă

Hoțul de visuri valet; Will își declarase intenția de a ocupa postul. Poate că fuseseră la fel de surprinși – și la fel de amuzați – să descopere că noului valet nu numai că-i plăcea munca asta, dar se descurca extrem de bine făcând-o.

Gândurile lui Nigel se întoarseră la contesa de Worthing. Îi plăcea că era frumoasă – și fermecătoare, și vioaie. Abia aștepta seara, abia aștepta să danseze cu ea, să discute cu ea – fusese o gazdă perfectă la ceai și nu conversase prea mult cu un oaspete, neglijându-i pe ceilalți. Cu el schimbase doar câteva cuvinte.

Cât de norocos fusese că sosise azi, și nu mâine. Nu se așteptase să constate că e atât de simplu să facă cunoștință cu ea. Cu siguranță nu se așteptase să-și petreacă prima noapte chiar aici în casă. La Kedleston.

Lui i se părea că ea îl simpatiza. Îl întâmpinase și pe el, și povestea lui cu o încântare călduroasă și fără a bănuî ceva – ceea ce nu se putea spune și despre unchiul și mătușa ei, și nici de celelalte două mătuși pe care le cunoscuse la ceai, care-l trataseră cu politețea cuvenită și cu o foarte vizibilă reticență. Dar bineînțeles că azi ea nu trebuia să aștepte îndrumare sau sfaturi de la rudele ei. Și azi, observă că ea se purta fără reținere.

Era bine că el nu-i dorea răul. De fapt, chiar contrariul.

Îi dorea numai bine. Intenționa să se poarte corect și generos cu ea, când de fapt n-avea nicio obligație să se preocupe de situația ei.

Era problema ei dacă se comporta imprudent.

— Ian ascultă aicea, Nige, spuse William Stubbs, vârându-și capul pe ușa garderobei fără să bată mai întâi. Dacă tre' să te-nțolim la patru ace ca să țopăi un dans sau două, ai face mai bine să termini cu visarea și să te-nființezi aicea.

Serviciile extraordinare ale lui Will nu includeau și respectul cuvenit pe care un valet trebuia să-l arate față de stăpânul său, se gândi Nigel întorcându-se ascultător de la fereastră.

Salonul personal al lui Lady Beatrice era locul stabilit pentru întrunire. Cu toții erau îmbrăcați elegant de seară, dar nu sosise încă timpul să meargă în salonul unde

Mary Balogh să socializeze cu oaspeții înainte de dineu. Veniseră intenționat mai devreme.

— Și ce părere ai despre el, Bea? întrebă domnul Havelock. Arăta disproporționat de masiv stând în fața șemineului ei elegant. Vesta sa de satin de culoare albastru-verzui închis îl făcea să arate și mai masiv.

— Are maniere elegante, frate, spuse ea. Ar putea fi descris chiar drept fermecător, dacă nu ar fi un pic...

— Scivisit? sugeră domnul Havelock. Hmm! Și tu, Matty?

— Fără îndoială că are cel mai bun croitor, spuse Lady Matilda. Se cunoaște întotdeauna. Și e un tânăr nemaipomenit de arătos. Nu pot fi de acord că este un filfizon, Bea.

— Trăsura lui e nouă și extraordinar de bine garnisită, spuse

doamna Havelock. Aș spune că este un tânăr foarte bine situat și bineînțeles are titlul, ceea ce impresionează întotdeauna. Dar e regretabil că fata a vorbit înainte de a-l consulta pe Cyrus. Poate că a fost mai mult decât o obișnuită amabilitate să-l invite la bal de vreme ce e viconte, dar să-l invite să stea la Kedleston! Doamne Sfinte, copila habar n-are cum să se comporte. Era gata-gata să leșină.

— Ei drăcie, spuse domnul Havelock, poate să fie el distins și fermecător, Bea, și poate să fie elegant și arătos, Matty, și poate să aibă și o trăsură bine garnisită, Althea, dar ce dovedește cu asta? Cine dracu' e? Scuzați-mă, dar e nevoie de cuvinte dure. Înainte de a-l fi invitat pe tânăr să petreacă mai mult de o oră mâine în salon luând ceaiul cu întreaga familie de față, aș fi cerut să știu cine e, cine e tatăl lui, care e moșia lui, care îi sunt perspectivele. E respectabil? Poate să fie fermecător, deși eu l-am considerat extrem de arogant, dar e o persoană pe care s-o primim? Am făcut cu mult mai mult decât să-l primim, mulțumită impetuozității tinerești a Cassandrei. Mă temeam exact de astfel de lucruri. Worthing ar fi trebuit s-o mărite de mult.

— E un gentleman cu un titlu, Cyrus, așa cum a subliniat Althea, îi reaminti Lady Matilda. Și a fost prieten apropiat al lui Worthing.

Hoțul de visuri

— Ceea ce nu e cine știe ce recomandare, Matilda, spuse Lady Beatrice. Și avem doar cuvântul lui în această chestiune.

— Crezi că s-ar putea să fie un impostor, Bea? Întrebă Lady Matilda, arătând și sunând adânc șocată. Dar de ce? Are un zâmbet așa de frumos.

— De ce, Matty? Întrebă fratele ei, evident exasperat. De ce? Pentru că Kedleston e posibil una dintre cele mai bogate proprietăți din Anglia și probabil în curând chiar cea mai bogată acum că nu mai trebuie să susțină obiceiurile costisitoare ale lui Worthing. Și Cassandra e proprietara domeniului Kedleston. Iată de ce. Nu spun că Wroxley e un impostor, dar afirm că probabil e un blestemat de vânător de avere – scuzați-mă! Ar vrea ca noi să credem că a venit tot drumul de la Londra doar să-i ureze la mulți ani fiicei răposatului lui prieten. Dar-ar boala în el, crede că noi suntem născuți ieri? A venit

pentru că e strâns cu ușa de creditori și a mirosit ocazia să pună mâna pe o avere. De asta a venit, să fiți sigure de asta.

— Nu te ambala așa de tare, frate, că faci apoplexie, spuse Lady Beatrice. Poate că e adevărat ce spui. Cassandra a făcut un lucru foarte neînțelept, dar n-are o prea mare importanță. Casa e plină de oaspeți, mulți din ei la fel de dornici să pună mâna pe Kedleston. N-o să se întâmple. Noi am decis asta. I-am aranjat deja viitorul Cassandrei în propriul ei interes. Odată ce e logodită în siguranță cu Robin, toți lorzii Wroxiey din lumea asta pot să rămână în Londra unde le e locul și să se ciorovăiască pentru moștenitoarele de acolo.

— Bravo, mătușă Bea, spuse Robin râzând. Nici eu nu văd să se fi făcut un rău prea mare. Cass n-a fost niciodată o fată nesocotită, în ciuda zâmbetelor și a entuziasmului ei tineresc. A fost mereu înțeleaptă, chiar dacă puțin impulsivă. Nu-și va îngădui să fie zăpăcită ele o înfățișare chipeșă și de farmecele cuiva, puteți să fiți siguri. De-abia dacă i-a aruncat o privire lui Wroxiey la ceai. N-a arătat vreo preferință pentru niciunul din posibili pretendenți.

— Într-adevăr e o fată inteligentă, Robin, fu de acord I ady Matilda. Și dacă a invitat un tânăr să ia parte

Mary Balogh la bal și să stea la Kedleston, atunci putem fi siguri că a făcut-o pentru că azi e o zi cu totul specială pentru ea. Și a fost prietenul lui Worthing. Cum putea să-l expedieze? N-avem de ce să ne temem. Măine – ha, chiar înainte să se sfârșească seara asta – o să fie logodită cu Robin și o să trăiască fericită cu el pentru tot restul vieții.

— Deci credeți că n-ar trebui să cer niște răspunsuri de la Wroxiey în seara asta? Întrebă domnul Havelock, uitându-se de la unul la altul cu o figură încruntată. Adică să aflăm cine e cu adevărat?

— Cred că nu, dragul meu, spuse soția lui. Măine va pleca, în special după ce o să înțeleagă că n-are rost să rămână să-i facă curte Cassandrei. N-o să-l mai vedem niciodată și n-o să mai conteze cine e.

— Pare foarte tânăr pentru a fi prieten cu Worthing, spuse Lady Beatrice. Dar sunt de acord, frate. În afară de a ne satisface curiozitatea, nu văd niciun folos în a-l interoga pe tânăr în seara asta. Althea, spuneai că o să danseze a doua serie cu Cassandra? Ei bine, o să

fie destui tineri care să-i ceară mâna după asta. Și mâine o să fie plecat.

— Ar fi umilitor să pui întrebări incisive, domnule, îi spuse Robin tatălui său vitreg. Ar putea trage concluzia că-l tratezi ca pe un pretendent serios.

— La dracu'! spuse domnul Havelock. Ai dreptate, băiete. Așadar, o să acționăm așa cum am stabilit. Mâine pe vremea asta, totul va fi stabilit și fătua va fi fericită ca un cintezo. O să fie mulțumită că te-am ales pe tine, Robin. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai convins sunt...

— Și de ce n-ar fi fericită? Întrebă doamna Havelock zâmbind dragăstoasă către fiul ei. L-a iubit pe Robin toată viața. Doamne, stau și mă mir de ce n-am găsit mai devreme soluția asta evidentă și potrivită.

— N-am fi putut face nimic în legătură cu asta mai devreme, Althea, spuse Lady Beatrice. Eram în perioada de doliu. Nu s-a pierdut niciun timp. Poți să vii s-o săruți pe obraz pe mătușa ta, Robin, și apoi să-i oferi brațul. E timpul să coborâm în salon. Să sperăm că Pațience și Cassandra au terminat să se îmbrace și n-o să întârzie.

Hoțul de visuri

Fetele pot foarte bine să întârzie când au în minte baluri și drăguți. Îmi amintesc foarte bine cum era.

Îi oferi obrazul unui Robin care zâmbea.

Fusese cea mai fericită zi din viața ei. Cassandra nu se îndoia de acest fapt, chiar dacă știa că poate ar trebui să se simtă vinovată de astfel de gânduri în ideea că tatăl ei murise exact cu un an în urmă. Dar întotdeauna îl iubise cu devoțiune cât trăise și îl jelise timp de un an întreg. Întotdeauna îi va respecta memoria. Viața trebuie să meargă înainte. Și ea era fericită.

Seara asta va fi apogeul perfect al unei zile perfecte. Se ridică în picioare după ce camerista ei terminase de fixat cu ace frivola bonetă de dantelă pe părul buclat și pudrat cu grijă și de aranjat panglicile lungi pe spate. Se uită în ogânda mare de perete și fu mulțumită de înfățișarea ei.

Oh, era mai mult decât mulțumită. Se simțea minunat și, deși n-ar fi spus cu glas tare nimănui altcuiva, credea că și arăta minunat.

Mătușa Beatrice avusese perfectă dreptate în ce privește culorile. Cassandra voise să poarte ceva viu și intens pentru bal. Nu voise să arate că o tânără domnișoară gata să-și facă intrarea în societate și dorise cu disperare ceva în contrast cu austerul negru pe care-l purtase atâta vreme. Dar mătușa Bea insistase că delicatețea era mai mult stilul ei decât o culoare intensă.

Rochia ei de mătase brodată avea o nuanță de auriu șters. Era o rochie deschisă, corsajul se desfăcea arătând un pieptar auriu mai închis și mult mai bogat brodat, fusta lungă montată pe cercuri largi, deschisă să arate jupa albă de mătase și dantelă de dedesubt. Rochia și marginile acesteia erau de asemenea brodate mai bogat decât restul îmbrăcăminții. Cele trei volane de dantelă albă ale cămășuței se evazau sub mânecile lungi până la cot ale corsajului. Condurii cu toc erau din mătase aurie, evantaiul din fildeș cu motive.

Se gândi că arăta destul de frumos, dar mult mai scundă și cu trăsături prea tinerești pentru vârsta ei. Asta era veșnica ei nemulțumire. Arăta ca un copil

Mary Balogh delicat, neajutorat și toată lumea o trata ca atare. Oh, cu o afecțiune indulgentă, era adevărat. Dar cu toate astea, cu un aer protector.

— Oh, cât de frumos arăți, Cass, spuse Patience oftând. În vocea ei se simțea o notă de invidie.

Cassandra aproape că uitase de prezența verișoarei ei. Patience și mătușa Matilda fuseseră invitate să se îmbrace la Kedleston, așa încât să nu le ia vântul pe drumul lung de la casa lor – mătușa Matilda refuza mereu oferta de a veni în trăsură.

— Da? Întrebă Cassandra, înclinându-și capul într-o parte și continuând să se uite în oglindă. Atunci suntem două la fel. Patience era îmbrăcată în cel mai pal albastru și arăta foarte drăguț, chiar dacă silueta ei neastâmpărată încă nu arăta rotunjimi femeiești suficiente pentru a o mulțumi și pe care poate că niciodată nu avea să le aibă. Dar cel puțin Cassandra avea obiceiul să-i spună deschis și oarecum invidioasă că era înaltă. Avea cu aproape cincisprezece centimetri mai mult decât verișoara ei.

— Toți or să vrea să danseze cu tine, spuse Patience. N-o să fie serii de dans destule de acordat tuturor celor care o să ceară.

— Asta-i pentru că e ziua mea de naștere, spuse Cassandra și toată lumea se simte obligată să danseze cu mine. Dar și tu o să ai destui parteneri. Firește că o să ai. Doar nu ți-ai închipuit că o să rămâi nedansată. Fugi de-aici! Patience era excesiv de modestă în ceea ce privește farmecele ei. Cu toate astea, lăsând la o parte frumusețea ei, urma să aibă o zestre bunicică de la moșia tatălui ei când avea să se mărite.

— Vicontele Wroxiey o să vrea să danseze cu tine, spuse Patience. E foarte chipeș și foarte elegant, Cass. Poate că o să te răzgândești după ce o să dansezi cu el și o să te îndrăgostești până la urmă. E chiar ca într-un basm, trebuie să spun. A venit de nici unde la timp pentru balul tău aniversar. A fost prietenul unchiului. Și te-a căutat pe tine în mod special, venind tocmai de la Londra.

Hoțul de visuri

Pe jumătate zâmbea și pe jumătate vorbea serios, observă Cassandra când se întoarse spre ea.

Râse și ea.

— Dar n-am conduri de sticlă de purtat sau de pierdut, spuse ea. În afară de asta, Patience, nu pot să fug de la balul meu la miezul nopții, nu-i așa? E extrem de arătos, trebuie să mărturisesc, și deja mi-a cerut să dansez cu el a doua serie. O să-mi placă să dansez cu el și asta va fi tot. Măine o să plece la Londra, nu mă îndoiesc, deși sper să vorbesc cu el despre tata înainte să plece.

— Și poate că o să se îndrăgostească de tine, continuă Patience, ca și cum n-ar fi auzit niciun cuvânt din ceea ce verișoara ei tocmai rostise. Probabil că unchiul i-a spus cât de frumoasă ești și a vrut să vină în timpul anului de doliu. Dar sunt bucuroasă că a așteptat. Arăți cu mult mai drăguță fără ținuta de doliu. O să se îndrăgostească de tine și o să se însoare cu tine și o să te ia la Londra unde o să fii regina fiecărui bal.

— Doamne ferește, spuse Cassandra, râzând și învârtindu-se din nou în fața oglinzii. Și au trăit împreună până la adânci bătrâneți. Ce

groaznic de plicticos sună! mai bine am coborî, Patience. Nu se face să ajung ultima în salon, ca un oaspete favorizat mai degrabă decât ca o gazdă, nu-i așa? Mă cutremur gândindu-mă. Dar am uitat ceva.

Se grăbi spre măsuța de toaletă și înălță capacul unei cutiute pe care o scoase dintr-un sertar. Căută înăuntru cu un deget.

— Vino și alege și tu una, spuse ea.

— Alunițe? spuse Patience, aplecându-se spre ea. O să porți o aluniță, Cass? Dar unde o să ți-o pui?

— Hai să vedem, spuse Cassandra, scoțând un mic cerc negru din cutiuță. Lângă ochi? Nu cred. Pe pomeți? Nu, acolo am gropiță. Lângă gură? O puse acolo cu grijă. și se întoarse cu fața spre verișoara ei. Ce crezi?

— Dar știi ce se spune că înseamnă o aluniță pusă lângă gură, spuse Patience chicotind.

— Dorința de a fi sărutată? spuse Cassandra. Mai înseamnă și tachinare, Patience. Nimeni n-ar îndrăzni să încerce. Mergem? O să-ți pui și tu una?

Mary Balogh

— O lași acolo? spuse Patience holbându-se la alunița provocatoare pe care o purta verișoara ei. Nu le-am purtat decât între noi până acum, Cass, de când unchiul le-a adus pentru tine atunci. N-o să port una în public. Aș muri de rușine.

— Dar în seara asta sunt femeie, spuse Cassandra. Și în seara asta o să îndrăznesc să fiu la modă chiar aici la Kedleston. Hai să mergem, înainte să-mi pierd curajul.

Dar în realitate n-avea deloc curaj, se gândi ea pe când ieșiră din încăpere și începură să coboare scările spre salon. Cea mai fericită seară din viața ei era pe cale să înceapă. Și în seara asta totul părea posibil. În seara asta nu mai era o fată. Cumva, într-un mod misterios, doar începând de ieri, se transformase dintr-o fată într-o femeie. Era stăpână pe viața ei. Era un minunat și captivant sentiment.

Brusc, se întrebă dacă vicontele Wroxiey ar fi de acord cu ținuta ei din seara asta. După-amiază fusese îmbrăcată destul de obișnuit pentru ieșirea în aer liber. Poate că a părut a fi cam rustică în ochii lui.

Știa că rochia din seara asta era după ultima modă – croitoreasa venise de la Londra și știa cele mai noi croieli. Și apoi zâmbi în sinea ei când băgă de seamă ce turnură luaseră gândurile ei. Venirea acestui străin chipeș îi cam sucise mințile. Dar nu-i păsa. Azi era ziua ei și seara tot așa și admisesse față de Patience în această după-amiază că dezgustul ei față de căsătorie n-avea nimic de-a face cu antipatia față de domni...

Spera ca viconte să o considere la modă și chiar poate puțin frumoasă. Fusesse prietenul tatii. Era firesc că voia să-l impresioneze.

Nu erau primele care ajunseseră în salon, văzu ea imediat ce intră în încăperea cu Patience. Unchiul împreună cu mătușile ei și cu Robin erau deja acolo, precum și patru dintre oaspeți. Unul din cei din urmă era viconte Wroxley.

Era îmbrăcat într-adevăr superb, într-o redingotă din satin de culoarea smaraldului, bogat brodată cu fir de argint pentru a se potrivi cu vesta argintie. Țesătura și dantela cămășii precum și manșetele erau de un alb

Hoțul de visuri strălucitor. Pantalonii gri până la genunchi și ciorapii albi strângeau niște picioare puternice, musculoase. Pantofii aveau tocuri înalte și cataramă bătute cu smaralde. Părul era proaspăt pudrat și aranjat în două bucle laterale, iar restul părului era strâns într-o plasă de mătase neagră și legat cu o fundă neagră la ceafă, așa cum fusese și mai devreme. Mânerul sabiei de gală pe care o purta strălucea de smaralde. Înfățișarea lui sugera bogăție, eleganță și bun-gust. Cassandra își ținu răsuflarea la vederea lui. Așa se îmbrăcau domnii pentru un bal londonez?

Cassandra își dădu seama, deschizându-și evantaiul și fluturându-l încet în fața ei, așa încât mâinile sale nervoase să aibă ceva de făcut, că și el o examinase cu mare atenție – și desigur tot atât de favorabil – cum o făcuse și ea. La fel cum făcuse și în după-masa asta. Își ridică o sprânceană și se înclină în fața ei.

Undeva în adâncul ființei, ea simți cum ceva vibra, ceva ce cu toată sinceritatea nu putea să descrie a fi decât dorință.

Și altundeva – în inimă, în minte – simți exaltarea aproape coplesitoare a conștientizării faptului că acum începuse cu adevărat

cea mai fericită seară din viața ei.

Nigel coborâse intenționat mai devreme. Voise să se [toată uita în jur în tihnă. Casă, sau puținul pe care-l văzuse, era cu adevărat superbă, după părerea lui, și nici pe departe atât de ponosită așa cum se așteptase sau se temuse. Se întrebă dacă pe undeva exista o galerie de portrete. Dorea mult s-o vadă. Dar în seara asta nu era momentul potrivit să întrebe. Poate mâine. Sau poimâine. Nu se grăbea. Așteptase destul. N-o să se grăbească acum.

Fusese primul care sosise în salon, dar membrii familiei ajunseră puțin după el – domnul și doamna Havelock, Lady Beatrice, Lady Matilda și domnul Rohin Barr-Hampton care, aflase el, era fiul doamnei Havelock din prima căsătorie. Făcu plecăciuni în fața lor și înțelese destul de repede că niciunul din ei nu-l simpatiza. Niciunul nu se abătuse vreun pic de la o atitudine vădind buna-creștere, dar vorbeau fătîș

Mary Balogh despre cât de nerăbdător trebuie el să fie să se întoarcă la oraș după câteva zile petrecute la țară, despre cât de ocupați erau cu toții în zilele următoare, în special draga de Cassandra care se pregătea pentru viitorul ei. Lady Beatrice se opri cu înțeles înainte de a folosi acel anume cuvânt și el înțelese că ea intenționa ca el să înțeleagă că se referise de fapt la o căsătorie. Dar fiind prea bine-crescută pentru a vorbi de așa ceva înainte de a fi anunțat în mod oficial, folosisese un cuvânt mai vag.

Doreau ca el să înțeleagă că Lady Worthing urma să se mărite în curând. Dar evident încă nu exista nicio logodnă, altfel ar fi fost cât se poate de încântați să fie ceva mai preciși.

Credeau că el venise să-i facă curte contesei, și se opuneau cu tărie acestei acțiuni. Nigel ascultă politicos și răspunse așa cum se cuvenea, cu un surâs enigmatic pe buze..."

Se întreba cine era presupusul mire. toate ca Barr-Hampton? Era tânăr și făcea parte din familie. Și cu siguranță că dezaprobarea rigidă pe care reușise s-o transmită presupusului său rival fără a rosti mai mult de o duzină de cuvinte cu totul, ar sugera că simțea un oarecare interes de proprietar față de nepoata tatălui său vitreg. Dar

oare bătrânii erau gata să aprobe pe un nimeni drept partener de căsătorie pentru contesă? Era posibil. Ar menține încă un oarecare control asupra afacerilor domeniului Kedleston în eventualitatea unei astfel de căsătorii, bănuia el. Și Lady Worthing însăși era puțin probabil să se împotrivească, chiar dacă nu simțea nimic special față de vărul ei. Era o fată cu o dispoziție optimistă. Dar exista un obstacol – era tată și, fără îndoială, docilă și ușor de influențat.

Îl vedeau ca pe o amenințare.

Sosiră alți trei oaspeți în salon și fură serviți cu băuturi. Și în sfârșit ușile se deschiseră din nou și intrară însăși contesa și tânăra ei verișoară, domnișoara Gibbons. Nigel nici măcar nu încercă să ascundă faptul că se uita doar spre contesă când ea se grăbi să intre, se opri puțin în mijlocul încăperii, cu o expresie de nerăbdătoare așteptare imprimată pe față, observă prezența

Hoțul de visuri tuturor din cameră și în cele din urmă își opri privirea asupra lui. Pe chipul ei se citea bucuria revederii. Iar el simțea același lucru. Cerule! Îmbrăcată în întregime în alb și auriu deschis, cu părul pudrat, arăta foarte atractiv, într-adevăr. Ca o mică femeie ispititoare, tentantă. Alunița surprinzătoare de lângă gură oferea o invitație îndrăzneată ce ar fi trebuit să se potrivească cu o privire senzuală. Dar ochii ei oglindeau doar nevinovăție.

Nigel îi susținu privirea – nu cu intensitate, ci cu un ușor amuzament.

— Din ceruri a coborât un înger, pe cuvântul meu, spre încântarea bieților muritori, spuse el făcându-i cea mai adâncă și respectuoasă plecăciune. Tatăl dumneavoastră ar fi fost mândru de dumneavoastră azi, milady.

Ușoara roșeață din obraji nu făcea decât să-i accentueze și mai mult frumusețea. Ochii ei scăpărară spre el.

— Mă flatați, milord, spuse ea. Dar aș dori să-mi povestiți mai multe despre prietenia dumneavoastră cu tatăl meu. L-am văzut prea puțin în timpul ultimilor săi ani de viață.

— Ar fi plăcerea mea, doamnă, spuse el. Dar asta ar fi mai bine să se întâmple atunci când sunteți mai liberă și ați putea să acordați

cam o oră din timpul dumneavoastră ră exclusiv unui singur oaspete. Poate că mâine?

Ea îi zâmbi, părând destul de degajată în fața perspectivei de a petrece o oră sau mai mult singură cu el.

— Atunci, nu trebuie să vă grăbiți să plecați mâine spre un alt angajament? îl întrebă ea. O să avem timp să vorbim? Mă bucur foarte tare, milord. Aștept cu nerăbdare!

Ea făcea ca totul să fie foarte ușor pentru el. Cu mult mai ușor decât se așteptase. Până acum nu trebuise să istorisească niciuna din poveștile pe care le pregătise în ceea ce privește legătura lui cu Worthing. Nu fusese solicitat să ofere vreo dovadă a prieteniei pe care o pretindea cu răposatul conte. Succesul său se baza doar pe inocența unei firi încrezătoare, știa asta. Dacă nu se înapoia din plimbarea ei din această după-masă atunci când o făcuse și dacă el s-ar fi întâlnit doar cu mătușa și cu unchiul

Mary Balogh ei în salonul purpuriu, acum ar fi fost lăsat să aștepte la hanul din sat pregătindu-și strategia pentru a doua zi.

— Dacă aș fi avut un alt angajament, pe cuvântul meu, spuse el, cu siguranță că nu i-aș fi dat curs, doamnă, în speranța că gestul meu v-ar face plăcere.

Ea râse – un râs simpatic și vesel. Dar era limpede că-și dădea seama că era gazda dineului ce se va servi în curând și a balului ce urma. Se întoarse să-și salute ceilalți oaspeți din cameră ca și pe cei noi care soseau din minut în minut. Robin Barr-Hampton, cu o privire aproape feroce, se arătă curând lângă ea. Se întoarse să-i dăruiască un zâmbet senin, deși lui Nigel i se părea că în el nu se regăsea nimic drăgăstos.

Spera mai degrabă că nu era îndrăgostită de tipul ăsta – sau de altcineva. Nu voia să-i pricinuiască vreo mare nefericire. Asta fusese principala semnificație a venirii sale întârziate la Kedleston.

Capitolul 4

Balul se deschise cu un menuet. Cassandra îl dansă cu vărul ei, delectându-se cu ce vedea și ce auzea în jurul ei. Sala de bal arăta ca o țară de basm, acoperită cu flori și plină de miresmele lor. Lumânările

erau aprinse în sfeșnice, și lumina lor se reflecta în oglinzile de curând lustruite și din bijuteriile purtate de oaspeți. Și oaspeții, atât bărbați, cât și femei, completeau tabloul cu nenumărate culori ale mățăsurilor și satinurilor, precum și a sunetelor amestecate cu discuții și râsete. Orchestra așezată pe podium contribuia cu armonia muzicii la sunetele petrecerii.

Totul era pentru ea. Era balul ei. Era balul ce sărbătorea majoratul ei.

— Doamne, verișoară, spuse Robin, arăți teribil de bine în seara asta!

— Pari surprins, Rob, spuse ea zâmbindu-i afectuos. Dar teribil de bine sună înspăimântător.

Pentru o clipă, el arătă descumpănit, dar apoi își lăsă capul pe spate și râse.

Hoțul de visuri 45

— Nu-mi vine prea ușor să rostesc cuvinte grațioase, Cass, spuse el. Dar cu toate astea, arăți minunat. Destul de apetisantă ca să fii devorată.

Ea era mulțumită. De obicei, Robin nu-i făcea complimente despre felul în care arăta.

— Mai bine să n-o faci. S-ar putea să nu-mi placă.

El chicoti.

— Ai crede că șase gentlemani în afară de tine mi-au cerut această serie de dansuri? Întrebă ea.

— Sigur că aș crede. El făcu o grimasă. Și bieții de ei trebuie să aștepte următoarea serie. Deși chiar și atunci, doar unul din ei poate dansa cu tine.

— Nici măcar unul, spuse ea. Vicontele Wroxiey mi-a cerut deja dansurile.

— Am uitat. Grimasa îi dispăru. E înțelept, Cass?

— Înțelept? Ea ridică din sprâncene. Să acord o serie în avans? Am făcut-o pentru tine, Rob.

— Să favorizezi astfel un străin, spuse el, despre care nu știm absolut nimic. Poate să fie un ticălos, Cass, sau un aventurier. Poate

nici să nu fie cine pretinde că este.

Ea se încruntă.

— A fost prietenul lui tata.

— Tatăl tău i-a menționat vreodată numele? Întrebă el.

— Bineînțeles că nu, spuse ea. Îl vedeam rar pe tata, Rob, la fel de rar primeam câte o scrisoare de la el. Știi asta. Și ești ridicol! De ce să spună că a fost prieten cu tata, dacă nu era? De ce să fi venit tocmai de la Londra doar să-mi ureze la mulți ani dacă nu era? N-are sens.

— Cass, spuse el cu un afectuos reproș.

Conversația nu înainta foarte repede. Erau des despărțiți de pașii dansului și puteau schimba vorbe doar când erau aproape unul de celălalt. Puteai conta pe Robin să se gândească la impostori, ticăloși și aventurieri, se gândea ea. Robin popula întotdeauna pădurile din jurul domeniului Kedleston cu tâlhari când erau copii și evident că nu se schimbase prea mult.

— N-o să-mi strici seara, îi spuse ea când se apropiară din nou unul de altul, dar zâmbi pentru a-i arăta că nu era supărată prea tare pe el. Trebuie să recunoști, Rob, că e foarte chipeș și superb îmbrăcat. Sunt hotărâtă

Mary Balogh să mă pot lăuda mâine și în săptămânile și lunile care vor urma că am dansat cu el. Și mâine o să-mi povestească despre prietenia lui cu tata. Ce mai ai de zis la asta, o, Măria Ta, Neîncrezătorule?

— Doar că ești foarte imatură, Cass, spuse el clătinând din cap, și că ai nevoie de cineva mai matur și cu capul pe umeri care să aibă grijă de tine.

— Unchiul Cyrus? spuse ea. A încetat să mai fie tutorele meu ieri, Rob, și nu pot să spun că-mi pare rău. Și dacă îndrăznești să-mi mai spui încă o dată că-s imatură, n-o să mai dansez și o să bat din picior și o să-mi legăn capul și o să fac O Scenă. Râse ușor.

Dar Robin, observă ea, era întors pe dos. Era încruntat.

— Oh, Rob, spuse ea imediat. Îi veni brusc o idee. Ai vrut să spui, tu însuși? Credeai că ești mai matur și mai înțelept? Te-ai oferit să ai grijă de mine? Voi fi întotdeauna bucuroasă să te văd la Kedleston și să

mă sfătuiesc cu tine în orice problemă aş avea şi să-ţi ascult sfaturile. Trebuie să ştii asta. N-o să încetez să te iubesc, să ştii, doar pentru că mi-am intrat în sfârşit în drepturi.

Dar el continua să fie încruntat, pe când se îndepărta. Vicontele Wroxley, observă Cassandra, nu dansa. Vorbea cu reverendul Hythe şi cu bătrâna doamnă Wintersmere şi o privea. Aproape că se dispreţuia pentru felul în care răsuflarea i se accelerase când îi zâmbi în semn de salut. Observă că avea un monoclu în mână. Oare se uitase la ea prin el?

— Dar-ar boala în el, spunea Robin, e imposibil să discutăm în timp ce dansăm. Hai să vorbim mai târziu, Cass, când suntem mai liberi! La dineu. Putem să mâncăm şi apoi să plecăm din sufragerie şi să găsim un colţisor liniştit.

— De ce? întrebă ea întrucâtva surprinsă.

— Trebuie să vorbim, spuse el.

— Trebuie? Ea spera că el n-o să devină înţepat, imaginându-şi că acum, când scăpase de tutela unchiului Cyruş, avea să aibă nevoie de îndrumarea lui la fiecare pas. Îl iubea pe Robin ca pe un frate şi n-ar fi putut

Hoţul de visuri şi niciodată atât de încăpăţânată încât să nu-i asculte sfaturile, în special având în vedere că era un bărbat care administrase cu succes propria moşie timp de câţiva ani. Dar efectiv n-avea nevoie de el sau de vreun alt bărbat care să aibă grijă de ea. Cât de bine semănau între ei toţi bărbaţii! Probabil că toată lumea presupunea că ea o să-şi aleagă un soţ în mare grabă, acum că ajunsese la majorat, în ideea că ar fi imposibil pentru ea să se descurce în viaţă fără a avea alături un bărbat care să-i spună când şi cum să respire.

— Hai să ne întâlnim la dineu, spuse Robin, în timp ce se înclina în faţa ei, iar ea făcea o reverenţă, odată ce menuetul se termină.

— Foarte bine, spuse ea, dacă e atât de important pentru tine, Rob.

— Este, spuse el.

La naiba, se gândi ea, oare să fi avut dreptate Patience în ceea ce-l priveşte pe Robin? Speră cu înfocare că nu.

— Îmi pare foarte bine, pe cuvântul meu, spuse Nigel când începură să danseze un cotilion, că am avut prezența de spirit – sau poate îndrăzneala – să rezervacească serie de dansuri cu dumneavoastră în după-masa asta. Am văzut că admiratorii vă dau târcoale ca albinele la miere.

Zâmbind, îi apăru gropița pe obraz. Absent, el își imaginează c-o atinge acolo cu vârful limbii. Gropița era cu mult mai ispititoare decât alunița pe care o purta îndrăzneț aproape de gură.

— Sau poate, zise el, sunt mai mult decât admiratori. Poate că sunt pretendenți, fiecare dorind să fie primul care să vă ceară mâna, acum că sunteți singura în măsură a o acorda.

— Și poate, zise ea râzând, că sunt doar bărbați curtenitori cu gazda lor, milord, sau doritori să danseze.

— Pe cinstea mea, spuse el, e deosebit de plăcut să fii curtenitor față de o astfel de gazdă ca dumneavoastră, doamnă.

Arăta ca un copil drăgălaș, strălucind bucuroasă la petrecerea aniversară. Doar că nu era copil. Avea

Mary Balogh înfățișarea unei femei, deși totul era de o nepătată inocență. Nu era versată în a răspunde galanteriilor cu replici spirituale sau cu o indiferență jucată. Putea doar să zâmbească pentru a-i sugera că înțelegea și se bucura de complimentele lui.

Putea fi foarte ușor modelată conform dorințelor unui bărbat.

— Dar aş paria pe o avere, spuse el, că nu e doar curtoazie la anumiți domni adunați aici, doamnă. Cine sunt mai precis admiratorii și pretendenții dumneavoastră? mă întreb. Domnul Barr-Hampton cu siguranță. Și a avut clar avantajul că a dansat primul cu dumneavoastră.

— Robin? spuse ea surprinsă. E vărul meu, milord, nu pretendent. Îmi e ca un frate.

Ne-am cățărat în copaci împreună și ne-am jucat de-a hoții și vardiștii în pădure și am călărit împreună.

Poate că înțelesese greșit, deși el nu credea asta. Barr-Hampton încă nu-și declarase intențiile, se pare, dar cu siguranță că avea să o facă. Însă cuvintele ei îl liniștiră. Poate că ținea la vărul ei vitreg, dar nu

era îndrăgostită de el. Nu putea spune dacă Barr-Hampton o iubea, dar asta nu era grija lui.

— Păi, atunci, spuse el, e tânărul domn în catifea albastră cu destulă dantelă ca să scufunde barca unui contrabandist. Vă admiră, doamnă și își face speranțe să facă ceva mai mult decât să vă admire, dacă nu mă înșel.

— Domnul Raftan? spuse ea, uitându-se în direcția privirii lui. E extrem de timid și are tendința nefericită să se bâlbâie când e nervos – și e des nervos. Mă chinui să discut cu el la petreceri, milord, așa că multe doamne îi evită compania.

Și uite așa, Raftan își făcuse speranțe degeaba. Dar ea nu-l iubea – îi era milă de el.

— Oh, spuse el, atunci, pe cinstea mea, trebuie să fie domnul acela al cărui valet a petrecut cel puțin o după-amiază întreagă buclându-i peruca. Acela care dansează cu doamna în roz.

— Sir Isaac Bingaman, spuse ea. A petrecut două luni iarna trecută în Londra cu verișorii lui și speră ca noi

Hoțul de visuri toți să ne dăm seama cât de provinciali suntem. A devenit extrem de ridicol.

— Dar nu și în admirația lui pentru dumneavoastră, doamnă, spuse el. Și singurul mod în care ați putea fi numită provincială, pe cinstea mea, e în felul în care întruchipați tot farmecul Angliei rurale la care bărbații tânjesc atunci când sunt pe meleaguri străine.

— Oh. Ea uită să zâmbească pentru o clipă, dar ochii ei se măriră și se îmbujoră și mai tare.

— Știți să folosiți foarte bine cuvintele, milord. Pot să afirm cu tărie că aveți exercițiu. V-ați aflat pe meleaguri străine? Ați fost vreodată plecat din Anglia pentru un timp?

Șapte ani. Pentru câteva clipe, el simți că parcă se sufocă, chiar dacă ferestrele franțuzești fuseseră larg deschise pentru a lăsa să pătrundă în sala de bal aerul ceva mai rece de afară.

— Ca majoritatea bărbaților, spuse el înclinându-și capul.

— Ah, spuse ea, Marele Tur1. Cât de norocoși sunt bărbații. Cât de tare mi-ar plăcea să văd alte țări! Ați văzut cele mai lăudate și

pitorești locuri?

El văzuse iadul pe pământ.

— Nimic, spuse el, care că se poate compara cu – ce cuvinte am folosit acum câteva clipe? – farmecul Angliei rurale după care tânjesc toți bărbații. Se uită adânc în ochii ei pe când vorbea – cu o intensitate intenționată de data asta –, știind că ea își amintea că acele vorbe fuseseră rostite pentru a o descrie pe ea.

Ea îi întoarse privirea cu buzele întredeschise, prea nevinovată pentru a-și ascunde plăcerea pe care o simțea la auzul complimentului generos. Dar lui nu-i fusese niciodată prea greu să vrăjească femei cu mult mai experimentate. Doar cu două săptămâni în urmă, una dintre amantele lui, o femeie măritată, cu un oarecare rafinament, îi spusese aproape supărată, pe când

1 Un tur cultural al Europei făcut în special în timpul secolului al XVIII-lea de către tinerii aristocrați ca parte a educației lor (n.tr.)

Mary Balogh se supunea voinței lui, că ar putea vrăji și păsările din copaci dacă-și punea mintea.

Acum își punea mintea.

— Presupun, doamnă, spuse el, că fiecare serie de dansuri până la finalul serii este promisă și că există cel puțin o rezervă pentru fiecare, gata să sară din culise în cazul în care vreunul dintre cei câțiva favoriți își dă sufletul înainte de a-i veni rândul?

Ea râse veselă.

— Țasta e un bal rural, milord, spuse ea. Ne comportăm cu mult mai puțin formal decât o fac cei din Londra. Bărbații rareori își rezervă dansuri în avans.

— În acest caz, domnii din provincie sunt fără îndoială necugetați, pe cinstea mea, spuse el, și merită să-și piardă partenerile alese. Eu aș dansa seria de după dineu cu dumneavoastră, doamnă, dacă ați fi atât de amabilă s-o rezervați pentru mine.

— Se va observa dacă dansez cu același bărbat de două ori la balul meu, spuse ea, dar rosti vorbele ușor, aproape zeflemitor. Dorea să fie convinsă.

El ridică din sprâncene.

— Serios? spuse el. Tutorele dumneavoastră va dori să-mi cunoască intențiile?

Ea râse.

— N-am tutore, milord, spuse ea. Sunt propria mea stăpână.

— În acest caz, doamnă, spuse el, sunteți liberă să permiteți a se observa că dansați de două ori cu același bărbat.

— E adevărat, spuse ea. Dar sunt, de asemenea, liberă să refrnă permite să se întâmple așa ceva, milord.

Ah. În sfârșit. Ea flirta cu el. Se distra. El apucă mânerul monoclului cu mâna liberă pe când dansa și-l duse pe jumătate la ochi.

— Atunci, trebuie să vă reamintesc, doamnă, spuse el, că am fost prietenul tatălui dumneavoastră. Poate că cel mai drag prieten. Și că vin de la mare distanță să vă salut de ziua dumneavoastră. Și că sunt oaspete în casa dumneavoastră. Și că vă rog respectuos să dansați din nou cu mine.

Hoțul de visuri

Ea râse încântată.

— În acest caz n-am de ales, la urma urmei, milord, spuse ea. Seria de după dineu e a dumneavoastră.

Și seria de după dineu nu va fi risipită în sala de bal unde se putea duce o conversație doar când se apropiau și la început, și putea fi auzită de oricine ar fi dorit să o audă. Exista o terasă dincolo de ferestrele franțuzești și mai era și grădina cu flori terasată pe care o putea vedea de la fereastra dormitorului său, și o pajiște dincolo de straturile de flori. Era o noapte caldă, scăldată în lumina lunii.

Era o noapte perfectă pentru puțină curte. Foarte puțină. Va avea răbdare.

Cassandra n-avu noroc să stea cu partenerul ei de dineu. Se părea că toată lumea voia să vorbească cu ea, s-o felicite de ziua ei și pentru succesul balului. Și era un succes, credea ea, nu numai pentru ea care decisese că urma să fie cea mai fericită seară din viața ei, ci și pentru toți. Toate tinerele domnișoare avuseseră parteneri pentru fiecare serie de dansuri, inclusiv – bineînțeles – Patience, care nu trebuise să stea nici măcar o dată deoparte cu mătușa Matilda și care

arăta adorabil de surprinsă de propriul ei succes. Și toți domnii părăseră mai puțin șovăielnici să danseze decât de obicei. Chiar și mătușa Bea dansase o serie cu solidul domn Latimer.

Cassandra abia aștepta următoarea serie de dansuri. Dar era și puțin stânjenită din cauza asta. Ce-o să zică sau o să creadă lumea când o să danseze pentru a doua oară cu vicontele Wroxley? Dar, serios, hotărî ea, nu-i păsa. Voia să danseze din nou cu el. Nu va mai avea niciodată ocazia după această seară. Lumea poate să spună ce-o vrea.

Dar mai întâi, firește, trebuia să aibă discuția între patru ochi cu Robin. El nu uitase de asta, văzu ea atunci când acesta se îndreptă spre ea, o luă de cot, în vreme ce doamna Timmings termina de povestit o glumă despre cumnatul ginerelui ei, se scuză în numele ei și o conduse din sufragerie în sala goală de bal.

— E un bal superb, verișoară, spuse el. Te distrezi?

Mary Balogh

— Mai mult decât aș fi visat să fie posibil, spuse ea. Nu-i cu adevărat minunat să ai douăzeci și unu de ani? Poți să-ți amintești sentimentul că ești în sfârșit liber, în sfârșit tu însuși?

— Dar eu sunt bărbat, Cass, spuse el. E o diferență.

Ea ar fi putut să-l contrazică. Dar dacă ar fi făcut-o, s-ar fi înfierbântat de furie, și asta nu era o noapte potrivită pentru a fi furios. În loc de asta, zâmbi.

— Ce era atât de important ca să mă târăști încoace de la dineu? întrebă ea.

— Cred, Cass, spuse el, că ar trebui să te măriți cu mine. El făcu o grimasă, în vreme ce ea se holba la el șocată, fără a-l înțelege. Patience avusese dreptate. La dracu', nu m-am exprimat bine. Nu știu să mă exprim prea bine, altfel aș fi spus-o mai frumos. Știi că sunt doar un om obișnuit și pot spune doar ce gândesc. Cred că ar trebui să te măriți cu mine.

— Rob? spuse ea încă holbându-se la el. Să mă mărit cu tine? Să mă mărit cu tine? Dar de ce?

— E foarte neobișnuit, trebuie să admiți, spuse el, pentru o femeie să fie în situația de a moșteni toate astea, Cass. Din fericire, asta

nu s-a mai întâmplat niciodată în familia ta, dar acum s-a întâmplat. Unchiul ar fi trebuit să prevadă asta și să se asigure că ești măritată cu mult înainte de ziua asta de naștere. Presupun că nu s-a așteptat să moară atât de curând – cei mai mulți dintre noi nu s-au așteptat –, dar a fost nesăbuit în aceste împrejurări, să nu se pregătească pentru ce-i mai rău.

— Ce-i mai rău, spuse Cassandra încet, deschizându-și evantaiul și făcându-și vânt absentă. Eu sunt parte din ce-i mai rău, Rob?

— O, Doamne, Cass, spuse el, cum pui tu cuvinte în gura cuiva.

— Atunci, hai să aud cuvintele tale, spuse ea, închizându-și zgomotos evantaiul. Începea să fie furioasă până la urmă. Foarte furioasă. Nu se aștepta la asta din partea lui Robin.

— Nu vreau să-l insult pe unchiul, spuse Robin. A fost tatăl tău. Și ce-i făcut e bun făcut – sau mai degrabă

Hoțul de visuri ce nu-i făcut. Treaba este, Cass, că ai fost lăsată cu toate astea și fără un bărbat care să te protejeze.

— Și tu crezi că ar trebui să fii acel bărbat, spuse ea.

El se uită spre ea, încruntându-se.

— Arăți supărată, spuse el. N-ar trebui să fii, Cass! E cel mai bine pentru tine. Noi, toți, am fost de acord cu asta. Noi...

— Toți? Întrebă ea întrerupându-l. Noi?

— Tata vitreg, spuse el, mama, mătușa Bea, mătușa Matilda. Am căzut cu toții de acord, Cass. Știu că eu n-am rangul tău, și moșia mea ar încăpea într-un colț al domeniului tău. Dar tu mă cunoști. Știi că lăcomia nu mă caracterizează. Ținem unul la altul. Și eu o să...

— Ai grijă de mine, spuse ea terminând fraza pentru el. Voi cu toții o să aveți grijă de mine, dar în special tu. Îți dai seama, sper, Rob, că domeniul n-o să devină al tău după căsătorie?

— O să fie în păstrare pentru fiul nostru, spuse el roșind.

Ea bănuia că ar trebui să-i fie recunoscătoare. Știa că Robin nu ar fi fost niciodată împins de lăcomie. Dar avea un puternic simț al responsabilității și o afecțiune pentru ea. Să aibă Patience într-adevăr dreptate?

— Mă iubești, Rob? Întrebă ea. Îi era milă de Patience, dacă

răspunsul era da.

— Știi că țin la tine, Cass, spuse el. Întotdeauna am ținut.

— Nu asta te-am întrebat, spuse ea. Am întrebat dacă mă iubești. Da?

— Cu tot respectul cuvenit, Cass, spuse el, dragostea e pentru femei, să știi.

— Mulțumesc. Îi zâmbi ușurată, deși încă fierbea de furie. Asta răspunde întrebării mele. Și răspunsul meu e nu.

— Nu?

— N-o să mă mărit cu tine, spuse ea.

El își închise ochii. Ea se întreabă dacă el era surprins, familia decisese că ea trebuia să se mărite cu el, și nimănui nu-i trecuse prin cap că ea poate va refuza să facă

Mary Balogh asta. Deși poate că Robin se gândise la asta. Robin știa că ea era independentă în gândire.

— Dar, Cass, spuse el, atunci cu cine o să te măriți?

— Cu nimeni, spuse ea. N-o să mă mărit cu nimeni.

— E din cauza felului în care ți-am cerut-o, spuse el ridicându-și o mână și trecându-și-o prin păr, își aminti că avea perucă și în schimb gesticula inutil. Ar fi trebuit să exerseze un discurs fermecător.

— Aiurea! spuse ea.

— Dar trebuie să te măriți cu cineva, spuse el. Ai văzut deja ce s-a întâmplat azi, Cass, și va continua să se întâmple din ce în ce mai des. Acum că nu mai ții doliu, acum că ești majoră, toți au intenții rele în ceea ce te privește. Propunerea mea nu va fi singura pe care o s-o auzi în săptămânile următoare. Și o să inviți vânători de avere, bărbați cărora nu le pasă nici cât negru sub unghie de tine, ci doar de averea ta. Uită-te, de exemplu, la Wroxiey.

— Crezi că e un vânător de avere? Întrebă ea.

— Pentru Sfântul Dumnezeu, verișoară, spuse el sunând exasperat, tu ce crezi? Că a venit aici tocmai din Londra pentru că era prietenul unchiului? Pentru că voia să te felicite de ziua ta? Omul e un filfizon îngâmfat. A flirtat în cea mai scandaloasă manieră cu tine înainte de dineu. A flirtat cu tine în timpul dansului. Probabil că va

încerca să danseze din nou cu tine în seara asta.

— Urmează să dansez cu el următoarea serie, spuse ea.

El scoase un sunet de frustrare.

— Nu poți să-ți dai seama? o întrebă el.

— Evident că nu, spuse ea. Dar pot să văd disprețul cu care sunt privită de propria mea familie. Sunt proastă, n-am minte, pentru că sunt femeie.

— Nu dispreț, Cass, spuse el. Dumnezeuule, noi te iubim! Și nu-i adevărat că ești proastă sau că n-ai minte. Doar că ești o tânără femeie și ai nevoie de protecția și îndrumarea unui bărbat. Asta-i în firea lucrurilor. Nu-i niciun dispreț în dorința noastră de a te proteja. El umblă după averea ta, Cass. Poți să mă crezi pe cuvânt. Din senin, o să-și anunțe intenția de a mai rămâne o zi.

Hoțul de visuri

— Urmează ca mâine să petreacă o oră cu mine, povestindu-mi despre prietenia lui cu tata, spuse ea.

El plescăi din limbă.

— Ascultă la cei mai în vârstă și mai înțelepți decât tine, Cass, spuse el inflexibil. Dacă nu de mine, măcar de tata vitreg și de mătuși. Tata vitreg se așteaptă să anunțe logodna noastră înainte de terminarea seratei. Lasă-l s-o facă! Atunci o să fii în siguranță. Ți promit că o să fii în siguranță. N-o să abuzez de încrederea ta.

Ea se simți aproape orbită de furie. Cum de îndrăznesc! Dar de fapt nu era surprinsă. Și poate că era nedrept să fie furioasă. Nu avuseseră nicio ocazie să vadă că era în stare să-și conducă viața și domeniul foarte bine de una singură. Și fără îndoială au crezut că hotărâsc apărându-i interesele.

— Știu că n-ai face-o, Rob, se forță ea să spună cât de blând cu putință. Oricum, nu putea să-și ridice glasul. Cei mai mulți dintre oaspeți se întorseseră în sala de bal, iar membrii orchestrei își acordau instrumentele. Dar în seara asta n-o să fie niciun anunț. Sau mâine. Sau vreodată, în ceea ce ne privește pe noi doi. Trebuie să încetezi a te gândi la mine ca fiind responsabilitatea ta. Nu sunt. Și o să-i spun unchiului Cyrus același lucru.

— Cass, nu ești... începu el. Dar fu întrerupt înainte de a putea spune ce nu era ea. Vicontele Wroxiey făcu o plecăciune în fața lor.

— Nu mai pot să vă acord privilegiul unei conversații particulare cu doamna, domnule, îi spuse el lui Robin. E rândul meu, pe cuvânt. Doamnă? Își întinse mâna pentru a o lua pe a Cassandrei.

Arăta ușor amuzat, aproape ca și cum știa că această conversație pe care o întrerupsese nu fusese distractivă. Nu era un impostor, se gândi Cassandra, punându-și mâna într-a lui. Era doar naturală, grație și farmec afectuos. Avea simțul umorului. Și evident era un om bogat fără a avea nevoie de averea cuiva. N-o să se gândească la propunerea de căsătorie ciudată și deranjantă: 1 a lui Robin decât mai târziu și nici la avertizările lui.

56 Mary Balogh

N-o să-i permită să-i strice cea mai fericită seară din viața ei.

— Plăcerea mea, milord, spuse ea, zâmbind spre vicontele Wroxiey și intenționat nu-și întoarse capul să vadă privirea încruntată a lui Robin.

Nimeni nu-i va strica această noapte. Sau viața. Nu fără permisiunea ei explicită.

Capitolul 5

Vicontele Wroxiey o conduse pe Cassandra în zona de dans unde începuseră să se formeze grupurile – și dincolo de aceasta, spre ferestrele franțuzești ce erau deschise. Pe măsură ce se apropiau, ea putu simți o bine-venită răcoare. Ce încântător ar fi să iasă pe aici! Înainte de cină, câțiva oaspeți se plimbaseră pe terasă, unde fuseseră aprinse felinare pentru plăcerea și confortul lor, dar ea încă nu pusese piciorul afară. Domnul Snyder o invitase afară chiar înainte de cină, dar refuzase. Domnul Snyder, care adesea o reținea la discuții în fața bisericii în diminețile de duminică și care deseori o invita la un joc de cărți cu el la serate, era pe cale de a-i cere mâna, simțise ea. Evitase momentul. Problema era că îl simpatiza, la fel ca pe majoritatea domnilor care se transformau cu rapiditate din prieteni și vecini în pețitori. Nu voia să-i jignească pe niciunul și să creeze momente de stânjeneală care ar fi făcut relațiile sociale dificile pentru un timp.

Cu Robin bineînțeles că nu anticipase sosirea acestui moment. Încă nu putea crede ceea ce tocmai se petrecuse. Se gândea la Robin aproape ca la un frate. Se simțea destul de nepregătită să se bucure de dansul pe care-l așteptase cu nerăbdare preț de câteva ceasuri. Își simțea mintea ca prinsă într-un soi de vârtej din care nu se putea elibera.

— Pe cinstea mea, spuse vicontele Wroxley, doamnă, sala dumneavoastră de bal e ca o grădină tropicală plină cu flori exotice. Păcat că aceste grădini sunt prin însăși natura lor supraîncălzite pentru a te simți bine. Poate

Hoțul de visuri că veți dori să renunțați la plăcerea dansului pentru a ieși într-o grădină englezească scăldată în lumina lunii și răcorită de o adiere englezească.

Ajunseseră la uși și ieșiră înainte ca ea să poată răspunde. Terasa era pustie imediat după cină. Aerul deveni brusc răcoros și proaspăt. Sunetele discuțiilor, ca și ale acordării instrumentelor dinspre sala de bal devenită brusc înăbușite. Ea trase adânc aer în piept și își închise ochii. În sfârșit începu să-și revină.

— E minunat, spuse ea melancolic.

— Da, pe viața mea, spuse el, atât de încet că ea își deschise ochii și îl văzu că se uită cu atenție la ea.

Din nou. El flirta cu ea. Ea nu știa prea multe despre arta flirtului. Nu fusese niciodată până atunci flatată. Deși avusese pețitori încă dinainte de moartea tatălui ei, aceștia fuseseră cu toții sobri, chiar serioși, pe când îi făceau curte. Nu fusese cu adevărat nefericită că tatăl ei n-o invitasese niciodată la Londra să fie prezentată la (iurte și să participe la distracțiile sociale ale sezonului, deși atât mătușa Matilda, cât și mătușa Althea fuseseră de părere că-și neglijează îndatoririle sale de părinte. Dar era gata să admită că uneori – ca acum – simțea că îi lipsea ceva din educație. Deși era o ușurare să aibă parte de un mic flirt după seriozitatea supărătoare a discuției ci cu Robin.

— Să ne plimbăm? o întrebă vicontele. Ea observă că el se oprise exact în fața ușilor deschise, că nu încerca s-o forțeze să facă ceva contra voinței ei. Să lipsim sala dumneavoastră de bal pentru o

jumătate de oră de cea mai încântătoare și mai exotică dintre florile ei?

Ea râse ușor.

— Vă învață galanteriile astea la școală? îl întreabă ea. Dar voia să se plimbe pe afară cu el. Voia să se eliberec de mulțime și de zgomot pentru scurt timp, înainte de a se întoarce și de a se bucura de restul serii sale deosebite. Știa că era în perfectă siguranță cu viconte Wroxley. În ciuda avertizării ridicole a lui Robin, știa că n-o va stânjeni sau supăra trântind dintr-odată o cerere în căsătorie nedorită. Da, vă rog, milord! O plimbare ar fi divină.

Mary Balogh

— Da, într-adevăr divină, spuse el, conducând-o de partea cealaltă a terasei și în jos pe treptele joase spre poteca pietruită dintre nivelul superior și cel de mijloc al statului de flori. Am știut, doamnă, de îndată ce trăsura a început să urce din vale prin păduri în această după-amiază, că mă apropiam de paradis. Am știut că am ajuns acolo când am văzut casa și când am privit de la fereastra camerei mele exact acest peisaj. Aici e raiul pe pământ. Oricine locuiește aici ar fi cu adevărat nebun să dorească să plece de aici pentru o lungă perioadă.

Erau cuvinte de laudă exagerată la adresa casei ei și totuși păreau a fi spuse cu o anumită convingere. Ea îl privi întrucâtva curioasă.

— De ce ați venit? îl întreabă ea. Londra e la mare distanță de aici și nu m-ați întâlnit niciodată. Ați venit cu adevărat doar să vă prezentați omagiile, sau Kedleston e în drumul dumneavoastră spre o altă destinație?

— De ce ar vrea cineva să plece în altă parte când există Kedleston? întreabă el. Și stăpâna de la Kedleston. Tatăl dumneavoastră vorbea des despre dumneavoastră, doamnă, și o făcea cu o adâncă dragoste. Vorbea cu pasiune despre casa lui.

— Serios? întreabă ea și, după ce cuvintele fură rostite, dori să poată retrage din voce tonul de mirată melancolie. Tatăl ei o iubea foarte mult când era copil, dar în ultimii ani se schimbaseră. Lui nu i se păruse a fi important să petreacă mai mult decât câteva săptămâni din an cu ea. Se mulțumise să trăiască departe de Kedleston pentru luni

întregi.

— Conte de Worthing, spuse el, nu era un om în întregime fericit, regret să spun. Cred – iertați-mă doamnă că vorbesc deschis despre ceva ce nu mă privește, cu excepția faptului că a fost prietenul meu – cred că ținea foarte mult la mama dumneavoastră. Nu-i așa?

— Oare? Cu siguranță că rămăsese să stea la Kedleston pentru mult mai mult timp când mama ei era în viață și că fusese o vreme în care părea a fi un om fericit. Dar o iubise el atât de mult pe mama încât să fie acasă acolo unde ea trăise, devenise dureros după moarte ei?

Hoțul de visuri

Ira greu de știut în mod sigur. Cassandra avusese doar doisprezece ani când mama ei murise. Copiii nu se gândeau la părinți ca având relații apropiate și intime. Erau pur și simplu mama și tata.

— Simt că aproape vă cunosc, spuse viconte Wroxley. Aș fi venit imediat după moartea lui, doamnă, dar – vă rog să mă iertați din nou – lașitatea m-a ținut la distanță. Ce ar putea cineva să spună pentru a consola o fiică îndurerată? Am așteptat ca tot ce-a fost mai rău din durere

I treacă și apoi am mai așteptat fără vreun motiv anume. În cele din urmă, mi-am amintit că moartea tatălui coincidea cu ziua dumneavoastră de naștere – a douăzecea. Ce ocazie mai bună pentru a veni decât acum, azi? Așadar, am venit. Și tatăl dumneavoastră a avut perfectă dreptate – despre casă și despre dumneavoastră.

Vocea i se stinse. O conduse în jos pe scări spre celălalt capăt al teraselor și se întoarse să se plimbe cu ea pe cărarea dintre nivelul de mijloc și cel de mai jos. Muica dinspre sala de bal se auzea clar, dar în mod ciudat, părea că vine de departe. Din altă lume. Aerul serii era i teu de parfumul florilor și al pământului. Ea putu auzi insectele bâzâind și zumzâind în întuneric.

El rostea vorbele cu sinceritate. Venise pentru că se simțea obligat. Era galant, fermecător și îi plăcea să i lirteze, dar nu era un vânător de averi. N-avea niciun motiv ascuns să o viziteze. Robin greșise. Unchiul Cyrus și mătușile greșiseră. Și în sfârșit, putea să gândească pentru ea însăși și să asculte de ceea ce credea a fi adevărul.

— Îmi pare bine că ați venit, spuse ea. Ați făcut o zi deja încântătoare să fie perfectă. Se întrebă dacă era înțelept să-și exprime sentimentele așa de deschis, dar nu știa niciun alt mod de a spune ceea ce gândea și simțea.

— Pe cuvântul meu, doamnă, spuse el, ce-aș mai puica cere pentru a avea o zi perfectă? Se opri din mers oi să se uite la ea. Își întorsese mâna sub a ei, astfel încât să-i cuprindă degetele. Și eu sunt bucuros că am venit. Pe când ea îl privea, el îi ridică mâna la buze și i-o imn acolo.

Mary Balogh

Era ceva ce i se întâmplase de multe ori. Mulți domni îi sărutaseră mâna, câțiva din ei chiar în seara aceea, trecând prin fața ei la primire. Dar niciodată până atunci nu i se păruse a fi ceva intim, ceva interzis. Poate că era din cauză că se găseau într-un loc atât de izolat.

N-ar fi trebuit să-i permită s-o aducă jos, de pe terasa superioară. Sau poate era din pricină că ochii lui o priveau ținută tot timpul – exceptând un moment, când se; uită în jos spre alunița ei și poate și spre buze. Sau poate era din cauza unui ciudat val de slăbiciune care-i trecu prin inimă, stomac și genunchi.

El își coborî mâna și se uită în sus.

— Luna strălucește cu putere, spuse el. Într-o astfel de noapte ca asta... Se uită înspre ea și zâmbi.

Într-adevăr se pricepea la vorbe meșteșugite. Dar îi sunau cunoscut. Ea se încruntă gândindu-se.

— Vorbele astea sunt dintr-un poem, spuse ea. Nu, dintr-o piesă. De Shakespeare.

— Ah, spuse el. O frumusețe cu educație. Câteodată cuvintele poezilor exprimă ce vrem să spunem cu mult mai grăitor decât putem noi înșine.

Atunci, ea își aminti. *Neguțătorul din Veneția*. Erau vorbe rostite de doi îndrăgostiți, fiecare încercând să îl depășească pe celălalt în descrierea unor întâmplări ce se petrecuseră într-o astfel de noapte minunată sub lumina lunii. Erau cuvinte ale îndrăgostiților. Viconte Wroxley flirta cu ea din nou – dar cu un umor blând. Tensiunea se

risipise. Ea îi zâmbi.

— Nu v-am găsit lipsit de vorbe grăitoare proprii, milord, spuse ea. Mi-ați adresat câteva vorbe absolut exagerat de măgulitoare.

— Exagerate? spuse el ridicând din sprâncene. Măgulitoare? Da' de unde, doamnă, nu v-ați uitat în ultima vreme în oglindă, dacă credeți cu adevărat că v-am măgulit. E noaptea frumoasă? Cred că da. E aerul acesta proaspăt, mireasma florilor, corolele lor răspândite pe terase, pajiștea catifelată, copacii de dincolo de ea. Lumina lunii îi conferă peisajului farmecul și misterul unei obscure lumini nocturne. Dar văd eu, oare, toată această frumusețe? Sau totul pălește, devine insignifiant

Hoțul de visuri 61

pe lângă frumusețea florii exotice pe care am cules-o din ăla de bal?

Era cel mai îndrăzneț compliment dintre toate. Fuseo rostit cu un surâs și cu mâna liberă gesticulând relevant cu o deliberată afectare. Și cu ochii ațintiți într-ai ei. Ea râse ușor și în același timp simți toată puterea cuvintelor ridicol de măgulitoare – chiar dacă știa că erau doar complimente și se amuză de ele. Totul era foarte derutant.

— Văd că nu-mi răspundeți la întrebare, spuse el. O să răspund eu însumi. Totul pălește, devine insignifiant, doamnă. Pe viața mea că așa e.

Ea era uimită. Tot umorul lejer, toată deliberata superficialitate dispăruse din atitudinea lui. Doar ochii îi i rămăseseră la fel – însă pentru atât de puține clipe încât i-a rămas simțindu-se ridicolă de intensitatea propriei ei reacții. Apoi el îi zâmbi din nou, cu pleoapele pe jumătate întredeschise.

— Poate că la urma urmei, spuse el, pot să mă descurc destul de bine și fără ajutorul lui Shakespeare. Trebuie să vă readuc în sala de bal, doamnă, sau cel puțin în respectabilitatea terasei de sus. Nu mi-am dat seama, pe mstea mea, că v-am dus atât de departe. Nu se face i reputația dumneavoastră să fie compromisă într-o i razie atât de fericită ca asta.

— Sunt majoră, milord, spuse ea pe când el o condu-i ea spre un

șir de trepte. Și sunt propria mea stăpână. Nu simt nevoia de a fi încadrată de însoțitoare la fiecare pas.

— Fapt pentru care trebuie să fiu recunoscător în această seară, spuse el. Dar sunteți o lady și v-ați lipsit de compania familiei și a prietenilor pentru mult timp.

Pentru o clipă, se simți indignată că era din nou narată ca un copil – în special de către un domn care cia în fond un străin. Dar doar pentru o clipă. Apoi, uniți că o cuprinde un val de caldă recunoștință. N-o traci a pe un copil, ci ca pe o lady. Deși o măgulea și flirta a ca, n-ar fi făcut nimic care i-ar fi putut compromite

Mary Balogh reputația. Dacă ar fi fost un vânător de avere, ar fi făcut-o. Ar fi folosit totul în avantajul său.

Îl plăcea într-adevăr foarte mult. Și această jumătate de oră, pe care o așteptase cu nerăbdare încă de când el îi ceruse să i-o rezerve în timpul celei de-a doua serii de dansuri, fusese până la urmă cu mult mai fermecătoare decât se așteptase. Și asta nu era nici pe departe sfârșitul prezenței lui aici. Plănuia să mai rămână cel puțin o parte a zilei de mâine. Într-adevăr, venise tocmai din Londra doar ca s-o vadă. Nu era în drum spre altundeva. Poate că-l putea convinge să mai rămână încă câteva zile? Și de ce nu? Unchiul Cyrus și cu Robin stăteau până la sfârșitul săptămânii, la fel cu mătușa Althea, bineînțeles. Și mătușa Bea stătea în permanență aici. N-ar fi fost ceva ieșit din comun să mai aibă un oaspete bărbat, în special un prieten de-al tatălui ei.

Ar fi plăcut să mai aibă o cunoștință și una care era atât de plăcută și de amuzantă – și atât de încă ceva. Nu putea să exprime în cuvinte exacte. Atractiv? Da, era foarte atractiv. Și de ce să nu înceapă să flirteze puțin, poate chiar să aibă o mică idilă? I-ar plăcea tare de tot, dar nu și-ar asuma riscul, așa cum ar face-o cu un vecin, să se lase prinsă într-un laț al așteptărilor născânde pe care nu intenționa să și le satisfacă. Foarte curând, viconte Wroxiey se va întoarce la viața lui din Londra – bineînțeles că așa va fi. Între timp...

Între timp, muzica încetase și ei urcau ultimul șir de trepte spre terasa luminată de felinare.

— E un bal încântător, doamnă, spuse viconte Wroxiey,

conducând-o spre ferestrele franțuzești. Să mă iertați în acest caz dacă recunosc că, de fapt, cea mai bună parte din el a fost jumătatea de oră pe care am petrecut-o departe de sala de dans.

Cum să recunoască ea că același lucru era valabil și pentru ea, când era vorba de balul ei?

— Haideți, sir, spuse ea, nu vă e deloc rușine?

— Absolut deloc, doamnă, spuse el, oprindu-se să schițeze o plecăciune elegantă.

Răspunsul lui îi făcu o enormă plăcere.

Hoțul de visuri

Doamna Althea Havelock își ștergea ochii cu o batistă tivită cu dantelă, în vreme ce Lady Matilda Gibbons o bătea pe umăr, iar Robin stătea în fața ei, încruntându-se. Lady Beatrice îl urmărea pe fratele ei, a cărui încruntare era cu mult mai amenințătoare decât a fiului său vitreg.

— Mamă, n-a fost o insultă la adresa mea, spuse Robin. Serios, cred că a fost aproape complet opusul. Mă vede ca pe un adevărat văr și chiar ca pe un fel de frate. Nu mă poate vedea încă drept un potențial soț.

— Încă, spuse Lady Beatrice. Adevărat grăiești, nepoate. Cassandrei trebuie să i se acorde timp. Ideea e nouă pentru ea. Dar cu îndrumarea noastră grijulie.

O să ajungă să vadă sensul acestei căsătorii și chiar oportunitatea ei.

— Timp? tună domnul Havelock și apoi se uită conștient de jur-împrejurul lui să se asigure că niciun oaspete nu se rătăcise cumva prin sufragerie. Dar nu era nimeni, cu excepția câtorva servitori, pentru a auzi accidental conversația. Trebuie să i se acorde timp, Bea? Fătucaire douăzeci și unu de ani. Ar fi trebuit să fie măritată acum patru-cinci ani! Și la ce o să-i folosească acest timp?

1 a ce i-a folosit de când a vorbit Robin cu ea?

— Simt insulta, Robin, dragul meu, spuse doamna I lavelock lăcrimând. Doamne, și cum o mai simt. Nu ești suficient de bun pentru nepoata tatălui tău vitreg? tu toate astea, dacă Cyrus ar fi fost doar cu

treizeci și (inci de minute mai mare...

— Haide, haide, draga mea Althea, spuse Lady Matill. i liniștitor.

— N-a fost nicio insultă intenționată, mamă, o asigură din nou Robin. A fost doar un moment nepotrivit pentru a-mi spune părerea. Ar fi trebuit să aștept până mâine, până când toată agitația asta a balului se va fi terminat.

— O să vorbesc eu cu ea, nepoate, spuse Lady Beau ice. E o fată inteligentă. Și nu e ca și cum ar prefera pe Ilteineva. N-a încurajat pe niciunul dintre bărbații i mim drept potențiali pretendenți.

Mary Balogh

— Dar la dracu', l-a încurajat pe – pe sclivisitul ăla, spuse domnul Havelock cu vocea redevenind tunătoare. S-a dovedit a fi ceea ce ne temeam noi cel mai tare. Lăsată de capul ei, se poartă de parcă n-ar avea deloc creier în capul ăla al ei. Și chiar că nici nu are. Cassandra are nevoie de îndrumare. Are nevoie de protecție. Nu numai că i-a acordat încă o serie de dansuri când erau atâția bărbați careți solicitau mâna. A și plecat de la bal cu el.

— Nu era nici măcar pe terasă când m-am uitat eu acolo, spuse Robin. Erau jos, pe cel mai de jos nivel, și stăteau pe loc uitându-se unul la celălalt. Mai că-mi venea să-i arunc mănusa în fața lui Wroxiey. Sărmana Cass habar n-are cum să se poarte cu escrocii fermecători experimentați. Și și-a declarat intenția să mai rămână puțin și mâine pentru a o desfăta cu povești despre prietenia lui cu unchiul, închipuiți-vă!

— O să cer să-i cunosc intențiile chiar înainte ca ei să discute, spuse domnul Havelock. O să am un răspuns clar din partea acelui tânăr, ascultați ce vă spun! Ei drăcie! Să se ajungă la asta doar pentru că Worthing nu și-a făcut datoria față de fătuca asta. Iar tu să discuți cu Cassandra, Bea. Robin o să mai vorbească cu ea azi, mai târziu. Poți să-ți ștergi ochii, Althea! O să-l accepte, odată ce o să aibă timpul necesar de a se gândi la asta și o să asculte de sfaturile de bun-simț. La urma urmei, suntem familia ei. O să facă ce știm noi că-i mai bine pentru ea.

— Dar trebuie să ne amintim, domnule, spuse Robin

încruntându-se, că nu e deloc obligată să facă așa. Și am certa impresie că o să se încăpățâneze. Poate, așa cum sugerează mătușa Bea, să-i acordăm puțin timp, să-și încerce aripile pentru o vreme. Putem s-o veghem și să fim gata s-o prindem când cade.

— Cu condiția, spuse domnul Havelock prăpăstios, să nu fie răpită de o pasăre de pradă înainte de asta. Ei drăcie! De ce dracu' trebuia ca ticălosul ăla să vină exact azi să-i sucească fătucii capul?

— Răspunsul ar trebui să fie evident, frate, spuse Lady Beatrice. Vicontele Wroxiey a ales intenționat exact

Hoțul de visuri ziua de azi. E ziua în care capul nepotei mele era cel mai probabil să fie sucit.

— Doamne, dar încă simt insulta, spuse doamna Havelock. Într-adevăr, o simt, Matilda. Înțelegi ce simt, nu-i așa? Ești și tu mamă.

— Haide, haide, draga mea, spuse Lady Matilda.

Nigel stătea pe una din treptele ce duceau de la nivelul de jos al grădinii de flori spre pajiștea de dedesubt. Balul se terminase de mult. Toată lumea, chiar și servitorii – chiar și Will Stubbs, naiba să-l ia! – se duseseră la culcare. Era aproape de venirea zorilor. Într-adevăr, se area o lumină aparte pe cer spre răsărit, dincolo de copacii din fața lui.

Nu mai purta ținuta de bal. Se retrăsese în camera lui la fel cu toți ceilalți, dar descoperise că nu putea adormi. Poate că era prea obosit. Sau își dădea prea bine seama că în sfârșit era aici, la Kedleston, că în sfârșit planul lui atent ticluit fusese pus în funcțiune – și funcționa admirabil. Ea era o inocentă aproape primejdioasă.

Sau poate că insomnia lui era din vina lui Will Stubbs. El îl așteptase – bineînțeles. Toți valeții buni așteptau să-i dezbrace pe stăpânii lor și să le perie pudra din păr. Dar toți valeții buni nu ocărau sau admiteau că au tras cu urechea.

— Ian ascultă aicea, Nige, fusese mișcarea lui de desllidere. Ce-i cu toată tevatura aia cu luna și ce-o mai fi și aia nocturnă și duhoarea florilor dispărând în insign... în nimic mai important decât o floare exotică înșfăcată din sala de bal?

La dracu', spusese Nigel, ridicându-și sprâncenele. Ai fost numai urechi, Will. Dar există un vechi proverb di spre lupul care-și schimbă

părul, ce ți s-ar potrivi de minune. Ți-ar fi fost învățătură de minte, pe viața mea, dacă te aplecai atâta pe fereastră încât să aluneci și să dară. Nu că ai fi murit. Dar cu un pic de noroc, lovit țeasta aia tare a ta și te-ai fi ales și cu o mică de cap.

Mary Balogh

— Păi, aproape că mă făcu să vomit, spusesse valetul, vorbind nu de durerea de cap, ci de cuvântarea înflorită, plină de complimente pe care o auzise.

— Dar pe de altă parte, tu nu știi nimic despre curtare, Will, spusesse Nigel fără vlagă, luându-și peria și curățându-și singur părul de pudră, chiar dacă doar pentru a-l enerva pe Will care nu se grăbea, atârându-i redingota. Ideea ta de a curta o femeie, aș spune eu, e să-i îndeși o monedă în decolteu și să te îndrepti direct spre cea mai apropiată căpiță de fân, bizuindu-te pe faptul că ea o să te urmeze ca să-și câștige banii.

— Vai și vai, spusesse William, bătrânu' Stubbs n-a fost niciodată o cârpă și să nu-l acuzi tu de asta în vecii vecilor. O muierușcă tre' să-și ridice fustele și să trudească cinstit și din greu ca să-și câștige banii. Da' asta-i o fetișcană proastă, Nige, n-are minte nici de doi bani în capu' ăla al ei. Nu-i de tine, băiete.

— Cu atât mai bine, spusesse Nigel. Să-i fac curte nu-i deloc o corvoadă, Will. Pe viața mea, e o încântare să te uiți la ea.

— Să-i spui adevărul, spusesse William, fluturând amenințător în aer peria pe care o avea în mână. Așa cum ar fi trebuit să-i spui cu un an în urmă. Hai să-ți spui io ceva, Nige. Ești al dracu' de arătos și ai o limbă ascuțită care nu ți-a adus decât necazuri unde știm noi doi, dar care face minuni cu fătucile care habar n-au de nimica. O să se-ndrăgostească până peste urechi de tine, ascultă ce-ți zic io, și când o să-i zici adevărul, o să ți-l arunce-n față o veșnicie. Ceartă, smiorcăială, smiorcăială, ceartă – nu contează ce-o să faci mai mult, Nige. N-o să mai scapi de asta. Știi prea bine ce-nseamnă să nu poți scăpa de necazuri. Muieri ca asta-s necazuri.

Dar Nigel nu era pe punctul de a-și schimba planurile așa de târziu.

— Unii din noi mai au o conștiință, să știi, Will, spusese el cu un ton atât de plictisit încât părea că se contrazice pe el însuși. Râuri de lacrimi o așteaptă pe nevinovata și micuța asta rază de soare. Dar cel puțin o să am conștiința curată. Îi lipsea umorul și mai lipsea puțin să-și piardă și cumpătul. Dar dintr-o

Hoțul de visuri veche obișnuință, își păstrase înfățișarea plictisită. Lasă naibii jos peria aia! Dacă crezi că mă poți intimida cu ea, mai gândește-te o dată! Nu mă supun în fața amenințărilor.

— Păi, stai așa, nu-i corect să-l provoci pe bătrânu' Stubbs, spusese William uitându-se urât la stăpânul lui cu singurul lui ochi sănătos. Știi asta din experiență, Nige. Te-aș putea adormi într-o clipă, așa cum am mai făcut-o o dată, și te-ai trezi cu dureri peste tot și m-ai ruga să te adorm la loc cu încă un pumn în bărbie. Dar pusese peria jos și apoi se strâmbă. Micuța rază de soare. Doamne! Micuța – doar nu credeai ce-i ziceai fătucii acolo, afară, nu-i așa, băiete? Păi, acuma chiar că-mi vine să vomit.

— Afară! Îi ordonă Nigel. Ieși. Ești concediat! Nu mai e nevoie de serviciile tale. Noapte bună.

— Fătuca aia n-aduce decât necazuri, spusese din nou William insistând, așa cum făcea adesea, să aibă el ultimul cuvânt. Dacă o iei, Nige, o să-ți pară rău. Lu' Will Stubbs n-o să-i fie milă de tine. Ba poate chiar o să-ți dau și niște bice pe spinare că ești așa de căpos, fiu de cățea ce ești tu! Nu trântise ușa când ieșise. Will n-avusese niciodată nevoie să recurgă la gesturi lipsite de semnificație. Când Will voia să facă un gest, făcea o treabă serioasă. Odată îi trăsese lui Nigel Wetherby, viconte Wroxley, o bătaie soră cu moartea.

Și astfel, Nigel se alesese cu o insomnie. Se îmbrăcase și ieșise din nou, intenționând să facă o scurtă plimbare prin parc, să exploreze, să descopere toate părțile pe care încă nu le văzuse. Ieșise prin sala de bal, pe una din terestrele franțuzești și coborâse sprinten treptele spre pajiște. Dar se oprise înainte de a ajunge acolo.

Ar părea necuviincios să rătăcească prin parc, exploi and zone neștiute înainte să-l fi invitat cineva să facă asta. Era doar un oaspete venit de curând și doar temporar găzduit aici, la urma urmei. De fapt,

desigur, avea tot dreptul să exploreze, dar încă nu ajunsese să-și afirme drepturile – nu încă. Venise cu un plan. Așteptase un **n** lin cauza acestui plan. Trebuia să aibă răbdare și să-l la capăt, punct cu punct. Încă i se părea cea mai

Mary Balogh bună abordare, în ciuda opoziției continue a lui Will. Dar nici chiar Will nu știa tot adevărul. Nu-l știa nimeni altcineva decât el.

Fiind o ființă umană, sperase să o găsească atât frumoasă, cât și prietenoasă, se gândea Nigel. Poate chiar sperase să fie atrăgătoare. Ea întrunea toate cele trei calități.

Mai era și tulburător de inocentă.

Venise se ispitească cu bogăția și eleganța lui, cu agerimea minții și cu farmecul lui. Venise s-o farmece cu povești despre prietenia cu tatăl ei. Venise s-o facă să se îndrăgostească de el.

Urma ca totul să fie foarte ușor.

Putea să-și dorească doar ca ea să nu fi semănat atât de mult cu un copil prea încrezător în tot ce vede – chiar atunci când arăta ca o femeie fermecătoare și extrem de ușor de sedus. Încercă să se concentreze pe ultima imagine, dar cealaltă nu voia să plece.

Îi amintea prea mult, poate, de un alt copil prea încrezător în ce vedea, de un alt periculos inocent – de el însuși la nouăsprezece ani.

Din fericire, ea nu era destinată să plonjeze atât de dur în realitate așa cum o făcuse el. Doar gândul îi putea îngheța măruntaiele.

Nigel privi brusc în jos la piciorul lui drept și își dădu seama ce făcea. Îl îndoia și îl rotea contra acelor de ceasornic în cercuri largi, cu călcâiul rezemat pe o treaptă de mai jos. Un vechi obicei. Nu mai simțea nicio durere în gleznă, deși semnele urmau să-i rămână acolo până la moarte, un permanent memento al iadului. Se cutremură și nu-și mai mișcă piciorul.

Și acum sosise în paradis. Era o schimbare bună. O meritase. Dumnezeu, o meritase. Era uimitor că ieșise din iad și că mai avea o urmă de compasiune în el. Nu fusese ușor să-și păstreze umanitatea când toate eforturile lui fuseseră necesare doar pentru a se menține în viață. Dar nu se dăduse bătut.

În principal, ura îl ținuse în viață, bineînțeles, și nevoia de cruntă răzbunare. Dar întotdeauna fusese

Hoțul de visuri conștient că ea era prinsă la mijloc, ca să zicem așa. Ea devenise, probabil, singurul lui contact cu umanitatea, singurul care îl ferise de a fi mistuit de ură. Distrugerea inocenței era un lucru îngrozitor, și el se hotărî să n-o distrugă. Sau măcar nu în întregime.

Se va simți distrusă, desigur, când adevărul va fi scos la iveală.

Păsările ascunse în copacii de dincolo de pajiște, se puseseră pe un ciripit gălăgios și vesel la ivirea zorilor. Urma să fie o zi superbă. Ploaia de ieri-dimineață părea că stabilizase vremea. Pregătise calea pentru a petrece o oră sau mai mult singur cu contesa în această dimineață. O să aibă ocazia să-și folosească toate poveștile. Va putea să manipuleze acea inocență și naivitate. Va putea s-o atragă și mai tare, pentru a se îndrăgosti de el.

Între timp, trebuia să încerce să doarmă măcar câteva ore. Se ridică în picioare și începu să urce înapoi spre terasă și ușa sălii de bal pe care o lăsase întredeschisă. Doar când parcursese jumătate din sala de bal își dădu seama că șchiopăta. Se opri, își închise ochii foarte strâns pentru câteva clipe și apoi fără grabă își corectă mersul.

Capitolul 6

Mai erau doar două ore până la amiază, văzu Cassandra oarecum alarmată când își deschise ochii și se uită la ceas. Niciodată nu dormea mai mult de ora opt. Pentru o clipă crezu că se stricase ceasul, dar ticăitul lui constant era dovada grăitoare a contrariului. În afară de asta, razele soarelui intrau pe fereastră într-un fel ce arăta că era dimineață târziu. Și când își întoarse capul să se uite la măsuta de lângă pat, își încreți nasul văzând i cât de oribil arăta ceașca cu ciocolată stând acolo, cu pelicula grasă de pe suprafața ei. Probabil că stătea acolo de ore întregi.

Doar atunci își aminti pe deplin și se iertă pe ea însăși – i categoric avusese intenția să se scoale devreme. Fuaniversarea ei și ziua aceea incredibil de ocupată

Mary Balogh și aproape insuportabil de plină de emoții. Și balul ce durase nu chiar până în zori, deși foarte pe aproape. Fusese cel mai

minunat bal la care participase vreodată. Bineînțeles că era părtinitoare, dar mulți oaspeți îi spusese că același lucru la plecare sau pe când urcau scările spre dormitoarele lor.

Fusese o zi și o noapte de care își va aminti întotdeauna. Se întinse voluptuos și apoi se ridică în capul oaselor și își dădu așternutul deoparte. Fusese prima ei zi ca adult. O zi frivolă, adevărat, dar o sărbătorire potrivită pentru noul ei statut. Azi – ceea ce mai rămăsese din zi, se gândi ea cu regret – era destinată unor chestiuni cu mult mai serioase. Bineînțeles că erau oaspeții care trebuiau conduși la plecare. Dar azi avea de gând să-l cheme pe administratorul domeniului Kedleston și să înceapă să învețe ceea ce era de învățat despre administrarea moșiei. O să se uite la ea cu o amuzată condescendență, nu se îndoia de asta, iar unchiul Cyrus când o să afle, o s-o asigure că nu trebuie să-și necăjească căpșorul ei drăgălaș cu treburi de astea – cu accentul pe căpșor, bănuia ea. Dar n-o să cedeze.

Azi avea de gând să înceapă viața ei de adult cu toată seriozitatea.

Aproape ajunsese în garderobă când își aminti încă ceva. Se înfioră. Sărmanul Robin! Fusese convins să-i ceară mâna și fusese de acord s-o facă pentru că așa era el, își sacrifică propria fericire pentru cauza familiei, deși nu era, la drept vorbind, membru al familiei. Și ea, drept răspuns, îl reperiuse. Dar efectiv fusese foarte supărată pe toți – nu pe el. Nu puteau concepe ideea – nici chiar mătușa Bea – că viața ei îi aparținea și că era perfect capabilă să se descurce de una singură în viață.

O să-l vadă pe Robin cât de repede posibil, se hotărî ea. O să se scuze pentru că a fost supărată pe el. O să glumească despre toată chestiunea, și amândoi or să râdă din toată inima de asta. Ar fi mare păcat dacă între ei ar apărea stânjeneala și ar strica o prietenie pe care întotdeauna o prețuise cu adevărat foarte mult. Se întrebă dacă lui Patience îi plăcuse să danseze cu Robin. Bineînțeles că Patience nu trebuia cu niciun preț să afle

Hoțul de visuri ce se petrecuse ieri seară. Totul era atât de ridicol! Și nicio clipă nu crezuse că Robin nutrea pentru ea sentimente

de afecțiune.

Și chiar când ajunsese în garderobă, își aminti. Prietenul lui tata. Vicontele Wroxiey. Simți o ușoară neliniște în stomac și își mușcă buza, zâmbind în sinea ei. Credea – da, chiar credea că se îndrăgostise puțin de el. Ce superb! Nu fusese niciodată îndrăgostită. Întotdeauna crezuse că era un sentiment ridicol și forțat – și poate era. Nu se gândise că ar putea fi și foarte plăcut, că ar putea face ca o zi să pară mai luminoasă și să facă pe cineva să se grăbească cu îmbrăcatul ca să poată coborî repede pentru a-l revedea.

Cât de prostesc!

Și cât de încântător! Avea de gând să se bucure de cele câteva zile ale șederii lui aici – era foarte hotărâtă că vor fi câteva zile și nu doar ziua de azi. O să-l vrăjească să rămână mai mult timp. O să flirteze cu el, așa cum și el o făcuse cu ea. Avea de gând să se bucure de acest sentiment nebunesc de a fi îndrăgostit.

Și o să-l vadă și pe administrator – și o să-și impună voința în fața unchiului Cyrus. Oh, cât de mult o să-i placă această nouă viață. Ce minunată era libertatea! Era cu adevărat una dintre puținele femei ce aveau privilegiul s-o cunoască. Așa se simțeau bărbații tot timpul. Liberi. La cârma propriei lor vieți. Capabili să-și plănuiască viitorul. Capabili să se bucure de cele mai Invole plăceri, ca de exemplu să se îndrăgostească, fără i fi abătuți în mod serios de la problemele mai importante ale vieții.

Cât de norocoasă era! Trase de șnurul clopoțelului din garderobă să-și cheme camerista.

Nigel întârziase la micul dejun. Dar se părea că la fel făcuseră și cei mai mulți dintre oaspeții serii trecute. Salonul de mic dejun era plin, deși contesa de Worthing mi era prezentă. Se vorbea îndeosebi despre bal, despre it de târziu era – nimeni nu voia să recunoască faptul < i de obicei se scula târziu – și despre necesitatea de a i loca spre casă cât mai curând posibil.

Mary Balogh

Lady Beatrice Havelock îl întrebă dacă poruncise să i se aducă trăsura – fără îndoială că dorea să plece cât mai devreme cu putință,

pentru că avea de mers tocmai până la Londra.

Nigel își înclină capul spre Beatrice și o informă că n-avea niciun plan să plece devreme.

Doamna Havelock îi spuse că probabil se plictisea peste măsură la țară, având în vedere că era obișnuit cu viața și distracțiile de la oraș. Probabil, tânjea să se întoarcă la Londra.

Aerul de țară și peisajul rural erau o variație plăcută de la plictiseala și sentimentul de sufocare pe care-l simțeai la oraș, îi spuse el cu o altă înclinare din cap.

Cu toții aveau în față o zi groaznic de ocupată, acum că ziua verișoarei lui se terminase, spuse Robin Barr-Hampton către un oaspete ce urma să plece cât de curând, deși își ridică vocea așa încât să poată fi auzită cât mai departe. Era de părere că Lady Worthing plănuia să-și petreacă ziua cu mătușa ei la conac – ceva în legătură cu croitoreasa ce se găsea acolo pentru a face o întreagă garderobă de haine, acum că se terminase doliul. Evident că azi nu avea timp pentru nimic altceva.

Nigel își zâmbi în barbă. Familia contesei de Worthing îi aducea la cunoștință, fără a încălca în niciun fel bunele maniere, că nu era bine-venit la Kedleston. Din fericire, poate, familia contesei n-avea nicio putere la Kedleston – nu mai avea. Poate că aveau influență, dar probabil ei înșiși erau nesiguri în legătură cu întreaga putere a acestei influențe, de vreme ce găseau că e necesar să-i facă aceste aluzii și să-l îndemne să plece. Se temeau că doamna Cassandra o să-l invite să mai rămână? Probabil că urma să-l invite să mai rămână. Și el o să-i facă pe plac.

Ea coborâse pe când el părăsise salonul de mic dejun, dar era ocupată să-și ia rămas-bun de la oaspeții care plecau. Urma să fie ocupată o bună bucată de timp. Îi întâlni privirea, ridică din sprâncene și schiță o plecăciune, dar nu încercă s-o atragă într-o conversație sau s-o ia deoparte. Își avea îndatoririle ei și le îndeplinea conștiincios. El putea aștepta. Ea îi zâmbi la rândul ei.

Hoțul de visuri cu obrajii îmbujorați că-l văzuse, iar el observă asta cu interes. Arăta absolut încântător, cu o rochie lejeră deschisă la

culoare, prinsă strâns în față pe delicata ei siluetă, căzând liber la spate. Părul de sub boneta ușoară nu era pudrat.

Dar atenția îi fu solicitată chiar înainte de a putea pleca din proprie inițiativă.

— Înțeleg că nu plecați în dimineața asta, odată cu toți ceilalți, îi spuse domnul Cyrus Havelock, cuvintele fiind alese intenționat a fi reci și acuzatoare. E înțelept din partea dumneavoastră să mai așteptați puțin, milord. E groaznic să ai trăsura prinsă într-un șir ce se mișcă încet.

— Evit asta cu orice preț, fu de acord Nigel.

— Poate că vreți să veniți cu mine în bibliotecă până ce se mai liniștește casă, spuse domnul Havelock, arătându-i direcția cu o mână și aplecându-se pe jumătate în fața oaspetelui care îl urmă.

Probabil că sunt foarte nesiguri de influența lor asupra contesei, se gândi Nigel. Toți își jucau rolul în dimineața asta pentru a o proteja de amenințarea pe care o i înțeau în persoana lui.

Biblioteca era surprinzător de bine dotată cu cărți.

(iei puțin unul dintre precedenții conți fusese colecționar și poate chiar un cititor. Pe pereți se găseau și numeroase picturi de cai și diferiți domni la vânatoare. Era un domeniu masculin, o cameră plăcută, în ciuda vagului aer de ponoseală de care sufereau încă unele dintre camerele pe care el le văzuse în casă. Dar ponoseala nu deranja într-o astfel de încăpere. O făcea să arate a fi locuită.

— Cine ești dumneata? întrebă domnul Havelock lui hizând ușa în urma lui. Evident, se decisese să treacă direct la subiect fără vreo altă pretenție de politețe și amabilități de societate.

— Poftim? Nigel își ridică sprâncenele și își pipăi mânerul monoclului.

Familia? Averea? Legăturile? Bătrânul se uită direct io Nigel și își vârî mâna în deschizătura vestei. Nu se a se și nici nu îl invitase pe oaspete s-o facă.

Mary Balogh

— Vă cer scuze, sir, spuse Nigel. Mi-a scăpat oare mie vreun fapt care să explice interesul dumneavoastră în astfel de chestiuni? își

ridică pentru scurt timp monoclul și îl studie pe domnul Havelock prin el.

— Care a fost legătura dumitale cu fratele meu? întrebă domnul Havelock. Erați parteneri de băutură? Chiar l-ai cunoscut?

— Să înțeleg, întrebă Nigel coborându-și glasul și vorbind rar și încet, că dumneavoastră, sir, credeți că sunt un mincinos?

— La dracu'! spuse bătrânul, pierzându-și cumpătul. Nepoata mea e o fată necoaptă și cred că dumneata știi foarte bine și ai jucat cartea asta încă de la început. N-avem decât cuvântul dumitale pentru ceea ce afirmi și cine spui că ești. Și chiar dacă ești – cine dracu' e viconte Wroxiey? N-avem decât cuvântul dumitale că ai fost prietenul lui Worthing. Și dacă ai fost – ce fel de recomandare mai e și asta? Nepoata mea a fost sedusă de o înfățișare distinsă și de niște maniere fermecătoare. Eu, nu.

— Dracu' mi-e martor, spuse Nigel, ridicând o sprânceană, sper foarte tare că nu.

Domnul Havelock se făcu roșu ca racul.

— Pretind să cunosc intențiile dumitale, spuse el. Intențiile dumitale față de nepoata mea, Wroxiey.

Nigel își ridică din nou monoclul și de data asta nu se grăbi să răspundă.

— Vorbiți în calitate de tutore al domniei sale? întrebă el.

— Da, spuse hotărât domnul Havelock, ridicându-se pe vârfuri și lăsându-se apoi din nou pe călcâie. Cineva trebuie să vegheze asupra intereselor ei. Eu sunt unchiul ei, fratele tatălui ei, sir, și vorbesc și în numele mătușilor ca și în al meu personal.

— Dar cred că doamna, spuse Nigel, e majoră, sir, și a intrat în deplina posesie a averii și a moșiei ei. Vorbiți în numele doamnei, sir? V-a cerut ea să mă întrebați în legătură cu intențiile mele? Dacă e așa, aș prefera să i le spun direct ei, pe viața mea. Dacă nu, refuz onoarea de a răspunde ceva.

Hoțul de visuri

— Doamne, e exact așa cum am crezut, spuse domnul Havelock cu o voce ce probabil se auzise și dincolo de pereții încăperii. Nu

trebuie să-mi mai spui cine ești, milord. Știu cine ești. Ești un ticălos și un escroc. Și nu trebuie să-mi spui care îți sunt intențiile. Știu care sunt acestea. Vrei să intri în stăpânirea nepoatei mele și a moșiei și averii ei.

— Ah, spuse Nigel încet. În cazul ăsta, n-aveați nevoie să mă mai întrebați, sir. Dar nu credeți că discuțiile în societate sunt veșnic astfel? Noi punem întrebări la care deja știm răspunsurile – sau la care credem că știm răspunsurile – doar de politețe, să menținem conversația, să evităm stinghereala unei tăceri. Zâmbi glacial

— N-o să reușești, spuse domnul Havelock. Își recăpătase stăpânirea de sine, deși respira cu greutate. Lady Worthing e o fată înțeleaptă. Ascultă de cei mai în vârstă. Noi suntem o familie foarte unită. Nu i se va permite să-cadă pradă matrapazlâcurilor dumitale.

— În acest caz, Nigel zâmbi din nou, nu trebuie să vă temeți de nimic, sir, nu-i așa? O s-o sfătuiți pe domnia sa în ce privește alegerea unui soț și ea o să facă alegerea înțeleaptă. Care e alegerea dumneavoastră, dacă mi-e permis să îndrăznesc a întreba?

— Fiul meu vitreg, Robin Barr-Hampton, spuse domnul Havelock. Totul e stabilit. Tot ce rămâne de făcut e să facem anunțul și să se facă strigările.

— Ah, da, spuse amabil Nigel, și mireasa să-și dea consimțământul, presupun. O chestiune simplă într-o familie așa de unită. Un astfel de aranjament comod va fi litră îndoială în avantajul tuturor celor implicați. Genul ăsta de căsătorii este astfel, chiar dacă ele tind să fie o idee plicticoasă, ca să spunem așa!

Nările domnului Havelock se umflară.

— Așa după cum poți vedea acum, spuse el, ai face mai bine să-i spui valetului dumitale să-ți aducă trăsura, milord. Poate că la Londra vei fi în stare să găști o moștenitoare cu o familie mai puțin vigilentă i iubitoare.

Nigel lăsă monoclul din mână și se duse spre ușa iMiotecii.

Mary Balogh

— Dar uitați, sir, spuse el. Doamna și-a pus în minte să mă audă povestindu-i despre prietenia mea cu tatăl ei. N-ar fi politicos din partea mea să plec înainte de a-i face pe plac.

Leși din încăpere, închizând ușa în urma lui și se opri pentru câteva clipe înainte de a o porni din nou. Nu te puteai obișnui niciodată să auzi dispreț și ură în vocile oamenilor, cugetă el, sau să auzi insulte nemascate. Până la urmă te-ai convins – când însăși sănătatea ta mintală îți era în pericol – că te-ai înăsprit într-atât, încât nimic și nimeni nu te mai poate răni vreodată. Dar întotdeauna te descoperi simțind noile răni atunci când sunt provocate.

Toți oaspeții de ieri plecaseră – toți, în afară de unul. Se stabilise o întâlnire cu administratorul pentru după-amiază mai târziu – și da, a explicat ea, era într-adevăr Lady Worthing însăși, și nu domnul Havelock, care dorea să vorbească cu el. Se ocupase și de problema stânjenitoare cu Robin.

— Rob, spusese ea, mergând direct spre el pe terasă și luându-l de braț, imediat după ce ultima trăsură plecase. Îți cer iertare dacă m-am purtat aspru cu tine aseară. Sunt mai mult decât recunoscătoare pentru ceea ce erai pregătit să faci, dar trebuie să admitem amândoi la lumina necruțătoare a zilei că era o prostie. Trebuie să fim de acord să uităm sau și mai bine să ne amuzăm de asta, pentru că suntem prieteni și mi-ar plăcea mai mult ca orice să pierd prietenia ta. Îi adresă cel mai seducător zâmbet.

— Verișoară... începu el. Dar arătase cu mult prea serios și pe frunte începuse să-i apară o cută de încruntare. Ea îi puse două degete pe buze și râse.

— Spune-mi că suntem încă prieteni, spusese ea.

— Doamne, Cass, spusese el exasperat, dându-i mâna la o parte, bineînțeles că suntem încă prieteni.

— Și că o să uităm prostia de aseară, spusese ea.

El oftase.

— Dacă spui tu, zise el. Te-am grăbit. Noi toți te-am grăbit. Ne facem griji pentru tine, Cass, o femeie pe cont propriu.

Hoțul de visuri

— Pământul va continua să se învâртеască, îi spuse ea.

— Promite-mi doar că n-o să te grăbești, verișoară, spusese Robin, sau să permiți să fii grăbită de cineva care îți apără interesele mai

puțin decât noi.

— Îți promit să-mi trăiesc viața cu toată înțelepciunea anilor și a experienței mele, Rob, spuse ea râzând. Trebuie să plec. Există ceva pentru care îmi doresc mult să am timp înainte de a mă întâlni cu domnul Coburg.

— Coburg? spuse el. Administratorul domeniului kedleston? Tu? Dar tata vitreg...

— Dar unchiul Cyrus nu e stăpân la Kedleston, Rob, puse ea ferm. Eu sunt.

O să înțeleagă cu timpul, credea ea. Cu toții vor înțelege. Dar nu va discuta tema cu niciunul din ei. N-o să-i convingă niciodată cu argumente. Vor afla din acțiunile ei că, deși femeie, era perfect capabilă să fie contesă de Worthing. Se va descurca mai bine decât o făcuse tatăl ei. El neglijase moșia. Trăise departe de ea în ultimii lui mi și scosese mari sume de bani din ea fără a pune ceva în loc. O să aibă ea grijă ca această situație să se remedieze, ca domeniul Kedleston să prospere sub stăpânirea ei, casa și moșia, și toți cei care trăiau acolo.

Dar pentru câteva ore, înainte să vină timpul întâlnirii cu domnul Coburg și să înceapă educația pe care nimeni nu socotise a fi necesar să o capete, o să-și dedice umplul unei chestiuni cu mult mai neserioase, dar cu mult mai plăcute.

Viconte Wroxley arăta foarte chipeș în acea dimineață și exact la fel de elegant și luxos îmbrăcat ca la aniversare. Părul îi fusese proaspăt pudrat cu bucle pe părți.

11 văzu doar o clipă pe când era ocupată cu salutarea oasailor care plecau, dar ochii lui se uitau cu admirație la ea, iar ea simți cum brusc devine conștientă de ea însăși, un sentiment destul de nou pentru ea. Un sentiment cu v adevărat încântător.

al se găsea în hol când ea intră în casă, examinând cu monoculul în mână modelele sculptate ale lambriurilor le stejar.

Totul e original, spuse ea traversând holul spre el. \u fost sculptate atunci când a fost ridicată casa.

Mary Balogh

— Splendid, pe viața mea, doamnă, spuse el, dar se uită atât de

pătrunzător la ea încât ea știa că el flirta din nou.

— Tata obișnuia să vorbească despre renovarea holului, spuse ea, și voia să înlocuiască lemnul cu marmură pentru a conferi casei un aspect mai clasic și un aer modern. Dar îmi pare bine că n-a mai făcut-o.

— Așadar nu credeți că tot ce este la modă trebuie neapărat să fie superior? spuse el. Vă admir bunul-gust și înțelepciunea, doamnă.

— În acești ultimi ani, zise ea, tata n-a mai fost aici să facă modificările – îmbunătățiri le spunea el – despre care vorbea. Era ca și cum își pierduse interesul. L-ați cunoscut în acești ultimi ani, milord. Povestiți-mi despre el!

— Mi-ar face o mare plăcere. Dar nu aici, spuse el, luându-i mâna și punând-o pe manșeta mânecii lui. Oricât de splendid ar fi holul, doamnă, ziua de afară e mai fermecătoare, și trebuie să descopăr cât de mult îi faceți concurență.

Ea avea încă pălăria de pai pe care și-o pusese când ieșise să-i conducă pe oaspeți. Era o amiază luminoasă și însorită și părea a fi și mai însorită pentru că se afla la brațul unui bărbat de care era puțin îndrăgostită. Exact cu o zi în urmă, se gândea ea, nici măcar nu știa de existența lui. Dar chiar și atunci, credea că era cea mai fericită zi din viața ei.

— Vreau să vedeți parcul, milord, spuse ea când se aflau pe terasă, dar sunt atâtea de văzut. Mult prea multe pentru a fi arătate doar într-o zi, din păcate.

— Frumusețea trebuie privită încet și savurată, spuse el aplecându-și capul pentru a se uita direct la ea într-un fel ce îi devenea familiar. Era un expert, se gândea ea, în a spune un lucru și a insinua un altul, părând că admiră frumusețea ce-l înconjură și totuși sugerând că o vedea doar pe a ei. Și cu toate astea, un zâmbet părea că-i stă ascuns mereu în străfundul ochilor, ca și cum voia s-o asigure că prin galanteriile lui nu avea de gând s-o înșele, ci doar s-o încânte. Ar fi mai bine ca plăcerea

Hoțul de visuri 79

tuturor acestor lucruri încântătoare să dureze mai mult de o zi.

Oare el spunea ce credea ea că spune? Era dispus să rămână mai mult de o zi? Ar rămâne pentru câteva zile? Ea sperase că da. Acum se părea că este foarte posibil.

— Atunci, azi o să vă arăt grădina de trandafiri, milord, spuse ea.

— Pentru azi, ar fi suficient, doamnă, spuse el. Nu-i floare mai frumoasă decât trandafirul.

Căzuseră de acord, se părea. O să rămână mai mult de o zi. Nu era nicio grabă. Putea să se bucure în tihnă de prezența lui. Îl conduse spre partea de apus a casei, la gardul viu înalt cu spalierul arcuit ce dădea spre grădina de trandafiri.

Era mereu o surpriză pentru vizitatori. Pajiștea, gardul viu, copacii mai înalți de pe dealul din spatele casei – totul era în variate nuanțe de verde. Cu toate astea, odată ce pășeau prin arcadă, intrai într-o altă lume, într-o abundență de culori și forme perfecte. Chiar și aerul era diferit, înmiresmat de parfumul îmbătător al miilor de trandafiri.

— Țsta, spuse ea uitându-se direct spre el, este al doilea loc pe care-l prefer din întregul parc. Nu poți să vii aici deprimat și să pleci fără a fi refăcut.

— Perfecțiune, pe cinstea mea, spuse el, aplecându-se și cuprinzând în palmă un boboc de un roz intens pe jumătate deschis. Nu-i floare mai frumoasă decât trandafirul, și nu-i trandafir mai frumos decât acesta anume.

Ea zâmbi și observă cum mâinile lui cu degete lungi, elegant îngrijite, țineau floarea cu o atingere delicată ca să n-o zdrobească. Și observă urmele de bătăături din palmele lui, nepotrivite cu restul înfățișării, dar conferindu-i mâinilor o masculinitate de netăgăduit. Iar pe de altă parte, nu era un bărbat cu aspect efeminat, cu toată eleganța lui la modă. Umerii lați sugerau i! are mușchi puternici. Picioarele acoperite de pantalonii până la genunchi și de ciorapi n-aveau nevoie de nimic în plus la capitolul volum.

Mary Balogh

Ea roși când văzu unde i se îndreptau gândurile și își dădu seama cât de necuviincios îi rătăciseră privirile.

El culesese trandafirul, atent să nud strice. Avea de gând să i-l dăruiască, credea ea. Dar el rupse tija aproape de floare și când se întoarse spre ea, gestul lui nu fu cel la care se așteptase. Se uită la decolteul rochiei ei, păru că stă să cugete o clipă, apoi ridică trandafirul pentru a vârî codița scurtă în interiorul corsajului, în decolteu. Degetele lui nu-i atinseră nici măcar o dată pielea neacoperită. O privi drept în ochi.

— Nu există o floare mai încântătoare decât trandafirul, spuse el. Dar pe viața mea, chiar și această floare ce depășește orice perfecțiune nu-i mai frumoasă decât cea care o poartă.

Era un compliment atât de exagerat și de ridicol – deși nu mai puțin plăcut din cauza asta –, încât ea zâmbi mai întâi și apoi râse din toată inima.

— Și cu siguranță că nu-i la fel de desăvârșit așa cum sunteți dumneavoastră mânuind cuvintele, milord, spuse ea. Spuneți-mi, doamnele din Londra cred în astfel de complimente?

— Doamnele din Londra sunt mai puțin lipsite de îngâmfare decât surorile lor născute la țară, spuse el. Poate pentru că ele văd mai puțină frumusețe naturală și se simt fără de rival, în afară de cea pe care o simt una față de cealaltă. Doamnele care și-au petrecut viața la țară sunt înconjurate de splendoarea naturii și nu știu că sunt parte din acea frumusețe și într-adevăr câteodată o depășesc. Cel puțin, doamnă, pare să fie cazul unei anumite domnișoare pe care o cunosc și care în acest moment depășește în frumusețe trandafirul pe care-l poartă la piept.

Ea își plecă ochii să se uite la trandafir. Era plăcut să i se facă complimente, se gândi ea. Când complimentul era frivol și fără niciun alt motiv decât acela de a oferi plăcere.

— Doriți să vă povestesc despre tatăl dumneavoastră, doamnă, spuse el, oferindu-i din nou brațul. Văd o bancă sub salcia de acolo. Să ne așezăm la umbră în vreme ce vă vorbesc?

Era, de asemenea, expert în a ști când flirtul mersese prea departe. Acum, în ochii lui se oglimb

Hoțul de visuri și amabilitate în comportare. Vor sta jos, vor

discuta și poate că el va deveni și prietenul ei așa cum fusese al tatălui ei. Poate că, după aceste câteva zile, nu se va curma legătura lor. Poate că va putea să-i scrie din când în când și el să-i răspundă. N-ar fi nepotrivit. Era majoră, la urma urmei, și nu mai era o fetiță pentru a fi strânsă în chingile tuturor regulilor cu care era păzită reputația femeilor.

Spera ca ei să devină prieteni. Spera că vor menține legătura chiar dacă doar prin intermediul unor scrisori ocazionale. Nu-i plăcea gândul de a-și lua rămas-bun de la el peste câteva zile și de a nu-l mai vedea sau auzi vreodată. Ceea ce părea un fel destul de nebunesc de a gândi, admise ea, când pe vremea asta, cu o zi în urmă, nici măcar nu-l cunoștea.

Capitolul 7

Stăteau sub salcie de aproape o oră, înconjurați de privescătoarea și de mirosul trandafirilor, în vreme ce el o întreținea cu povești despre tatăl ei. Câteva din ele erau adevărate. Câteva erau foarte puțin modificate pentru a-l arăta pe răposatul conte de Worthing într-o lumină favorabilă. Câteva erau pură invenție. În mare parte a timpului, ea îl privea de sub borul îndoit spre față al pălăriei de pai și pe față i se oglindeau reacțiile la poveștile lui – amuzament, interes, încordare, surpriză. Nu exista absolut deloc prefăcătorie în felul ei de a fi, se gândi el. Aproape că îi era milă de ea.

— Îmi pare așa de bine că în ultimii lui ani de viață au existat prieteni și veselie, spuse ea. M-am întrebat mereu dacă a fost așa. Și chiar dumneavoastră, milord, ați spus ieri că era un om nefericit.

— Prietenii lui l-au ajutat să uite de moartea mamei dumneavoastră, spuse el. Sau chiar dacă nu să uite, măcar să-și aline suferința.

— Dumneavoastră l-ați ajutat, spuse ea. Sunt așa de Incuroasă că v-a cunoscut. Eu eram mică și nu înșel geam prea multe, dar acum pot să văd că moartea

Mary Balogh bunicului și apoi a mamei la mai puțin de optsprezece luni după aceea trebuie să fi fost prea mult pentru el. Și o fiică de doisprezece ani era o slabă consolare.

El îi luă o mână într-ale lui.

— Nu, pe cinstea mea, spuse el, n-o să vă împovărați cu convingerea că dragostea dumneavoastră n-a fost de ajuns pentru tatăl dumneavoastră, doamnă. Îl iubise pe Worthing, acel ticălos negru la inimă, se gândi el. Era prea mult pentru el. Vorbea despre temperamentul dumneavoastră vesel și despre inima caldă, doamnă, și despre reținerea lui de a-și aduce acasă proasta dispoziție – sau să vă aducă la Londra, unde ați fi fost împovărată din cauza asta. A demonstrat adâncă lui dragoste pentru dumneavoastră stând departe de casă.

Ochii ei înotau în lacrimi când și-i ridică de la mâna lui ce o ținea pe a ei.

— Oh, tata! spuse ea. Ce prostie din partea lui! Și acum e prea târziu să-i mai aduc alinare.

El îi ridică mâna la buze.

— Vă cer iertare, milady, spuse el. N-ar fi trebuit să spun nimic. Lacrimile dumneavoastră îmi sfâșie inima ca un cuțit.

— Nu! Ea se aplecă spre el, încât pentru o clipă de uimire el crezu că o să-l sărute pe obraz. Nu o făcu. În schimb, surâse printre lacrimi. Ați fost extrem de amabil. Și acum știu că tata a avut prieteni până la sfârșit și că s-a simțit bine și chiar a râs. Și știu de ce venea atât de rar acasă și de ce nu m-a invitat să vin în oraș. Nu am recunoscut nici chiar față de mine însămi că am fost rănită de ceea ce părea a fi neglijare din partea lui. Acum pot să recunosc asta și știu că n-am niciun motiv să mă simt rănită. Mă iubea la fel de mult pe cât l-am iubit și eu.

El o privi de sub pleoapele coborâte. Fusese și el, oare, atât de nevinovat? se întrebă el. Dar știa că fusese.

— Mulțumesc, spuse ea.

El ar fi putut trage foloase de pe urma recunoștinței ei. Ar fi putut înlătura cei câțiva centimetri dintre gurile lor. Ar fi putut să preschimbe recunoștin; ci în altceva

Hoțul de visuri și să grăbească momentul pentru care venise aici. Dar încă își amintea de un inocent de nouăsprezece ani.

— Unchiul dumneavoastră, domnul Cyrus Havelock, seamănă mult cu tatăl dumneavoastră, spuse el că să schimbe cumva subiectul. Asemănarea este de fapt extraordinară.

— Au fost gemeni, știți, spuse ea. Tata era cu o jumătate de oră mai mare decât unchiul Cyrus. Gemenii sunt

O trăsătură a familiei. Bunica mi-a spus odată că întotdeauna sunt băieți și întotdeauna se pare că sunt cei mai mari dintre copii.

— De aici rezultă că cel mai mic dintre gemeni pierde moștenirea titlului și a moșiei cu o jumătate de oră sau cam așa ceva, spuse el zâmbind. Pe cuvânt, doamnă, sună dureros.

— Spre cinstea lui, unchiul Cyrus n-a părut niciodată a fi ofensat, spuse ea. A fost foarte bun cu mine, deși câteodată poate că am fost nerecunoscătoare. Te enervează necesitatea de a-ți asculta tutorele când ai douăzeci de ani. Dar am încercat întotdeauna să-mi păstrez supărarea pentru mine. În ultimul an și-a petrecut aici aproape tot atât timp cât la el acasă. Și în tot acest răstimp precis că s-a gândit că toate astea erau cât pe-acți să fie ale lui.

— Și s-a mai petrecut și înainte? o întrebă el.

— Nu, timp de câteva generații, spuse ea. Îmi aduc aminte că mama îmi povestea odată cât de ușurată s-a simțit când m-am născut eu și a știut că nu aveam un geamăn. Râse. Există portrete. Există picturi ale fiecărui membru de familie ducând cu secole în urmă, dar cele la care mă uit eu mereu sunt cele care arată gemeni. Cu totul, s-a întâmpnat de cinci ori.

— Și portretele sunt aici? întrebă el. La Kedleston?

1 există o galerie?

— Da, spuse ea. Dar n-o să vă plictisesc cu asta, milord. Știu cât de obositor e să fii târât prin galeria de portrete de familie în care n-ai niciun fel de interes.

— Doamnă, spuse el uitându-se direct în ochii ei. Răposatul și dragul meu prieten era membru al acestei familii. Și dumneavoastră înșivă sunteți un membru.

84 Mary Balogh

Mă răniți când presupuneți că o vizită în galeria de portrete

m-ar plictisi.

Ea roși și se ridică în picioare.

— Poate că sunteți din nou galant, spuse ea. Dar dacă sunteți, atunci trebuie să suportați consecințele. O să vă duc acolo acum. E timp.

Se întâlnește cu Robin Barr-Hampton pe terasă, aproape de ușile principale. Nigel avu impresia clară că bărbatul îi căutase – poate ca să joace rolul de însoțitor? Arăta fățiș supărat. Dar chiar dacă observă, contesa de Worthing alesese să nu comenteze acest fapt.

— Nu-i așa că e o zi minunată, Rob? spuse ea cu obișnuitul ei zâmbet însoțit. Domnia sa și cu mine am stat în grădina de trandafiri vorbind despre tata și acum îl duc până în galerie să-i arăt câteva portrete. O să te văd la ceai după ce o să petrec cam o oră cu domnul Coburg?

Declarase limpede că nu-i doreau compania la vizita în galerie. Cine era Coburg? se întrebă Nigel. Barr-Hampton rămase pe terasă când ei intrară în casă.

Mai întâi, îl duse să vadă imensa pânză ce îl arăta pe contele de Worthing, bunicul ei, împreună cu contesa și cei patru copii ai lor. Băieții cei mici, răposatul conte și Cyrus Havelock arătau identic în portret.

— Dar e ușor de zis cine e cine, explică contesa. Tata stă mândru lângă umărul bunicului, vedeți, în vreme ce unchiul Cyrus stă lângă bunica într-o poziție de supunere. Am fost întotdeauna de părere că e destul de trist că trebuie să existe o astfel de deosebire între doi fii ce trebuiau să fie cu mult mai apropiați decât sunt de obicei frații. Dar asta e viața.

Nigel se uită la ei cu interes – la răposatul Worthing și la fratele mai mic.

— Există un portret al lui tata după ce s-a făcut mare, spuse Cassandra. Cu mama și cu mine.

— În acest caz, trebuie să-l văd, spuse el uitându-se înspre ea cu un surâs.

Răposatul conte era un tânăr arătos în portretul la care îl

conduse ea. Soția lui era o tânără frumusețe. Era lesne de văzut de la cine moștenise actuala contesă tenul

Hoțul de visuri mai închis. În pictură era foarte mică, cu păr ondulat, obraji roșii și brațele cu gropițe. Zâmbea senină la pictor, cu cotul pe genunchiul mamei și bărbia în mână.

— Pe viața mea, spuse el, erați adorabilă.

— La trecut? spuse ea. Milord, trebuie să spun că ați uitat de curtoazie.

— Pe cuvântul meu, spuse el, sunteți adorabilă.

Amândoi râseră. Dar ceea ce îl șocă pe el privitor la portrete era că Worthing se schimbaseră dincolo de orice recunoaștere înainte ca el să-l fi cunoscut. Poate nu fizic. Bărbatul din pictură era ușor de recunoscut ca fiind Worthing. Dar bărbatul din pictură era un tânăr entuziast, fericit, ce se uita înspre lume cu o expresie deschisă și limpede. Dumnezeu, ce se schimbaseră – doar dacă pictorul nu îi ștersese pasiunile întunecate, mocninde de față când îl pictase.

— S-a schimbat așa de mult, spuse vocea înceată a contesei de lângă el, reflectând propriile lui gânduri. Trebuie doar să privesc la acest portret pentru a ști că așa este. Obișnuia să râdă și să glumească tot timpul Obișnuia să se joace cu mine și să-mi citească și să mă necăjească și... Li bine, nu contează. Poate că a fost moartea bunicului și noile responsabilități ale domeniului urmate atât de repede de moartea mamei. Poate că a fost faptul că n-au avut un fiu. Cine știe? Dar într-adevăr s-a schimbat.

— Poate, spuse el, oferindu-i brațul, că ar trebui să ne mai uităm și la alți gemeni din familie, doamnă.

Grupul dinaintea tatălui ei și al lui Havelock era cel al străbunicului și al fratelui lui. Era un portret destul de asemănător cu celălalt, exceptând faptul că moda era cu totul alta, iar băieții erau mai mari – cam de paisprezece ani. Erau absolut identici. Cine era cine? se lui rebă el. Fratele mai mare, viconte, era lângă umărul tatălui, bineînțeles. Dar efectiv, cine era cine?

— Asemănarea e fascinantă, nu-i așa? spuse ea. Obișnuiam să vin aici singură când eram copil și să-mi imaginez povești despre toți

gemenii. Oare luaseră vreodată unul locul celuilalt? Când apărea vreo ocazie oficială plicticoasă pentru cel mai mare, îl înlocuia oare cel

86 *Mary Balogh* mic așa încât cel mare să se poată duce la vreun chef în altă parte?

— Într-adevăr, spuse el. E destul să te simți nedreptățit că nu te-ai născut a fi geamănul cuiva.

— În familia dumneavoastră nu sunt gemeni? îl întrebă ea.

— Nu, după câte știu, doamnă, spuse el apropiindu-se de portret. Doamne, dar sunt identici. Ce s-a întâmplat cu cel mai mic?

— Nu știu, spuse ea. A existat o ceartă, niște lucruri groaznice, dar nimeni n-a vrut să-mi spună amănunte. Bunicul s-a înfuriat când l-am întrebat odată, dar pe de altă parte, bunicul se înfură adesea. Și tata nu știa.

E destul de trist că se pierd legăturile de familie în răstimpul a câtorva generații.

— Dacă nu s-ar pierde, doamnă, spuse el, atunci ar exista atâtea rude de invitat la sărbătoriri de genul unei nunți că ar trebui să se închirieze cea mai mare catedrală din Anglia și apoi să se înceapă și construirea unor aripi suplimentare.

Ea râse.

— Presupun că aveți dreptate, spuse ea. Vreți să vă mai uitați la gemenii de dinaintea acestora doi?

Îi văzuse pe toți înainte ca ea să exclame consternată:

— Cât timp am stat aici? îl întrebă ea. Vai de mine, o să întârzii la întâlnirea cu domnul Coburg și o să-i creez exact impresia contrară celei pe care sunt hotărâtă să i-o fac.

— Cred că mai puțin de o oră, doamnă, spuse el. Iot să vă însoțesc la domnul Coburg și să-i explic că ați întârziat doar, e pentru că ați arătat o curtoazie deosebită unui oaspete? Și dacă nu va accepta această explicație, atunci e un ticălos și un nemernic și nu merită interesul dumneavoastră.

Dar ea răsuflă ușurată.

— Dacă e mai puțin de o oră, spuse ea, nu am întârziat. Domnul Coburg e administratorul meu și aș putea să-mi pun la bătaie toată

averea pe faptul că intenționează să administreze acest domeniu absolut de unul singur – sau sub conducerea unchiului meu. Aș mai pune

Hoțul de visuri

prinsoare că nu le-a trecut nici unuia prin cap, nici măcar într-unul din cele mai ciudate vise, că aș putea să mă decid a încerca să-mi administrez eu însămi domeniul.

— Și așa ați decis, doamnă? Nigel ridică din sprâncene.

— Sunt femeie, milord, spuse ea cu un zâmbet poznaș ce-i sublinia gropița. Sunt însă și o ființă. Chiar sunt încredințată că există și un creier ascuns undeva, în capul meu. Dar ce e mai important, sunt o femeie cu putere. Ați putea să vă imaginați ceva mai alarmant? Sunt contesa de Worthing, și Kedleston îmi aparține. E al meu pentru tot restul vieții mele. Și sunt majoră. Intenționez ca administratorul să fie răspunzător față de mine. Intenționez să învăț tot ce știe și poate chiar mai mult de atât. Intenționez să mă ocup de Kedleston la fel de bine ca oricare dintre conții de dinaintea mea și chiar mai bine de atât. Obrajii îi erau îmbujorați și ochii îi străluceau când termină de vorbit.

Nigel își strânse buzele și se gândi la momentul când inocența lui se sfărâmasese. A existat un anume moment când a înțeles acest lucru? Sau a înțeles treptat? Ar putea să sfârâme inocența acestei femei doar cu o frază, dacă ar vrea.

Zâmbetul ei dispăruse.

— Nici dumneavoastră nu credeți că sunt în stare, spuse ea. Bărbații nu o cred niciodată. Dar o să le demonstrez eu tuturor.

— Din contră, doamnă, spuse el făcând o plecăciune în fața ei și oferindu-i brațul. Trebuie să-mi permiteți să vă conduc la întâlnirea dumneavoastră cu administratorul ca să nu întârziați. Nu se așteaptă ca o simplă lemeie să fie punctuală. N-aș vrea nimic mai mult, pe viața mea, decât să fiu o muscă pe perete în timpul acestei întâlniri. Sunt convins că o să vă afirmați foarte – bărbătește – scuzați-mă vă rog, foarte feminin – și o să câștigați dominația asupra unui simplu bărbat.

Ea zâmbi vesel și își puse mâna pe manșeta lui.

— Tot anul, abia am aşteptat să fiu majoră, spuse ea. O să fie aşa de distractiv, milord, să învăţ să fiu stăpână pe viaţa mea.

Mary Balogh

Exact cum alte femei ar putea crede că e distractiv să participe la cât mai multe petreceri, baluri şi serate, se gândi el. Începu să înţeleagă – cu oarecare surprindere – că această contesă de Worthing, în plus faţă de frumuseţe şi un fel de a fi vesel şi inocent, avea şi ceva caracter.

Ar fi fost fără îndoială mai bine pentru ea să nu fi avut.

Ora pe care Cassandra o petrecu în compania administratorului nu fu una uşoară. În primul rând, se găsisese în faţa a doi bărbaţi, nu a unuia. Unchiul ei era şi el în birou, arătând serios şi afişând o condescendenţă afectuoasă. Domnul Coburg afişa şi el o expresie foarte asemănătoare. Dar domnul Havelock fu cel care-i spuse că nu trebuia să-şi bată căpşorul ei drăgălaş cu ceea ce o să se întâmple cu moşia ei, acum că nu mai era oficial tutorele ei. Putea să se relaxeze, ştiind că domnul Coburg era unul dintre cei mai competenţi administratori din Anglia şi că, desigur, el însuşi o să fie disponibil să se ocupe de oricare problemă pe care domnul Coburg ar întâmpina-o. Willow Hall nu era decât la zece mile distanţă, la urma urmei.

Cu aceste cuvinte, domnul Havelock crezu că întâlnirea se terminase. Privirea şi zâmbetul lui exprimau fără îndoială exact acest lucru.

Dar Cassandra zâmbi călduros spre amândoi domnii, merse spre masivul birou de stejar pentru a se aşeza pe încăpătorul fotoliu de piele din spatele lui şi ceru să vadă registrele.

Registrele puteau fi cu susul în jos şi scrise în arabă dacă e să ne luăm după cât înţelesese ea la început. Şi chiar când ora trecu, înţelesese exact atât cât să-şi dea seama că registrele nu erau cu susul în jos şi nici scrise într-un alfabet necunoscut. Puse celor doi bărbaţi întrebări ce puteau părea incredibil de naive şi chiar de-a dreptul prostesti şi ceru ca anumite explicaţii să-i fie repetate într-o limbă ceva mai pe-nţeles. Puse întrebări despre teme pe care le înţelegea ceva mai

bine decât șirurile de cifre ce aparent conduceau la ceva extrem

Hoțul de visuri de important – subiecte ca reparații la căsuțele lucrătorilor și școli pentru copiii muncitorilor – doar ca să afle că erau încă și mai multe cifre legate de aceste subiecte și că totul ducea la ceva ce se chema fezabilitate financiară. Cu alte cuvinte, înțelese ea – existau destui bani pentru astfel de lucruri și, dacă da, puteau acești bani să fie cheltuiți într-un mod mai profitabil pe altceva mai important?

Puse să i se aducă câteva registre în apartamentul ei la sfârșitul orei, spre marea uimire a ambilor domni.

Intenționa să le studieze atent până ce începea să le înțeleagă. Și intenționa să continue să pună întrebări, chiar dacă la început acestea ar demonstra doar îngrozitoarea ci ignoranță.

— Dumnezeuule, spuse unchiul Cyrus bine dispus, pe i and cei doi se apropiau de salon pentru ceai, ce fetiță hotărâtă mai ești, Cassandra! O să afli că e cel mai bine să lași totul în seama lui Coburg, desigur, dar la fel de bine ar fi să-i amintești că ești contesa de Worthing. I hiar când o să ai un soț care să supravegheze totul pentru tine, tu tot vei avea prioritate în fața lui, la urma urmei – asta dacă nu te măriți cu un bărbat de același rang sau mai mare ca al tău.

Cassandra nu-și bătu capul să-i corecteze ideile preconcepute. Doar zâmbi spre el și spre lacheul ce deschise ușile salonului.

Doamna Havelock, Lady Beatrice, Patience și Robin erau adunați în salon pentru ceai. Viconte Wroxley nu era acolo, observă Cassandra dintr-o privire. Aparent, mătușa Matilda venise și ea de la conac cu Patience, iar vi contele plecase să se plimbe prin parc cu cea dintâi.

— Presupun, dragă Cassandra, spuse doamna Havelock, că e prea târziu pentru domnia sa să plece azi. fără îndoială că i se va aduce trăsura mâine dis-de-dimineată. Diminețile sunt întotdeauna cele mai bune pentru călătorie.

— O să stea mâine, mătușă Althea, spuse Cassandra uaversând încăperea spre tava de ceai și acceptând o cașcă din mâna lui Lady Beatrice. Și poate încă o zi sau două.

Mary Balogh

Atunci izbucni zbugni furtuna, așa cum se așteptase.

Nu putea deloc să înțeleagă obiecțiunile lor față de viconte Wroxley. Era tânăr, arătos, nobil, evident bogat. I Fusese prietenul tatălui ei. Venise tot drumul tocmai, de la Londra să-i prezinte omagiile. Toți erau foarte ne-l răbdători s-o vadă măritată cât mai repede cu putință și 1 într-un mariaj bun. Din punctul lor de vedere, ea credea I că viconte ar fi văzut drept o partidă bună. Niciunul 1 dintre ceilalți potențiali pețitori nu era nici pe departe I la fel de potrivit ca el – nici măcar Robin.

— Un adevărat nobil nu apare neanunțat, nu se invită I singur la balul tău aniversar și nu abuzează de ospitalita1 tea cuiva, Cassandra, spuse doamna Havelock. În speci-l al când e cu adevărat un străin pentru noi toți.

— Când l-am luat deoparte azi de dimineață, spuse 1 domnul Havelock, cu ceașca și farfurioara ascunse într-o mână mare, iar cealaltă înfipă în deschizătura vest tei, a ocolit întrebările mele despre familia și legăturile I lui și a refuzat în mod deschis să-și afirme intențiile față 1 de tine, Cassandra.

— Fără îndoială că trebuie făcut să răspundă la toaj te problemele ridicate de Cyrus, nepoată, spuse Lady Beatrice, înainte chiar ca tu să-l poți considera a fi un pețitor. Trebuie să ne spună exact cine este și care sunt1 perspectivele lui. Trebuie să discutăm dacă e un tânăr serios, dacă e demn de marea onoare pe care i-ai face-o acceptându-l drept soț.

Cassandra râse de toți, nu în batjocoră, ci cu un sincer amuzament.

— Soțul meu? spuse ea. Pețitorul meu? L-am cunoscut pe domnia sa abia ieri. Îmi place de el. A fost amabil cu mine și mi l-a descris pe tata așa cum a fost în ultimii lui ani de viață. Peste câteva zile o să se întoarcă la Londra lăsându-mă cu niște amintiri plăcute. Asta-i tot. Nu e pețitorul meu și nu va fi niciodată. Și trebuie amintit că eu l-am chemat la bal și l-am invitat aseară să rămână aici pentru câteva zile. Nu trebuie să descoperim nimic despre el din ce nu e

pregătit să ne împărtășească. Știu tot ce trebuie să știu despre el.

Hoțul de visuri

— A fost extrem de fermecător cu mama și cu minetând am ajuns aici mai devreme, spuse timidă Patience.

— Vicontele Wroxiey e foarte bun când e să fie ferme «ător, dragă, spuse doamna Havelock. Asta-i ceea ce ne! ngrijorează la el, printre altele. Fete ca tine și Cassandra unt ușor înșelate de farmec. Dacă ai fi mai mare, ai înțelege că virtuțile mai serioase sunt calități mai de dorit la un soț. Acum, Robin...

— Hai să lăsăm numele meu deoparte, mamă, spuse Robin. N-ai să reușești decât s-o faci pe Cass să se încăpățâneze și mai mult. Ar trebui să-i spui despre celălalt plan. S-ar putea să-l găsească mai atrăgător.

Și iată cum încă îi planificau viața în locul ei. Le va treimi un timp să înțeleagă. Cassandra se uită spre grupul l udelor ei cu sprâncenele ridicate.

— Plan? spuse ea.

— Urmează să existe o întârziere, desigur, spuse domnul Havelock. E neplăcut pentru că deja ai douăzeci și unu de ani, Cassandra. Dar faptul că ești mai înaintată în vârstă nu va avea o așa de mare importanță având în vedere poziția și averea ta, consider eu.

— Să zicem că sunt aproape o femeie bătrână, spuse ț assandra râzând, care-i planul?

— O să te luăm la Londra în primăvara viitoare pentru un sezon, spuse doamna Havelock și, bineînțeles, perii îi prezentarea la Curte. E aproape strigător la cer că nu a făcut încă. O să-ți găsim un soț demn de rangul tău, i assandra dragă, unul care să nu profite de pe urma domeniului Kedleston, să sperăm.

— O să vin și eu cu tine, nepoată, spuse Lady Beatrice. Și Matilda o s-o aducă pe Patience. E vremea să-și facă a ea debutul până nu-i prea bătrână. Și are o zestre cou spunzătoare de la tatăl ei. Althea o să fie ocupată să-și i. iteze băieții la școală și Matilda va fi însoțitoarea lui l itience. Eu o să fiu acolo pentru tine.

— Și tu, Rob? Ochii Cassandrei zâmbiră spre el. Și tu lui parte

din planul ăsta? O să mergi și tu la Londra să-ți nășești o soție? Poate că voi fi chiar eu sau Patience.

Haide, Cass! Patience își duse mâinile la obraji, cu ochii măriți de spaimă.

Mary Balogh

— Fără îndoială că eu o să stau la moșia mea, Cass, 1 spuse Robin cu o demnitate calmă. ăsta este un nou plan, să știi, nu cel vechi în haine noi.

Îl jignise, se gândi Cassandra. Și o pusese pe Patience într-o situație extrem de stânjenitoare. Fu brusc cuprinsă de remușcări. Dar se simțea asaltată din toate părțile, și tentația de a disipa puțin enervarea fusese prea mare.

— Vă sunt îndatorată vouă, tuturor, spuse ea, uităm dmse pe rând la ei și dându-și seama că o iubeau și că și ea îi iubea. O să vedem. Deși îmi place foarte mult să stau la Kedleston vara asta, poate că la primăvară perspectiva unui sezon în Londra va fi atrăgătoare. Dar trebuie să înțelegeți cu toții că, dacă merg, n-o să fie ca să-mi caut soț. Vedeți voi, nu intenționez să mă mărit. Nu pentru încă multă vreme, în orice caz.

În cele din urmă, poate după câțiva ani, seva simți destul de încrezătoare că poate controla cum trebuie averea pentru a se dăruia prin căsătorie unui bărbat pe gustul ei. Dar nu încă. Dacă s-ar mărita acum, ar renunța la acest prețios dar al libertății pe care doar puține femei îl cunosc vreodată.

Ei fură mulțumiți. Bineînțeles că n-o credeau. Erau foarte convingși că, odată ce vor fi în Londra, o vor mărita în doi timpi și trei mișcări. Și nu era nimic rău în dorința lor. Credeau sincer că, fără un soț care să preia comanda asupra vieții în numele ei, n-ar fi capabilă să și-o trăiască de una singură. Chiar și mătușa Bea credea asta. Mătușa Bea nutrea impresia despre ea însăși că era genul de femeie puternică la fel ca un bărbat și așa era din multe puncte de vedere. Dar o vedea pe nepoata ei drept o femeie fragilă ce avea mare nevoie de un bărbat.

Ușa se deschise și intrară Lady Matilda și vicontele Wroxiey. Cineva vorbi despre vreme și tema fu discutată și răsdiscutată până la epuizare. Robin îi aminti Cassandrei în mod repetat că va trebui ca a doua zi să și-o petreacă în întregime la conac, deoarece Patience îl informase că croitoreasa avea nevoie de noi măsurători și discuții cu ea înainte de a-și putea continua lucrul. Vicontele Wroxiey spuse că ar fi încântat să vadă conacul.

Hoțul de visuri

deoarece Lady Matilda îl descrisese ca fiind încântător i că ar fi onorat s-o conducă pe Lady Worthing acolo mâine-dimineață.

Cassandra se uită la Robin și zâmbi când îi întâlni I – i ivirea. El se încruntă la ea. Acest mic șiretlic se transformase exact în contrariul a ceea ce intenționase el.

— Mulțumesc, milord, spuse ea. Ce amabil din partea dumneavoastră! Ar fi foarte plăcut.

Capitolul 8

Nigel petrecu a doua zi câteva ore foarte plăcute la mnac, deși o văzu doar puțin pe Cassandra care era la etaj cu croitoreasa. Lady Matilda Gibbons îl plimbă prin casa în stil palladian la solicitarea lui, și domnișoara Patience Gibbons îl duse în micul parc ce făcea parte din parcul mai mare de la Kedleston. Nu arăta foarte bine, îi explică ea, pentru că soarele nu strălucea în acea.1. iar vântul sufla cu putere, și într-adevăr se părea că va ploua din clipă în clipă. El o asigură că atât casă, cât și parcul aveau un aer pastoral fermecător.

Amândouă doamnele erau ușor de vrăjit, și el le vrăim fără rușine. Cu timpul, va avea fără îndoială nevoie de cât mai mulți aliați cu puțință.

O să-și acorde ziua de azi și de mâine, decisese elseai i trecută înainte de culcare. Ostilitatea aproape fățișă i restului familiei ar putea face dificilă rămânerea lui idei în condițiile actuale. Azi, bineînțeles, simțea frusiiurea de a avea așa de puțin timp în care să rămână ungur cu ea, dar o să folosească la maximum ceea ce avea. Merseseră pe jos cele aproape două mile de la I edleston la conac, prin parcul plin de

copaci, deși lluelock prezisese ploaie, și mătușile o îndemnară să i i răsura. Se va trimite trăsura, adăugase Barr-Hampion după ce ea refuzase, dacă se pornea ploaia înainte ilo întoarcerea ei. Nigel urmărise cu privirea toată ziua norii joși, dorind să nu-și reverse apa pentru măcar deva ore în plus.

94 Mary Balogh

O plimbare cu trăsura, deși promițătoare, ar fi fost cu mult prea scurtă.

Ea veni în salonul mătușii sale în vreme ce ei trei luau ceaiul. Părea că aduce cu ea aer proaspăt și raze de soare. Râdea.

— Zău așa, mătușă Matilda, spuse ea, o să port de aici înainte doar saci. Nu rochii sac, înțelegi, ci saci ade. vărați. N-am făcut nimic toată ziua decât să aleg țesă –turi și modele și apoi am ezitat și am ales altceva, doar ca să încep totul de la capăt. Și am stat pe pedestal, cu mâinile în sus, împunsă și împinsă, înțepată și măsurată până când credeam că nu se mai termină odată. Vai de mine, alea sunt tarteles cu coacăze pe care le face așa de bine bucătăreasa ta? Da, pune-mi și mie vreo două pe o farfurie, Patience. Mor de foame.

— Pe cuvântul meu, doamnă, spuse Nigel, ridicându-se în picioare când ea intră, ați putea purta și un sac la cel mai mare bal și tot ați eclipsa-o pe regina însăși.

Cu toții râseră.

— Doamne, milord, spuse Lady Matilda prefăcându-se că-l ceartă, asta-i trădare.

— Din contră, doamnă, spuse el, e purul adevăr.

— E o lingușire exagerată, spuse contesa, amenințându-l cu degetul. Și e trădare.

— Regina e frumoasă? întrebă Patience și ei râseră din nou.

Era o adunare veselă. Dar Nigel se ridică din nou în picioare când văzu stropi de ploaie pe fereastră.

— E vremea să vă conduc acasă, milady, spuse el, înainte să se deschidă cerurile.

— Vai, Doamne, spuse Lady Matilda uitându-se spre fereastră,

plouă. Ar fi trebuit să vii în trăsură, Cassandra, pentru că chiar și dimineată cerul arăta amenințător. Poate că ar trebui să mai aștepți puțin. O să te uzi learcă dacă mergi pe jos așa. Poate că ploaia sc. 1 va opri.

— Nu cred, mătușă Matilda, spuse Cassandra. Mai probabil e că se va înțeți. O să plecăm imediat. Nu mă tem că o să-mi ud puțin picioarele.

Hoțul de visuri

— Poate că unchiul Cyrus o să se gândească să trimită i răsura, spuse Patience.

Nigel se uită spre Cassandra, dar fu interesat să observe că ea nu menționa defel promisiunea vărului ci de a face exact asta.

— Doamnă, se întoarse el spre Lady Matilda, poate că; iveți o umbrelă pe care am putea-o împrumuta?

— Este aceea neagră, mare care a fost a soțului meu, «puse ea. O să pun să o aducă, milord. Privi din nou neliniștită spre fereastră. Oh, Doamne, nu se potolește, nu-i așa?

— Eu am una mică pe care o poți împrumuta tu, Cass, i se patience.

— Pe cinstea mea, spuse Nigel, două umbrele pot fi mai rău decât niciuna. Se lovesc mereu și îi fac pe cei ce le poartă să iasă de pe potecă în iarba mai mare și udă.

O singură umbrelă ajunge, domnișoară Gibbons.

Cassandra nu-l contrazise, observă el. Era la fel de interesată ca și el să nu fie împiedicată de a merge pe jos până acasă, chiar dacă se uda. Da, se gândi el, azi și mâine vor fi de ajuns. N-avea nevoie de un răgaz mai mare de atât.

Ploaia era destul de puternică pe când plecară, așa încât fu nevoit să folosească umbrela. El o ținu deasupra ambelor capete cu mâna dreaptă. îi oferî brațul stâng.

1 a început, ea își ținu mâna așa cum se cuvine, pe manșeta lui, dar astfel distanța dintre ei era prea mare ca umbrela să-i poată apăra bine.

— Țineți-mă de braț, sugeră el uitându-se la fața ei pe sub borul pălăriei. O să rămânem mai uscați dacă înceți așa.

Întreaga zi se temuse că ploaia o să-i strice planurile. Nu-i trebui mult să-și dea seama că se întâmplase exact invers. Când îl luă de braț, îi trase mâna spre el și, prin i ceasta, și-o apropie și pe ea. Micile cercuri ale rochiei tui constituiau deloc o piedică. Umbrela de deasupra ipetelor lor părea că le creează o intimitate mai mare decât chiar și cea oferită de poteca pustie pe care mergeau prin parcul conacului, urcând apoi dealul spre

96 *Mary Balogh* copaci. Și sunetul ploii bătând pe suprafața umbrelei îi izola și mai mult într-o lume a lor.

Intenționat, el nu făcea conversație. Nici ea, deși dacă era intenționat sau nu, el nu-și putea da seama, Cu siguranță că ea simțea tensiunea ce creștea între ei – tensiunea pe care el o crease intenționat. Faptul că ea nu încerca s-o risipească flecărind spunea ceva. Ceva ce el voia să știe.

Se întoarse să se uite în josul dealului, atunci când ajunseră la copaci.

— Oh, zise el.

Ea se uită înapoi și apoi se uită la el, surâzând. În fața ușilor conacului trăsesese o trăsură și cineva – Robin Barr-Hampton, presupunea el – sări din ea și se grăbi să intre în casă. J

Nigel se simți destul de încrezător să întrebe, altfel n-ar fi întrebat:

— Vreți să ne întoarcem? întrebă el.

— Nu. Ea își scutură capul și îi permise să se uite drept spre ea.

Își scosesese mâna de sub brațul lui atunci când se întorsese. Dar se întorsese spre el la fel ca și el spre ea. El nu făcu nicio mișcare să-i ofere din nou brațul așa încât să-și continue mersul. Ea nu făcu nicio mișcare să i-l ia... El se uită adânc în ochii ei, își plimbă privirea pe fața ei, concentrându-se pe gură pentru câteva clipe și apoi; se uită înapoi. Nu zâmbea și nici nu se mișca.

O manipula ca pe o marionetă, se gândi el pe când mâinile ei se

ridică – așa cum știuse că o s-o facă – și se opri pe pieptul lui. Și cu toate astea, nu era cu totul doar răceală din partea lui. Frumusețea și farmecul ei cald nu-l lăsaseră complet impasibil. Îți încântă privirea, îi spusese lui Will Stubbs. Fără îndoială că i-ar încânta și buzele – și alte părți ale corpului. J

Își mișcă încet capul spre al ei, coborându-și ochii din nou spre buzele ei, așteptând ca pleoapele să-i fluture și apoi să se închidă, înainte de a-și depărta puțin buzele și de a le atinge pe ale ei. Buzele nu erau închise, lipsite de pasiune, hotărî el, și nicio gură deschisă înflăcărat. Nu un sărut intens. Nu un sărut lung. Un moment

Hoțul de visuri cald, tandru, plin de alean, interzis. Își ridică fruntea și o uită la ea pe sub pleoapele întredeschise.

Ea își deschise ochii și se uită direct în ochii lui. Bucle ei fuseseră ușor țuguiate, se gândi el. Și le apăsase timid pe ale lui. Fusese clar primul ei sărut.

— Ar fi trebuit să vă opresc, îi șopti ea.

— Ar fi trebuit? Își permise în sfârșit să zâmbească puțin.

— Dar îmi pare bine că n-am făcut-o, spuse ea. Mă întrebam.

El se simți aproape șocat de sinceritatea vorbelor ei. Nu îmbujorări feciorelnice și tulburare pentru contesa de Worthing. Nicio muștrare că a profitat de ea singură fără însoțitoare. Nicio prefăcătorie despre ce simțea sau că se plictisea. Doar – mă întrebam. Ce se întreba? Ce simți când ești sărutată? Ce simți când ești sărutată de el?

— Și mie îmi pare bine că n-ați făcut-o, spuse el. Am vrut să fac asta încă de când v-am văzut prima dată acum două zile. Nu, pe viața mea, înainte de asta. Când tatăl dumneavoastră obișnuia să vorbească despre dumneavoastră. Știam că trebuie să vă văd cu ochii mei. Știam i-a trebuie să vă sărut.

Ea zâmbi.

— Ridicol, spuse ea. E ridicol! Hai să ne continuăm drumul!

Da, era de ajuns pentru azi. Se pregătise calea pentru mâine. Dar ploaia se întetise și, deși erau pe sub «opaci și într-un fel erau mai adăpostiți, exista și șana de a se freca de tufișuri sau de a elibera un întreg uvoi de apă de pe o creangă mai joasă. El nu-i oferă I «rațul. În

schimb, o luă de mijloc și o trase mai aproape de el. Ea nu protestă.

Și astfel merseară în tăcere pe coama dealului și de-a lungul drumului ce mărginea crângul de tei pe care-l admirase în timpul plimbării de dimineață în direcția «pusă și mai departe spre pajiștea dinspre partea sălii de l «îl a casei. Observă că îl luase și ea de mijloc.

Ieri, îi spuse el când ajunseră pe pajiște, rupând lunga tăcere, ați descris grădina de trandafiri ca fiind

Mary Balogh pe locul doi al locurilor dumneavoastră preferate din parc. Ce loc e pe prima poziție?

— Iazul, spuse ea. În spatele casei este o pantă abruptă și la poalele ei e un iaz alimentat de o mare cascadă de pe dealul învecinat. Sunt ferigi și flori sălbatice și copaci și – oh, și o completă izolare. Nu e numai cel mai frumos loc din parc. E cel mai frumos loc din întreaga lume, zic eu.

— Mâine, îi zise el, aș dori să mă duceți acolo, dacă vreți, doamnă. i

— Da. Își întoarse capul și îi zâmbi. Și eu aș vrea să-l vedeți, milord, înainte de a pleca.

— Și mâine, spuse el privind-o țintă, la iaz o să vă sărut din nou.

Din nou se opriseră din mers. Ea își mișcă buzele ca și cum voia să spună ceva, dar nu rosti niciun cuvânt. Trase aer în piept, dar nu spuse nimic. Își mușcă buza.

— Ce nu puteți spune? o întrebă el apropiindu-și capul ceva mai mult, înclinând umbrela așa încât să nu poată fi observați de cineva care se întâmpla să se uite de la una din ferestrele din partea estică a casei.

— Nu pot să spun că nu se cade, spuse ea. Nu pot să spun că nu trebuie. Ar trebui să spun atât una, cât și cealaltă, dar nu pot, pentru că aș spune neadevăruri, și asta ar fi necinstit față de dumneavoastră. N-o să fiu reticentă.

El nu mai cunoscuse niciodată pe cineva ca ea. Dorea să fie sărutată mâine, dar n-ar spune azi – așa cum ar spune nouăzeci și nouă la sută dintre femei în împrejurări asemănătoare – că nu dorea. Nu l-ar învinovăți pe el pentru sărut. Era ceva ce ea dorea și nu nega asta. Era

într-adevăr o femeie de caracter.

— Doamnă, spuse el, vă respect încrederea.

— Da? Ea se încruntă pe jumătate. O să vă duc mâine la iaz, milord. E minunat acolo, chiar și când plouă. Și o să vă sărut acolo așa cum mă sărutați și dumneavoastră pe mine. Dar nădăjduiesc că vă veți aminti că e doar un sărut precum cel de azi – între prieteni. Ezită la ultimul cuvânt, dar nu exista altul pe care să-l poată folosi.

Hoțul de visuri

Nu erau prieteni, dar nu erau încă nici iubiți. Nu erau niciuna, nici alta – încă.

— Nu v-aș face niciodată nimic, doamnă, spuse el, care să fie contra voinței dumneavoastră. Așa plănuise – ca totul să fie făcut cu încuviințarea ei.

Atâta că această permisiune, se gândi el, putea fi câteodată înșelătoare. Există o permisiune în cunoștință de cauză și una fără a ști despre ce e vorba. Odată, el fusese de acord cu o seară la un joc de cărți și se grăbise într-acolo cu o nerăbdare tinerească și veselă. N-avusese nicio idee – nici măcar cea mai mică presimțire – despre ceea ce își dăduse acordul de fapt.

Exact cum nici contesa de Worthing nu știa. Credea că își dăduse acordul pentru un sărut, o mică idilă.

Bineînțeles că nu exista aproape nicio asemănare. Motivele lui nu erau răuvoitoare – deși va veni o vreme când ea va crede fără îndoială că așa fuseseră.

Soarele strălucea din nou pe cerul fără nori a doua zi de dimineață, exact ca și cum ziua întunecată și ploioasă dintre cele două zile de vară nici nu existase. Patience sosi la Kedleston pe la mijlocul dimineții. Veni în trăsură pe care Robin o trimisese după ea.

Robin avusese o discuție cu ea și cu mama ei cu o după-amiază în urmă, când se dusese la conac cu trăsură s-o ia pe Cassandra acasă – fusese hotărât, afirmase el, să n-o lase singură în trăsură cu ticălosul ăla de Wroxley. Fusese extrem de supărat să afle că amândoi pleaseră deja pe jos spre Kedleston, în pofida ploii.

— Cred că bănuielele noastre despre domnia sa au fost

neîntemeiate, dragă Robin, îi spusese Lady Matilda. F un gentleman încântător, și mie mi se pare că ține sincer la Cassandra.

Dar Robin doar o privi mânios. Și Patience descoperise în timpul discuției care urmasă că, într-adevăr, cele mai rele temeri ale ei fuseseră întemeiate. Robin îi ceruse mâna Cassandrei cu o seară înainte, dar ea îl refuzase.

Dar în vreme ce ea își oblojea inima îndurerată, Robin se întoarse spre ea și o informă că trebuie să-l ajute – și pe Cassandra, firește. Viconte Wroxley urma100

Mary Balogh să mai rămână cel puțin încă o zi sau două și, bineînțeles, că va face tot ce-i stă în putință să se plimbe singur cu Cassandra – și Cass era atât de inocentă și credulă, adăugă Robin, că bineînțeles că o să plece cu el fără a se gândi la intențiile lui sau la reputația ei. Patience trebuia să vină devreme la Kedleston a doua zi și el împreună cu ea vor merge pe urmele celor doi, oriunde se vor hotărî să plece.

Ea și cu Robin urmau să joace rolul de însoțitori, înțelesese Patience. Nu era un rol de care era prea încântată, în special când știa că Robin încerca doar să-și protejeze propriile interese. Ea însăși îl simpatiza pe viconte Wroxley și se gândea că el și cu Cassandra alcătuiau o pereche foarte arătoasă și romantică. Dar nu fusese în stare să-i spună nu lui Robin. În afară de asta, nu fusese în stare să reziste tentației de a petrece o parte – poate o mare parte – a următoare zile cu el.

Și astfel sosi la Kedleston la mijlocul dimineții ca s-o găsească pe Cassandra încă la micul dejun. Nu că se sculase târziu – Cass fusese întotdeauna matinală. Dar petrecuse două ore cu domnul Coburg, administratorul domeniului, mergând călare la fermă pentru a învăța câte ceva despre cum funcționa. Robin și viconte Wroxley erau în salonul de mic dejun cu Cassandra când sosi Patience, deși niciunul nu mânca.

— Ah, bună dimineața, Patience, spuse Robin ridicându-se în picioare când ea intră în încăpere – viconte făcu la fel și, de asemenea, se înclină. Îmi pare bine că ai putut veni.

— Patience? Cassandra arăta surprinsă s-o vadă. Ce încântător să te văd! Ai venit pe jos?

— Cassandra și cu viconte Wroxiey vor merge până la cascadă, spuse Robin. E un drum lung și anevoios, dar e o zi admirabilă pentru asta. Cred că ar trebui să-i însoțim, Patience. Se uită întrebător spre Cassandra. Asta dacă n-ai ceva împotriva, verișoară!

Patience o cunoștea destul de bine pe verișoara ei ca să-și dea seama că era cu totul împotriva. În ciuda a ceea ce Cassandra spusese la ziua ei de naștere, Patience era convinsă că în sfârșit dragostea apăruse în calea

Hoțul de visuri ei și că plănuise câteva ore singură cu viconte. Și ce cadru mai prielnic exista pentru o întâlnire romantică decât iazul de la poalele cascadei?

Cassandra zâmbi vesel.

— Ar fi minunat, spuse ea.

Înainte ca Patience să se așeze sau să simtă pe deplin stânjeneala de a fi o intrusă, viconte Wroxiey îi adresă un zâmbet fermecător și îi spuse:

— Domnișoară Gibbons, spuse el, în vreme ce domnul Barr-Hampton îi ține companie doamnei, poate că ați dori să faceți o mică plimbare afară cu mine. Soarele e prea încântător pentru a nu profita de el, pe viața mea.

— Mulțumesc, milord, spuse ea. Patience îl plăcea pentru că, surprinzător, părea că o place. Era un domn extrem de elegant și la început fusese copleșită de el. Dar, de fapt, era fermecător. Constatase că se poate relaxa în compania lui și putea fi ea însăși.

— Domnișoară Gibbons, spuse el când se plimbau încet pe pajiștea din fața casei, nu-mi pot imagina o plăcere mai mare decât să mă bucur de compania dumneavoastră și a domnului Barr-Hampton, în vreme ce domnia sa îmi arată locul preferat din parc. Nu, fir-ar să fie, mint și știți că mint.

Se uită înspre ea cu o privire ce-i zâmbea leneș și făcând cu ochiul conspirativ, încât n-ar fi putut să se supere de ceea ce spunea. În afară de asta, știa deja adevărul. Mama avea dreptate. Viconte chiar

ținea la Cass. Într-adevăr, Patience n-ar fi fost surprinsă dacă el, de fapt, o iubea. Se surprinse zâmbindu-i.

— Dar Robin vrea neapărat să o păzească pe Cassandra, milord. Ce să fac pentru a-l face să se răzgândească? O să se supere dacă o să zic nu, așa, pur și simplu.

— Pe cîntea mea, spuse el, n-aș vrea să se supere pe dumneavoastră. Ne trebuie o mică strategie și mai ales una care să vă facă să fiți singură măcar pentru puțin timp în compania domnului.

Ochii lui o fixau foarte atent. Patience simți cum roșește. El știa.

Mary Balogh

— Înțeleg, spuse el că panta care duce la poalele dealului și la cascadă e destul de abruptă. Există o potecă?

— E destul de înșelătoare în anumite locuri, milord, spuse ea. E presărată cu pietre. Trebuie să fii foarte atent pe unde calci. Dar Cassandra și cu mine o știm foarte bine. Pentru noi e destul de sigur de folosit.

— Dar ar fi foarte de înțeles dacă o doamnă, să zicem, și-ar scrânti glezna și n-ar putea merge mai departe? spuse el. Era o afirmație mai degrabă decât o întrebare, în ciuda intonației vocii de la sfârșitul frazei.

— Vai de mine! Patience nu fusese niciodată o bună actriță. Dar știa exact ce i se cerea. I se cerea să-l înșele pe Robin – numai pe el nu! I se cerea să le acorde un timp lui Cass și vicontelui să fie singuri la iaz.

— Bineînțeles că nimeni nu dorește răul vreunei doamne, spuse vicontele Wroxley. Ochii lui zâmbeau acum cu blândețe spre ea. Ar fi, poate, de preferat să se acorde o mare atenție unei poteci probabil primejdioase.

Deci n-avea de gând să mai insiste în continuare. Și ar înțelege dacă n-ar face așa cum sugerase el. Lăsa decizia la latitudinea ei.

Era atât de potrivit pentru Cassandra, se gândea ea – așa de chipeș, de fermecător, de cald, de viril. Dacă se însura cu Cass, în cazul ăsta Robin n-ar mai putea s-o facă. Robin n-ar fi deloc bun pentru Cass. Simțea o durere groaznică doar la gândul că ei doi s-ar căsători, dar chiar și fără poziția ei părtinitoare, tot n-ar face o pereche potrivită. Nu

că Robin n-ar fi viril – asta era departe de adevăr. Doar că Robin era – ei bine, s-ar lăsa dominat de Cassandra doar pentru că ar simți enorma responsabilitate de a o proteja pe ea și domeniul Kedleston de aceia care ar profita de o femeie singură. Ar crede că e răspunzător, dar de fapt n-ar fi deloc. Un astfel de aranjament n-ar fi satisfăcător nici pentru Robin și nici pentru Cassandra.

Patience nu-și putea deloc imagina ca viconte Wroxley să permită a fi dominat în vreun fel.

Și așa se făcu că o oră mai târziu, se petrecu un accident. Cei patru se plimbau de-a curmezișul grădinii

Hoțul de visuri de trandafiri, coborând lunga pajiște în pantă de sub ea până când ajunseră la copaci și la povârnișul abrupt al dealului din spatele casei. Poteca era într-adevăr abruptă și plină de pietre, deși pietrele erau mai mult un ajutor decât un obstacol. Se opriră înainte de a-și da drumul iute pe pantă și de a se trezi că nu se mai pot opri. Viconte Wroxley o ajuta pe Cassandra la coborâre, deși ea protesta râzând că era tot atât de sigură pe pașii ei ca și o capră. Robin îi oferii lui Patience mâna și o apucă cu putere și siguranță pe a ei. Chiar îi zâmbi.

— Mulțumesc pentru că ai venit, Patience, spuse el încet. N-am să uit că-ți datorez o favoare.

Cuvintele atentând la conștiința ei în felul acesta, ar fi putut s-o facă să se răzgândească dacă n-ar fi fost rostite cu o clipă prea târziu. Pași pe marginea unei pietre – prea aproape de marginea ei – și alunecă cu putere și stângaci într-o parte, pierzându-și echilibrul și icnind în acest timp.

Sprijinul puternic al lui Robin o împiedică să se răstoarne cu totul, dar n-o putu salva de la o durere intensă de gleznă.

Nu era deloc o bună actriță, se gândi Patience, icnind din nou și așezându-se brusc pe piatră pentru a-și putea prinde glezna cu mâna liberă. Și așa îi trebuia pentru înșelăciunea pe care o săvârșise împotriva lui Robin. Își scrântise cu adevărat glezna. Clipi repede reținându-și lacrimile ce-i curgeau din ochi și își mușcă tare buza de sus. N-o să plângă. Absolut deloc! Durerea era groaznică.

Și apoi Robin se lăsă pe un genunchi în fața ei și îi ridică piciorul pe coapsa lui, cercetându-i glezna cu mâini blânde și uitându-se la ea îngrijorat și plin de remușcări.

— Oh, draga mea, spuse el. Îmi pare așa de rău! Te doare tare?

Două lacrimi îi lunecară din ochi, dar înghiți hotărâtă.

— A fost numai greșeala mea, spuse ea.

Cassandra și vicontele se învârtteau și ei pe lângă ea, exclamând cu compasiune și îngrijorare:

Mary Balogh

— Trebuie să ne întoarcem, spuse Cassandra. Trebuie să te punem în pat, Patience. Trebuie să chemăm doctorul. Rob, e fractură?

— Mai degrabă e scrântită, spuse el. Sper.

Vicontele Wroxiey avea cei mai expresivi ochi pe care îi văzuse vreodată, se gândi Patience, uitându-se spre el înainte de a tresări când Robin îi atinse cel mai dureros loc de pe gleznă. Văzu că el înțelesese că nu juca teatru.

— O să vă duc în brațe înapoi în casă, domnișoară Gibbons, spuse el încet. Îmi pare rău de asta! Pe viața mea, îmi pare rău.

Dar Robin se supără vizibil.

— Sarcina asta e în seama mea, spuse el. Oh, Doamne, vina e a mea pentru asta. Eu am propus să venim. Și eu am fost cel care am însoțit-o pe Patience pentru a mă asigura că nu pățește nimic. Fir-ar să fie!

Niciodată, se hotărî Patience, niciodată n-o să mai facă ceva pentru a-i înșela pe alții. Cu atât mai puțin pe Robin.

— A fost vina mea, spuse ea. N-am avut grijă. Mă uitam în jur, în loc să mă uit pe unde merg. Dar nu trebuie să vă întoarceți cu toții împreună cu mine. M-aș simți groaznic. Asta era ziua ta, Cass. Ai vrut să-i arăți domniei sale cea mai frumoasă parte din parc și trebuie să faci așa. Te rog. Oh, te rog!

Amândoi protestară – cu totul sincer – era sigură. Spre cinstea lui – și spre veșnica ei rușine – Robin nu protestă. Părea cu mult mai preocupat de ea decât să facă pe însoțitorul.

— Pot să merg, spuse ea când în fine fu clar pentru toți că se va

supăra foarte tare dacă s-ar întoarce cu toții acasă cu ea. Nu trebuie să mă duci în brațe, Robin. Sunt prea grea.

Dar când încercă să meargă, se împiedică la primul pas gata să cadă, dacă Robin n-ar fi ținut-o cu o mână fermă pe după mijloc. Ea își ascunse fața pe umărul lui și plânse câteva clipe, cuprinsă de slăbiciune. Nu doar de durere – o merita – dar și de ceea ce făcuse. Planul se îndeplinise minunat. Cassandra și viconte Wroxiey

Hoțul de visuri își continuă drumul coborând dealul. Robin habar ivavea că ea își scrântise glezna intenționat.

Probabil că e cel mai puternic bărbat din lume, se gândi ea după câteva momente când el o luă în brațe și urcă dealul ca și cum căra doar o pană. Ea îl luă de gât și își puse fruntea pe un braț. Și era foarte viril într-adevăr. Poate că s-ar fi cutremurat de emoție – și de jenă – de a se găsi atât de aproape de ei, dacă nu s-ar fi simțit atât de cumplit. Și dacă glezna n-ar fi zvâcnit atât de dureros încât o împiedica să mai gândească.

— Sărmana mea Patience, îi spuse Robin la ureche. Sărmana mea Patience!

— A fost numai vina mea, șopti ea. Robin, sunt prea grea pentru tine!

— Șșt, spuse el cu atâta tandrețe în voce că ea și-ar fi putut striga în gura mare nefericirea. Șșt!

Capitolul 9

Trebuia să fi insistat să se întoarcă acasă cu Patience, se gândi Cassandra pe când își continua drumul împreună cu viconte Wroxiey coborând dealul. Dar ar fi supărat-o pe Patience dacă făceau așa. Ar fi fost convinsă că stricase ziua tuturor. În afară de asta, ei trei n-ar fi putut face nimic. Robin era foarte capabil să o ducă înapoi pe Patience și să cheme doctorul ca să se uite la glezna ei. Și odată ce erau acasă, acolo erau mătușile Althea și Beatrice care să se agite de colo-colo și să trimită după mătușa Matilda.

Căuta explicații, se gândi Cassandra. Chiar nu voia să piardă escapada. Și înainte să se fi întâmplat accidentul – deși nu voise că așa ceva să se întâmple – își dorise să existe un mod de a scăpa de Robin și

Patience. Acum se simțea vinovată, aproape ca și cum ea ar fi fost cauza accidentului. Sărmana Patience!

— Trebuie să fac o mărturisire. Era ca și cum viconte Wroxley îi citise gândurile și le spusese cu glas tare. Dar < 1 era cel care le rostise și nu ea. El se opri pe potei a abruptă, ținând-o strâns de mână și se uita la fața

Mary Balogh ei care era puțin mai sus decât a lui. Mă tem că eu am fost cauza accidentului verișoarei dumneavoastră.

— Nu. Ea îi zâmbi. Nici măcar nu erați aproape de ea, milord. Așadar, și el voia ca Robin și cu Patience să plece.

— Când m-am dus să mă plimb afară cu domnișoara Gibbons, explică el, în vreme ce vă luați micul dejun, doamnă, am sugerat că ar putea pretinde că are un accident. O privea adânc în ochi.

Ochii ei se măriră.

— Se prefăcea? spuse ea. Se prefăcea? Nu și-a scrântit deloc glezna?

— Vai, doamnă, spuse el, nu se prefăcea. Făcându-se că se împiedică, se pare că s-a împiedicat cu adevărat. Eu sunt de vină, vedeți, pentru că am sugerat să se implice într-o astfel de înșelăciune, pentru mine. N-am vrut să-i fac niciun rău, pe viața mea, dar cu toate astea, s-a întâmplat.

Înaintaseră adânc în pădurea de pe deal, crengile copacilor și frunzele alcătuiau un acoperiș deasupra capetelor lor, iar ferigile creșteau din abundență de ambele părți ale potecii. Se simțeau miresmele pământului și ale vegetației, se auzeau sunetele păsărilor – și slabul sunet al cascadei. Sentimentul unei complete izolări îi copleșea.

— Așadar, vă simțiți vinovat, spuse ea. Și eu mă simt vinovată pentru că și eu am dorit asta, milord. Nu accidentul, bineînțeles. Ci – asta. Își lăsă capul în jos, dar nu explică ce voia să zică. N-avea nevoie s-o facă.

Realizase că se afla într-o situație dificilă. Își dăduse ieri seama după plimbarea spre casă de la conac și aseară când încercase să adoarmă. Chiar și azi-dimineață când își amintise că urmau să vină aici

singuri și că el o s-o sărute din nou. Se juca cu focul. Era într-o situație dificilă și se juca cu focul. Surâse la gândul amestecului de imagini.

— Să ne întoarcem? o întrebă el.

Ar trebui. Din motive de siguranță. Și pentru că amândoi erau vinovați și ar trebui să se pedepsească

Hoțul de visuri pe ei înșiși întorcându-se din această plăcută ieșire pe care o plănuiseră și o așteptaseră cu plăcere.

Ea își scutură capul.

Ceva se schimbase, se gândi ea pe când își continuau coborârea. Caracterul frivol, de tachinare, de flirt dispăruse din relația lor, cel puțin pe moment. Pentru prima dată, poate, ea își dădu seama cât de necugetat era să fie atât de departe de casă și de alți oameni, singură cu un bărbat.

Dar înainte de a avea timp să se lase copleșită de alte gânduri tulburătoare, ajunseră la poalele dealului, se întoarseră printre copaci și ieșiră dintre ei într-o lume atât de fermecătoare, încât îi tăia mereu respirația chiar dacă

O văzuse de o mie de ori.

Se vedea iazul, în formă de lacrimă și adânc, întotdeauna de o culoare verde intens de la reflexiile copacilor de pe dealuri și ale ferigilor ce creșteau din ibundență pe marginile lui și atârnav deasupra adâncurilor. Apa cădea peste stânca abruptă din partea opusă iazului. Stâncile din ambele părți ale apei erau acoperite cu mușchi. Ferigi și chiar câțiva copăcei ieșeau Jin crăpături.

Când stăteau lângă iaz, întotdeauna restul lumii părea

1 fi la distanțe uriașe.

— Pe cuvântul meu, spuse vicontele Wroxiey, aici e grădina Raiului. Doar o ușoară notă de umor se putea auzi în glasul său.

— Dar nu sunt pomi fructiferi, spuse ea.

El o luă de mână și își împleti degetele cu ale ei. Cumva, părea o atingere mai intimă decât atunci când o lua de talie cu o zi în urmă. Dar nu flirta cu ea. Se uită în jurul lui cu o adâncă admirație, aproape cu venerație.

— Da, spuse el în cele din urmă, uitându-se la fața a înclinată

într-o parte. Pot să văd de ce e locul dumneavoastră preferat din parc. Mă îndoiesc că o asemenea frumusețe poate fi depășită oriunde altundeva în Anglia.

— Sau în lume? Ea îi zâmbi.

Mary Balogh

Buzele lui se strânseseră și ceva aproape de tristețe îi sclipi scurt în ochi. Dar fu o lucire pasageră, urmată curând de un zâmbet la fel cu al ei.

— Cu siguranță nicăieri în lume, doamnă, spuse el. Nicio țară din lume nu se compară în frumusețe cu Anglia.

— Veneam adesea aici când eram mică, spuse ea. Câteodată, când eram tristă, câteodată, când eram fericită. Nu conta. E un loc ce aduce alinare tristeții și te face să te simți mai fericit.

— Vă însoțeau și verii dumneavoastră? o întrebă el.

— Câteodată. Zâmbi. Ne cățaram pe stâncă și înotam în iaz, deși apa e adâncă și e periculos pentru un copil să înoate aici singur. De obicei veneam singură. E un loc pentru solitudine.

— Și totuși, spuse el, ați dorit să mă aduceți aici, doamnă?

— Sunteți oaspete în casa mea, spuse ea. Am dorit să vă arăt ce are mai bun de oferit parcul, milord.

— Oare chiar așa să fie? spuse el. Așadar, vă aduceți toți oaspeții aici?

Nu adusesese niciun străin aici – până azi.

— Nu, zise ea.

— Doar câțiva?

— Pe nimeni, șopti ea. Doar pe dumneavoastră.

— De ce? spuse el pe o voce coborâtă.

Cum să-i poată răspunde? Oare ea însăși știa de ce? Așa ca el s-o sărute din nou? O sărutase pe dealul de deasupra conacului. Nu trebuise să-l aducă aici pentru asta. Și dacă ăsta era motivul ei, era unul periculos. Atunci, ca să rămână câteva momente singură cu el într-o lume fermecată? Ca să aibă amintiri cu el aici de care să-și poată aduce aminte? Ca să poată veni aici săptămâna viitoare sau anul viitor sau peste zece ani și să-și amintească doar asta – acest moment?

— Nu știu, spuse ea foarte sincer, răspunzând la întrebarea lui. Poate pentru că mi-ați cerut?

Dar brusc știu cu o limpezime aproape înspăimântătoare. Voise să-l atragă în cel mai adânc, mai intim, mai de preț nivel al vieții ei. Voia... Ceva se întâmplase

Hoțul de visuri în cele trei zile de la aniversarea zilei de naștere, ceva ce nu voise să se întâmple niciodată, ceva ce nu voia nici acum să se întâmple – cel puțin nu cu această intensitate. Ceva ce se întâmplase așa de repede că se simțea uluită și cu sufletul la gură – emoționată și înspăimântată. Privi în iaz, încercând să-și adune gândurile.

— Ieri, zise el, v-am spus că o să vă sărut din nou când o să fim aici.

Sărutul acela îi zguduise universul – un gând foarte teatral și prostesc. Dar nu era capabilă să gândească în alt fel pentru a-și descrie cum o făcea să se simtă. Își luă privirea de la iaz și își întoarse capul să se uite la el.

— N-aș profita de dumneavoastră când sunteți atât de departe de casă și fără însoțitoare, spuse el, cercetând-o cu privirea, așa încât ea se simți deja mângâiată trupește. O să vă sărut doar cu permisiunea dumneavoastră, doamnă. Îmi permiteți? Ochii i se ațintiră din nou într-ai ei când o întrebă.

Brusc, ea își dădu seama de ignoranța ei groaznică, lira el oare bărbatul curtenitor, onorabil pe care-l sugerau vorbele lui? Sau era un seducător experimentat? Exista vreo șansă ca unchiul și mătușile ei să aibă dreptate în ceea ce-l privea? Dar nu voia să simtă îndoielile. Nu era în nicio primejdie. Știa că nu i-ar face rău în niciun fel. Și voia mai mult decât orice să fie din nou sărutată – aici lângă iaz și cascadă. De către el.

Dădu din cap.

El o sărută așa cum o sărutase ieri – ușor, călduros, abovind, cu mâinile ținând-o de mijloc puțin îndepărtată de el. Azi atingerea buzelor lui pe ale ei era mai puțin șocantă. Azi chiar putea să gândească puțin ca să-și dea seama că o sărutase cu buzele puțin deschise. Era și motivul șocului și al senzației de intimitate, deși doar

buzele li se atinseseră. Îl putea gusta. Și putea auzi nsurul apei și mirosi ferigile. Măinile ei, văzu ea, urcaseră de pe pieptul lui ajungând să se oprească pe umeri. Umeri lați, musculoși.

Era greșit, se gândi ea când el își ridică privirea și se uită din nou spre ea – ochii lui albaștri arătau visători, cu pleoape grele și minunați –, să permită unui bărbat

Mary Balogh să o sărute când nu erau nici măcar logodiți și niciodată nu vor fi. Dar nu simțea că e greșit. N-o să pățească nimic rău. Doar că n-o să poată suporta gândul că el va pleca mâine sau poimâine.

Măinile lui, își dădu brusc seama, îi desfăcuseră funda de mătase de la ceafă. Își ridică o mână, îi luă pălăria de pai și o lăsă să cadă la pământ.

— Era o piedică, spuse el zâmbind.

Și apoi gândurile și abilitatea de a analiza zburară, când el o luă cu o mână pe după mijloc și cu cealaltă de umeri și trupul ei se balansă lângă un trup musculos de bărbat. Îl putea simți de la umeri la genunchi – azi nu purta cercuri în rochie. Dar chiar când deschise gura să tragă aer în piept, a lui fu peste a ei, tot deschisă.

Și asta, își dădu ea seama ameită, era ceea ce el vruse să spună prin sărutarea de lângă iaz.

Ea se agăță de el, cu o mână după mijlocul lui și cu cealaltă luându-l de ceafă, știind cu o putere de înțelegere dincolo de gândire că ceva ireversibil i se întâmpla. Descoperea laturi ale feminității ei de care nu fusese conștientă. Acum că era, nu o va mai putea uita vreodată. Întregul ei trup răspundea îmbrățișării. O durea și palpita în locuri departe de sărutul însuși. Și cu toate astea, sărutul o absorbi. El o atinse cu limba, mai întâi ușor, înconjurându-i buzele, apoi atingând-o în spatele lor și în cele din urmă împingând încet și adânc direct în gură.

Ea auzi un geamăt și nu fu sigură dacă venea de la ea sau de la el. Dar poate că fusese al ei. El se retrase treptat din sărut și o eliberă din îmbrățișare. Ea îl privi ameită și confuză.

— Pe viața mea, spuse el, mă faci să uit de mine.

Așa cum și ea uitase de ea însăși. Se uită în jur până când văzu ce

căutase – vechiul buștean, pe jumătate acoperit cu ferigi, ce-i servise de multe ori drept loc de stat. Se îndepărtă de el și merse într-acolo, nesigură pe picioare și se așează. Se uită dincolo de iaz la poalele cascadei și în sus la apa ce se prăvălea, până când putu vedea cerul albastru. Trase adânc aer în piept, îl reținu, și îi dădu drumul încet. Mai inspiră o dată.

Hoțul de visuri

El rămase unde era pentru multă vreme și nu spuse nimic. Ea fu recunoscătoare pentru timpul acordat pentru a-și reveni. Cât de naivă fusese. Nu se aștepta decât la o repetare a sărutului de ieri – și acela i se păruse destul de șocant.

El se apropie de buștean și își puse un picior pe el. Mâna i se odihnea pe genunchi. Ea nu-și lua privirea de la cascadă.

— Te-am ofensat? întrebă el încet.

Ea scutură din cap.

— Nu, zise ea.

El o atinse ușor cu încheieturile degetelor mâinii libere pe obraz, înainte de a-și lua mâna.

— N-am vrut să fiu nerespectuos, spuse el. Intențiile mele au fost onorabile, doamnă.

Ce însemnau vorbele astea? Ea își întoarse capul să se uite la el.

— Nu te-aș fi sărutat așa, spuse el, dacă n-aș fi îngăduit ca pentru câteva momente să mă stăpânească pasiunea. Pentru asta te rog să mă ierți! Dar nu te-aș fi sărutat deloc, doamnă, dacă n-aș fi fost gata să-ți ofer mâna și inima după aceea. Vrei să-mi faci marea onoare de a te mărita cu mine?

Ea se uită înlemnită la el. Mintea nu voia să-i funcționeze.

— Trebuia să fi știut, spuse el încet când ea nu spuse nimic, care îmi sunt sentimentele pentru dumneata încă din clipa în care te-am văzut. Chiar înainte de asta, deși sună ciudat poate, să spun că am fost atras de dumneata chiar înainte de a te cunoaște. Trebuia să fi știut că nu te-aș fi adus aici să te sărut decât dacă aș fi vrut să le cer în căsătorie.

Nu, nu știuse. Nimic din toate astea. Fusese prietenul tatălui ei.

Venise aici din amabilitate. O atrăsese într-un Mirt ușor. Era un bărbat sofisticat de la oraș, din înalta societate. Era viconte, un bărbat bogat. Și ea era contesă, o femeie bogată.

— Nu. Ea scutură din cap.

Mary Balogh

— N-ai înțeles? El îi luă o mână într-ale lui, dar ea și-o retrase cu hotărâre și și-o puse în poate împreună cu cealaltă.

— Nu, spuse ea. N-o să mă mărit cu dumneata. Nu vreau să mă mărit cu nimeni. Avea greutate la respirație, de parcă aerul ar fi fost aspirat din vale înspre cerul albastru de deasupra.

— Te-am făcut să suferi, pe viața mea, spuse el încet. E oare cererea mea atât de respingătoare pentru dumneata, doamnă?

Ea se uită direct spre el. Trebuia să știe.

— E averea mea? Întrebă ea. Moșia mea? Aveau dreptate despre dumneata? Ești un simplu vânător de zestre?

El nu răspunse pentru multă vreme. Dar nu se îndepărtă și nu-și feri privirea de ea.

— După cum am înțeles eu, doamnă, spuse el în sfârșit, averea și moșia o să rămână ale dumitale toată viața. N-o să devină proprietatea soțului dumitale. Și așa cum am observat eu, doamnă, moșia nu a prosperat în ultimul timp, așa cum ar fi trebuit, sau dacă a făcut-o, banii n-au fost cheltuiți unde era nevoie. Sunt semne de dărăpănare la Kedleston. Eu am averea mea și ca soț al dumitale aș folosi-o bucuros să fac din căminul dumitale casa splendidă ce era menită să fie.

Ea nu-și putea da seama dacă era furios sau nu. Cu siguranță că era foarte serios. În ochi și în voce nu se putea zări vreo urmă de glumă. Ea se făcuse de râs. Dar nu – avusese dreptul să întrebe. Era majoră. Nu trebuia să pună cineva întrebări pentru ea – doar dacă îi acorda dreptul unchiului Cyrus. Dar n-avea nevoie de unchiul ei pentru a-i organiza viața. Era foarte capabilă s-o facă ea însăși.

Atunci, el voia să se însoare cu ea pur și simplu pentru că – pentru că simțea ceva pentru ea. Se îndrăgostise de ea așa cum era, și ea se îndrăgostise de el. Și ea chiar era îndrăgostită de el. Dintr-odată, gândul de a petrece tot restul vieții cu el, de a deveni prietena lui,

iubita – iubita lui – era aproape copleșitor de atrăgător.

Dar doar cu câteva zile în urmă, fusese extaziată la gândul că era liberă. Chiar dacă soțului ei nu i se acorda

Hoțul de visuri dreptul de proprietate asupra averii ei, totuși era stăpânul ei în fața bisericii și a statului. I-ar fi datorat supunere. Și doar cu câteva zile în urmă, luase în răs idea unei dragoste romantice. Era pe cale de a renunța la tot ceea ce crezuse, visase și năzuisese de când îi murise tatăl? Avea să fie atât de nesăbuită doar pentru că se îndrăgostise?

— Te-am luat prin surprindere, spuse viconte Wroxley. Te-am grăbit. Îți cer iertare, doamnă. Am crezut că intențiile mele față de dumneata îți sunt clare. Am crezut că ești pregătită să-ți fac curte. Poți să spui da la ce te-am întrebat? Sau poți măcar să-mi dai o speranță?

Dacă spunea nu, el pleca. Nu l-ar mai vedea niciodată. Asta voia? Să-și păstreze libertatea cu așa un preț? Dar dacă spunea da, mâine, sau poate chiar azi, va regreta răspunsul.

— Am nevoie de timp, milord, spuse ea. M-ai luat prin surprindere, trebuie să mărturisesc, și sunt uimită. Nu voi spune da, dar nu pot spune nu.

El îi surâse.

— N-am cunoscut niciodată o doamnă atât de sinceră ca dumneata, spuse el. De cât timp ai nevoie? Sunt nerăbdător să aflu răspunsul dumitale, dar nu îndrăznesc să te zoresc de teamă că un răspuns forțat ar putea să fie nu. Mâine ar fi prea devreme?

O să-l vadă tot restul zilei. O să-l vadă în seara asta și mâine-dimineață. Nu va fi în stare să judece limpede. Dacă îl vede, va fi copleșită de sentimentele pentru el, așa cum era în primejdie să fie acum – zâmbetul seducător ce zăbovea în ochii lui. Își feri privirea. Trebuia să se gândească. Refuza să fie o femeie fără de minte care să permită pasiunii și romantismului să-i stăpânească judecata.

— O săptămână, milord, spuse ea. O săptămână departe de dumneata.

Pentru o clipă, el tăcu.

— O să ne întoarcem în casă, spuse el atunci. Într-o ură, voi

pleca. Am cunoștințe în Bath pe care le voi

Mary Balogh vizita. Voi socoti o săptămână din clipa în care plec de aici, doamnă, nicio clipă mai mult.

— Mulțumesc. Ea se uită din nou la el. În ochii lui se vedea încă zâmbetul îl găsi impenetrabil. Ce vedea acolo era amuzament? încredere în răspunsul ei de la sfârșitul săptămânii? Autoironie? Autoapărare? Își dădu seama cât de puțin îl cunoaște – aproape deloc, de fapt, fusese doar prietenul tatălui său. Și acum voia să fie soțul ei. Dar acum nu era momentul să-i pună întrebări. Minte îi era mult prea tulburată.

El îi aduse pălăria, în vreme ce ea se ridică și își scutură fusta. Și după ce și-o puse și își legă panglica, el o luă de mână, i-o ridică la buze și apoi o prinse strâns pentru a o ajuta să urce din nou pe potecă – nu că ea ar fi avut nevoie de ajutor, firește.

Realiză, cu un început de vină, că nu se gândise deloc la Patience de când ajunsese la iaz.

Mergeau în tăcere. Urcușul era greu și te lăsa fără suflare. Dar tăcerea, simțea ea, era intenționată, de ambele părți. Nu mai era nimic de spus până săptămâna viitoare. Dar era conștiința faptului că va exista acea săptămână, o săptămână întreagă fără a se mai vedea. Ea era alarmată – și în parte emoționată – dându-și seama cât de mult conta pentru ea gândul absenței lui. Cu trei zile în urmă nici măcar nu-l cunoștea. Acum, după ce pleca, în viața ei va fi o neliniște, un gol ce ar putea-o împiedica să gândească limpede.

Poate că atunci când nu-l va mai putea vedea sau auzi ori simți atingerea lui, va fi mai ușor să ia o hotărâre rațională. Dar cum să hotărăști rațional între pasiune și înțelepciune, dacă într-adevăr cele două erau opuse?

— Asta să-ți fie învățătură de minte, Nige, spuse William Stubbs, cu mâinile puternice așezate pe coapsele-i la fel de puternice, în vreme ce trăsura se legăna pe drumul ce ducea spre vale și sat, apoi spre drumul principal de dincolo de sat.

Nigel își ridică niște sprâncene semețe, deși chiar se aștepta la o dojană pentru că fusese slab de înger

Într-atât încât să permită să fie alungat de la Kedleston pentru o săptămână încheiată de către o mărunțică. Dar Will putea să-l certe cât voia. Ar putea foarte bine să-l lase lat cu o lovitură a unuia din pumnii lui firoși, însă constatase mereu că era imposibil ca pe stăpânul lui să-l facă să schimbe măcar cu o iotă o hotărâre, odată ce o luase.

— O să-i scrii o scrisoare, dacă nu poți să-i spui drept în față, spuse William. Și mai bine, trimite pe unul din tipii ăia, avocați, să-i spună pentru tine. Acu nu-i datorezi nici măcar o para chioară, băiete. Ai întrebat-o și ți-a zis să stai așa o săptămână, în vreme ce ea face nazuri și iac-așa a pierdut șansa. Ia să nu fii tu slab de minte, Nige! Ia să n-o mai întrebi tu înc-o dată.

Ce făcea ea – se lăsa greu? Îl luase prin surprindere, trebuia să admită. Crezuse că-și va îndeplini misiunea cu o remarcabilă ușurință. Voise să fie singură cu el, chiar după mărturisirea lui în ceea ce privește glezna scrântită a verișoarei ei – și se simțise cu adevărat vinovat de asta. Voise să fie sărutată și răspunsese la sărut cu căldură, chiar dacă el o cuprinsese doar cu gura și limba, și cu trupul lui lângă al ei. Nu-și folosisese mâinile. Ea nu era pregătită pentru asta.

Se aștepta cu adevărat ca ea să-i accepte cererea în căsătorie. Chiar și după ce ea lăsase să-i scape bănuielile cu care unchiul și mătușile ei îi otrăviseră mintea, se așteptase ca răspunsul lui să-i mai domolească îndoielile.

Trăsura se clătină ieșind pe porțile parcului și pe drumul ce șerpuia prin sat, și el se echilibra ținându-se cu o mână de cureaua de piele. Pe buze îi apărură un zâmbet batjocoritor.

De ce nu forțase nota? Ar fi putut s-o facă. Ar fi putut s-o facă prin cuvinte. Ar fi putut s-o facă cu o altă îmbrățișare. Era limpede că ea șovăise. Chiar recunoscuse asta. Ar fi putut să încline balanță cu un foarte mic efort. De ce n-o făcuse? Nu era ca și cum ea ar fi avut de ales. N-avea. Ar fi putut, în ultimă instanță chiar să-i fi spus asta. La urma urmei, va trebui ca ea să afle adevărul, mai devreme sau mai târziu.

Păstrase tăcerea în ce privește problema principală din lașitate?

Sau era grija față de sentimentele ei? Sentimentele ei îl preocupaseră întotdeauna. De aici și planul și amânarea de un an. Dar sentimentele lui îl preocupaseră într-un mod mai mult teoretic decât personal. Îl preocupase dreptatea. Fusesse nedreptățit. Își câștigase răzbunarea. Nu dorea să nedreptățească pe cineva nevinovat în locul lui. Știa prea bine ce înseamnă asta.

Preocuparea lui pentru ea devenise poate ceva mai personală în ultimele câteva zile. Era afurisit de inocentă. Și totodată foarte amabilă. Era un cuvânt neconvingător. Nu era nici cea mai vagă urmă de răutate în caracterul ei, nimic care să-l determine să creadă că poate merita să sufere puțin.

Nu merita.

Și de aici, poate, plecarea de la Kedleston – pentru o săptămână întreagă.

Își închise ochii strâns când își dădu seama că piciorul drept, ce se sprijinea cu călcâiul pe podeaua trăsurii, se rotea contra acelor de ceasornic în cercuri mari, lente. Putea simți închistarea, putea simți durerea. Putea simți frustrarea și panica, disperarea deznădăjduită. Putea simți ura rece în nări. Și cele două obsesii ce o susțineau – Anglia și răzbunarea.

Își liniști piciorul și îl așează cu talpa pe podea. Își întinse mâna să deschidă fereastra pentru a lăsa să intre aerul. Putea simți transpirația lipicioasă pe față și sub cravată. Mormăi o înjurătură urâtă.

— Doamne Sfinte! spuse William. Nici nu tre' să fi adormit ca să ai coșmaruri, nu-i așa, băiete? Ce dracu' îți faci?

— Eram flăcăiandru' nesăbuit, spuse Nigel rezemându-și din nou capul pe perne și închizându-și ochii. Nouăsprezece ani și mă avântasem să cuceresc lumea. M-aș fi mulțumit să fiu doar un amic al lui Worthing, Will. Aș fi fost încântat să legăm o prietenie. Nu voiam mai mult. Dar de la început, el m-a văzut ca pe dușmanul lui de moarte și s-a străduit din greu să fie și el al meu.

Hoțul de visuri

Am căzut în capcana lui cu ochii larg deschiși și un zâmbet pe buzele mele de prost.

— Te-ai răzbunat, spuse William mormăind. Și ce dulce fu răzbunarea, Nige. Ar fi fost și mai dulce dacă n-ai fi început să-ți pară rău de fetișcana aia.

Da, ea răpise mult din dulceața unei victorii pe care el o așteptase și o plănuise vreme de aproape opt ani. Și cu toate astea, era o oarecare probitate în existența ei și în dilema lui, ca și în soluția pe care o ticluise. Mai multă probitate decât își dădea seama Will. Exista o mai mare dreptate în ceea ce plănuise decât știa Will.

— Nu vrei să te-ncurci cu ea, spuse Will. Nu vrei să arunci o sămânță sub fustele ei care să prindă și să facă rod, băiete. Acolo e sânge stricat, cu toate că e o bucățică bună și că poa' să fie bună de călărit. Pune-ți sămânța într-o curvă cinstită, Nige, cineva care să știe cum să scape de asta repede și simplu.

Nigel își strânse pumnii pe locul de lângă el, deși nu deschise ochii.

— Tacă-ți gura, acum, Will, spuse el încet, dacă ții la prietenia noastră. O să se termine cu totul și irevocabil dacă te mai aud vreodată că vorbești lipsit de respect despre contesa de Worthing. Jur!

Sânge stricat. Sângele lui ar fi amestecat cu al ei în copilul lor. Și ceva se va limpezi. Ceva se va îndrepta, chiar dacă răul inițial – acela despre care Will Stubbs nu știa nimic – nu va putea fi niciodată îndreptat. Când copilul lui se va naște – al ei și al lui – în sfârșit va putea îi împăcat cu el însuși. Se va face în sfârșit dreptate.

O săptămână. Trebuia să aștepte o săptămână întreagă.

Și apoi?

— Bunul Dumnezeu e în ceruri, spuse William. Ești deja pierdut de tot, nu-i așa, Nige? Fătuca poate că nu-i căzută-n cap după tine încă, da' lu' blestematu de viconte Wroxiey i s-au aprins călcâiele după ea. Păi, să nu. ici vreodată că bătrânu' Stubbs nu te-a avertizat, pen' că tocmai ce-o făcu.

— Mulțumesc, William, spuse Nigel, pe o voce complet plictisită. N-o să spun niciodată. Dar ca de obicei.

Mary Balogh ai înțeles complet greșit problema. Nici tu n-ai avut vreo muiere de multă vreme. Poate că rezolvi situația când ajungem la Londra.

— Londra? spuse William, cu o voce plină de speranță. Credeam că mergem la Bath.

— Londra, spuse Nigel. Pentru o săptămână. Și apoi ne întoarcem și rămânem aici.

— La dracu', spuse William. Abia am timp să-mi aduc aminte cum s-o fac și după aia iar venim aicea.

— Și aici sunt femei, spuse Nigel. Bineînțeles, s-ar putea să trebuiască să te însori cu una aici, Will. Una peste alta, la țară e mai multă moralitate.

William pufni.

Capitolul 10

Domnul și doamna Havelock se întorseseră acasă la Willow Hall două zile mai târziu, mulțumiți că nepoata lor evitase o mare primejdie și convinși că poate ar putea încă vedea logica unei căsătorii cu Rob în Niciunul n-ar fi groaznic de supărat dacă această căsătorie n-ar avea loc – domnul Havelock nutrea în secret speranța că poate Cassandra ar trebui să se mărite mai aproape de propriul ei rang decât fiul lui vitreg, în vreme ce doamna Havelock se gândea că ar fi mai înțelept pentru fiul ei dacă s-ar însura cu cineva pe un nivel mai jos ca rang decât el. Amândoi erau mulțumiți în convingerea că totul se va aranja până în primăvara viitoare, când se vor muta la Londra pentru sezon, și Cassandra o să se mărite în sfârșit. Kedleston va avea din nou un stăpân.

Robin rămase după ce mama și tatăl vitreg plecară. Ca bărbat, simți nevoia de a-și oferi sprijinul rudelor sale femei – deși erau doar rude vitrege, îi aminti Cassandra râzând – atât la Kedleston, cât și la conac. Cassandra urma să aibă nevoie de cunoștințele și de sfaturile lui pe când se lupta să înțeleagă și să se ocupe de administrarea domeniului ei – un moft prostesc ce se aștepta să-i treacă foarte curând. Mătușa Beatrice și mătușa Matilda

Hoțul de visuri aveau nevoie să se asigure că el era acolo pentru

a i le oferi pe amândouă recent încăpățânatei lor nepoate.

Și Patience – ei bine, Patience ce se ridicase la înălțimea numelui ei1 în zilele ce urmaseră accidentului – urma să fie vizitată și întreținută cu discuții, pe-atât de des pe cât putea să-și rupă din timp. Nici măcar o dată nu-l învinuise că fusese de vină pentru că-și scrântise glezna – de fapt chiar din contră. Dar el se învinuia și dorea cu disperare, așa după cum îi spusese mai mult decât o dată, să-și poată lua durerea asupra lui. Doctorul poruncise să nu calce pe picior cel puțin o săptămână. Robin era cel ce o ducea de la pat la un fotoliu din salon în fiecare dimineață târziu și tot el o ducea din nou în pat în fiecare seară.

— Cred sincer, îi spusese Cassandra într-o seară pe când se întorceau înapoi la Kedleston împreună, că ai început să ții la ea, Rob.

El se uită la ea, fără să înțeleagă.

— Patience? spusese el. Deja țin la ea, verișoară. Întotdeauna am ținut.

Cassandra râse. Robin cel serios, de nădejde, lipsit de imaginație n-ar recunoaște dragostea nici dacă l-ar lovi cu pumnul în nas, se gândi ea. Dar avea speranțe. Exista o blândețe în felul în care se purta cu Patience ce nu se arăta des în atitudinea lui de zi cu zi. Robin avea nevoie de o femeie cu care să se poată simți protector și cu siguranță că femeia asta nu era ea, deși el adusese vorba din nou despre căsătorie în ziua plecării părinților lui. Patience ar fi perfectă pentru el – și bineînțeles că ea îl adora.

Cassandra își făcea de lucru de dimineață până seara târziu. Luase frâiele conducerii casei, așa cum făcuse în ultimii câțiva ani. Vizita vecini și prieteni și fu vizitată la rândul ei. Și asta făcea parte din programul ei obișnuit. Se duse la arendașii și muncitorii mai săraci. Adesea vizita femeile și le ducea de mâncare. Câteodată citea celor mai bătrâni și se juca cu copiii. Acum discuta și cu bărbații, ascultând, învățând, planificând. Și petrecea

1 Patience înseamnă răbdare în limba engleză, (n.tr.)

Mary Balogh ore în fiecare zi cu administratorul, cu registrele moșiei, la ferme, începând anevoiosul și lentul proces de a învăța un

mod de viață ce i-ar fi fost arătat încă din copilărie dacă ar fi fost băiat.

Era hotărâtă să învețe. Era hotărâtă să fie respectată ca un egal de către proprietarii ale căror moșii se învecinau cu Kedleston. Era hotărâtă să fie independentă și liberă.

Libertate! se gândi la asta adesea în timpul acelei săptămâni, chiar dacă mintea ei încerca să se concentreze asupra problemei ce se discuta. Cum norocul îi surăsese, oferindu-i posibilități pe care majoritatea femeilor nu le avuseseră niciodată, ar fi fost nesăbuită să renunțe la libertatea ei atât de devreme, înainte de a avea timp să se bucure de ea și s-o cultive. Și pentru un străin. Acum că nu-l mai vedea în fiecare zi, înțelese cât de străin era viconte Wroxley. Nu știa aproape nimic despre el.

Se purtase exact atât de necugetat pe cât era de așteptat din partea unei femei, se gândi ea. Cunoscutese un străin chipeș, care era elegant, fermecător și priceput la a face curte și se aruncase cu capul înainte în dragoste fără să se gândească rațional. Singurul lucru inteligent pe care-l făcuse fusese amânarea unui răspuns la cererea lui în căsătorie, expedierea lui de acolo pentru a avea ocazia de a-și aduna gândurile. Acum își dorea să fi știut unde se dusesse el în Bath, ca să-i poată scrie și să-i ceară să nu se mai întoarcă. Ar fi stânjenitor să stea față în față cu el din nou.

Nu spusese nimănui despre cererea în căsătorie. Toată lumea presupusese că se înșelase în legătură cu intențiile lui sau că ea îl descurajase atât de mult încât el se hotărâse să caute ocazii mai bune, așa cum zisese mătușa Bea. Cu toții o felicitaseră că nu căzuse pradă unui bărbat ce evident n-avea nimic să-i ofere decât farmec și maniere alese, și probabil și obiceiuri costisitoare.

Era cât pe-ac i să-i spună lui Patience. Verișoara ei fusese supărată când el plecase atât de brusc și evident simțea că era cumva vina ei. Cassandra îi spusese că el mărturisise întregul adevăr despre mica lui conspirație cu Patience și că apoi o sărutase. Când Patience

Hoțul de visuri își strânsese brațele la piept și afirmase că desigur viconte Wroxley se va întoarce, Cassandra n-o contrazisese.

— A plecat să vorbească cu tatăl lui și cu familia, poți fi sigură de

asta, Cass, spusese Patience. Vai, Doamne, le cere binecuvântarea și apoi o să vină să o ceară și de la unchiul Cyrus. Deși nu trebuie s-o facă, nu-i așa? Trebuie să te întrebe doar pe tine. Oh, Cass!

Dar Cassandra răspunsese destul de hotărât:

— N-o să mă mărit cu el, zise ea. Sau cu altcineva.

Patience zâmbi blând și se sprijini de pernele fotoliului. Expresia ei spunea că nu credea nici măcar pentru o clipă că totul era pierdut.

Cassandra avea de gând să spună nu. Un „nu” foarte hotărât, înainte de a fi ispitită din nou. Îi va părea rău dacă îl va supăra, dar își va reveni repede. Se cunoscuseră și vorbiseră atât de puțin timp, încât realmente nu se putea ca în ea să se nască sentimente mai profunde pentru un bărbat. Nu era prea frumoasă și cu siguranță că n-avea nimic din rafinamentul cu care, desigur, el era atât de obișnuit la Londra. O va uita într-o săptămână. Într-adevăr, poate că nici măcar nu se va mai întoarce. Poate că, odată ajuns la Bath, și după ce își întâlnise cunoștințele și prietenii ai domnului, își va da seama că scăpase ca prin urechile acului.

În timpul acelei săptămâni triumfase înțelepciunea. Și dacă nopțile îi erau tulburate de vise și zilele de reverii întâmplătoare, se convinsese pe ea însăși că erau brești – era o femeie în carne și oase, la urma urmei.

I rău nevoile ei ca persoană și ca femeie. Se decisese să le pună pe locul întâi pe primele și pe celelalte să le dea hotărât la o parte, cel puțin pentru câțiva ani. Era

O ființă umană. Dar era o ființă umană ce putea pune rațiunea înaintea pasiunii. Era mândră de ea însăși.

I într-o după-amiază înainte de sfârșitul săptămânii, ple

1 a se spre conac cu Robin. Dar nu putuse sta mult timp. În acea zi își promisese să citească câte ceva pentru că a doua zi probabil că avea să fie o zi agitată emoțional – i ai de mult își dorea ca viconte Wroxley să vină și să plece, ca să poată începe să uite de el și de toate. Romii, pe de altă parte, se hotărâse să rămână cu Patience.

Mary Balogh deoarece mătușa Matilda se dusese în sat.

Cassandra în cepu să meargă spre casă singură.

Din nou era o zi frumoasă. Absorbi căldura, dându-și din când în când capul pe spate pentru ca soarele să poată trece de borul pălăriei și să-i scalde fața în căldura lui...

Într-adevăr, se gândi ea, era greu să te concentrezi la ceva atunci. Cu cât încerca mai mult să nu se gândească la ziua următoare, cu atât mai puțin se putea gândi la altceva.

Mergea pe lângă crângul de tei, admirând copacii înalți și drepti, poteca cu iarbă dintre ei, când atenția îi fu atrasă și se opri din mers cu totul, cu inima zbătându-i-se nebunește în piept și cu gândurile tulburându-i-se. El era aproape la marginea livezii, stând aproape nemișcat, ca și cum o văzuse înainte ca ea să-l fi văzut pe el. Era îmbrăcat după ultima modă și atractiv, în diferite nuanțe de gri-deschis. Părul îi era pudrat. N-avea nici pălărie, nici baston – probabil că le lăsase pe amândouă în casă. Arăta aproape ca un prinț din poveste, se gândi nesăbuit Cassandra.

Și arăta, de asemenea, dureros de familiar, ca și cum era o persoană pe care-o cunoscuse – și o iubise – toată viața ei. Își dădu seamă într-un iureș complet irațional de emoții că săptămâna îi fusese groaznic de pustie fără el, că întreaga ei viață ar fi insuportabil de pustie...

Merse încet spre el, încercând cu disperare să-și reamintească de toate gândurile înțelepte pe care le avusese în timpul săptămânii. Dar tot ce realizează Cassandra acum pe când se apropia, era că ochii lui erau foarte concentrați asupra ei și că zâmbeau. Era un gând nebunesc. Nu era destul de aproape să îi citească expresia din ochi.

El nu se mișcă până când ea nu se opri la vreo șase metri de el. Nu-și deschise brațele spre ea nici atunci, doar mâinile. Le întinse lângă el cu palmele în afară într-un gest de capitulare și bun venit.

Ea alergă tot restul drumului, cu brațele ridicându-se după bunul lor plac, se părea, ca să se încolăcească în jurul gâtului lui. Brațele sale o luară pe după mijloc ca niște benzi strânse de oțel și gurile lor se întâlniră într-un

Hoțul de visuri deschis, fierbinte și mistuitor sărut. Tot ce simțea

ea – nu putea gândi – era un simțământ de revenire acasă, o revărsare de fericire unde era atât durere, cât și bucurie. Și apoi se priviră în ochi – dar el nu-i întoarse zâmbetul.

— Dă-mi răspunsul, îi șopti el. Nu pot trăi în nesiguranță. N-am putut să rămân departe întreaga săptămână, pe viața mea. Spune da sau nu. Spune ceva.

— Da. În vocea ei nu exista ezitare, în inima ei nu exista îndoială – mintea nici măcar nu fusese întrebată. Da, da, da.

Și apoi, amândoi râdeau, și el o luă în brațe și se învârti cu ea de jur-împrejur. Lumea nu fusese niciodată un loc atât de luminos sau fericirea atât de plină de bucurie.

Ea întruchipa două persoane. O parte obiectivă a ei era pe deplin conștientă de acest fapt. Exista și femeia lipsită de griji, pătimașă ce își recunoscuse bărbatul, singura dragoste a vieții ei – femeia care ar renunța la tot ceea ce avea însemnătate în viața ei de dragul iubirii. Și mai era femeia rațională care stătea retrasă și știa că sacrificiul urma să fie prea mare, în special când era făcut pentru un străin. Partea pasională din ea îl știa dintotdeauna, de dinainte de copilărie sau chiar de naștere drept iubitul inimii sale. Partea rațională refuza aceste prostii sentimentale și putea vedea un bărbat pe care de lupt nu-l cunoștea deloc.

Dar partea pasională din ea preluase controlul.

— N-am încetat să mă gândesc la tine nici măcar pentru o clipă, spuse el. N-am putut să dorm și când am dormit din cauza oboselii am visat că răspunsul va fi nu. i-a trebuia să fie nu. Ce am eu de oferit cuiva cu frumusețea ta și firea ta optimistă decât inima mea?

— Asta-i tot ce vreau, îi spuse ea.

— Atunci, e a ta, spuse el. Pentru toată viața și dincolo de ea.

— Și a mea, spuse ea, e a ta. Râse din nou. Cum te lieamă, milord? Nici măcar nu știu.

— Nigel, spuse el.

— Nigel. Ea rosti numele cu glas tare și îl savură în minte.

Mary Balogh

Nigel. Era numele pe care îl cunoșteau doar cei mai 1 apropiați

de el – părinții, familia, prietenii cei mai buni. Era numele pe care îl va cunoaște în intimitatea căsătoriei lor. Pentru ea, nu mai era vicontele Wroxley. I Era Nigel.

— Da, Cassandra, spuse el.

Îi pronunță numele la fel ca toți ceilalți. Suna diferit spus de el. Suna ca o mângâiere.

— O să ne căsătorim mâine-dimineață, spuse el. Am o licență specială la mine. Vezi tu, n-am fost în Bath. Am mers la Londra. Dacă mergeam încontinuu, mi-am spus, puteam să-mi țin promisiunea de a sta departe timp de o săptămână. Dacă cumpăram o licență, puteam să mă conving că răspunsul tău va și de.

— Mâine? în sfârșit, ea slăbi strânsoarea de pe gâtul lui și se îndepărtă. Mâine? Oh, nu, e prea curând.

Realitatea a ceea ce se întâmplase în decursul ultimelor câteva minute începea să se insinueze peste euforia momentului în care-l văzuse din nou – în care-l atinsese din nou. Să se căsătorească mâine? Dar avea nevoie de timp de gândire.

— Prea curând? spuse el. Într-adevăr, Cassandra, nici peste o oră începând de acum n-ar fi prea devreme. Trebuie să ne despărțim pentru o noapte întreagă înainte de ziua de mâine.

Ea își mișcă buzele, dar nu putu formula cuvinte capabile să-i exprime tumultul gândurilor. Ce făcea?

— Te-am speriat din nou. Își luă mâinile de pe ea, punându-le ușor de-o parte și de alta a taliei. Ce crezi tu despre mine și impetuositatea mea? Unchiul și mătușa ta n-au mai rămas la Kedleston? Vei dori să-i chemi. Vei dori câteva zile pentru a organiza un mic dejun de nuntă la care să-ți inviți vecinii. Vei dori să-ți plănuiești ținuta de nuntă pe îndelete. Poate că o să vrei să decorezi casa și biserica cu flori.

— Și familia ta? îl întrebă ea. Vei dori să trimiți după ei. De unde? Nici măcar nu știu unde-ți este casa și moșia.

— N-am decât o soră, spuse el încet. E foarte departe.

Prea departe.

Hoțul de visuri 125

— Ar dura prea mult să trimit după ea. O s-o cunoști mai târziu.

N-avea familie, ci doar o soră? Și n-o voia nici măcar pe ea la nuntă? Sau pe prietenii lui?

— Haide, spuse el dându-i drumul și oferindu-i brațul. Hai să mergem spre casă și să spunem noutățile lui **L**. ady Beatrice! Dacă-i scrii unchiului tău, o să putem trimite scrisoarea încă de azi. Poate că o să vină mâine sau poimâine.

Dar ea simțea că lucrurile scăpaseră de sub control. Simțea un fel de panică.

— Te rog, spuse ea, hai să așteptăm! Doar până mâine, în seara asta așteptăm oaspeți la cină și după aceea un și de cărți și muzică în salon. Hai să ținem secretul între noi până mâine!

— Și de ce, micuța mea lașă, întrebă el cu ochii râzând spre ea, m-am întors eu atât de repede după ce am plecat **at**? Cum o să explicăm asta? Ce o să creadă mătușa ta? Și vecinii?

— Și Robin, spuse ea. El e încă aici. Pot să creadă ce vor, milord. Eu sunt stăpână la Kedleston. Nu răspund în fața nimănui.

— Milord? Își ridică sprâncenele.

— Nigel. Ea îi zâmbi. Și simți un val de iubire pentru **< 1**. Și o neliniște. Hotărât lucru, cele două părți ale personalității ei erau în război.

— Atunci, o să fie secretul nostru până mâine, Cassandra, spuse el. Vecinii tăi o să creadă că sunt un tip slab, incapabil să te convingă. Dar vecinii pot să se ducă **L** i dracu', împreună cu binecuvântarea mea. O să țin creretul în brațe.

Ea râse și se simți dintr-odată din nou fericită. Își inse mâna pe manșeta lui, și el se aplecă și o sărută pe Uize înainte de a se îndrepta spre Kedleston.

Până mâine, o să-și pună ordine în învălmășeala de înduri. Până mâine o să fie gata să trimită după unliul Cyrus și o să își înfrunte mătușile și pe Robin. Mâine o să fie gata să-și planifice nunta. Nu exista ilu mativă, știa. Îl iubea. N-ar putea fi în stare să trăiți. la fericită fără el. Alegerea ei era între libertate

126 *Mary Balogh* și singurătate, pe de o parte, și fericire și

constrângerile căsătoriei, pe de alta.

Serios, nu exista nicio alegere.

— Îmi pare așa de bine că ai venit cu o zi mai devreme, spuse ea, întorcându-și capul și zâmbindu-i cu ochii strălucitori precum soarele. Așteptarea până mâine ar fi fost interminabilă.

— Ar fi părut o eternitate, încuviință el pe când ieșeau din crângul de tei înspre pajiște, iar în fața ochilor lor apăru splendoarea strălucitoare a grădinii de flori.

Nu va putea dormi, chiar dacă se va culca, se gândi Nigel seara mai târziu. Stătea la fereastra deschisă a dormitorului cu mâinile odihnindu-se pe pervaz și privind afară la peisajul liniștit luminat de lună. fi

Se întorsese acolo unde-i era locul – sentimentul de întoarcere acasă pe care-l trăise mai devreme când trăsura începuse urcușul dinspre sat fusese aproape copleșitor. Nu va mai pleca din nou – nu pentru multă vreme. N-avea niciun motiv să plece și nici nevoia de a o face. Tot ceea ce și-ar putea dori pentru tot restul vieții era aici.

Pacea venise și pentru el, în sfârșit.

Totul fusese îndeplinit așa cum plănuise, cu excepția faptului că durase mai mult cu câteva zile decât ar fi fost nevoie. Și exceptând faptul că ea era încă puțin nervoasă. Era de înțeles, bănuia el. Ar fi trebuit să-și dea seama că o femeie, chiar și o femeie îndrăgostită, are nevoie de mai mult decât o jumătate dintr-o după-amiază și o seară pentru a-și planifica propria nuntă. Și desigur că va vrea ca familia și prietenii ei să fie lângă ea și vor trebui invitați să vină de la mai mult de zece mile distanță. Deși fusese răbdarea întruchipată pentru un an încheiat, observase o tendință puternică de a grăbi lucrurile, acum că era atât de aproape.

Mătușa ei arătase îngrozită. Barr-Hampton avea priviri ucigătoare. Bineînțeles că nu știau încă de ce se întorsese. Dar probabil că aveau bănuieli foarte serioase. Din ce alt motiv să se fi întors el atât de curând? Dacă n-ar fi fost oaspeți în casă întreaga seară, n-avea niciun dubiu că Barr-Hampton l-ar fi încolțit și l-ar fi întrebat.

Hoțul de visuri

așa cum tatăl lui vitreg o făcuse cu o săptămână în urmă, care îi erau intențiile. Interogatoriul urma să fie de dimineață. Și înainte ca ziua să se fi terminat, se va fi trimis după Havelock și acesta va fi sosit, aruncând proverbialele-i flăcări pe nări. Într-adevăr, poate că veștile despre sosirea lui vor fi fost deja trimise la Willow Hall.

Ar fi trebuit să poată dormi în noaptea asta, se gândi Nigel, știind că totul a fost în cele din urmă îndeplinit – tot ceea ce visase timp de mulți ani. Ea era îndrăgostită de el. O să se mărite cu el fără să obiecteze. Când o să știe adevărul, poate că-l va accepta. Și dacă nu, va trebui să învețe să trăiască cu acesta. Niciodată, el nu va fi rău cu ea.

Chiar și Will Stubbs părea că se împăcase cu inevitabilul. Nu făcuse nimic auzind veștile, ci doar își aruncase privirea din unicul ochi spre tavan mormăind în șoaptă negre profeții despre pieire.

Când se vor căsători, Nigel va putea în fine să îndrepte un rău ancestral. În copilul lui – și al ei – se va îndrepta totul. Poate că era un vis sentimental pe care-l avusese, deoarece nu el însuși va trage foloasele, dar visurile erau importante.

Câteodată, visurile erau totul. Pentru mulți ani visurile fuseseră totul pentru el, realitatea fiind de nesuportat – mult prea puțin zis după părerea lui.

Oh, da, contesa de Worthing trebuie să se mărite cu el. Și era foarte aproape – doar câteva zile încă, cel mult o săptămână.

Și apoi, ceva îi atrase privirea dincolo de fereastră. Se aplecă și se uită atent afară pe pajiște spre copacii de dincolo de ea. Da, nu greșise. Ceva se mișca acolo – cineva. O femeie cu îmbrăcăminte deschisă la culoare și păr negru ce-i cădea liber pe spate. Probabil că venise din spatele casei și mergea spre copaci. Nu se mișca nici repede, nici furișat.

Ca și el, nu putea dormi. Mai înțelept, alesese să iasă lin casă pentru aer și mișcare. Nu putea s-o vadă limpede, dar n-avea niciun dubiu cu privire la persoana ei. Cu siguranță că nu era o servitoare. Poate că era în uitarea singurătății, se gândi el. Poate că avea nevoie

Mary Balogh de timp singură pentru a se gândi la întâmplările

de peste zi. Și poate că se va gândi prea mult.

Era o noapte caldă. Nu se opri să-și pună nici vesta, nici haina. Alergă jos pe scări, ieși prin ferestrele frant țuțești ale sălii de bal, se grăbi în jos pe treptele grădinii 1 de fiori și traversă pajiștea la timp ca să vadă unde se dusesse printre copaci. Nu se depărtase prea mult. 1 Se rezemase de un trunchi de copac, uitându-se în sus i la lună și stele.

Nu arată speriată când el se apropie înconjurând ce-l pacul, atent să-și facă apropierea perceptibilă și veni să stea în fața ei. Ea se uită la el surâzând blând, aproape l ca și cum l-ar fi așteptat. Purta un halat de mătase fără 1 bride sau cercuri. Cu părul lăsat liber arăta seducător de frumoasă.

Ar fi putut să înceapă, se gândi el, să-i spună încet adevărul, la urma urmei. Poate că l-ar fi ascultat l liniștită cu zâmbetul încă prezent pe față. Poate că făcuse din țăntar armăsar. Poate că nu va fi supărată în mod special.

Sau ar putea să se abțină de la a spune ceva. Ar putea 1 să potolească îndoielile care cu siguranță erau cauza ne1 somnului ei la o oră ce deja era trecută de miezul nopții. 1 Putea să fie sigur de ea – foarte sigur.

— E întunecat, spuse ea încet.

— Dar luna luminează îndeajuns, spuse el.

— Mă referam la părul tău. Își întinse amândouă mâi-l nile și desfăcu panglica ce-i ținea părul strâns la ceafă. l Acesta căzu în valuri peste umeri și pe față, și ea își băgă degetele în el și îi trase fața în jos spre a ei.

Nu mai era de luat nicio hotărâre. Seducția nu mai era necesară. O sărută ușor până când fu sigur ce-i ofej rea ea, ceea ce poate în nehotărârea ei avea nevoie și apoi îi dezlegă cordonul de mătase de la talie, îi dădu jos halatul de pe umeri și bretelele cămășii de noapte și îi cuprinse cu mâinile sâniilor goi. Ea scânci lângă gura lui când el o atinse ușor cu degetele mari pe sfârcuri. El se excită pe loc atunci când ea se arcui spre el cu o neștiutoare și fierbinte dorință.

Hoțul de visuri

N-O va poseda sălbatic, deși pasiunea ei parcă asta cerea. N-o va

face să-și amintească de prima ei experiență pasională ca de ceva violent, deși putea s-o facă satisfăcătoare pentru ea. Și n-o s-o folosească, așa cum ea credea că vrea să fie folosită, doar pentru că, făcând așa, i-ar oferi lui o plăcere arzătoare. O să fie soția lui. În seara asta se va stabili cursul viitoarelor relații.

O domoli cu mâinile și cu gura și cu vorbe mângâietoare și apoi o mângâie până când ea fu moleșită de dorință, gata să facă față șocului primei penetrări.

— Culcă-te, îi murmură el. O împinsese lângă trunchiul unui copac cu câteva minute înainte, ținând-o acolo cu trupul lui. Își strecurase picioarele între ale ei așa că ea îi putea simți erecția, putea să-i înțeleagă semnificația cu mult înainte de a i se putea părea o amenințare prea mare pentru ea. Lasă-mă să fac dragoste cu tine așa cum trebuie!

N-o să forțeze nimic. Nigel se retrase ușor. Ea putea să bată în retragere, dacă așa voia. Cassandra se uită în jos la mușchiul moale de la picioarele lor și se culcă pe spate. El îngenunche lângă ea, îi săltă cămașa, își desfăcu nasturii de la pantaloni pentru a se elibera și se așeză între coapsele ei depărtate înainte de a se lăsa în jos pe ea, sprijinindu-se pe coate.

Îi privi fața – avea ochii închiși și își mușca buza de os – pe când el se împinse încet și hotărât în ea, trecu de bariera ce o făcu să se înfioare de durere, până când tu complet cuprins de ea. Așteptă să-i treacă tensiunea durerii și a șocului din trup și de pe față. Respiră încet pe gură, impunându-și să se controleze. Ea era umedă, fierbinte și strâmtă.

Începu să se miște în ea împingând cu mișcări ferme, mlânci. Sălbatica ei pasiune de la început dispăruse. Era ulaxată și stătea nemișcată cu mâinile întinse pe iarbă lângă trup. Dar nu îl respingea. Experimenta noile senzații, se gândea el, cu o bucurie tăcută. Asta voia el pentru ea în seara asta.

Se mișcă cu un ritm constant, controlat până când și în că nu mai putea amâna momentul eliberării. Stătu nemișcat și adânc în ea, oftând odată cu ejacularea.

Mary Balogh

Dar nu-și permise să fie nepăsător odată ce-și satisfăcuse plăcerea trupească – nici chiar pentru o clipă. Se retrase din ea, se dădu la o parte, o trase lângă el cu ambele brațe și o sărută ușor pe buze.

— Dragostea mea, șopti el. Mulțumesc.

— Nigel, spuse ea încet.

— Te-am rănit? o întrebă el.

— Da. Oftă. Cred că îmi place.

Candoarea ei îl lua întotdeauna prin surprindere.

— O să te conving să știi că-ți place înainte să treacă multe nopți, îi spuse el. Înțelegi că acum nu mai există cale de întoarcere, nu-i așa?

— Cred că mă bucur și de asta, spuse ea. Mă simt întotdeauna așa de nesigură, mai puțin când ești cu mine.

— O să fiu cu tine, dragostea mea, spuse el, pentru tot restul vieților noastre.

Ea oftă din nou.

— Cred că asta-mi place cel mai mult din toate, spuse ea.

Atât de încrezătoare, de inocentă, se gândi el, ținând-o în brațe pe când ea adormea. Presupunând cu tărie că sexul era egal cu dragostea.

Fusese un sex bun. Avusese grijă să fie pe cât de bun se putea să fie ca o primă experiență – pe pământul tarcași pentru ea. Și fusese neașteptat de bun și pentru el. În ultimii doi ani își alesese amantele cu grijă dintre cele cu reputație în ceea ce privește talentul și experiența.

Inocența, neștiința și stângăcia fuseseră neașteptat de erotice.

Dar fusese, în definitiv și la urma urmei, doar sex.

Doar că simțea o oarecare tandrețe protectoare față de ea. Inocența ei va dispărea destul de repede. Dar o va ține lângă el, o va proteja în fața abisului care-l înghițise pe el când abia dacă împlinise douăzeci de ani.

Capitolul 11

Nunta contesei de Worthing cu vicontele Wroxiey fu stabilită să

aibă loc la cinci zile după întoarcerea lui

Hoțul de visuri la Kedleston. Toată familia ei fusese invitată, de asemenea toți vecinii și prietenii, și aproape toți acceptaseră invitația. Ocazii importante ca acestea nu apăreau prea des în acest colț al comitatului Somersetshire. Nicio rudă sau prieten din partea lui nu fusese invitat, nici măcar cunoștințele din Bath cu care plănuise să stea săptămâna anterioară. O să fie destul timp să-i invite, îl asigură Cassandra, aproape disperată că ar trebui ca și el să aibă alături pe cineva dintre ai lui cu care să împărtășească o astfel de zi importantă din viața lui. Dar el răspunse că ea va fi acolo și că ea era tot ce conta pentru el.

Bineînțeles că întâmpinaseră opoziție din toate părțile așa cum se așteptau, cu toate argumentele la care se gândiseră. Toată lumea îi spuse că se comportase cu o incredibilă nesăbuintă – cu excepția lui Lady Matilda care socotea toată chestiunea ca fiind extrem de romantică. Toată lumea stăruia că ar trebui măcar să aștepte până când unchiul ei sau Robin, sau administratorul, dacă insistă să fie independentă de rudele ei masculine, să descopere mai mult despre viconte Wroxley și poziția lui în societate, moșia și averea lui. Ar trebui să aibă redactat un contract detaliat de căsătorie.

Ea refuză toate sfaturile lor. Un contract de căsătorie nu era necesar. Era independentă, bogată. Nu va depinde de soțul ei pentru nimic dintre lucrurile materiale ale vieții. Cât despre cercetarea identității lui, va afla mai multe despre el după nuntă. îl întreba des despre el însuși, despre familia lui, casă, educația și călătoriile lui. Niciodată nu refuza să răspundă. Niciodată nu era măcar tăios sau evident ascuns în răspunsuri. Ea își dădea doar în parte seama despre abilitatea cu care el întorcea întrebarea, dând răspunsuri interesante și spirituale, fără a da vreodată informația pe care ea o ceruse.

Nu conta. Ea simțea că-l cunoaște la un nivel cu mult mai intim decât cunoașterea detaliilor pe care le-ar oferi trecutul lui. Era un tovarăș interesant, amuzant și spiritual. Trebuie să fi simțit ostilitatea familiei ei – nu se străduia nimeni prea tare s-o ascundă –, dar el se purta cu toți cu o politețe constantă.

Mary Balogh

Mai important decât orice altceva, ea i se dăruise. I se dăruise cu o promisiune verbală în crângul de tei în după-amiaza zilei în care se întorsese. Și i se dăruise cu trupul mai târziu, în aceeași noapte. Nu mai fuseseră momente intime între ei în timpul celor cinci zile premergătoare căsătoriei și câteodată cele întâmplare în acea noapte păreau pentru ea ireale. Părea a fi fost așa de potrivit, așa de inevitabil.

Dar fusese dăruirea supremă. Știuse asta atunci și nu șovăise după aceea. Asta acordase o liniște iureșului zilelor ocupate ale pregătirilor de nuntă. Își dăruise trupul. Poate chiar acum era însărcinată. Acum nu se mai punea problema evitării căsătoriei, chiar dacă ar fi vrut. Era recunoscătoare că acea noapte liniștise toate îndoielile, toate controversele interioare.

Nu îi plăcuse fizic în mod deosebit. Fusese șoc, durere, disconfort, stânjeneală. Dar emoțional, fusese pentru ea cu mult mai puternic decât și-ar fi putut imagina vreodată. Nu-și dăduse seama că ceea ce se întâmpla între un bărbat și o femeie implica o intimitate atât de activă și prelungită. Nu-și dăduse seama că el va fi atât de adânc în interiorul ființei ei sau că atunci va acționa cu atâta putere masculină și vigoare pentru a înlătura orice fel de urme ale vestigiilor intimității sau a posibilităților unor secrete.

În acea noapte, devenise o parte a lui. Își recăpătase trupul, chiar dacă era un trup care o durea și care nu va mai fi niciodată la fel. Dar posedându-i trupul, o va poseda pe ea pentru veșnicie. Și cunoscându-i trupul, primindu-l într-al ei, va fi pe vecie legată de el.

N-avea nevoie de contract de căsătorie. N-avea nevoie să cerceteze fiecare aspect al vieții lui de dinainte de a-l fi cunoscut. Îl cunoștea cu mult mai intim decât astfel de lucruri fără importanță. Dragostea ei era prea adâncă.

Și astfel pregătirile de căsătorie mergeau înainte, și ea se pregătea, în ciuda grijilor evidente și a presimțirilor tuturor celor care o ajutaseră să-și trăiască viața până la aniversarea celor douăzeci și unu de ani, cu doar două săptămâni în urmă.

Hoțul de visuri în noua lui calitate de soț al contesei de

Worthing, Nigel urma să se mute după nuntă din camera de oaspeți ce i se dăduse la început, în apartamentul contelui vecin cu al contesei. Se îmbracă pentru nuntă cu mult mai devreme decât era necesar și plecă la biserică mult înainte de a fi trebuit s-o facă. Părea a fi foarte important pentru toți că nu trebuia să-și vadă mireasa până când nu venea către el la altarul bisericii. Și astfel le făcu pe plac și se dădu din calea lor.

William Stubbs care nu va merge prea devreme la biserică, născând astfel dezaprobare printre servitori – apăruseră deja semne de dezaprobare din cauza înfățișării și a felului său de a vorbi –, hotărî să mute câteva din lucrurile stăpânului său în noile camere. Se găsea în garderoba vicontelui, aranjând ustensilele de bărbierit ale prietenului său, când ușa ce dădea în apartamentul contesei se deschise și apărură însăși doamna.

Nu era încă îmbrăcată de nuntă. Purta un halat din mătase albă și era în picioarele goale. Părul ei, încă nepudrat, cădea liber pe spate. Avea în mână o floare roșie cu tulpina lungă și o ridică la nas traversând garderoba și punând o mână pe clanța ușii ce ducea în dormitorul vicontelui. Doar în acel moment băgă de seamă că nu era singură. Capul i se întoarse brusc, pe față îi apărură groaza și țipă alarmată.

— Cine ești? întrebă ea.

William era destul de obișnuit să bage groaza în femei – și chiar în unii bărbați, dacă stăm să ne gândim. Chiar și târfele înrăite și descurcărețe cu care avusese de-a face ocazional pentru a-și astâmpăra poftele veneau cu el mai mult din teamă decât din dorința de a-și câștiga banul, până când prin acțiunile lui le făcuse să înțeleagă clar că nu era felul lui să se poarte dur cu femeile sau să le ceară mai mult decât să-și pună la lucru simplu, rapid și pasionat talentele. Erau chiar câteva târfe pe care le cunoștea ce erau destul de mulțumite când revenea la ele a doua sau a treia oară.

William Stubbs zâmbi – era mai mult o privire chiorâșă decât un zâmbet, îi spusese odată Nigel râzând

Mary Balogh și dându-i una pe spate – și își înclină capul într-o

aproximativă și ciudată reverență.

— Io îs omul domniei sale, milady, spuse el. William, Stubbs.

— Valetul lordului Wroxiey? Se uită la el complet uimită – el era obișnuit și cu acea privire din partea celor care abia făcuseră o descoperire asemănătoare despre poziția lui.

— În îs, milady. Își înclină din nou capul. Fetișcana: asta mică, se gândi el, putea s-o înșface doar cu o mână? dac-ar fi vrut și n-atârna mai mult decât o pană.

Și apoi ea zâmbi, și el îi văzu gropița.

— Domnule Stubbs, spuse ea, m-ai speriat. Nu știam că e cineva aici. Îmi pare bine să te cunosc. Bine ai venit la Kedleston! Sper să fii fericit aici!

— Mulțumesc, milady. Dacă ar fi stat cu fața complet expusă la soare, se gândea William, nu s-ar fi simțit atât de coplesit de lumină așa cum se simțea când ea zâmbi direct spre el. Îi zâmbea lui – bătrânului Stubbs – și îi ura bun venit în acest palat.

Ea se uită spre floarea din mână.

— De obicei, spuse ea, domnul îi dă doamnei lui un trandafir. Dar am hotărât să pun eu unul în camera domnului, pentru a-l găsi mai târziu. Crezi cât va face plăcere, domnule Stubbs? Sau va crede despre mine că sunt foarte prostuță?

William Stubbs o privi cu uimire, fără a scoate o vorbă. Avea impresia clară că rămășița lui de creier pe care o mai avea fusese făcută omletă. Era îmbujorată în obraji și avea o blândă privire drăgăstoasă în ochi – pentru acel Nigel cu care urma să se mărite peste două ore. Și îi ceruse părerea – părerea lui.

— O să-l pun într-un vas cu apă dacă vreți să-l lăsați în păstrarea mea, milady, spuse el. Și dacă n-o să-i placă, o să-i spun io că-i bătut în cap.

— Bătut...? spuse ea. Ești din Londra, domnule Stubbs?;

William dădu din cap.

— Vorbești ca în Londra, spuse ea. Dar chiar când William se simți mustrat, ea zâmbi încă o dată. E foarte colorat și fermecător. Vrei să aduci niște apă? Ar fi draguț

Hoțul de visuri din partea dumitale. O să pun trandafirul unde vreau să fie și poți să-l pui dumneata în apă când vii înapoi, ca să rămână proaspăt.

Se îndreptă spre dormitor.

Întreaga discuție durase poate un minut. Dar William Stubbs, stând înțepenit pe loc pentru câteva momente după ce ea dispăru, cu un vas de bărbierit strâns în uriașul său pumn, știa fără nicio îndoială că viața lui nu va mai fi niciodată la fel.

Fusese pentru prima dată aproape de o mică doamnă cu o gropiță și un zâmbet înșorit, o micuță doamnă care-i spusese domnul Stubbs cu vocea ei blândă și distinsă și îi urase bun venit și spusese că felul lui de a vorbi era fermecător, o doamnă care îi spusese că e amabil pentru că se oferise să aducă un vas cu apă pentru floarea cea roșie, trandafirul ăla sau ce-o mai fi.

Ar fi inexact să spunem că William Stubbs se îndrăgostise brusc și iremediabil. Nu exista niciun element de romantism în sentimentele sale pentru viitoarea nevastă a prietenului lui. Ar fi mai corect, poate, să spunem că fusese cuprins ireversibil de un adânc și respectuos devotament.

Dacă vreodată Nigel o s-o facă pe micuța doamnă să verse o singură lacrimă – doar una, se gândea el grăbindu-se să iasă din cameră pentru a-și îndeplini misiunea, atunci bătrânul Stubbs o să fie cumplit de supărat pe el. Cumplit de supărat!

Cassandra se îmbracă în alb pentru nunta ei – o rochie albă, deschisă, brodată în exces cu fir de argint, un jupon alb ce îmbrăca largile cercuri ale crinolinei și un corsaj alb strălucind de broderie de argint. Părul fusese pudrat alb sub boneta tivită cu dantelă. Panglicile bonetei cusute cu argint îi ajungeau la talie.

Din întâmplare, mirele ei purta cenușiu-porumbel, argintiu și alb. Era, se gândea ea apropiindu-se de el pe lungul interval din biserica din sat și ținându-l de braț pe unchiul ei, ca un semn de compatibilitate și armonie. Arăta ca un prinț dintr-un basm și ea se simțea ca o prințesă.

Mary Balogh

El nu zâmbea. Într-adevăr, arăta palid, chiar sever. Se uita foarte concentrat spre ea. Nici ea nu zâmbea, își dădu seama ajungând lângă el, deși nu avusese ochi decât pentru el de când intrase în biserică. Acum zâmbea și își dădu seama de întreaga realitate a momentului.

Era pe cale să se mărite cu bărbatul pe care-l iubea mai mult decât viața, bărbatul care-i transformase viața în interval de două săptămâni și care o să-i dea sens vieții și o să i-o umple cu căldură și dragoste. Dacă ar fi simțit orice fel de urme de ezitare în cele cinci zile de la întoarcerea lui – deși de fapt nu existase vreuna – toate zburară în fața semnificației enorme a acelui moment.

— Dragi credincioși, începu reverendul Hythe.

Era primul moment al ei din cele fericite – până la adânci bătrâneți. Conștient, dădu glas în minte aces) tui gând.

Nigel se gândea la casă și la familia lui. Renunțase la ei acum doi ani – după ce descoperise că ei renunțaseră la el. îi exclusese din amintire și din inimă. Nici nu se obosise să se lupte cu ei.

Pentru el, erau morți.

Avea o nouă casă și o nouă familie. Urzise, plănuise și muncise pentru ele și erau ale lui. Erau tot ce avea nevoie pentru restul vieții.

Și ea era a lui. Aproape a lui. O privi încă de când intrase în biserică. Ca mireasă, se autodepășise în frumusețe. Era palidă și nervoasă – dar cu toate astea, când în sfârșit îi zâmbi, el putu vedea toată fericirea, toată dragostea, toată încrederea care erau ascunse în ochii ei.

Intensitatea sentimentului său de imensă bucurie și triumf îl luă prin surprindere. Ea era a lui. Tot ceea ce obținuse ar fi valorat prea puțin – de fapt, absolut nimic – dacă ea ar fi scăpat acestui moment.

Ea era a lui. Sau aproape a lui. Se mai duse odată cu mintea la familia lui ca și la răposatul conte de Worthing, tatăl ei.

Hoțul de visuri

Nimic din toate astea nu mai conta acum. Intra în siguranță într-o lume nouă, pornea într-o nouă viață.

— Dragi credincioși, spuse vicarul.

Arătau, spuse Lady Matilda cu mâinile încleștate la piept și

lacrimi în ochi, ca un prinț și o prințesă ieșiți din paginile unui basm. Spusese asta, pe când ei stăteau pe treptele bisericii din sat după slujbă, clopotele bisericii anunțând fericitele vești ale căsătoriei lor. Doamna Havelock, împlânzită și zâmbind, acum că era un fapt împlinit, le spusese că erau cea mai frumoasă pereche pe care o văzuse de mulți ani. Chiar și Lady Beatrice avea niște ochi suspect de strălucitori, pe când își îmbrățișa nepoata și consimți să sărute obrazul pe care i-l oferise noul ei nepot. Patience, sprijinindu-se de brațul lui Robin, deși declarase doar cu o zi în urmă că glezna ei era ca și nouă, era toată zâmbete și lacrimi. Robin era serios și curtenitor – la fel ca domnul Havelock.

William Stubbs, rămânând în spate cu alți servitori cărora li se permisesse să asiste la slujbă, dădu din cap solemn către prietenul lui atunci când Nigel se uită spre el și îi susținu privirea, deși nu încercă să se apropie de noii căsătoriți.

Nu rămaseră mult pe trepte. Nigel o grăbi pe Cassandra prin curtea bisericii pe poteca unde li se făcuse loc de către oaspeții ce îi urmau la Kedleston pentru dejunul de nuntă. Drumul din spatele bisericii era plin de țărani, cu toții aclamând și aplaudând pe contesa lor în ziua nunții și aruncând petale de trandafir.

Era cea mai fericită zi din viața ei.

Călătoriră într-o trăsură deschisă înapoi acasă, luminați de soarele cald și strălucitor. Cassandra își întoarse capul să zâmbească spre bărbatul de lângă ea pe când vehiculul se duse în mișcare și el îi luă mâna în ambele sale mâini, îi zâmbea și el. Își coborî capul spre al ei și o sărută ușor. Se auziră din nou ovații din spatele lor.

— Soția mea, îi șopti el.

— Soțul meu.

Mary Balogh

Amândoi râseră. Și apoi deveniră serioși. Și se priviră în ochi. Trăsura intră în parc și își începu urcușul prin pădure.

— Ești fericită? o întreabă el.

— Da. Ea dădu din cap. Și tu?

— Da.

Râseră din nou.

— Ce discuție profundă, spuse ea.

— Câteodată, zise el, nu există cuvinte. Câteodată limba engleză – sau oricare limbă de altfel – e destul de neîndestulătoare. Câteodată există doar inima.

Da, era adevărat. Era ce era. Nu exista un fel de a exprima fericirea unei zile a nunții. Erau căsătoriți. Vor trăi împreună până la adânci bătrâneți. Era așa o frază absurdă, așa o banalitate, așa o imposibilitate. Ea nu era atât de lipsită de realism, atât de orbită de romantism încât să creadă cu adevărat că fiecare zi a restului vieții lor va fi plină de o desăvârșită fericire. Dar pentru azi era singura frază ce se potrivea. Sau mai degrabă, el avea dreptate, nu existau cuvinte. Cu toate astea, ea vorbi.

— O să-mi aduc aminte de această zi, de acest moment, de acest sentiment, spuse ea, câte zile voi trăi. Amintirea mă va sprijini. Nu o să uit niciodată tensiunea, ăă... Oh, ai dreptate. Nu există cuvinte.

— Iată de ce, spuse el, ziua nunții e ocupată cu distracția oaspeților, și noaptea nunții e ocupată cu o activitate mai intimă ce nu necesită deloc cuvinte.

Ea roși.

— În seara asta, pe viața mea, spuse el, o să afli că această activitate este plăcută, Cassandra. Îți dau cuvântul meu.

Fusese o experiență extrem de surprinzătoare. Gândul că se va întâmpla din nou în seara asta în propriul ei pat era cumva copleșitor. Cumva părea a fi mai îngrijorător și mai stânjenitor acolo, în special când știa exact ce avea să urmeze. Și, de asemenea, infinit mai emoționant. Palpita în cel mai intim loc, acolo unde el îi invadase trupul. Își înfipse dinții în buza de jos.

— Servitorii așteaptă să te întâmpine, spuse el. Fără îndoială că toți vor fi aliniați. Cineva o să fie de pază

Hoțul de visuri la uși. Sărută-mă acum, înainte să putem fi văzuți și înainte ca o altă trăsură să apară în spatele nostru. Un sărut intim, soția mea.

Cu siguranță că era un sărut intim. El îi deschise larg gura cu a

lui și își apăsă limba înăuntru. Sufla cald în gura ei așa încât ea simțea aproape o contopire a trupurilor. Murmură recunoscătoare și îi luă fața în mâini.

Și apoi el se uită înspre fața ei cu pleoapele grele:

— Nu e ceva de care să te temi, să știi, spuse el, deși în intervalul de cinci zile s-ar putea să fi apărut din nou teama. În noaptea aceea, ai avut dureri – erai virgină. În seara asta nu vor mai exista. Doar o împlinire a promisiunii acelui sărut.

O citise ca pe o carte. Ea îi zâmbi.

— Nu mă tem, Nigel, spuse ea. Sunt soția ta. Tu ești soțul meu. Ne potrivim. Aparținem unul altuia, fără nimic secret sau ascuns între noi. Ți-am dat inima, mâna mea și corpul meu așa cum și tu mi l-ai dat pe al tău. Nimic nu va interveni vreodată între noi să strice ceea ce a început acum două săptămâni și s-a împlinit azi. Nu mi-e teamă. Sunt fericită. Extraordinar de fericită.

El nu-i răspunse. Continua să se uite în ochii ei, cu un zâmbet într-ai lui. Și totuși, pentru o clipă părea că mai era ceva acolo – o anume precauție sau o căutătură calculată. Expresia dispăru înainte chiar ca ea să îi putut începe să înțeleagă ce credea că văzuse, și el îi ridică mâna spre buze.

— Cu adevărat, doamnă, spuse el, o să-mi dedic viața pentru a-ți ocroti fericirea.

Dacă n-ar fi venit, se gândea ea, dacă n-ar fi făcut efortul de a călători tot drumul spre Kedleston s-o felicite de ziua ei, doar pentru că fusese prietenul tatălui ei, cât de diferită ar fi fost viața azi. Ar fi fost doar o zi obișnuită. N-ar fi știut de existența unei iubiri atât de adânci și superbe. El n-ar fi putut să știe ce îl aștepta cu ocazia vizitei lui de curtoazie. Poate că decizia de a veni fusese una luată sub imperiul momentului, pentru că nu mai avea niciun alt angajament presant care să-l țină în oraș. Ce decizii și întâmplări bruște și trecătoare puteau hotărî întregul curs al tot restului vieții cuiva.

Mary Balogh

— E așa cum am crezut, spuse el, arătând cu capul în fața trăsurii. Ajunseseră pe pajiște și în fața casei. Toți servitorii, din casă și

din afară, erau aliniați pe terasă.

Râdeau cu toții veseli. N-o să mai aibă un moment de intimitate pentru câteva ore. Dar era ziua nunții lor și o să le facă plăcere compania rudelor și a prietenilor și urările de bine ale servitorilor – și abia o să aș1 trepte intimitatea pe care noaptea o va aduce cu sine.

Era ziua nunții lor.

William Stubbs ședea în cârciuma hanului din sat, dând pe gât un sărbătoresc urcior de bere împreună cu unul dintre vechii grădinari de la Kedleston și în sinea lui gândindu-se la ce-l aștepta.

Probabil că Nigel va fi în stare să-și administreze via1 ța destul de bine începând de azi încolo. Obținuse tot, ce voise – și tot ce merita, după părerea lui William. Dacă nu se îndrăgostea de mica lui mireasă și dacă nu se ținea cu tărie de iubirea ei, atunci era un idiot și nu mai putea fi ajutat.

Bineînțeles că va fi greu să plece. Simțise o obligație față de Nigel chiar de când aproape că-l omorâse atunci. Dar simțul datoriei făcuse de mult loc unei prietenii sincere și ceva mai puternic decât o simplă prietenie, îl simțea pe Nigel ca pe un frate, mai mult decât pe oricare dintre numeroșii lui frați și frați vitregi.

Dar ce să existe la țară pentru un bărbat care crescuse în mahalalele aglomerate și de temut ale Londrei? Se uită la chelnerița slabă ce etala azi o buză groasă și un ochi multicolor și își întoarse din nou privirea să-și dea pe gât urciorul și să-și bea berea înainte de a ridica o mână să mai ceară.

Toate cameristele de la Kedleston erau mai prejos de el. El era un grangur, omul unui gentleman și nu era de așteptat să se cupleze cu lăptărese și altele de teapa lor. Nici dacă le plătea, cel puțin. Se părea că era destul de simplu să ia ce voia. Dar ce-i drept e drept, William era de părere mereu. îi plăcea să plătească pentru ce lua. Chiar și târfele trebuiau să trăiască din ceva.

Hoțul de visuri

Hangița – doamna Dorkins, văduva – aduse în persoană berea proaspătă și îl felicită pe William pentru căsătoria stăpânului său. De asemenea, se aplecă inutil de mult când puse jos berea, oferindu-i lui

William o priveleşte specială a unor sâni foarte bogați pe sub decolteul adânc al rochiei.

Grădinarul îl împunse în coaste și se strâmbă la el, făcându-i cu ochiul.

Doamna Dorkins descoperise puterea lui Will Stubbs doar cu două zile în urmă, când se oferise să-i care două butoaie cu bere de la o căruță din fața ușii ei în pivniță și refuzase orice ajutor. Ea descoperise în același timp că era valetul nobilului care era pe cale de a se însura cu Lady Worthing.

William luă o gură de bere proaspătă. Fără îndoială că doamna Dorkins ar fi o bucătică bună și zglobie de strâns în brațe. Dar nu era deloc tipul de femeie care să poată fi chemată în cea mai apropiată intrare întunecoasă pentru a-și ridica fustele și a-i acorda plăcere în schimbul unor parale.

Gândul la alternativă îl făcu pe William să dea pe gât încă o gură de bere. Nici mama lui, nici numeroșii și variații ei „soți”, inclusiv tatăl lui, nu fuseseră vreodată căsătoriți. Nu simțea nicio chemare specială să întrerupă tradiția familiei.

Ținutul ăsta nenorocit era exact contra naturii, se gândi el fără logică. În orice caz a naturii umane.

După-amiază târziu, dejunul de nuntă se sfârși, majoritatea oaspeților pleacă și casa era din nou aproape liniștită. Era timpul ca soțul să dispară cu mireasa lui și să fie singuri pentru cam o oră. Nigel o luă pe soția lui în grădina de trandafiri și o așeză pe bancă sub salcie unde mai stătuseră și înainte. Îi luă mâna în a lui și o ridică spre buze. Se simțea foarte satisfăcut de acea zi. Se simțea aproape vesel.

Aproape.

Apartinem unul altuia, fără nimic secret sau ascuns între noi... Nimic nu va interveni vreodată între noi

142 *Mary Balogh* să strice ceea ce a început acum două săptămâni și s-a împlinit azi.

Vorbele ei i se repetaseră în minte toată după-amiaza. Îngrozitoarea ei inocență devenea o povară pentru el. Îi apăsa conștiința.

...nimic secret sau ascuns...

— În sfârșit, din nou singuri, spuse el mirosind adânc parfumul trandafirilor. Și tu încă pui în umbră trandafirii, pe viața mea, doamnă.

Ea îi zâmbi. Sunt fericită. Extraordinar de fericită. Simțise și vorbele astea ca pe un soi de povară chiar de când ea le rostise. Le putea vedea adevărul în ochii ei.

— Și tu încă ești un lingușitor nerușinat, milord, spuse ea. Îmi place.

În ochii ei era o lucire de amuzament. Încredere totală. Dragoste totală. El îi sărută mâna.

— Cred că tata ar fi fost fericit azi, spuse ea.

El îi țină mâna la buze, împletindu-și degetele cu ale ei. Nu dorea în mod special să se gândească la Worthing chiar azi – poate doar cu un anume triumf. Dorea doar ca Worthing să fi știut.

— Prietenul lui și cu fiica lui, spuse ea. Mă întreb dacă a visat vreodată la ziua asta, dacă a sperat-o vreodată, a plănuit-o vreodată. Ți-a vorbit despre mine. Crezi că a fost ca un pețitor? Dacă ar fi trăit, te-ar fi adus aici și ar fi încurajat o căsătorie între noi? Nu așteptă să-i răspundă. Presupuse răspunsurile lui, acordul lui total cu privire la viziunea ei despre fericire. Cât de încântat ar fi fost să știe că oricum s-a întâmplat!

— Abia dacă ți-ai văzut tatăl în ultimii ani, spuse el. A însemnat atât de mult pentru tine chiar și așa?

— A fost tatăl meu, spuse ea simplu. Când eram copil, îl adoram. Dar nu mi-am dat seama cât de mult înseamnă încă pentru mine până când n-ai vorbit tu de el, Nigel. Nu mi-am dat seama cât de nefericit era, cât de mult își dorea să mă protejeze de proasta lui dispoziție. Înțelegei cât de mult mi l-ai redat prin venirea ta aici, așa cum ai făcut-o? Doar și pentru asta trebuie să te iubesc.

Atunci, el vru să schimbe subiectul.

Hoțul de visuri

— Amintirile mele despre tata mi-au devenit foarte prețioase acum, spuse ea, în loc să fie o sursă de întrebări și chiar de amărăciune. Și toate sunt și mai prețioase pentru că tu mi le-ai redat. Dragul meu

Nigel, cât de fericită sunt că l-ai cunoscut și că o să-mi poți vorbi despre el din când în când, așa cum o s-o fac și eu. Amândoi l-am iubit.

El se aplecă și o sărută pe buze.

— Mă gândeam, spuse ea. Până la aniversarea zilei mele de naștere, știi, și chiar pentru o zi sau două după aceea, eram hotărâtă să nu mă mărit niciodată. Mi s-a oferit darul libertății de care doar puține femei se bucură și aveam de gând să mă bucur de acest dar. Intenționez să-mi conduc viața și moșia și să le dovedesc tuturor celor care mă luau în răs că eram egalul oricărui bărbat. Viața mea – viața mea fericită, liberă, independentă – era în întregime plănuită. Dar ai venit tu la Kedleston. Ea râse spre el, cu grogița adâncindu-i-se și cu ochii scânteind de dragoste.

El îi sărută palma, încheietura mâinii.

— Ești un pungaș, Nigel. Strici totul. Ochii îi scânteiară. Dar m-am gândit. Vei dori să ai un cuvânt de spus în administrarea moșiei – ești bărbat și te-ai simți înjosit dacă n-aș permite asta. Lumea o să vadă atunci că ai preluat conducerea la Kedleston, așa cum trebuie s-o facă un soț. Dar vreau să continui să învăț și să iau decizii. Vreau să știu în permanență ce se întâmplă cu moșia care va fi într-o zi a fiului nostru. Se îmbujoră. O să lucrăm împreună, Nigel, unul lângă altul. Ce părere ai?

Ce părere avea el? Credea că ea va fi foarte profund rănită, asta era părerea lui. Mai întâi Worthing, acum Kedleston. Nu va lua ușor ceea ce îi va spune el – dar nu azi. Nu încă.

— Administrarea moșiei, decizii, muncă? spuse el ridicând din sprânceană și arătând nespus de plictisit. Zău așa, doamnă, ce sunt toate astea? E ziua nunții mele și capul mi-e plin cu lucruri mult mai importante, ca jurămintele nupțiale și clopotele bisericii și fascinanta frumusețe a miresei mele. Mi-am adus mireasa în grădina de trandafiri ca s-o privesc cu nesaț și s-o sărut

Mary Balogh pe săturate. Dacă e vreun plan ce mi s-a furișat în creier, acela e cum să mă culc cu mireasa mea în seara asta în așa fel încât să știe și nu doar să creadă că-i place.

Ea râse spre el – și roși în același timp.

— Cred, spuse el, coborându-și glasul și uitându-se direct în ochii ei cu ai lui pe jumătate închiși, că la început o voi iubi foarte încet – pentru că avem toată noaptea, știi – cu mâinile, atingând-o în locuri despre care ea nici măcar nu știe că sunt făcute pentru plăcere. Și cu gura. Da, hotărât lucru, cu gura – și cu limba. Și cu dinții.

O să știe că-i place – o să-mi spună asta – înainte să intru în trupul ei și s-o conving din nou dinăuntrul intij mității ei de adevărul celor ce îmi va spune.

O privi cum zâmbetul îi îngheață pe față și buzele i se deschid. O privi cum înghite destul de stângaci și apoi își mușcă buza de jos.

— Oh, Nigel, spuse ea, ce fel de pungaș erai tu? Am spus erai, pentru că n-o să mai fi, domnule. Ești al meu și dacă trebuie să vorbești astfel, va fi către mine, dacă nu te superi. O faci extraordinar de bine și cred că-mi place. Dar e foarte necuviincios, cu toate astea. Ochii îi scânteiară din nou.

— Necuviincios? spuse el. Crezi că ai auzit necuviințe, doamnă? Permite-mi să-ți largesc doar un pic educația. Se puse s-o întrețină cu mult mai multe vorbe picante, în vreme ce ea ba chicotea, ba roșea – și câteodată îi spunea cât de ridicol era. Se distra enorm.

El reușise să-i abată mintea de la o discuție mai seinoasă pe care prefera s-o mai amâne pentru câteva zile.

Apartinем unul altuia, fără nimic secret sau ascuns între noi...

Nimic nu va interveni vreodată între noi...

Sunt fericită. Extraordinar de fericită.

Înțelegi cât de mult mi l-ai redat prin venirea ta aici, așa cum ai făcut-o? Doar și pentru asta și tot trebuie să te iubesc.

Viața mea – viața mea fericită, liberă, independentă – 1 era întregime plănuită. Dar ai venit tu la Kedleston.

Da, va fi foarte profund rănită.

Hoțul de visuri capitolul 12

Cassandra se uită pe fereastra dormitorului ei cu un zâmbet autoironie. Cu doar două săptămâni în urmă fusese atât de sigură că libertatea și independența erau ceea ce voia mai mult în viață. Dragostea și căsătoria nu erau în planurile ei. Nici măcar nu credea în

iubirea romantică.

Și apoi Nigel, viconte Wroxley, sosise la Kedleston și îi schimbase complet universul. Îl putea vedea acum așa cum îl văzuse prima oară, stând în salonul purpuriu, întorcându-se de la fereastră să se uite la ea – chipeș, impecabil de elegant, cu un aer de siguranță de sine aproape de aroganță, ca un bărbat dintr-o altă lume față de cea pe care o știuse ea până atunci.

Se îndrăgostise de el chiar în acel moment, își dădu acum seama. Cât de hotărâtă fusese în principiile ei, în determinarea ei de a nu se afla sub dominația nici unui bărbat! Nu că Nigel ar încerca vreodată s-o domine.

Era soția lui. Își rezemă fruntea de fereastră și își lăsă mintea să stăruie asupra acelei realități și a amintirilor zilei care abia se terminase – ziua nunții ei. Cu două săptămâni în urmă credea că ziua ei de naștere era cea mai fericită zi a vieții sale – și așa fusese. Atunci nu visase că ar putea exista o zi infinit mai fericită decât aceea și atât de curând după ea.

Și încă nu se terminase. Cea mai bună parte abia urma – curând. Înghiți o dată și apoi încă o dată. Era ridicol să fie nervoasă după ce se întâmplase în noaptea când el se înapoiase. Deși nu nervozitate simțea ea, își dădu seama. Era emoție. Era dorință. Desigur că era ceva foarte nepotrivit la o mireasă bine educată să simtă dorință față de mirele ei. Ar trebui să simtă o supunere tăcută. Dar însuși acest gând o făcu să zâmbească din nou, sincer amuzată.

Nu fusese niciodată o prefăcută. Nu va fi nici în seara asta. Nu se va preface că e o pudică așa cum nu se simțea a fi. Și el nu se aștepta la asta din partea ei. Nu va ascunde cât de dornică era ca el să-i facă câteva din chestiile scandaloase pe care i le promisese mai devreme

Mary Balogh în grădină – râse încet chiar când roși aducându-și aminte. Se străduise foarte tare s-o șocheze, uitându-se la ea cu ochii lui leneși și reușise pe deplin, pungașul. O făcuse și să tânjească de dorință.

Nu trebui să aștepte prea mult timp. El veni prin garderoba ei, intrând în dormitor după un scurt ciocănit la ușă. Purta un halat lung

din brocart. Părul lui, periat și scăpat de pudră, era legat la spate și liber pe gât. Putea vedea și putea să-și amintească din urmă cu câteva nopți că părul lui era des, ondulat și lung până aproape de mijloc. Îmbrăcat formaj, arăta întotdeauna impecabil de elegant și de chipeș. Îmbrăcat lejer, arăta masculin și viril, și atractiv gata să-i înmoaie genunchii.

— Credeam că valetul meu a devenit sentimental, spuse el. Dar m-a asigurat că trandafirul era de la tine.

Ea îi zâmbi. Fusesse un gest prostesc – un trandafir de la o femeie pentru un bărbat?

— Era o promisiune a unei frumuseți încă și mai mari la doar două camere distanță? spuse el. Ochii lui albaștri o mângâiau de sub pleoapele grele.

— Era un bun venit, spuse ea.

— Un bun venit, repetă el încet apropiindu-se de ea prin cameră. Mulțumesc, dragostea mea. Mi-a încălzit inima.

Ea își lăsa capul în jos. Începea să-și piardă răsuflarea.

— Domnul Stubbs e un bărbat ce arată înspăimântător, spuse ea. Unde l-ai găsit?

— La îndemână, ca să zic așa, când am avut nevoie de el, spuse el. Deși, pe cinstea mea, atunci n-am știut. Nu trebuie să te temi de el, Cassandra. Nu-ți va face niciodată rău. Într-adevăr, cred că l-ai făcut sclavul tău mai devreme, când ai apărut în dormitorul meu cu trandafirul. Mi-a poruncit să fiu sigur că nu uit să-ți mulțumesc frumos pentru floare. Trebuie să-i spui mâine că am făcut așa cum mi s-a poruncit.

Oh. Glumea? Îndrăznise domnul Stubbs să spună așa ceva? Și Nigel îi permisesse supus? În ochii lui se vedea o zeflemea, dar aceasta pieri când se uită spre ea din nou, cu pleoapele grele.

Hoțul de visuri

Ea purta o cămașă de noapte din satin alb. Avea părul lăsat pe spate. Era desculță. Putu simți o tensiune în sâni doar sub privirea lui și se întrebă dacă sfârcurile ei întărite se vedeau pe sub cămașa de noapte. Dar nu se putea aștepta ca acest amănunt să-i scape ochilor lui

experimentați – și știu fără nicio îndoială că era într-adevăr foarte experimentat. Nu-i păsa. Era trecutul. Acesta era prezentul și viitorul. Ea era prezentul lui. Nu se îndoia de dragostea lui pentru ea.

— Azi ai fost de o frumusețe captivantă, spuse el. În seara asta ești de nedescris. În câteva clipe după ce o să-ți dau jos cămașa de noapte, cred că vei fi chiar mai presus de orice gând. Trebuie să reacționez la asta doar din instinct, doamnă.

Ochii lui zâmbiră spre ea pe când ea încercă să nu-și arate stânjeneala la vorbele lui – nici exaltarea. Era așa de abil. Putea să-i deștepte ambele reacții în același timp și o făcea intenționat. Ea știa, și el știa că ea știa. Se îndreptă spre el. Poate că el era cu mult mai experimentat decât ea, dar nu-l va lăsa să plănuiască fiecare mișcare. Îi zâmbi desfăcând nasturii cămășii de noapte, ezită pentru o clipă și apoi o dădu jos de pe umeri, lăsând-o să cadă la podea.

El arătă amuzat și foarte recunoscător. Își strânse buzele și ochii i se plimbară pe ea la fel de încet și amănunțit cum o făcuseră cu un minut în urmă.

— E rândul tău, spuse ea. Credea că trebuie să arate foarte frumos dezbrăcat. Voia să-l vadă și să-l atingă.

Dar el doar ridică din sprâncene.

— Nu așa, doamnă, spuse el. O să descoperi că e ceva extrem de erotic într-o îmbrățișare în care unul din parteneri e îmbrăcat și celălalt nu e.

— Și eu sunt aleasă să fiu cea dezbrăcată în seara asta? spuse ea.

— E un rol pe care l-ai ales singură, doamnă, îi reaminti el. Încă nu te-am atins, așa că trebuie să fii de acord, în nerăbdarea ta, ți-ai aruncat hainele.

Poate că e mai bine, se gândi ea, să nici nu mai încerce să își potrivească mișcărilor cu ale lui. Nu până când nu va învăța mult mai multe. Își mușcă buza.

Mary Balogh

— Culcă-te pe pat, îi spuse el, atingându-i obrazul cu dosul palmei și expresia îndulcindu-i-se până la tandrețe. Lasă-mă să te iubesc, Cassandra! Lasă-mă să-ți arăt cât de mult o să-ți placă!

El stinse lumânările înainte de a se așeza lângă ea în pat. Își scosese halatul, dar încă mai avea cămașa de noapte. O luă în brațe, o trase lângă el și o sărută. Era, decise ea, numai mușchi puternici. Era cald și mirosea a mosc. Știa că îi va plăcea. El nu trebuia să dovedească nimic. Ea putea să-și amintească limpede și abia aștepta să se întâmple iarăși, chiar dacă avea să simtă din nou durere și disconfort. Abia aștepta.

— Încet, îi murmură el lângă ureche. Încet, iubire! Nu trebuie să se termine totul într-un minut. E mai bine în cinci sau și mai bine încă în zece minute. E o fericire în cincisprezece minute și absolut surprinzător într-o jumătate de oră. O să ne ia o oră.

Ea se înfioră de așteptare.

El chiar își luă o oră sau aproximativ atât – ea nu stătu să se uite la ceas. Dar nu putu să se controleze la fel ca el. Așa cum îi promisese, o atinsese și o mângâiasă cu mâinile și cu gura cu mult înainte de a o pătrunde. Și așa cum promisese, o atinsese în locuri absolut neașteptate și în feluri ce o făcură să i se taie respirația și să exclame, și să gâfâie, și să se miște cu o plăcere ce era aproape de agonie – și să se spulbere în lumi fără rațiune dincolo de orice plăcere sau agonie. Era neajutorată în fața experienței lui. Nu cunoștea niciun mod de a-și măsura sau controla pasiunea, niciun fel de a naște în el vreunul dintre sentimentele pe care el le năștea în ea. La început, încercase să se scuze pentru reacțiile ei necontrolate, dar el n-o lăsă să facă asta.

— E alegerea mea să-ți ofer plăcere, îi spuse el. Nu știi cât de mult mă încântă să simt cum îți pierzi controlul, micuța mea inocentă?

Și astfel, ea ajunsese să înțeleagă că el obținea plăcere sexuală din ceea ce-i făcea ei și din modul vizibil în care aprecia ea ceea ce-i făcea el.

— Spune-mi acum, zise el în cele din urmă, lângă gura ei pe când ea se înfioră din nou, eliberându-se

Hoțul de visuri dintr-o tensiune insuportabilă după ce el îi atinsese foarte ușor cu degetul un loc secret ce ar fi trebuit să-i provoace stânjeneală, dar n-o făcu. Spune-mi ce vreau să aud.

— E bine. Cu greu își recunoștea propria-i voce. Părea că suspină. E bine.

— Și va fi și mai bine, îi promise el la ureche. Se mișcă peste ea, venind între coapsele ei, deschizându-le larg și strecurându-și mâinile sub ea pe când se împingea tare și adânc în ea. Într-o clipă, ea luă din nou foc, tânjind și dorind un punct culminant ce simțea că nu venise încă.

La urma urmei, nu era deloc cum își amintea ea. Era rapid și puternic. O apăsa tare cu greutatea lui. Gâfâiau fierbinte din cauza efortului. Ea își strecură mâinile pe sub cămașa lui de noapte și le întinse până pe spatele lui. Își ascunse fața în umărul lui. Se surprinse mișcându-se cu el într-un ritm sălbatic – până când el îi apucă mâinile, o luă de încheieturi și le îndepărtă de pe spatele lui. Își împleti degetele cu ale ei și îi întinse brațele larg deasupra capului ei. Ea rămase nemișcată cu brațele și picioarele depărtate, cu ritmul întrerupt, simțind puterea orgasmului lui apropiindu-se, știind că al ei va veni odată cu al lui, mai tăcut și, cu toate astea, în mod ciudat, mai satisfăcător decât cele puternice care veniseră mai înainte.

El strigă în același moment în care ea simți valul de căldură în adâncul ființei ei și un sublim fior spre totala ei relaxare. îi revenise puterea de a gândi și, odată cu ea, ideea că acesta era cel mai fericit moment din cea mai fericită zi pe care o va cunoaște vreodată. Pentru o fracțiune de clipă – deja trecuse – fuseseră un întreg perfect. Iubit și iubită. Soț și soție. Un singur trup – în sfârșit înțelesese termenul.

Nu va mai exista niciodată se gândi ea – și undeva în gândurile ei era o anume tristețe, deși n-o simțea încă – nu va mai exista niciodată un moment la fel cu acesta. Era noaptea nunții lor.

El se relaxă adormind pe loc când termină, în vreme ce ea stătea satisfăcută sub greutatea corpului lui.

Mary Balogh

Ar fi rămas trează să se bucure de acest moment, dar era complet și minunat de somnoroasă. Și somnul, își dădu ea seama, era o parte a actului care îl precedase. Se cufundă în uitare.

Dar apoi își aminti ceva – ceva ce nu se înregistrase în

conștientul ei la acel moment. Acum era limpede ca lumina zilei în memoria ei. Măinile ei întinse pe spatele lui descoperiseră ridicături aspre în loc de piele netedă. Peste tot. Nu doar într-un loc. Ca și cum ar fi avut multe răni atât de adânci, încât urmele nu dispăruseră odată cu vindecarea.

Lungi ridicături orizontale.

Ca și cum ar fi fost biciuit. Biciuit cu sălbăticie.

El o sărută ușor, apatic. Se trezise dintr-un somn adânc, binecuvântat, doar ca să se strâmbe de rușine când văzu că se găsea încă peste ea, încă adânc în ea. Era cu mult prea greu și prea mare pentru ea. Dar mișcându-se lângă ea, o trezise – ea mormăise somnoroasă și se întoarse într-o parte lângă el. El îi sprijini capul pe brațul îndoit. Cealaltă mână era întinsă peste posteriorul ei, ținând-o aproape.

Se însurase cu ea, se gândi el, pentru că existaseră câteva motive serioase să o facă. Atracția personală nu fusese unul dintre ele. Nici măcar n-o văzuse când se hotărâse să se însoare cu ea.

După aceea, fusese o plăcere să descopere că însurătoarea îi va furniza satisfacție. Era frumoasă, o companie amuzantă și era o iubită pasională, chiar dacă era neînvățată în arta amorului. Se bucură la gândul să-i fie profesor.

Se bucura de noaptea nunții. Era departe de a se fi terminat. Acum era foarte bucuros că o posedase în noaptea întoarcerii sale. Poate că ar fi durut-o prea tare pentru o a doua partidă de amor, dacă în seara asta ar fi fost prima dată pentru ea. Putea simți că începea să aibă o erecție. Se concentrează pe această senzație. De data asta, n-o va mai excita, se hotărî el. O va poseda caldă, amețită și relaxată. O va lua rapid și apoi o va ține în brațe

Hoțul de visuri când ea va adormi din nou. Mirosea delicios a săpun, a transpirație și a femeie.

— Nigel? șopti ea.

— Hm? Deschise gura peste a ei, gustând căldura și umezeala.

— Nigel, spuse ea când gura îi fu din nou liberă, ce s-a întâmplat

cu spatele tău?

Mintea lui explodează într-o obscenitate ce din fericire nu-i ajunse pe buze. Nu fusese destul de atent să-și dea seama unde rătăciseră mâinile ei decât atunci când fusese prea târziu.

— Cu spatele meu? spuse el prosteste.

— Acolo – sunt urme acolo, spuse ea. Cicatrici. Ce s-a întâmplat?

— Ah, alea. Vocea lui era nepăsătoare. Am avut un tată sever, dragostea mea. Și am urmat o școală severă. Nu am fost întotdeauna cel mai ascultător dintre fii și elevi. Majoritatea băieților au urme cu care să se laude, vezi tu. Va trebui să sperăm că fiii noștri vor fi mai puțin rebeli.

Se lăsă tăcerea. Dar trupul ei nu mai era pe atât de relaxat pe cât fusese.

— Dar tații și directorii de școală nu lasă urme care să dureze până la maturitate, spuse ea în cele din urmă. Nu-i așa?

— Micuță inocentă, spuse el sărutând-o, bucuros că ea n-avea frați. Cu fetele te porți cu mult mai multă delicatețe. Dar pe de altă parte, ele sunt ființe mult mai gingașe. Înțelepciune, supunere, bune maniere și moralitate – și matematică – trebuie băgate cu bătaia în capul fiilor. O sărută din nou, murmurând cuvinte de tandrețe.

Ea își retrase capul după ce el crezu că trecuse impasul.

— Nigel, spuse ea. Te rog aprinde lumânările!

— De ce? Avu o presimțire a motivului.

— Vreau să-ți văd spatele, spuse ea.

— Nu. Râse încet. Menajează-mi pudoarea, doamnă, în afară de asta, spatele meu nu e cea mai frumoasă parte a trupului. Am fost un băiat foarte neascultător.

Mary Balogh

Dar o pierduse. Ea se dădu jos din pat, aplecându-se în întuneric să-și caute cămașa de noapte. El o privi trăgându-și-o peste cap și băgându-și mâinile j) e mâneci.

— Te rog, aprinde lumânările, spuse ea. În vocea ei nu era bună dispoziție, doar ordinul calm al cuiva care era obișnuit să i se dea ascultare.

El aprinse lumânările. Și, de vreme ce următorul ei ordin era inevitabil, nu îl mai așteptă. Își trase cămașa de noapte peste cap și o lăsă pe pat. Stătu cu spatele la ea și așteptă în lunga tăcere care urmă.

Știa cum arăta spatele lui. îl văzuse destul de des în oglindă, deși ura s-o facă. Pentru multă vreme se uitase, în speranța că urmele se vor fi estompat. Dar nu dispăruseră și nici n-aveau s-o mai facă vreodată. Erau albe și palide, și îi traversau spatele în nenumărate dungii bine reliefate. Câteodată, urmele de bici nu lăsau cicatrici permanente – cele date neglijent, pe deasupra cămășii. Cele făcute mai precis, în vreme ce erai dezbrăcat și legat de încheieturile mâinilor și de glezne de o crăcană, nu dispăreau niciodată.

— Ce s-a întâmplat? spuse ea în cele din urmă, cu o voce calmă și părând destul de liniștită.

— Ți-am spus, zise el, părând plictisit. Și apoi sângele îi puâsă în tâmpile. Nu te uita în jos, strigă el tăcut, amintindu-și brusc. Voia ca ea să nu se uite în jos la piciorul lui drept până la gleznă.

— Nu, spuse ea. Nu mi-ai spus. Astea sunt urme de bici, Nigel, așa cum suportă câteodată soldații și marinarii. Ai fost soldat? Dar ar fi trebuit să fi fost ofițer. Ofițerii nu sunt biciuiți.

Nu avea sens să mai mintă, deși era tentat. Nu va spune tot adevărul, dar n-avea sens să mintă.

— N-am fost niciodată soldat, spuse el. Și nici marinar. S-a întâmplat, Cassandra. Nu mai are importanță cum și de ce. E în trecut. Am uitat de asta.

— Contează, spuse ea. Și n-ai putea să uiți când ai astfel de urme.

— Dar totul e de domeniul trecutului, spuse el, întorcându-se spre ea și zâmbind. În mai mult decât

Hoțul de visuri 153

un singur sens. Acesta e prezentul meu. Tu ești prezentul meu.

Ea se uită la el pentru multă vreme, înainte de a-și înclina capul într-o parte.

— Nu știu nimic despre tine, nu-i așa? spuse ea încet. Te cunosc, dar nu știu nimic despre tine. Și tu nu-mi spui exact acest lucru. Văd că

n-o să-mi spui. O să-l ții secret. Există ceva groaznic, cu adevărat oribil în trecutul tău, și eu n-o să știu niciodată ce.

— Exagerezi cu dramatismul, pe cuvântul meu, spuse el. E terminat pentru totdeauna, dragostea mea. Asta e noaptea nunții mele și n-o s-o stric. Ce am spus mai devreme despre unul din iubiți fiind îmbrăcat, în vreme ce celălalt nu e? Ai întors situația cu dibăcie în defavoarea mea, într-adevăr.

Dar ea nu putu fi convinsă să zâmbească. În vreme ce el o privea, se întâmplă chiar opusul. Ochii i se umplură de lacrimi, și buza de jos începu să-i tremure.

— Nu vreau niciun secret între noi, spuse ea. Și nu vreau să fii îndurerat.

El se întinse după ea și o trase lângă el. Își înclină capul într-o parte și își închise ochii, oftând aproape neauzit.

— S-a petrecut cu foarte mult timp în urmă, spuse el.

Măinile ei erau pe spatele lui, mângâind încet, ca și cum se temea să nu redeschidă vechile răni.

— Oricum, spuse ea, nu te vreau îndurerat nici măcar în trecut. Nu vreau să existe cineva care să te urască într-atât încât să-ți facă așa ceva.

Nu plângea. Dar el îi simți nevoia de a se sprijini de el, de a-și ascunde fața la pieptul lui, de a suferi știind că trecutul lui avea un secret cumplit. El o ținu aproape, legănând-o până când în cele din urmă ea își lăsă capul pe spate, se uită la el și zâmbi.

— E noaptea nunții noastre, șopti ea.

— Da.

— N-a fost stricată, spuse ea. Nu-i așa că n-a fost?

— Nu, dragostea mea. El îi susținu privirea.

Mary Balogh

— Nu vreau să fie stricată, spuse ea. A fost cea mai frumoasă zi și noapte din viața mea. Și noaptea nu s-a sfârșit.

— Nu. O mângâie încet cu dosul degetelor pe obraz, de la bărbie la ureche.

— Fă dragoste iarăși cu mine, spuse ea, dacă poți să suporti o

astfel de ignoranță ca a mea. Nu știam ce să fac, afară doar de a mă bucura. Ești așa de priceput. Am mult de învățat. Vreau ca tu să mă înveți, Nigel, să dăruiesc plăcere, la fel cum pot s-o și primesc.

— Și totuși, pe viața mea, spuse el, credeam că eu sunt cel care doar se bucură. Nu e nimic altceva de făcut decât asta.

— Nu te cred nici măcar pentru o clipă, spuse ea. Dar în seara asta, o să accept. Fă dragoste cu mine!

Ea avea nevoie de alinare. Avea nevoie să fie ținută în brațe. Avea nevoie de a fi aproape de el. El știa că ea ar putea simți o oarecare pierdere, o oarecare conștientizare că s-a măritat cu un străin, deși abia ce îl asigurase pe el – ca și pe ea – că îl cunoștea cumva, chiar dacă nu știa prea multe despre el. Îi scoase cămașa de noapte și suflă în lumânări, în vreme ce ea se întinse pe pat. Dar când se așeză lângă ea din nou, îi dădu ceea ce ea avea nevoie. Intră adânc în ea fără preludiu și o călări foarte lent, posedând-o treptat, în multe și lungi minute, trecând prin calda recunoștință spre o tandrețe suspinată până la un apogeu tăcut al plăcerii.

Ea adormi aproape instantaneu după aceea, dar nu înainte de a-i șopti la ureche:

— Un secret, spuse ea. O să-ți permit unul. Dar nu mai multe. Niciodată. După asta.

Sărmana lui naivă inocentă. Credea că, pentru că și-au împărtășit unul altuia trupurile, abandonându-și toate secretele lor fizice la atingerea celuilalt, vor fi pe veci deschiși unul altuia – un singur trup, o singură minte, o singură inimă.

Ea credea în dragostea romantică. Îl iubea și credea că și el o iubește. Nu știa toate secretele nici măcar ale trupului lui. Nu-i observase glezna. Nu încă. Și mai erau atâtea încă.

Hoțul de visuri

Fixă cu privirea întunericul. Eforturile din patul său conjugal îl obosiseră, dar nu-i aduseseră somnul. Dar pe de altă parte, avea o foarte lungă prietenie cu insomnia. Cel puțin insomnia era mai bună decât coșmarurile.

— Tocmai ce-o văzui, spuse William Stubbs, punând jos briciul

deschis și așteptându-și stăpânul să se așeze pentru a fi bărbierit. Își băgă capu' pe ușă acu o juma de oră să vadă dacă erai aicea.

— Am ieșit în zori să călăresc, spuse Nigel. N-am putut dormi.

— Aia răi de obicei nu pot, comentă valetul lui. Spusese ea „Bună dimineată, domnule Stubbs”, frumoasă cât se poate, Nige, și după aia spusese că crede că domnia sa poa' să fie în apartamentul lui pen' că nu mai era în pat când ea se trezise. Și a roșit toată ca un trandafir, dându-și seama ce zisese. Trebe c-ai făcut-o blând și așa cum trebe, pen' că nu plângea.

— Zău așa, spuse Nigel trufaș, n-am nicio intenție să discut cu tine dacă și cum am făcut-o, Will. Un bărbat e îndreptățit la o oarecare intimitate, chiar și față de valetul lui. Doar nu te-ai pus tu, așa, ca din întâmplare în rol de apărător al doamnei, nu-i așa?

— Când ai de gând să-i spui? Întrebă William.

Nigel oftă printre clăbucii de săpun ce-i acopereau jumătatea de jos a feței.

— Deja mi-a văzut spatele, spuse el. De fapt la început doar l-a simțit, dar apoi s-a uitat temeinic.

— Și?

— Și nimic, zise Nigel. Nu-i spun nimic despre asta, Will. Cum s-ar simți să știe pe cine anume l-a luat de bărbat? N-are nevoie să știe. În afară de asta, dacă i-aș fi spus, curând urma să-i spun cine a făcut asta – și nu vreau ca ea să afle așa ceva.

— Doamne! spuse William. Ești căzut rău de tot în cap după ea, Nige. Așa-ți trebuie! Dar de data asta, bătrânul Stubbs e de acord cu tine. Micuța domniță nu trebuie să știe asta. Și să fii delicat când îi spui de cealaltă, Nige. Ar fi trebuit să-i spui înainte să se agațe de tine, dar de vreme ce n-ai spus-o, s-o faci delicat. Domnițele astea

Mary Balogh frumusele n-ar trebui să plângă niciodată sau să afle ce lume urâtă poate fi asta. Ar trebui să fie desăvârșite, băiete, și mă aștept ca tu s-o desăvârșești. Ține-ți acu clanța, or o să-ți creștez io una chiar fără de voie.

Nigel își ținu clanța. Oricum, în ce fel să răspunzi vocii conștiinței?

Cum să distrugă cineva cu delicatețe universul altei persoane?

Brusc, își dori ca ea să n-aibă nevoie să știe niciodată. Era bunătatea întruchipată. Nu voise niciodată să-i facă rău, dar nu se așteptase să-i fie teamă să facă asta.

Își aminti cum te simți când ești trădat. Își dori să nu-și fi amintit.

Capitolul 13

Domnul și doamna Havelock se întorseseră la Willow Park a doua zi după nunta nepoatei lor, domnul Havelock cu sentimente amestecate de ușurare că responsabilitățile lui față de ea ajunseseră acum fără discuție la final, dar și de neliniște și teamă că făcuse o căsătorie mult prea grăbită și necugetată. Doamna Havelock era foarte fericită să se întoarcă acasă la fiul ei mai mic și la fetele ei.

Robin o conduse pe Lady Beatrice la conac unde urma să petreacă câteva zile cu sora și nepoata ei. Robin avea să stea acolo o zi sau două înainte de a se întoarce și el acasă. Poate că mătușile vor avea nevoie de el, se oferise voalat, ca un fel de explicație a rămânerii acolo. Și Patience, a cărei gleznă era desigur încă slăbită, s-ar putea să mai aibă nevoie de brațul lui pentru o plimbare prin grădină. Era vina lui, la urma urmei, că ea și-o scrântise.

Cassandra și cu Nigel văzură de pe terasă cum pleacă toți.

— Și așa, acum suntem cu totul singuri, spuse ea, întorcându-se spre proaspătul ei soț cu un surâs, pe când trăsura lui Robin dispărea în josul drumului. Și să știi că n-o să vină nimeni în vizită în următoarele câteva

Hoțul de visuri zile. Cu tact, toți ne vor lăsa să fim singuri. Va trebui să ne amuzăm unul pe celălalt. Crezi că vom fi capabili s-o facem? râse.

— Pe cuvântul meu, doamnă, spuse el făcându-i o plecăciune și întinzând brațele spre ale ei, cred cu tărie că, dacă îmi pun mintea la contribuție, s-ar putea să găsesc un mod sau două să te amuz.

Ea îl luă de braț neceremonios și amândoi se îndepărtară de ușă, înțelegându-se fără cuvinte, spre pajiște. Ea se simțea de parcă trăia într-un basm de o fericire fără de sfârșit. În dimineața asta era mai

îndrăgostită ca niciodată, dacă așa ceva era posibil. Dar în dimineața asta sentimentul euforic de romantism era sporit de adâncă satisfacție a cunoașterii fizice. Gentlemanul de lângă ea, elegant și impecabil îmbrăcat ca de obicei – chiar și părul îi era pudrat – era iubitul de azi-noapte. îi plăcuse destul de mult acea primă noapte, sub copacul pe care-l putea vedea dincolo de pajiște, dar până noaptea trecută nu știuse – oh, nu știuse.

Fericirea-fără-de-sfârșit evident că nu putea dura. Era foarte conștientă de asta. Dar voia să se agațe de a ei cât mai mult cu putință. Și chiar mai târziu va lupta să păstreze fericirea, dragostea – totul. Nu că ar trebui să lupte din greu. Împărtășeau felul acela de dragoste menită a dura o eternitate.

Nu putea uita spatele lui. Chiar să-l simtă era destul de îngrijorător. Să-l și vadă... Ura chiar și să-și amintească. Într-adevăr, fusese o biciuire sălbatică. Dacă fusese tăcută doar o dată, era cu adevărat uimitor că supraviețuise. Chiar credea că n-ar fi supraviețuit. Dar dacă fusese făcută de mai multe ori, atunci... Atunci, Dumnezeuule mare, ce se petrecuse! Și el nu-i spunea.

Faptul că exista un secret între ei, oricât de îndepărtat în trecut ar fi fost, îi întuneca puțin fericirea. Încercă să uite. Se gândi la nuntă, exact cu o zi în urmă pe vremea. ista, la dejunul de nuntă și la oaspeții lor, la cum făcuseră dragoste noaptea trecută, la fericirea fără de sfârșit pe care vor lupta să o păstreze.

Mary Balogh

— Ești foarte tăcută, dragostea mea, spuse Nigel. Să mă mândresc oare că te-am obosit cu, hmm, eforturile de azi-noapte?

Ea râse spre el.

— Râzi de mine, doamnă? spuse el, și se uită la ea prin monoclu. Pe viața mea, trebuie să mă străduiesc mai tare la noapte. Și poate că-mi vei permite să mai exersezi o dată sau de două ori în după-masa asta. Desigur că știi ce se spune despre exercițiu.

Ea râse din nou spre el, deși simți cum o străpunge dorința doar la gândul că în seara aceea – și poate chiar în după-masa aceea – se va repeta ceea ce se petrecuse noaptea trecută. El făcea ceea ce ea încerca

să facă, își dădu ea seama. Se ținea cu tărie de fericirea lor fără-de-sfârșit. O va tachina și va flirta cu ea în timpul plimbării. Când vor ajunge la crângul de tei, acolo unde părea că-i conduc pașii, probabil că o va săruta.

Ar trebui să lase ca ziua să se petreacă astfel. Doar atunci. Și poate că și a doua zi. Va fi destul timp pentru realitate după aceea. Dar își aminti faptul că în noaptea aceea își dăduse seama îngrozită că se măritase cu un străin. Un străin pe care-l cunoștea cumva, dar despre care nu știa aproape nimic.

— Nigel, spuse ea gândindu-se chiar pe când vorbea dacă va fi mulțumită cu această singură întrebare și singur răspuns, unde e casa ta? 1

Pe moment, brațul lui se tensionă, dar se relaxă din nou atât de repede, încât ea crezu că poate își imaginase. Nu răspunse pe loc, totuși.

— În Lincolnshire, spuse el. A fost căminul meu. N-am fost acolo de zece ani.

— Atunci, n-ai nicio moșie acolo? îl întrebă ea.

El ezită – un fapt ciudat de vreme ce întrebarea era una atât de simplă.

— Nu, spuse el în sfârșit.

— Și nicio familie cu excepția unei surori? întrebă ea. E mai mare sau mai mică decât tine? E măritată? Are copii? Cum o cheamă?

— Barbara, spuse el, răspunzându-i mai întâi la ultima întrebare. Are șaptesprezece ani și nu e măritată.

Hoțul de visuri

— Dacă ea e singura ta rudă apropiată, spuse ea, probabil că a fost dificil s-o părăsești și să vii aici. Și probabil că i-a fost și ei greu să te vadă că pleci. N-o să te ierte niciodată că te-ai însurat fără să-i fi dat timp să vină la nuntă. Invit-o să vină aici, Nigel! Scrie-i azi! Am o soră – chiar acum mi-am dat seama. Poate să stea aici atâta timp cât va dori. Oh, haide, trimite după ea! Hai să ne întoarcem acasă fără întârziere! Îl trase de mână să-l oprească.

— Am văzut-o acum doi ani, Cassandra, spuse el oprindu-se, dar

fără a face vreo mișcare să se întoarcă din drum. O dată. Am vizitat-o la școala pe care o urma. Înainte de asta, n-am văzut-o vreme de opt ani. N-am mai văzut-o de atunci.

Ochii i se făcură mari. Avea o soră – o fată de șaptesprezece ani – și n-o văzuse niciodată? Se încruntă. El se uită spre ea, cu un ciudat surâs pe jumătate de gură.

— Mai am și un frate, spuse el.

Ea se uită la el în tăcere. Era un bărbat cu titlu, dar fără moșie, avea un frate a cărui existență n-o recunoscuse decât acum, o soră mai mică pe care o văzuse o dată în zece ani. Fusesse biciuit cu sălbăticie nu numai o dată. Cine era bărbatul acesta cu care se măritase?

— Bruce, spuse el. El are moșia – Dunbar Abbey, în Lincolnshire. Barbara locuiește acolo cu el.

— Atunci, e mai mare ca tine? spuse ea.

— Nu. Din nou acel zâmbet strâmb. Mai mic. Eu am titlul, vezi tu, iar el are moșia și e tutorele surorii noastre. Ar fi bine, doamnă, să nu mai pui alte întrebări. E de ajuns să spun că nu suntem apropiați ca familie.

Dar ea nu putu s-o lase baltă. Cum se putea el aștepta ca ea s-o facă? Mergeau din nou unul lângă altul, fără a se atinge. Mergeau pe lângă crângul de tei.

— Cum de fratele tău are moșia, dacă tu ești cel mai mare? întrebă ea.

— Dunbar nu e restricționat ca moștenire¹, spuse el.

1 Prevedere legală ce permite înstrăinarea unei proprietăți (domeniu atașat unui titlu nobiliar) prin vânzare, divizare sau lăsare drept moștenire. Lipsa acestei prevederi implică permisiunea efectuării tuturor acestor acte juridice, (n.tr.)

Mary Balogh

— Nici Kedleston nu e, răspunse ea. Dar, de fapt, astfel de proprietăți sunt lăsate întotdeauna moștenitorului.

— Nu întotdeauna, doamnă, spuse el încet. Deși e adevărat că tatăl meu a murit înainte de... El mi-a lăsat Dunbar mie, dar au existat complicații mai târziu. Dar, pe viața mea, arăți mult prea serioasă

pentru o mireasă de doar o zi. Se opri în fața ei și o luă de mijloc. Ai descoperit că ai un nou frate și o nouă soră de care din nefericire soțul tău e înstrăinat. Eu nu sunt de ajuns pentru tine, dragostea mea? Am fost așa un eșec în douăzeci și patru de ore? Ochii lui îi zâmbiră.

Ea scutură din cap, dintr-odată copleșită de dragoste pentru el. Avusese de-a face cu nedreptate și cruzime în viața lui, de asta nu se îndoia, și familia se întorsese împotriva lui. Ea o să compenseze totul pentru el. O să-l învăluie cu dragostea ei pentru tot restul vieții. Nu va mai cunoaște nefericirea niciodată.

Îi răspunse la sărut cu o deznădăjduită tandrețe.

Dar ce se întâmplase? Ce putuse fi atât de drastic, încât să pricinuiască anularea testamentului tatălui său, precum și a tradițiilor? Pierduse Dunbar Abbey, care fusese a lui.

Nu se va gândi la asta. Nu în restul acelei zile. Nici a doua zi. Se va gândi la nunta lor, la noaptea nunții lor, la dragostea lor reciprocă. Își încolăci brațele în jurul gâtului lui și oftă mulțumită, când el prelungi sărutul.

El dorea să mențină ziua într-o notă luminoasă, chiar ușuratică, prietenoasă. Simțea nevoia unei astfel de zile pentru propriul său bine – singuri împreună, delectându-se în noua lor intimitate. Și de dragul ei, dorise un scurt interval de fericire pură, neumbrită. Fericirea ei devenise o nouă responsabilitate pentru el, o nouă povară.

O sărută cu căldură, intens, deși fără pasiune sexuală. Și ea îl sărută deschis și cu înfocare. Poate că ziua asta putea fi salvată la urma urmei, se gândi el. Dar de fapt pentru ce? Măine și poimăine vor veni inevitabil.

Hoțul de visuri

— Nigeli! Ea își depărta capul de al lui, deși îl ținea în continuare de gât, ceea ce realiză stând în vârful picioarelor. Fața îi strălucea de înflăcărare.

— Ai din nou un cămin. Ai o moșie. Ai Kedleston.

El înțepenii. Oare Will Stubbs...?

— O să trăim aici amândoi, spuse ea. O să fim fericiți aici și o să ne creștem copiii aici. Va veni timpul, vezi tu, când fiul nostru – fiul tău

– va moșteni Kedleston și va fi conte de Worthing. Între timp, o să trăim aici ca și cum ne-ar aparține amândurora. Începând cu acest moment, nici n-o să mă mai gândesc la Kedleston ca fiind exclusiv al meu. Am muncit din greu în ultimele câteva săptămâni învățând cum să administrez moșia. Tu trebuie să mă ajuți. Poate că nu știi mai multe decât mine. de vreme ce erai foarte tânăr – aveai nouăsprezece ani? – când ai părăsit Dunbar Abbey. Dar desigur că știi la fel de mult ca mine și probabil chiar mai mult. O să lucrăm împreună. Sunt multe de făcut atât în casă, cât și la ferme. Va fi al nostru, Nigel, al tău și al meu. Ai din nou un cămin.

El o sărută. Era tentant. Foarte tentant, chiar dacă doar pentru acea zi.

El îi dădu drumul, și mâinile ei căzură de pe gâtul lui când el se îndepărtă. Se duse să stea lângă unul dintre tei și își rezemă un umăr de trunchiul lui. Se uită spre vârful copacilor dinspre vale și dealul opus. Și chiar și atunci se întrebă dacă să preschimbe momentul ăsta.

— Te-am supărat? Vocea se auzi chiar din spatele lui. Păream că te tratez de sus? Doare foarte tare că nu ai nimic pe când tot ce e aici e legal al meu? Îmi pare rău. Nu vreau ca această diferență să intervină între noi, Nigel. Ești... Cassandra tăcu pentru câteva clipe. Ești și sărac? Nu te îmbraci ca și când ai fi și ai spus că ai o avere, dar – dragostea mea, nu trebuie să lăsăm ca aceste lucruri să intervină între noi. Dar desigur că ești mândru. Toți bărbații sunt mândri. Ce pot să spun ca să...

El se îndreptă spre ea cu ochii scânteind, și ea tăcu.

— Nu poți să spui nimic, doamnă, spuse el tăios. Poți să încetezi a presupune că îmi cunoști gândurile și sentimentele.

Mary Balogh

Furia lui o luă prin surprindere. Venise pregătit pentru acest moment. îl așteptase mai mult de un an. Chiar și acum simți o intensă satisfacție că putea în sfârșit să o spună cuiva. Doar că dorea să o poată spune oricui altcuiva în afară de ea.

Ea îl fixă cu privirea cu ochii larg deschiși și cu fața palidă.

— Fir-ar să fie, spuse el. Faci ca asta să fie dificil.

— Ești îndurerat, spuse ea. Nigel, te rog!

— Cu câteva clipe înainte, spuse el ridicând o mână, ai menționat faptul că Kedleston nu este restricționat ca moștenire. Eu știam asta înainte ca tu să o fi spus. Răposatul conte de Worthing a dorit fără îndoială ca moșia să-ți revină ție. Dar atunci când se citea testamentul, moșia nu îi mai aparținea pentru a putea fi lăsată cuiva. O pierduse la un joc de cărți. În favoarea mea.

„Să fii delicat când i-o spui!”

Și acum i-o spusese – brusc, nepotrivit și rece. Știa că se retrasese în spatele vechii măști de aroganță glacială. Ea stătea nemișcată și se uita la el ca și cum timpul înghețase pentru ea și curând își va relua cursul revenind la momentul din viața ei pe care-l lăsase în urmă exact înainte ca el să vorbească.

— Ce? Unicul cuvânt fu șoptit.

— Kedleston e al meu, Cassandra, spuse el. A fost al meu pentru mai mult de un an.

L-am câștigat de la contele de Worthing la un joc de cărți. Am actele care o dovedesc.

— Actele s-au pierdut. Încă vorbea în șoaptă. Avocatul lui tata n-a putut să le găsească. Dar a spus că nu contează.

— Nu s-au pierdut, spuse el. Mi-au fost date mie și totul a fost făcut legal de către avocatul meu și al lui – evident nu cel obișnuit. Kedleston e al meu, deși ca soție a mea, tu ești încă stăpâna lui.

Cuvintele pe care ajunsese să le rostească fuseseră spuse atât de repede și de simplu. Nu fusese deloc greu să le spună. Stătea nepăsător, rezemat de unul dintre tei, cu un surâs pe buze, o mână pe mânerul monoclului, dându-și seama doar pe jumătate că se rezema mai mult

Hoțul de visuri 163

pentru sprijin decât pentru efect. Își simțea picioarele lipsite de vlagă.

Cu un zâmbet pe buze, urmărea cum lumea se prăbușea în jurul ei. În sinea lui, blestemă fața ei atât de expresivă. Aproape că o ura.

De câteva ori văzu cum buzele ei se mișcau ca și cum ar vrea să-i

vorbească, dar nu ieșea niciun sunet. Chiar și buzele ei erau albe ca hârtia. Nu-și lua ochii de la el – până când brusc se întoarse ca să nu se mai uite la el. El se gândi să-și întindă mâna după ea, s-o întoarcă după cum voia. S-ar putea face? Ar putea fi atât de ușor? Să fie ea atât de superficială?

Cumva – deși lucrurile ar fi infinit mai ușoare pentru el – nu dorea să fie atât de superficială.

Îi plăcea de ea, își dădu el seama. O admira. Chiar ținea la ea.

Dar înainte de a se putea hotărî ce să spună sau ce să facă, ea își ridică fusta și se grăbi să se îndepărteze de el în direcția casei. După primii pași, o luă la fugă.

El rămase uitându-se cum pleacă. Să meargă după ea, să încerce să-i explice – dar ce era de explicat? Să încerce măcar să o forțeze să vorbească cu el? Sau s-o lase să plece, să-i dea ocazia să înțeleagă ce-i spusese el, înainte de a se afla din nou în fața ei?

Rămase rezemat de copac.

Da, întotdeauna ea fusese problema. Plănuise foarte atent jocul de cărți – petrecuse opt ani plănuindu-l – și ieșise conform planurilor lui. Câștigase Kedleston de la Worthing. Câștigase. Încă putea savura din plin sentimentul de triumf pe care-l simțise atunci. Răzbunarea lui fusese totală.

Cu excepția faptului că exista o fiică, o unică fiică, trăind la Kedleston și, curând după jocul de cărți, ea devenise moștenitoare, sau aparent devenise moștenitoare. Worthing murise la mai puțin de două săptămâni după ce-și pierduse casa și cu două săptămâni înainte de sfârșitul perioadei de grație pe care Nigel i-o acordase pentru a-și informa familia și a-și muta lucrurile personale de la Kedleston.

Mary Balogh

Existase doar o singură cale pentru Nigel de a-și salva conștiința păstrându-și câștigul – și trecuse prin mult prea multe pentru a se gândi să renunțe la toate astea. Trebuia să se însoare cu fiica, trebuia să-i permită să-și păstreze casa ca soție a lui. Will Stubbs nu fusese de acord cu el – nu datora nimic familiei răposatului conte, Will argumentase deja, și efectiv nu exista nicio cale de a repara ceva

pentru fată. Desigur, dacă trebuia s-o ceară de soție, îl sfătuisese Will, trebuia ca ea să știe adevărul mai întâi, așa încât să se poată mărita – sau nu – cu ochii deschiși, ca să spunem așa. Dar ea nu avusese nicio șansă – ar fi fost mult mai crud să-i dea aparența uneia decât să nu-i ofere niciuna. Dacă nu s-ar fi măritat cu el, ar fi fost săracă, dependentă în totalitate de unchiul ei.

Și astfel, el își salvase conștiința.

Nigel râse încet, fără umor.

Desigur, își dăduse seama curând că mai exista încă un foarte bun motiv să se însoare cu ea – poate un motiv chiar mai puternic decât mila.

Se întrebă dacă îl iubea îndeajuns, dacă se putea salva destul din căsătoria lor pentru a face viața lor împreună cel puțin suportabilă. Aceasta era întrebarea cu care se confruntase încă de la început, desigur. Era Kedleston destul de mare pentru ei amândoi, dacă se urau unul pe celălalt?

El n-o ura.

Dar nu putea face prea multe s-o ajute. Îi oferise simplul adevăr, tot ceea ce trebuia să știe. Nu era pregătit să-i spună mai mult. Nimic altceva n-o privea pe ea.

În afară de asta, își iubea foarte mult tatăl. Devenise neașteptat de important pentru el ca ea să-și păstreze câteva din iluzii. Bineînțeles că acum poate că-l ura – probabil că așa era, dar asta era problema ei. El se va purta întotdeauna afectuos cu ea.

Nu-i va spune mai mult. Să creadă ce-o vrea despre el.

Și totuși se îndepărtă de copac câteva minute mai târziu, știind că trebuie să încerce să-i vorbească din nou, să încerce s-o consoleze dacă putea. Nigel își urmă încet soția înapoi la Kedleston. Înapoi în casa care fusese a lui de mai bine de un an.

Hoțul de visuri

*

Ea trebui să se oprească din alergat când era la jumătatea pajiștii. Avea un junghi în coaste. Dar continua să meargă grăbită înainte, fără suflare și încă aproape alergând. Încerca să nu se

gândească la nimic. Dacă nu se gândea, nu se întâmplase. Dacă nu se gândea, nu era adevărat, va dispărea.

Nu era a ei, se gândi ea, uitându-se spre casă pe când se grăbea pe terasă spre intrarea principală. Nu fusese niciodată a ei.

Da, concentrează-te asupra acestui gând, dacă trebuie totuși să te gândești la ceva, își spuse în sinea ei. Kedleston nu era al ei. Nu era al tatălui ei atunci când murise și deci nu fusese niciodată al ei. Casa și moșia nu erau restricționate ca moștenire. Tatăl ei fusese liber să le vândă oricând, dacă asta voia. Sau să le piardă la – nu, nu se va gândi mai mult.

Trecu pe lângă lacheul din hol fără a-i dăruî zâmbetul ei obișnuit și fără să-l salute. Nu era servitorul ei. Niciunul din servitori nu erau ai ei. Urcă grăbită scările și mai departe pe hol spre binecuvântatul sanctuar al camerei ei – nu era camera ei. Aproape că se lovi de William Stubbs care ieșea din garderoba stăpânului său cu un brici în mână. Cassandra sări înapoi și toate emoțiile nedeslușite ale ultimelor aproximativ cincisprezece minute se transformară într-o bruscă și orbitoare groază.

— Pleacă! aproape că țipă ea. Oh, cine ești?

William Stubbs, zâmbitor și ținând în mână un brici, ar fi înspăimântat chiar și pe Goliat¹, eroul filistenilor. Zâmbetul dispăru.

— Nu, nu, mică domniță, spuse el blând. Will Stubbs n-o să-ți facă niciun rău. Niciodată, în veci.

— Cine ești? întrebă ea din nou. Nu ești valet. Știam eu că nu ești valet. Ce ai de gând să faci cu ăla? Flutură

1 Goliat – un războinic filistean, faimos pentru statura sa impresionantă și pentru lupta sa contra tânărului David, viitorul rege al Regatului Unit al Israelului, în timpul războiului evreilor cu filistenii (n.tr.)

Mary Balogh un deget tremurător spre brici. Nu-și recunoștea propria-i voce. Gâfâia, ezita și se pițigăia.

William se uită la briciul din mână, ca și cum își amintea pentru prima dată că era acolo.

— Trebuie ascuțit pe o margine de tăietor, spuse el. O fac

întotdeauna io însumi. Io știu totu' despre cuțite și briciuri. Io-s omu' lui, milady, și îs și servitoru dumneavoastră. Nimeni n-o să vă facă niciodată vreun rău, câtă vreme Will e pe-aproape. Nici chiar el. Nu că ar încerca vreodată.

— Cine e el? Întrebă ea într-o aprigă șoaptă.

Uriașul incredibil de hidos se uită drept spre ea cu singurul lui ochi.

— V-a făcut Nige să plângeți? Întrebă el. Îi spusei să nu vă facă să plângeți. O să am io o vorbă cu el, milady. Mergeți în camera dumneavoastră acum și închideți ușa. Bătrânul Stubbs o să-i spună cameristei să vă aducă o cană bună de Aceai.

Nige? Nigel? îi spusese stăpânului lui Nigel. îi spusese lui Nigel să n-o facă să plângă? O să aibă o vorbă cu el?

William Stubbs în rol de blândă și atentă mamă nu era mai puțin înspăimântător decât William Stubbs zâmbind și fluturând un brici deschis. În special când îi spunea lui Nigel Nige. Cassandra trecu pe lângă el și se repezi în camera ei, doar ca să vadă că valetul soțului ei se dăduse într-o parte pentru a-i deschide ușa. O și închise în urma ei – cu mult mai încet decât o făcuse vreodată camerista ei.

Începu să se plimbe prin cameră. Trebuia să cugete. Nu, nu trebuia să cugete. Nu încă. Nu putea să-și blocheze din conștient laitmotivul constant ce se repeta la nesfârșit ca o muzică de fundal la o petrecere unde se jucau cărți. Kedleston nu-i aparținea. Nu fusese niciodată al ei. Dar undeva, dincolo de asta, era un gând încă și mai rău, unul cu care nu se putea împăca. Nu încă.

Dar n-avea de ales.

Se întoarse când camerista bătu la ușă. I-ar prinde bine o ceașcă de ceai. Dar nu era camerista ei. Se întoarse repede din nou și se duse spre fereastră. Nu voia să se uite la el. Dintr-odată, eleganța lui ireproșabilă – nici

Hoțul de visuri chiar acum nu arăta niciun pic neglijent – părea cumva ca o pavăză, ascunzându-l pe adevăratul om.

Nud cunoștea pe adevăratul om.

Dar era soțul ei, oricine ar fi fost.

— Cassandra – spuse el încet.

— Ești un cartofor, spuse ea. Ah, iată, ăsta era gândul. Până la urmă, nu putuse fi evitat. Ești un aventurier și un cartofor, joci pe mize mari și jefuiești oamenii de mijloacele lor de trai și de visurile lor. Și pe femei, la fel – mi-ai furat viața și visurile. Ești un mincinos și un escroc. Și ești soțul meu.

— Da, spuse el după o grea tăcere.

Pierderea domeniului Kedleston era una uriașă. Știa că nici măcar nu începuse să înțeleagă enormitatea pierderii. Dar exista o altă pierdere, cu mult mai mare. Poate mai mult decât una. Își pierduse și tatăl – din nou.

— Tot ce mi-ai spus despre tata era o minciună, spuse ea. N-ai fost niciodată prietenul lui. N-a vorbit niciodată de mine.

— Nu, spuse el.

— Atunci, și el era un cartofor, spuse ea. Dar nu era la fel de abil ca tine. Sau poate că el juca cinstit, și tu trișai. Era dispus să parieze pe Kedleston și pe viitorul meu pentru plăcerea unui joc.

El nu-i răspunse, deși ea aștepta ca el să înceapă a se apăra. Voia ca el să încerce a se apăra, așa încât ea să aibă un motiv de ceartă.

— Mă întreb de ce ai așteptat un an întreg, spuse ea, și de ce ai venit să-mi faci curte și să te însori cu mine. Nu, nu mă întreb deloc. Știu. Eu eram un trofeu în plus la triumful tău, nu-i așa? Bijuteria coroanei. Am titlul și sunt cunoscută în ținut. Ai fi fost văzut drept un bărbat într-adevăr crud dacă m-ai fi dat afară din locul care a fost întotdeauna casa mea – și care a fost întotdeauna căminul conților de Worthing. Dar acum ești însurat cu contesa de Worthing. Ea va fi amfitrioana ta aici. Și, desigur, vei fi tatăl viitorului conte – ce păcat că nu-mi poți lua și titlul, milord. Dar neîndoielnic că ești realist. Și poate că ți se va îndeplini dorința. Poate că m-ai lăsat

Mary Balogh însărcinată noaptea trecută sau poate chiar acum o săptămână. Dacă e așa, atunci triumful tău e deplin.

— Cassandra, spuse el, nu-mi place să te văd atât de tulburată. Haide, uită-te la mine, iubirea mea!

Ea zâmbi spre pajiște și spre copaci și apoi se întoarse să-i

zâmbească.

— Acum poți să te relaxezi, milord, și să-ți savurezi triumful, spuse ea. S-a terminat cu prefăcătorie. Kedleston e al tău, eu sunt soția ta, poți să mă lași însărcinată și, chiar dacă n-o faci, poți să mă forțezi oricând vei dori; Fără îndoială că voi rămâne însărcinată mai devreme sau mai târziu. Majoritatea soțiilor o fac. Nu mai trebuie să-mi faci curte. Ai făcut-o bine și eu, biata naivă ce eram, nici măcar nu m-am împotrivit simbolic – doar dacă alungarea ta pentru o săptămână a fost o luptă simbolică. Cât de tare trebuie să ai râs la gluma de a fi trimis la plimbare din propria ta casă! Acum sunt soția ta, milord. Bărbații n-au nevoie să le facă curte soțiilor lor. Sunt stăpânii lor. Eu sunt proprietatea ta.

— Și mă urăști, spuse el.

— Ești surprins? Ea ridică mândră sprâncenele. Și contează pentru tine? Cred că nu, milord. Cred că probabil ești de gheață până în adâncul inimii. Bănuiesc că ai totuși o inimă chiar dacă doar ca să-ți pompeze sângele rece prin vene.

— Ce s-a întâmplat a fost între tatăl tău și mine, Cassandra, spuse el. A fost regretabil, pe viața mea, că ai fost prinsă la mijloc. Regret asta. N-am putut să mă gândesc la un alt mod de a te proteja de urmările aceluia – aceluia joc de cărți.

— Să te însori cu mine însemna să mă protejezi? Ea zâmbi. Iartă-mă pentru că nu îți sunt recunoscătoare, milord. Mi se permite o intimitate? Casa asta e a ta. Camera asta e a ta. Și, bineînțeles, eu sunt a ta. Trebuie să-mi spui, dacă vrei – mi se va permite o cât de mică intimitate? Nu știu răspunsul fără a întreba. Nu te cunosc.

— Asta e casa ta, spuse el încet. Tu ești soția mea, Cassandra, nu sclava mea și nici măcar servitoarea mea.

Hoțul de visuri

Și această cameră în special e camera ta. Pe viitor, o să vin aici doar dacă mă inviți. Vrei să plec?

— Da, spuse ea. Da, te rog!

El nu plecă imediat. Se jucă cu mânerul monoclului, deși nu-l

ridică la ochi. Era, se gândi ea detașată, distant de arătos. Atât de distant. Părea că se îmbrăca mereu în nuanțe de gri și alb. Chiar și părul lui era aproape mereu pudrat alb. Cât de nechibzuit din partea ei că nu văzuse răceala fundamentală încă de la început.

Și ce nesăbuit chiar să se gândească la comportarea ei ca fiind nesăbuită. Ce cuvânt total nepotrivit!

— O să mai vorbim, spuse el, după ce vei avea timp să cugeți la ceea ce trebuie să fie vești șocante pentru tine. Nu trebuie să se schimbe nimic pentru tine. Absolut nimic. Erai fericită înainte să vin eu. Erai fericită și după aceea. Erai fericită ieri și azi-dimineață. Nimic nu e diferit față de ceea ce a fost pentru mai mult de un an. Poți să rămâi să fii fericită aici, așa cum ai fost întotdeauna.

Ea îi zâmbi.

— Dar există un mic obstacol în calea fericirii mele, milord, spuse ea. M-am căsătorit cu tine ieri.

Ea rămase să-l privească în ochi, respingând ideea de a fi prima care-și ferește privirea. În cele din urmă, el îi făcu o adâncă și elegantă plecăciune, înainte de a se întoarce și a părăsi încăperea fără vreun alt cuvânt.

„Un mic obstacol...”

„M-am căsătorit cu tine ieri”.

Pentru multă vreme, ea nu îndrăzni să se miște. Avea ideea ciudată că doar stând pe loc acolo unde era ar putea să împiedice dezintegrarea sa într-o mie de bucăți.

Chiar în această cameră, chiar în patul ăsta – nu-și putea întoarce capul să-l privească – stătuseră culcați amândoi chiar noaptea trecută. N-o să mai stea acolo culcați împreună dacă el se va ține de cuvânt. Nu va mai fi invitat în camera asta niciodată.

Pe cât de mult îl iubise doar cu o oră în urmă – doar cu o eternitate în urmă – pe atât de mult îl ura acum. Și cu aceeași pasiune mistuitoare.

O altă bătaie în ușă anunță venirea cameristei cu promisa ceașcă de ceai. Omul acela urât și groaznic al lui

Mary Balogh care arăta înspăimântător în casă cu un brici

deschis în mână se ținuse deci de cuvânt.

Capitolul 14

Nigel putea jura că nu închisese ochii toată noaptea, dacă nu s-ar fi trezit chiar înainte de ivirea zorilor îngrozit și ridicându-se brusc din pat cu respirația întretăiată.

Firește că nu se aștepta să doarmă. Ziua fusese un dezastru – în special în contrast cu ziua precedentă și cu noaptea trecută și chiar cu dimineața. Se convinsese că se descurcase destul de bine, că atunci când, în sfârșit, ea va afla, își va reveni repede după câteva lacrimi, câteva cuvinte de reproș, o oră sau două de adaptare consternată la noua ordine a lucrurilor. La urma urmei, îl iubea profund. N-avea niciun dubiu în privința asta.

Exact această stare de lucruri, firește, era cea care cauzase acel dezastru total. Dacă sentimentele ei n-ar fi fost atât de profunde, poate că ar fi făcut față mai bine la cele spuse de el. Iubirea și ura nu erau la capetele opuse ale spectrului. Erau într-un echilibru foarte precar, câteodată nu se deosebeau una de cealaltă, puteau fi lesne confundate una cu cealaltă.

Dragostea ei pentru el fusese absolută ieri, chiar noaptea trecută – chiar în această dimineață. Acum ura ei față de el era la fel de pasionată, de totală.

Nu ieșise din camera ei pentru tot restul zilei. Când o chemase pe cameristă să se asigure că măcar își primea mesele, fata îl informase că, într-adevăr, doamna le primea – la ordinul domnului Stubbs. Nigel ridicase din sprâncene, dar nu comentase.

Will Stubbs îl certase personal, firește, și se oferise să-i tragă o scatoalcă bună dacă încerca să o forțeze pe soția lui înainte ca ea să-și revină și să fie pregătită pentru a-l primi din nou.

— Dacă va fi vreodată pregătită, Nige, sfârși el, ceea ce io mă-ndoiesc tare că va fi, pen' că azi-noapte ai călărit-o și azi-dimineață i-ai frânt inima. Domnițelor nu le place

Hoțul de visuri să-și bată cineva joc de ele, și așa și trebe, băiete. Ie de datoria noastră să le ferim de tot ce-i urât.

Nu păru să considere a fi necesar să-i explice de unde-i venise așa, deodată, cunoașterea delicatei minți a femeii, dar nici Nigel nu-l întrebă.

Nigel trimisese un bilet în camera ei în timpul serii, dar primise răspunsul așteptat – adus verbal.

— Milady spune nu, milord, îi spuse camerista ei cu o reverență și cu o privire ce denota teamă adevărată.

Nu se așteptase să fie de acord a-l primi. Nici nu dorea în mod special. Ultimul lucru de care avea acum chef era să facă dragoste cu ea. Dar ar trebui să discute din nou. Sperase că măcar ar putea să schimbe câteva vorbe înainte de a merge să doarmă separat.

Răspunsul ei fusese nu.

Își va respecta promisiunea făcută, își dădu el seama, chiar dacă ea nu mai ieșea niciodată din camerele ei. Din spațiul ei intim. Nu va intra niciodată acolo fără o invitație. Chiar și fără prezicerea lui Will, era foarte conștient că asta poate nu se va întâmpla niciodată.

Dar era măritată cu el. Era ferită de sărăcie. Casa era încă a ei, deși azi își pierduse dreptul de proprietate – sau în orice caz, un drept recunoscut. Planurile lui concepute cu grijă fuseseră duse cu succes la bun sfârșit. N-avea niciun motiv să se simtă prost dispus. Și n-avea niciun motiv să se îngrijoreze de Cassandra. Făcuse tot ce putuse pentru ea. Dacă ea nu-l va mai vedea sau nu-i va mai vorbi niciodată, era regretabil. Dar cu toate astea, el va avea în stăpânire tot ce își dorise întotdeauna – inclusiv pe ea.

Gândurile înțelepte nu erau de ajuns pentru a-l lăsa să adoarmă ușor. Merse la culcare târziu, se învârti și se răsuci, ieși să se plimbe, se culcă din nou și iar se învârti și se răsuci. Era clar că va avea o noapte fără de somn, decise el. Și apoi, se trezi îngrozit, cu răsuflarea întretăiată.

Fusese vechiul coșmar – unul din ele. Vechiul coșmar de-o viață, de frustrare, încercând să fugă de primejdie spre salvare, regăsindu-se în situația de a nu se putea mișca mai repede decât un melc, aproape ca și cum

Mary Balogh aerul prin care se mișca se îngroșase și devenise

aproape impenetrabil. Și vechiul sentiment de panică simțind că ceea ce-l amenința se mișca în spatele lui fără opreliștea care-l ținea pe el în loc.

Un alt coșmar se amestecase cu acesta în ultimii nouă ani. Nevoia, dorința nestăpânită de a se apăra de calomnie când nimeni nu-l asculta, ci doar se uitau cu toții la el cu o neîncredere amuzată sau chiar dispreț fățiș. Și conștientizarea înfricoșătoare că primejdia se târa spre el dintr-un loc necunoscut – o primejdie cu mult mai mare decât simpla pierdere a reputației.

Coșmarul părușe incredibil de real – ca de obicei. Camera aceea – plină de dușmani zâmbitori. Cursa aceea de șoareci – capcana aceea! Pereții și tavanul ei se închideau deasupra lui, și cu ei și oamenii, până când nu mai exista vreo posibilitate de scăpare și nici aer de respirat.

Nu avea aer de respirat...

Respira sacadat și își strânse cearșaful pe lângă corpul transpirat. Pentru câteva clipe nu dădu crezare spațiului aerisit al dormitorului în care își regăsi trupul tremurând.

Doamne, Dumnezeu! Doar dacă ar putea scăpa de coșmaruri. Ca și cum mai mult de șapte ani de iad total nu fuseseră o pedeapsă suficientă pentru orice ar fi greșit. Tinerețea era cea cu care greșise. Fusesse un tânăr primejdios de inocent, sălbatic, nerăbdător, naiv – avea nouăsprezece ani și era încrezător că poate preschimba lumea după visurile lui.

Fusesse încântat să descopere prezența contelui de Worthing în Londra, atunci când ajunsese acolo s-o cucerească. Crezuse – cu o aproape incredibilă și stângace naivitate – că Worthing va fi la fel de încântat să afle că era acolo – după ce-i explicase cine era.

Worthing își pusese în minte să-l distrugă și reușise cu o înspăimântătoare ușurință. Sau aproape reușise. Nigel era cel care dormea acum în patul contelui la Kedleston și care era stăpânul proprietății – și al fiicei contelui.

Da, și ea era în stăpânirea lui.

Într-un sens, răzbunarea lui fusesse completă atunci când se însurase cu ea cu mai puțin de două zile în urmă.

Hoțul de visuri

Se putea relaxa acum, știind că își atinsese țelurile – toate cu excepția unuia, și acela era imposibil de atins. Era mai mult un vis decât un țel. Nu exista nicio dovadă...

Se surprinse gândindu-se la Cassandra, singură în dormitorul învecinat. Era, oare, trează? se întreabă el. Noaptea trecută – cu atât de puțin timp în urmă, deși părea acum o eternitate – fusese noaptea nunții ei. Și a lui.

Își dori să nu fi trebuit s-o rănească.

Dar nu se putea evita asta. Și el n-o să cugete acum la suferințele ei. Poate că-i înrăutățise cu mult mai mult situația. Ar fi putut s-o dea afară imediat după moartea lui Worthing.

Cu siguranță că n-avea nevoie s-o aibă pe Cassandra pe conștiință.

Cum îi spusese? Ești un aventurier și un cartofoar... Ești un mincinos și un escroc.

...Mi-ai furat viața și visurile.

Dădu la o parte cearșafurile și se dădu jos din pat. Era foarte evident că nu va mai dormi în noaptea aceea. O să călărească pentru a se înviora. Și apoi o să-și înceapă noua viață. Erau multe de făcut.

Kedleston era al lui. Un vis de o viață devenise realitate.

Cassandra o să ajungă la sentimente mai bune. Doar ieri pe vremea asta stătea culcată goală în brațele lui...

Cassandra se trezi undeva după ivirea zorilor și știu, după sentimentul de adâncă întristare ce o apăsă ca o greutate, că exista ceva cu care nu voia să se confrunte. Dormise foarte adânc – aproape ca și cum o putere binefăcătoare îi acordase darul unei depline uitări a ceva cu totul de nesuportat.

Își aminti desigur în câteva secunde și după aceea îi păru rău că adormise și își lăsase garda jos. Durerea care o copleși era ca o deznădejde, încât simți și teamă în afară de abisurile nefericirii.

Crezuse despre ea că era atât de rațională, de matură, de înțeleaptă!

Mary Balogh

Fusese liberă, fericită și în siguranță.

Se măritase cu un bărbat pe care nu-l cunoscuse deloc, după doar două săptămâni de când îi fusese prezentat – nici măcar două. Se măritase cu el pentru că era chipeș, elegant și fermecător și foarte, foarte experimentat în arta seducției.

Contrar sfatului rudelor ei mai vârstnice și mai înțelepte – care o iubeau – se aruncase cu capul înainte în dezastru. Se măritase cu un cartofoi, un escroc, un mincinos, un bărbat care-l distrusese pe tatăl ei doar de dragul unui joc. Se culcase cu el – pentru câteva clipe se simți amețită doar la gândul ăsta. Poate chiar era însărcinată cu copilul lui.

Era în siguranță față de el doar în camera asta, probabil în garderobă și în salonul privat. Era în siguranță aici dacă el era un bărbat onorabil. Râse amar. O lăsase în pace noaptea trecută, firește, chiar dacă ceruse permisiunea de a o vizita în camera ei.

Dacă își petrecea tot restul vieții în camerele astea, poate că va putea să evite a-l mai vedea vreodată.

Dar gândul, odată concretizat în minte, o frapă prin absurditatea sa. Nu putea să-și petreacă patruzeci sau cincizeci de ani în aceste trei camere. Și n-ar face-o, chiar dacă ar putea. Oh, nu se va umili în fața lui. Ar crede că-i e frică de el. Ar putea să-și arate disprețul față de el – totalul ei dispreț – doar dacă-l va putea privi în ochi.

Mai presus de toate, voia ca în dimineața asta să-i arate disprețul ei.

Sună după cameristă, dar nu voi să aștepte. Ezită la ușa care dădea în garderoba lui, dar decise că n-o să ciocănească și să aștepte un răspuns. Ciocăni și deschise ușa.

El nu era acolo. În schimb, era valetul lui, periind o jachetă de călărie. Simți o teamă bruscă, vecină cu teroarea – bărbatul era atât de uriaș, părea atât de rău și era incredibil de urât –, dar nu era dispusă să bată în retragere din fața nimănui. El zâmbi. Ea se întrebă dacă știa că arată cu mult mai groaznic când zâmbea și ajunsese la concluzia că probabil știa.

— Bună dimineața, milady, spuse el.

Hoțul de visuri

— Bună dimineața, domnule Stubbs. Nu-i întoarse zâmbetul. Unde e viconte Wroxiey?

— A ieșit cu administratorul lui, spuse valetul. Adică cu administratorul. Nu trebuie să vă supărați, domniță, Nige o să facă lucruri bune pentru moșie, pen' că acu le și casa lui și stătu ca pe ghimpi un an întreg să ajungă aicea. Stați și lăsați-l să facă ce trebe!

Impertinența lui o lăsă aproape fără cuvinte. Dar, desigur, el nu era un valet adevărat. Își dăduse seama de asta cu o seară în urmă.

— Ești garda lui personală, nu-i așa? spuse ea. Nu era de fapt o întrebare. Nu îmi imaginez că mulți bărbați trec de dumneata – sau femeii. Dar dacă are nevoie să te aibă în permanență cu el, probabil că a făcut mult mai multe fapte ticăloase decât cea care îl privește pe tata. Sper că te plătește bine.

— Nigel nu v-ar face niciodată rău, domniță, spuse el. Trebuia să vă fi spus adevăru înainte să se fi însurat cu 'mneavoastră. Îi spusei io că ar fi trebuit, da' Nige poate fi căpos ca un fecior de târfă – oh, Doamne, vai de mine, ce-am spus io? Se însură cu 'mneavoastră pen' că nu vru să vă facă v un rău. Nu v-ar face niciodată v un rău, și dac-ar fi așa, o să aibă de-a face cu bătrânu' Stubbs și știe prea bine ce-nseamnă asta. N-o să vă facem în veci vreun rău, domniță.

— Mulțumesc, domnule Stubbs, spuse ea rece. Pe viitor, când o să vreau o informație sau o părere de la dumneata, o s-o cer. Era mândră de fermitatea din vocea ei. În ciuda vorbelor sale, era îngrozită de el. Îl bătuse pe Nigel? Și era foarte conștientă că briciul deschis pe care-l avusese ieri în mână stătea pe lavoar la îndemână. Dar nu-și va arăta groaza. Doar disprețul față de viconte Wroxiey și față de cei ce aveau o legătură cu el.

William Stubbs își înclină capul într-o parte și o privi drept în față cu ochiul lui zdravăn.

— Io pricep, domniță, spuse el. Io pricep mai bine decât credeți.

— Îl vei informa pe domnia sa, zise ea, că doresc să-i vorbesc în bibliotecă peste două ore. Înțelegeți?

Mary Balogh

— Pricep, milady, spuse el. Dacă ar fi fost oricine alteineya, ar fi putut să jure că era o tandrețe în vocea lui.

Își ridică bărbia și tivul halatului de casă și ieși din camera soțului ei mergând înapoi în cea a ei unde camerista turna apă fierbinte în vasul de lavoar.

Își dori ca mintea să n-o fi trădat gândindu-se la el ca la soțul ei. Se înfioră.

Nigel își petrecu câteva ore cu Coburg, mergând spre o parte din fermă, discutând în termeni foarte generali despre afacerile moșiei, familiarizându-se cu ceea ce acum era al lui. Nu-l informă pe administrator că era a lui – asta se putea face mai târziu. Îl lăsă pe Coburg să presupună că acționa în numele soției sale. Oricum, la asta se așteptau bărbatul și toți ceilalți de pe moșie și din afara ei.

N-o va umili dezvăluind adevărul atât de devreme. Poate în cele din urmă îi va informa doar pe cei ce trebuiau să știe, printre aceștia fiind administratorul domeniului Kedleston și va lăsa să se ducă vorba de la sine putere.

Nu se putu opri să nu-și amintească cum îi vorbise ea cu un mare entuziasm despre cum va administra ea însăși moșia, deși fusese destul de generoasă să dorească a-l include și pe el, astfel încât să nu se simtă jignit.

Oftă când ajunse acasă și intră. Se întrebă dacă ea o să iasă din camerele ei sau dacă va accepta să-l primească acolo azi. Trebuia să încerce. Viața ar fi cu mult mai comodă pentru amândoi dacă accepta realitatea. O să-i scrie încă un bilet.

Dar nu fu nevoie să facă asta. Will Stubbs răspunse la chemarea lui să vină în garderobă și, ca de obicei, nu aștepta să i se vorbească.

— Fătuca asta aprigă vrea să te vadă în bibliotecă acu pe loc, Nige, spuse el. Acum două ore a spus două ore.

— Ai vorbit cu ea? întrebă Nigel. Dar se înfrână de a-și întreba prietenul cum arăta.

— Are o bărbie tare încăpățânată, îi spuse William. Uite-așa și-o ridică de nepăsător, chiar dacă tremura-n papuci și vorbea numa-n șoaptă. „O să-i spui că vreau

Hoțul de visuri să vorbesc cu el, domnule Stubbs", zăce ea. „Și când o să vreau părerea dumitale, o să ți-o cer. Înțelegi? 11 Și tot timpul ăsta, am văzut în ochii ei, Nige, că știa că aș fi putut s-o ridic doar cu un pumn și să-i frâng toate oasele. O să te faci harcea-parcea, băiete. Mai bine să te duci jos și să ții piept potopului. Chicoti, un sunet înspăimântător pentru oricine nu-l auzise râzând înainte.

Nigel coborî din nou fără a se opri să se schimbe. Merse să țină piept potopului. Ea ajunsese acolo în bibliotecă înaintea lui, cu spatele la ușă, degetele odihnindu-se pe birou. Stătea cu fața la fotoliul de pe cealaltă parte ca și cum își dăduse seama în dimineața asta că n-are dreptul să meargă acolo și să stea pe scaunul stăpânului. Stătea parcă într-o poziție rugătoare. Nu-și întoarse capul.

— Cassandra, spuse el după ce lacheul închise ușa în urma lui. N-o insultă îndulcindu-și vocea. Bună-dimineața.

Atunci ea se întoarse și-l privi drept în ochi – și el știu imediat ce voia Will să spună prin o bărbie tare încăpățânată. Mai știu că va avea de-a face nu cu o persoană înlăcrimată care solicita ceva, nu cu o femeie slabă pe care putea s-o îmbărbăteze și s-o alinte. Se uita la el cu atâta antipatie și dispreț oglindite pe față, încât se opri chiar la timp înainte de a face un pas înapoi și a se lovi de ușă.

— Încă n-am reușit să văd ceva bun în ea, spuse Cassandra, dar mulțumesc pentru urare.

— Vino! El merse spre ea cu o mână întinsă. Hai să ne așezăm lângă șemineu și să vorbim! Trebuie să vorbim. Ea își făcuse timp să se îmbrace într-adevăr foarte elegant în dimineața asta. Chiar și părul îi era pudrat pe sub fermecătoarea boneta rotundă.

— O să mă așez aici, mulțumesc, spuse ea, arătând un fotoliu cu spătar drept pe partea ei de birou și făcând precum spusese. Te rog să stai acolo unde ți-e de drept locul. Arată spre fotoliul confortabil de cealaltă parte a biroului.

Ei bine, nu se aștepta ca această convorbire să fie ușoară. Era hotărâtă să sublinieze vizual faptul că acum

178 *Mary Balogh* el era stăpânul și ea era pe o poziție inferioară. El îi făcu pe plac.

— Ai spus că era ceva între tatăl meu și tine, zise ea. Era ceva personal? Sau a fost doar un joc de cărți în care el s-a implicat prea mult? L-ai cunoscut înainte de acel joc? Exista vreo animozitate între voi doi? Îți puseseși în gând să-l deposeze de tot ce avea mai drag și de tot venitul cu care ne întreținea pe el și pe mine?

El se așeză și se uită la ea peste birou, gândindu-se la un răspuns. Exista tentația de a-i spune totul. Dar nu intenționase niciodată să facă asta și încă se gândea că în general avusese dreptate. Oricum, ea n-ar înțelege toate acele evenimente – nici el însuși nu le înțelegea încă. Poate că l-ar fi înțeles pe Worthing când întrerupsese relațiile cu el, dar nu înțelesese ura, obsesia bolnăvicioasă de a distruge. Era puțin probabil, oricum, ca ea să vadă toate acele lucruri în tatăl ei. N-ar crede adevărul chiar dacă l-ar auzi. Nimeni altcineva nu-l crezuse – cu excepția lui Will Stubbs. Nici chiar propria lui familie.

— L-am cunoscut pe tatăl tău, spuse el. Am mai jucat și înainte pe mize mari. Țăsta, măcar, era adevărul. Eram beți, Cassandra. Bărbații fac lucruri nesăbuite când sunt beți. Chiar își pun la bătaie moșiile. Tatăl tău a făcut asta și a pierdut-o. Eu am fost norocosul câștigător.

— Dacă erai beat, spuse ea, atunci poate că ai fi fost iertat că ai acceptat o astfel de miză. Dar a doua zi te treziseși din beție. De ce n-ai dat-o înapoi, pur și simplu?

— Dumnezeu mare, doamnă, spuse el, nu cunoști felul de a fi al bărbaților. Nici măcar n-aș fi visat să returnez câștigul, la fel de mult cum nici tatăl tău n-ar fi visat să-l ia înapoi. Ar fi fost făcut de rușine cu această ofertă – dezonorat.

— Dar nu și de nesăbuiința lui? spuse ea. L-ai urât, milord?

Nu trecu neobservat faptul că ea nu-i mai spunea pe nume. Era o chestiune nesemnificativă. Își ridică sprâncenele.

— Nu te urăsc pe tine, spuse el. Pe viața mea, ți-am dus dorul azi-noapte. Am fost pedepsit îndeajuns?

Hoțul de visuri

Știu inutilitatea cuvintelor sale de cum le rosti. Flirtarea superficială avusese un mare succes asupra ei când îl credea prieten cu tatăl ei și cu ea. Acum o făcu să strâmbă din buze cu dispreț și să-și

ridice bărbia puțin mai sus.

— Ai putea să ceri asta altcuiva după ce o să petreci o eternitate în iad, milord, spuse ea. Cât de periculos e omul tău? N-o să-i spun valet. E garda ta personală, nu-i așa? A omorât pe cineva?

Foarte, foarte periculos ca dușman. Nigel surâse.

— Oh, da, zise el. Îmi închipui că da. Dar ești în perfectă siguranță cu el. E neînchipuit de blând cu femeile. Va fi mai mult decât blând cu tine. Ești soția mea.

— Vreau neapărat o încuietoare la ușa garderobei mele, spuse ea.

Surâsul îi rămase pe față.

— Să nu-l lași să intre pe Will Stubbs? Întrebă el. Sau pe mine?

— Pe amândoi, spuse ea.

— Atunci, o s-o ai azi, doamnă, spuse el, deși n-aș încerca niciodată ușa să văd dacă-i închisă pentru mine. Ți-am dat cuvântul că nu voi mai intra în camerele tale neinvitat.

— Atunci, le-ai văzut pentru ultima dată, spuse ea.

— Așa să fie! Își înclină capul spre ea. Soția lui era o femeie de admirat, se gândțel. Suferea îngrozitor. Asta era mai mult decât evident. În timpul ultimei zile suferise pierderea căminului și a dragostei ei. Se găsisese prinsă într-o căsătorie cu un bărbat pe care-l disprețuia profund, își pierduse credința nou găsită în tatăl ei – deși nici pe departe la fel de mult dacă el i-ar fi spus întregul adevăr, Dumnezeu – dacă îl crezuse. Dar se uita la el cu ochi fermi și cu un dispreț rece.

Se însurase cu o femeie de caracter. Nu era micuța rază de soare neajutorată așa cum crezuse la început.

— Vreau să știu câtă libertate voi avea, spuse ea, și care e exact rolul meu. Sunt liberă să vin și să plec așa cum vreau sau trebuie să-ți cer permisiunea ori de câte ori vreau să plec din casă? Mă voi ocupa de treburile casei așa cum am făcut-o în ultimii câțiva ani? Dacă încă

Mary Balogh n-am rămas însărcinată, îți vei exercita drepturile conjugale pentru a avea un fiu cu mine? Dacă e așa, când, unde și cât de des? Trebuie să știu. Aș vrea să stabilem totul acum, azi, așa încât viața

mea să nu aibă zilnic surprize neplăcute. Când suntem în societate, nu te voi face de râs – și îți cer să faci la fel – arătându-mi adevăratele mele sentimente în ceea ce te privește. Când suntem singuri, aş solicita să fiu lăsată singură cât de des posibil, pentru că nu mă pot preface că am considerația și respectul pe care nu le pot simți. Te rog să-mi comunici instrucțiunile tale.

El se lăsă pe spate sprijinindu-și coatele pe brațele fotoliului și ținându-și degetele adunate la gură. Îi plăcea de ea mai mult ca niciodată, își dădu el seama.

— Ești soția mea, Cassandra, spuse el, și pe cuvântul meu nu mă vei face să te tratez ca pe o servitoare. Țsta e căminul tău și vei continua să trăiești și să te porți aici așa cum ai făcut-o mereu. Când suntem în societate și când suntem împreună singuri, o să te tratez cu considerația pe care o simt pentru tine. Acum – moșia e prosperă din nou. În plus, am o avere considerabilă – câștigată la masa de joc, bineînțeles. O să avem mai multe convorbiri de acest fel în următoarele zile pentru a discuta împreună cum trebuie cheltuiți mai bine banii noștri pe tot ceea ce e de făcut. Vom încerca să împărțim resursele noastre între necesitățile arendașilor noștri și ale fermelor și necesitățile casei noastre. O să hotărâm împreună, doamnă.

— Kedleston e al tău, spuse ea disprețuitor. Eu sunt doar soția ta, proprietatea ta. Sunt doar o femeie, incapabilă de a hotărî în chestiuni de o asemenea semnificație.

— În inima mea, regret că ești tristă, spuse el încet. Dar irascibilitatea nu-ți stă bine, draga mea. Am spus că vom decide împreună. O să fac din asta un ordin. Îți vei reaminti fără îndoială că exact acum două zile ai promis să-mi dai ascultare. Vom decide împreună toate chestiunile importante ce privesc moșia și casa noastră.

Ea nu spuse nimic, dar nu-și luă ochii de la el. Și apoi spuse totuși ceva.

Hoțul de visuri

— Ce s-a întâmplat cu spatele tău? întrebă ea. Cine te-a biciuit? A avut ceva de-a face cu tatăl meu?

El nu răspunse imediat.

— Ar fi mai bine dacă am lăsa chestiunea asta deoparte o dată pentru totdeauna, spuse el. N-ai vrea să știi răspunsurile, Cassandra. Și ele nu te privesc pe tine.

— Știi cel puțin un răspuns, spuse ea. L-ai fi negat repede dacă n-ar fi fost așa. Tata a avut ceva de-a face cu asta. A descoperit ceva despre tine și te-a adus în fața justiției. Sunt bucuroasă că a avut curajul se facă, deși a suferit pentru asta. Te-ai răzbunat îngrozitor. L-ai ademenit în acel joc de cărți, nu-i așa? Și ai luat prin înșelăciune ce era al lui. Sunt măritată cu un bărbat diabolic, nu-i așa? Și asta nu-i o întrebare la care aștept vreun răspuns.

El dădu ocol mesei și întinse o mână spre ea.

— Vino, spuse el, o să te conduc în camera ta sau oriunde vrei să mergi. Azi n-o să te mai torturez cu prezența mea.

— Mulțumesc, spuse ea cu răceală, dar pot să mă ridic și fără ajutor, milord.

El o privi ridicându-se și părăsind încăperea fără să se grăbească, cu capul sus și spatele drept.

O privea admirativ. Și o plăcea nespus. Crezuse despre ea că era fragilă ca o rază de soare. Nu era nimic fragil la razele de soare. Puteai să le prinzi în mână și să vezi doar umbra pe pământ. Dar odată ce-ți luai mâna – raza de soare strălucea întreagă pe pământ.

Cassandra nu era fragilă. Va supraviețui. Dar ar putea să-l urască pentru totdeauna.

În acest gând exista o provocare ciudat de captivantă.

Capitolul 15

Cassandra aproape alerga, coborând dealul spre conac. Plecase de la Kedleston imediat după discuția din bibliotecă. Trebuia să aștepte prânzul, dar alesese să nu aștepte. Îl întrebasese dacă era liberă să vină și să plece după bunul ei plac și el spusese că viața ei trebuia

Mary Balogh să continue așa cum fusese mereu. Era o ușurare să știe că nu trebuia să-i ceară permisiunea pentru fiecare mișcare pe care o făcea – dacă se putea găsi ușurare în toată situația asta.

Era o zi rece, vijelioasă, cu nori joși și întunecați – o zi perfectă

pentru starea ei de spirit. Dar nu îi era frig. Mersese repede tot drumul de acasă, ca și cum s-ar fi așteptat ca el să vină după ea să-i spună că, la urma urmei, nu era liberă să plece din casă sau să-și viziteze rudele. Și acum alerga. Se forță să încetinească. Nu se făcea să ajungă fără suflare și ciufulită. Sau palidă și încruntată. Exersă un zâmbet. Se simțea mai mult ca și cum se strâmba.

Spera ca Robin să nu se fi întors acasă. Intenționase să rămână la conac doar o zi sau două, dar nu credea că ar fi plecat fără să vină la Kedleston să-și ia rămas-bun de la ea. Doar dacă toată lumea evita pentru câteva zile Kedleston, lăsându-i diplomatic pe mireasă și pe mire singuri în fericirea lor matrimonială.

Toți se găseau în sufragerie pentru prânz – mătușa Matilda, mătușa Bea, Patience și Robin. Cu toții se ridicară în picioare la vederea ei.

— Vai de mine, spuse Cassandra, scoțându-și pălăria și dându-i-o servitoarei care îi deschisese, nu vreau să vă întrerup. O să iau o ceașcă de ceai, dacă pot. Mor de sete. Nu, n-o să mănânc. Deja am mâncat cu Nigel și l-am lăsat la treburile lui. E hotărât să joace rolul de stăpân al casei, bărbat detestabil ce e, și să conducă moșia pentru mine. Unchiul Cyrus va fi extrem de mulțumit. Și eu sunt la fel, deși, trebuie să pretind că sunt mândrită. Rob, stai odată jos!

Vorbea prea tare și prea repede. Vivacitatea ei se învecina cu isteria. Niciunul din ei nu părea să observe ceva nelalocul lui.

— Știam că era ceva la tânărul acela mai mult decât se putea observa la prima vedere, spuse Lady Matilda. Bărbații care sunt amabili și fermecători la exterior au în general înțelepciune și principii sănătoase la interior.

Hoțul de visuri

— Nepoată, stai jos, spuse Lady Beatrice. Nu vezi că Robin n-o să se așeze până când nu te așezi tu? Sper că Wroxiey a avut bună idee să trimită o cameristă cu tine.

Cassandra râse.

— Am evadat când el nu se uita, spuse ea. Știi cât de tare urăsc să am cameriste și lachei pe urmele mele când mă plimb sau când

călăresc, mătușă Bea. Probabil că Nigel se va supăra pe mine când va descoperi. Dar o să-l împac eu.

— Mai probabil că va rămâne pe poziție mai bine decât a făcut-o Worthing când trăia, spuse Lady Beatrice. E un tânăr care știe ce vrea, Cassandra, și a și obținut. Nu va tolera o soție nesupusă.

— Mătușă Bea. Cassandra râse din nou și se aplecă peste masă cu ochii scânteind. Nigel mă iubește. Un bărbat îndrăgostit tolerează multe.

„— Arăți foarte – fericită, Cass, spuse Patience și roși. În ochi i se putea citi invidie. Și apoi, ca și cum s-ar fi schimbat subiectul: Robin pleacă acasă mâine.

Cassandra surâse spre el.

— Și presupun că intenția ta era să te streкори fără să-mi spui o vorbă, spuse ea. Ce rușine! Dar am venit la timp să îmi iau rămas-bun. Ai terminat de mâncat? Se ridică în picioare. Atunci, vino să te plimbi în grădină cu mine! Am nevoie de sfatul tău cum să stăpânesc un soț care e hotărât să mă stăpânească el pe mine. Râse ușor.

— Dacă asta face Wroxiey, verișoară, spuse Robin serios, atunci are respectul meu. Și sfatul meu pentru tine e să accepți realitatea, să te relaxezi și să fii o lady, așa cum ai fost menită să fii.

— E o conspirație în care sunt amestecați toți bărbații, spuse ea cu un oftat prefăcut. Dar hai să te plimbi cu mine, Rob, și convinge-mă că e bine pentru mine să mă distrez aici pe când sărmanul meu Nigel e prins la Kedleston încercând să dea de rostul registrelor. Sunt scrise în arabă, sunt convinsă.

Nu știa de ce nu dăduse la iveală tot adevărul imediat ce ușile sufrageriei se închiseseră în spatele ei. Oricum, vor afla destul de curând. Vor afla că domeniul Kedleston

Mary Balogh nu-i aparținea ei, ci vicontelui Wroxiey, și nu va dura mult până când vor descoperi și restul. Inclusiv înstrăinarea permanentă de bărbatul cu care insistase să se mărite doar cu două zile în urmă.

Poate că mândria o făcuse să tacă.

Dar nu față de Robin. Totala ei singurătate amenințase s-o

sufoca în dimineața asta și simțea impulsul complet uman de a se confesa cuiva. Nu putea fi vorba de cameristă, ambele mătuși și nici chiar Patience nu se califica drept confidentă. Ele n-o puteau ajuta. Toate erau femei și împărtășeau cu ea aceeași neputință. Unchiul Cyrus era la zece mile distanță și ar fi nedrept să-i ceară să se întoarcă atât de curând când ea profitase atât de mult de timpul lui în decursul anului trecut. Avea propriul său cămin și familia sa tânără de care să se ocupe. În afară de asta, se îngrozea la gândul de a se confrunta cu unchiul Cyrus odată ce acesta ar afla adevărul.

Robin fusese alegerea evidentă – Robin cel serios, ferm, de nădejde, cel care fusese întotdeauna mai mult un frate decât văr. Acum își dorea – oh, cât de mult își dorea – să fi acordat mai multă atenție propunerii sale de căsătorie. Nu, n-o făcuse, bineînțeles. O căsătorie cu Robin n-ar fi mers niciodată. L-ar fi făcut îngrozitor de nefericit.

Dar dăduse fuga la Robin ca la singura ancoră într-o mase furtunoasă.

Îl luă de braț pe când ieșeau și urcau pajiștea în pantă spre livadă.

— N-ar fi trebuit să vii aici azi, spuse el. E chiar rece, Cassandra. O să răcești. Nici nu mă pot gândi ce face Wroxiey de nu are mai mare grijă de tine.

— Rob, spuse ea, te rog nu mă certa!

— Presupun, continuă el, că nici măcar n-ai lăsat vorbă unde te duci. O să te caute. O să se supere pe tine, și pe bună dreptate. Acum ești o femeie măritată, Cass, și trebuie să înveți să-ți domolești această trăsătură alarmantă de independență. Îl cred în stare pe Wroxiey să-și demonstreze punctul de vedere cu o palmă grea. Ești atât de orbită de farmecul lui că n-ai descoperit încă...

Hoțul de visuri

— Robin! Își întoarse capul să-și pună fruntea pe umărul lui – nu-și mai pusese pălăria când ieșiseră. Încetează să mă cerți! Te rog, încetează cu muștratul!

— Ei bine, serios, începu el. Apoi umărul îi înțepeni. La naiba, Cass, plângi! Ce dracu'? Ce-a făcut netrebnicul ăla? Te-a bătut? Deja?

— Robin! Ea se uită drept la el. De fapt, nu plângea. Nefericirea ei era prea profundă pentru a vărsa lacrimi. Robin, Kedleston e în posesia lui. L-a câștigat de la tata la un joc de cărți cu câteva săptămâni înainte ca tata să moară. Totul e legal. Are actele moșiei. Și firește, Kedleston nu e restricționat ca moștenire. Am uitat asta pentru că întotdeauna mergea la moștenitor. Dar nu e restricționat. Și tata l-a pus drept miză și a pierdut. Viconte Wroxley e stăpânul.

Robin se uită la ea așa cum probabil ea se uitase la viconte însuși când el îi spusese asta ieri, se gândi ea.

— E cartofoi, spuse ea, și un mincinos, și un escroc, și cred că și altceva mai grav. A existat ceva între el și tata – ceva pentru care el s-a răzbunat. Cred că tata l-a surprins pe când făcea ceva rău. Rob – are pe spate semne de la bici. Sute. Urme de biciuire. Sunt albe. El a spus că le are de la tatăl lui și de la școală, dar nu poate fi adevărat, nu-i așa? Oh, Robin, cu cine m-am măritat?

Nu avea intenția să sune atât de cumplit. Avea de gând să ofere obiectiv faptele – trebuia să le expună pentru că voia să-l roage ceva.

Robin își lăsase brațele să cadă pe lângă el. Își strânsese pumnii pe lângă corp.

— De ce s-a însurat cu tine? Vocea lui se auzi ca o șoaptă.

— Sunt contesă de Worthing, spuse ea, și fata tatii. Gândește-te la perfecțiunea răzbunării, Rob! Gândește-te la triumf!

— Te-a bătut? Încă vorbea în șoaptă.

— Nu, spuse ea. Nu, firește că nu. Rob, o să mă ajuți? Știu că n-am dreptul să-ți cer asta, în special după ceea ce tu cu atâta gentilețe mi-ai oferit doar cu câteva săptămâni în urmă. Dar n-am pe nimeni altcineva căruia

186 *Mary Balogh* să mă adresez. Nu mă pot duce la unchiul Cyrus. O să mă ajuți?

El arătă tras la față. Ea era mișcată. Însemna ea într-adevăr atât de mult pentru el? Ar fi putut să nu-și mai bată capul cu problemele ei după ce ea îl refuzase.

— Nu sunt sigur că pot, Cass, spuse el. E soțul tău. Te-ai măritat cu el. El e stăpânul tău.

— Trebuie să știu, spuse ea. El n-o să-mi spună. Zice că faptele astea sunt în trecut și că e mai bine să fie lăsate acolo. Dar trebuie să știu. Cine e el? Ce a fost între el și tata? Ce s-a întâmplat? Și a câștigat cinstitul Kedleston? Sau a trișat? Dacă a trișat...

— Și dacă se poate dovedi că a trișat, spuse el aspru. Eu, să fiu în locul tău, nu mi-aș face speranțe prea mari în direcția asta, Cass.

— Rob, spuse ea, luându-i brațul cu ambele mâini. Ajută-mă! Descoperă tu pentru mine! Oh, dar cum pot eu, oare, să-ți cer asta? Ar însemna să te duci la Londra și să pui o sumedenie de întrebări. Ai lipsit de acasă destul de mult și știu că urăști orașul. Ai dreptate. M-am măritat cu el și trebuie să suport consecințele alegerii mele. N-o să fie crud, cred. Mi-a acordat intimitatea camerelor mele personale, precum și libertate de mișcare. Are – oh, Rob! Are o gardă personală cu el, un bărbat care își spune valet. E un uriaș îngrozitor. Nu cred că poate exista un om mai înspăimântător în toată Anglia. Când l-am întrebat pe Ni... pe viconte Wroxley – dacă domnul Stubbs a ucis vreodată, a râs și a spus că nu se îndoiește de asta sau cam așa ceva.

Robin o bătu pe mână, consolând-o.

— O să mă duc la Londra, Cass, spuse el. Mâine. Nici n-o să trec pe acasă mai întâi. La naiba, voi afla adevărul. Dacă a trișat și se poate dovedi, dacă a existat ceva în trecutul lui la care unchiul a avut de obiectat, poate, Doamne, verișoară, știu groaznic de puțin despre legi, dar cu siguranță va exista un mod de a te elibera din căsătorie. Te-ai... Se opri brusc și roși.

— Da, spuse ea înțelegând întrebarea nerostită. Da, am făcut-o. Vezi tu, el nu mi-a spus decât ieri.

Hoțul de visuri

— Oricum, nu sunt sigur că ar fi simplificat mai mult lucrurile, spuse el. Și nu sunt sigur că descoperirea faptului că soțul tău e un ticălos e motiv de divorț sau de anulare sau orice altceva. Ar fi mai bine să nu speri prea mult, Cass. Dar voi descoperi adevărul pentru tine. Jur!

— Oh, Rob! Își rezemă din nou fruntea de umărul lui și el o învâluie consolator cu brațul. Vrei? Cât de drăguț ești! Îmi doresc să nu

te fi iubit ca pe un frate. Poate că atunci – dar nu, îți e mai bine fără mine. Își ridică privirea și îi zâmbi. Aș vrea să fii fratele meu. Ai fi cel mai scump frate pe care o femeie l-ar putea avea vreodată. Se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz.

El se uită dincolo de ea și zâmbi.

— Patience, strigă el și își întinse mâna liberă spre ea. Și tu ai de gând să-mi plângi pe umăr doar pentru că plec? La naiba, ar trebui să vin aici și să plec mai des. Chicoti.

Dar Patience arăta mai degrabă albă la față și nu se apropie îndeajuns ca să-l ia de braț pe Robin.

— Îmi cer scuze, spuse ea. N-am vrut să vă întrerup.

Cassandra își dădu seama dintr-odată ce trebuia să creadă Patience. Și cât de egoist din partea ei să profite de timpul lui Robin, când era ultima lui zi la conac. Probabil că inima lui Patience se frânsese în două.

Cassandra râse veselă.

— Rob n-a făcut nimic altceva decât să mă dojenească de când am ieșit aici, spuse ea. E de acord cu faptul că Nigel insistă să facă el toate acele lucruri despre care bărbații cred că femeile sunt incapabile de a le face ele însele. Se pare, Patience, că va trebui să mă deprind a fi obișnuita doamnă neajutorată și să-i permit soțului meu să îmi conducă viața și moșia în locul meu. Ce exasperant! Tocmai ce-l iertam pe Rob și îmi luam rămas-bun. Și acum mi-e dor de Nigel. M-am despărțit de el pentru o oră încheiată – mai mult chiar. Mă întreb dacă îi e dor de mine așa cum îmi e mie de el. Trebuie să mă duc acasă și să văd.

— O să te conduc, Cass, spuse Robin.

Mary Balogh

— Și eu accept, sir, spuse ea, nu pentru mine, ci pentru Patience. N-am nevoie să fiu condusă acasă, vezi tu, Patience, dar Patience va avea nevoie după ce va veni cu mine până la Kedleston.

Patience își mușcă buza și roși arătând melancolic. Uite, se gândi Cassandra, că s-a consolată. O să aibă o întreagă jumătate de oră doar ei doi singurei. Și dacă Patience e cât de cât deșteaptă, se va asigura

într-un fel să fie mai mult de o jumătate de oră. Deși n-o să fie, desigur. Patience n-avea destul curaj, și Robin era cu desăvârșire mult prea bine educat.

Cât de mult își dorea ca amândoi să fie fericiți împreună, fiind, pentru ea, poate cele mai dragi persoane din lume. Dar nu stăruia cu gândul.

— Acordă-mi cinci minute, spuse ea veselă, coborând înapoi pe pajiște, să-mi iau rămas-bun de la mătuși și să le spun unde o să fie Patience.

Cassandrei i se păru cumva ciudat în următoarele trei săptămâni că viața putea să meargă mai departe și aparent să pară aproape normală. Poate că ajută faptul, se gândea ea, că avea o casă plină de servitori și o mulțime de vecini – ca să nu mai vorbim de o mătușă ce stătea permanent acolo și încă una, plus o verișoară ce stăteau la conac, în apropiere.

La urma urmei, aparențele trebuiau păstrate.

Contesa de Worthing fu văzută de vecini – când o văzuseră din nou adică, după săptămâna de izolare ce urmase nunții – ca o mireasă fericită, înduioșător de îndrăgostită de chipeșul ei soț. Întotdeauna fusese o fire optimistă și curând fu simpatizată de aproape toți vecinii ei, era evident pentru toți – și toți erau fermecați de faptul acesta – că el n-avea ochi decât pentru soția lui. O privea cu o tandrețe ce-i făcea pe mulți să tânjească după o astfel de relație amoroasă în propria lor viață. Nimeni nu-l vorbi de rău când începură să se împrăstie zvonuri precum că el se făcuse stăpân la Kedleston. Într-adevăr, dimpotrivă, îl vorbeau de bine. Evident că era un bărbat ce nu putea fi tulburat de superioritatea averii soției sale.

Hoțul de visuri

Era un bărbat adevărat, spuneau aprobator doamnele – cu înfățișarea și fizicul potrivit, adăugau cele mai îndrăznețe dintre ele când nu erau bărbați prin preajmă ca să le audă. Se impusesse, așa încât treburile între el și contesă erau așa cum ar trebui să fie, spuneau domnii cu aceeași aprobare în glas.

Chiar și Lady Beatrice fusese în mare măsură convinsă – poate

pentru că Nigel era suficient de înțelept să nu încerce s-o farmece. Îi vorbea cu o înțelepciune serioasă, și rezultatul fuse că, în câteva zile de la întoarcerea ei la Kedleston, își schimbase complet prima impresie cum că el era un filfizon fără minte. Era de acord cu întâlnirile lui cu Coburg și cu orele petrecute mergând pe moșie, aflând cât se poate de multe despre aceasta, înainte de a încerca în orice fel s-o administreze de unul singur.

Lady Matilda, firește, îl simpatizase aproape de la început. Farmecul lui cald continua s-o atragă împreună cu oferta de a fi la dispoziția ei la orice oră din zi și din noapte, acum că fratele ei era la zece mile distanță și nepotul, la douăsprezece.

Patience îl adora, pur și simplu.

— Ești sigură că nu simți vreo slăbiciune permanentă la gleznă? o întreabă când o conducea într-o zi până la marginea livezii de tei pe drumul spre casă – camerista mergea câțiva pași în urma lor. Pe viața mea, nu mi-aș ierta-o niciodată dacă ar fi așa.

— E ca nouă, milord, îl asigură ea, zâmbindu-i. Și s-a întâmplat din cauza greșelii mele prostesti, nu din cauza dumitale. Dar a fost pentru un scop nobil. Ai mers la iaz împreună cu Cassandra și acum ești însurat cu ea.

— Și dumitale trebuie să-ți mulțumesc, spuse el, ridicându-i mâna de pe manșeta lui și atingându-i-o cu buzele. De departe, e cel mai romantic peisaj pe care l-am văzut, doamnă. A fost nemaipomenit de potrivit pentru cererea în căsătorie pe care am făcut-o acolo.

— Serios? Se uită la el cu ochii mari și zâmbitori. Dar ai plecat în aceeași zi. Am fost atât de dezamăgită.

— Am fost alungat, spuse el, în vreme ce iubirea mea se hotăra dacă putea să trăiască fără mine sau nu. A fost norocul meu că s-a decis că nu poate.

Mary Balogh

Patience fu fermecată de mărturisirile lui.

— Îmi pare atât de bine, spuse ea. Vai, ce bine îmi pare! Dar cum de a putut să creadă că exista o alternativă? i i – Chiar așa, cum? fu el de acord, făcându-i cu ochiul. A fost cea mai neliniștitoare săptămână

din viața mea. Și dumneata cum stai, doamnă? Există un anume domn care se mulțumește să trăiască la douăsprezece mile depărtare de conac?

Patience roși și își mușcă buza.

— Unii domni, într-adevăr, spuse el, sunt orbi cu totul și surzi de amândouă urechile și, în loc de inimă, au doar o pompă. Unii domni au nevoie de un șut în dos – într-un loc dureros.

Patience râse la încercarea vădită de a o amuza.

— Pentru Robin, sunt doar o verișoară foarte tânără, milord, spuse ea.

— Cineva, spuse el, pipăind mânerul monoclului, ar trebui să-l informeze pe domnul Barr-Hampton că timpul trece inevitabil și că verișoarele foarte tinere cresc la fel de inevitabil și se transformă în tinere și atractive domnișoare care de fapt nici nu sunt verișoarele cuiva.

Se despărțiră în cei mai buni termeni, mulțumiți unul de celălalt, ca niște membri ai unei conspirații.

Patience își exprimă fericirea în fața Cassandrei pe când erau în grădina de trandafiri într-o dimineață, culegând o duzină de flori pentru a le duce în casă pentru Lady Matilda.

— Vai, Cass, spuse ea, e ca într-un basm, Lord Wroxley fiind atât de chipeș, de amabil și atât de devotat ție. Cu toate astea, acum o lună nici nu-l cunoșteai. Cât de încântat ar fi unchiul dacă ar ști!

Cassandra doar surâse cu acel zâmbet intens pe care-l perfecționase începând din acea dimineață, la două zile după nuntă, când alergase cu sufletul la gură Aspre conac. Nu putea să-i spună adevărul lui Patience. Începuse să regrete că-l spusese chiar și lui Robin, cerându-i ajutorul. Căsătoria ei era doar a ei – și a lui Nigel – și ceva ce va trebui să suporte singură pentru tot restul vieții. În afară de asta, nu voia ca alții să știe ce dezastru nebunesc

Hoțul de visuri făcuse din prima – și ultima – decizie importantă ca femeie independentă.

Schimbă subiectul.

— Robin a fost foarte atent cu tine când ți-ai scrântit glezna,

spuse ea. Și nu voia deloc să plece acasă, pot să afirm sus și tare. N-a mai stat la conac înainte.

— N-aș putea să cer o mai mare grijă nici de la un frate, spuse Patience.

Cassandra se strâmbă.

— Cineva va trebui să-l învețe pe Robin să-și deschidă ochii, spuse ea, repetând fără să știe spusele soțului ei.

— Are deja ochii deschiși, spuse cu tristețe Patience. Dar nu pe mine mă vede, Cass. Mă tem că i-ai frânt inima.

— Oh, nu! Cassandra se așază pe o bancă cu opt trandafiri cu tulpina lungă în mână. Te gândești la scena aceea din livadă, Patience? Nu era ce părea, te asigur, nici pentru mine și nici pentru Robin. Nu trebuie să crezi asta.

— Și totuși, spuse Patience, nu m-a îmbrățișat când și-a luat rămas-bun. Și era încruntat și preocupat – chiar și mama a observat.

— Pentru că te părasea și nu dorea să arate o emoție ca o femeie, spuse Cassandra.

— Cass! Patience se uită la ea cu o demnitate tăcută. Nu mă convingi că există speranță unde nu există deloc. Nu sunt un copil care să fie consolată cu promisiuni. Sunt o femeie, chiar dacă am doar optsprezece ani. Robin nu poate fi făcut să mă iubească. Nu poate fi ademenit sau împins la asta. N-o să mă ofilesc. Chiar afirm că o să mă mărit cu altcineva în cele din urmă și o să-mi găsesc mulțumirea în propria mea casă cu soțul meu și cu familia mea.

Cassandra își înclină capul într-o parte. Doar dacă și ea ar avea o astfel de speranță.

— Dar o să-l iubesc întotdeauna pe Rob, spuse Patience, coborându-și nasul să miroasă trandafirul pe care-l purta. Întotdeauna, deși n-o să mai spun asta niciodată vreunei ființe. Iată! S-a terminat și încă sunt în viață și lumea e încă un loc minunat. Și trandafirii

Mary Balogh încă miros încântător. Zâmbi atât de luminos, încât Cassandra își aminti de imaginea care i se arătase în propria-i oglindă în ultimele două săptămâni.

Dar Patience avea dreptate. Viața mergea înainte și, lumea era

încă fermecătoare. Trandafirii încă miroseau încântător.

Își privea soțul cu o fascinație reticentă ori de câte ori era în societate cu el – și era dificil să evite să fie des în prezența lui, odată ce mătușa Bea se întorsese la Kedleston și începuseră să apară din nou vizitatorii și invitațiile. Acum îi văzu cu alți ochi înfățișarea elegantă și farmecul său rafinat. Îi văzu ca un scut în spatele căruia adevăratul om – străinul – se ascundea privirilor. Dar, cu toate astea, era atrasă de el contrar voinței sale.

El o trata cu o politețe constantă, chiar și când necesitatea de a se comporta precum un soț nebun de dragoste în societate nu exista pentru a-l motiva. De două ori o întrebase dacă poate să vină la ea în dormitor.

De ambele ori ea îl refuzase. El acceptă hotărârea ei fără a comenta și, aparent, fără să-l irite. Respecta hotărârea de a o include în toate planurile lui pentru schimbări la ferme și în casă. Și nu căuta un acord simbolic pentru planurile lui. Îi cerea opinia și aștepta până când ea i-o oferea. Dacă nu era de acord cu ea, îi spunea și insista să discute despre problemă. Uneori, ea avea câștig de cauză, alteori el.

Salonul și sufrageria erau primele camere din casă, care urmau să fie remobilate – ea sugerase biblioteca și salonul purpuriu. Noile culori și țesături erau alegerea ei, deși el avea alte păreri despre subiect. La ferme, urma să se înceapă un mare proiect de asanare, deși la o scară mai mică decât ar fi vrut el. Restul banilor urmau să fie cheltuiți pe refacerea acoperișului la câteva case ale muncitorilor, un proiect mai drag inimii ei.

Ca parteneri de afaceri – el insistase să se descrie astfel, lucrau bine împreună. Ea ajunsese – deși nu voia – să-i respecte energia și dorința de a munci ore întregi când era necesar. El ajunsese să-i respecte gustul și compasiunea pentru elementul uman al proprietății lor.

Hoțul de visuri

Poate, se gândea ea odată cu trecerea săptămânilor – deși încercase să evite slăbiciunea de a gândi astfel – poate că-l judecase greșit. Știa atât de puțin despre dura lume a bărbaților. Presupunea că

averile erau câștigate și pierdute zilnic la mesele de joc din cluburile frecventate de bărbați și în cazinourile din Londra. Poate nu toți bărbații care câștigau astfel de averi erau ticăloși.

El o privea pe soția lui în aceste săptămâni și se surprinse intrigat de frumusețea, farmecul și atitudinea ei demnă. Când o văzuse alergând spre conac în acea dimineață, se așteptase să ceară ajutorul întregii ei familii contra lui, credea că se va ascunde în spatele urii lor justificate. Se așteptase ca ea să-i întoarcă pe toți vecinii și pe prietenii ei contra lui. Se așteptase să-și piardă nou-descoperita admirație pentru ea.

Dar se părea că ea nu spusese nimic.

În ceea ce privește relațiile personale, între ei intervenise o înstrăinare totală. Dar nimic din nefericirea ei nu trebuia expus în public. Chiar și mătușa ei, putea să pună rămășag, era convinsă că ea era profund îndrăgostită de el și cufundată în chinurile acelor binecuvântate prime săptămâni ale unei căsătorii din dragoste.

El nutrea speranța că, în timp, ea va accepta realitatea și își va da seama că viața putea fi un lung drum. Nutrea speranța că se vor putea statornici într-o amicitie mai confortabilă și că se va putea bucura pe deplin și în pace de proprietatea și de viața pentru care plătitise cu adevărat foarte scump.

Voia un copil de la ea – de preferat un fiu, deși o fiică ar fi fost nu mai puțin bine-venită. Chiar și o fiică ar putea moșteni titlul ei, dacă nu și pe al lui. Totuși, dacă ar avea un copil împreună, toate planurile lui ar fi fost îndeplinite. Nu, mai mult decât un plan – un vis.

N-o va forța în veci. Dar spera că, în timp, va trimite invitația pe care el o aștepta și că o va lăsa însărcinată.

Spera ca visurile, câteodată la fel ca și planurile ticluite cu mai mare grijă, se îndeplineau.

Mary Balogh capitolul 16

Era o zi fierbinte și însorită de iulie. Era imposibil, medita Cassandra, să se tot gândească la toate aspectele negative din viața ei. Viața la Kedleston era la fel așa cum fusese mereu – la fel de liniștită, de confortabilă, de plină de un plăcut amestec de obligații și plăceri

sociale.

Câteodată, amăgindu-se, simțea că viața era mai bună decât fusese înainte. Există provocarea de a-și adapta viața după aceea a unui străin – un străin chipeș, fermecător, fascinant de atractiv, care întâmplător era și soțul ei. O întrebare din nou cu o seară în urmă, pe când se întorceau acasă cu trăsura de la o partidă de cărți la domnul Wintermere...

Spusese din nou nu.

Fusese îngrozită cât de puternică era tentația de a spune da.

Noaptea nunții ei ajunsese să semene mai mult cu un vis decât cu un coșmar.

Doar dacă n-ar trebui să-l vadă așa de des, se gândea ea. Dar azi nu-l văzuse de la micul dejun. Era mereu cu domnul Coburg, discutând aranjamentele în legătură cu proiectul de asanare. Poate că se va întoarce curând. Poate că va veni s-o caute în grădina de trandafiri sau în parc, sau în una din camerele de zi din casă și va rămâne să discute cu ea, așa cum adesea o făcea, sau va propune o plimbare afară.

Simțea cum zidurile ei de apărare se prăbușeau puțin câte puțin, așa cum o făceau cu fiecare zi care trecea. Nu mai era sigură de ceea ce voia să audă de la Robin când va scrie sau va veni personal. Nu era sigură dacă voia să mai audă ceva. Poate că nu reușise să afle ceva. Jocurile de cărți ca acela în care soțul și tatăl ei fuseseră antrenați erau poate întâmplări obișnuite.

Simțea că parcă timpul se oprise în loc. Câteodată își dorea să rămână oprit.

Dar era foarte hotărâtă să rămână puternică. Îl jecmănise necruțător pe tatăl ei de tot ce avea. Tata murise de un atac de inimă la mai puțin de două săptămâni după

Hoțul de visuri 195

aceea. Nu se îndoia că fusese cauzat de pierderea domeniului Kedleston. Asta-l făcea pe viconte Wroxley... În special dacă trișase... îl făcea ucigaș.

Începea să cedeze în fața bărbatului care mai întâi trișase și apoi îl ucisese pe tatăl ei. Și apoi o mințise și se însurase cu ea.

Oh, era hotărâtă să rămână tare.

Și astfel, nu mai zăbovi în grădina de trandafiri sau în casă, sau în orice parte a parcului unde ar fi fost vizibilă la prima vedere. Mătușa Bea plecase la conac pentru a face câteva vizite de după-amiază împreună cu mătușa Matilda și cu Patience – Cassandra refuzase sugestia de a le însoți. Merse singură la iaz.

Fusese întotdeauna locul ei preferat de refugiu, un loc în care să fie singură pentru a se felicita de o bucurie secretă sau de a-și vindeca o durere ascunsă. Perfecta frumusețe și izolare a luminișului era potrivită de minune pentru ambele scopuri.

Își aminti că-i spusese asta.

Stătea în locul unde stătuse împreună cu el cu doar o lună în urmă, uitându-se la oglinda iazului ce azi era de un verde foarte intens, ridicându-și privirea spre cascada ce strălucea în lumina soarelui, ascultând murmurul liniștitor al apei în cădere și își aminti.

Își aminti sărutul lui, felul în care-l simțise, mirosul lui. Își aminti că-l dorea aici, cu ea, astfel ca într-un fel să fie mereu o parte a locului ei preferat din toată lumea.

Avusese dreptate. Îi era dor de amintire.

Se așeză pe buștean și își puse mâna acolo unde stătuse piciorul lui.

Ceruse timp. Fusese copleșită de romantismul situației, de dragostea pentru el, de dorința ei de a face ca totul să fie trainic. Dar ceruse timp. Crezuse despre ea că fusese atât de chibzuită, de precaută, de rațională.

Nu văzuse deloc dincolo de mască.

Nici măcar nu văzuse că purta o mască.

Cât de ușor ar putea să-l iubească din nou, se gândi ea, închizându-și ochii. Poate că ar putea să i se ierte naivitatea de a se fi îndrăgostit de prima dată. La urma urmei, el era un seducător foarte priceput. N-avea nici

Mary Balogh o îndoială în privința asta. Și toți cei din împrejurimi fuseseră înșelați de el și încă erau – cu excepția familiei ei

la început, firește. Nu se putea ierta deloc dacă s-ar îndrăgosti din nou de el, știind ce știa acum. Dar, de fapt, ce știa?

Nu știa nimic. Și el nu-i spunea nimic. De ce? De ce nu inventa minciuni s-o impresioneze, chiar dacă nu era pregătit să-i spună adevărul? De ce nu-i spunea nimic?

De ce să creadă ce-i mai rău?

Dar ce altceva era de crezut?

Era foarte cald. La început, fusese tentată să-și dea jos hainele până la cămășuță și să înoate în iaz. Dar își aminti ce o mai certase Robin într-o zi când el venise aici și o găsisese înotând singură. O făcuse să-i promită că nu va mai face niciodată ceva atât de prostesc. Dar mai exista un mod de a te răcori. Aproape că uitase. Era ceva ce nu mai făcuse de ani întregi. Se uită la cascadă și la panta abruptă și stâncoasă peste care cădea apa. Stâncile erau uscate de ambele părți ale apei și destul de ușor de urcat, deși arătau periculoase de aici, de jos. Nimeni nu le interzisese vreodată să urce – poate pentru că nimeni nu știuse că urcaseră vreodată. Dar urcaseră de câteva ori când erau copii, doar din pură plăcere sau pentru a se strecura mai aproape în spatele apei, exact în acel loc cam la o treime de urcuș unde erau la adăpost de soare și răcoriți de stropii fini ai cascadei.

Își scoase pantofii și își lăsă pălăria să cadă peste ei. Zece minute mai târziu era cățărată acolo sus în vechiul loc, simțindu-se încălzită și cu respirația întretăiată de la urcuș, dar însuflețită de priveliștea de jos, din luminiș și de stropii reci de apă ce deja îi alinau fața și brațele.

Trebuia să fie puternică, se gândi ea. Trebuia cel puțin să aștepte până când îi scria Robin să-i spună ce aflase. Poate că nu era nimic atât de scandalos la urma urmei, cu excepția unui nesăbuit joc de cărți. Nutrea speranța. Se surprindea sperând cu intensitate. Sau poate că aflase ceva atât de groaznic, încât ar putea constitui motiv de separare sau chiar motiv de a intenta un proces pentru a-și recăpăta proprietatea.

Hoțul de visuri

Poate că ar putea fi din nou o femeie liberă. Poate că ar putea avea o a doua șansă. N-ar mai risipi încă una.

De fapt, nici nu știa ce spera mai mult.

Stătuse pe stânca lată, jumătate în spatele cascadei, pentru aproape o oră când el apărură în luminișul de dedesubt. Purta hainele de călărie în care plecase cu domnul Coburg în acea dimineață. Părul legat la spate cu o panglică neagră, dar neprins în plasă, era nepudrat. Arăta la fel de viril și de chipeș ca întotdeauna. Cassandra stătu foarte liniștită și îl privi.

El stătea în locul unde se sărutaseră și unde chiar ea stătuse cu o oră în urmă și se uita de jur-împrejurul lui. Apoi îi zări pălăria și pantofii lângă buștean. Merse într-acolo și se uită din nou în jur. Se uită chiar și în sus, dar ea știa că practic era invizibilă de acolo, de jos.

— Cassandra? spuse el.

Ea nu-i răspunse. Își strânse genunchii cu brațele.

— Cassandra? Vocea îi era mai tare. Cassandra?

În voce i se putea auzi teama. Ea îl văzu cum se uita la apele liniștite ale iazului și știa ce gânduri îi treceau prin minte. Ar trebui să-l strige. Dar nu voia să ajungă față în față cu el aici. Din toate locurile, nu tocmai aici. Își mușcă buza.

— Cassandra? Vocea îi răsună în luminiș, pe când își scotea haina, vesta și cizmele. Ea trase aer în piept pentru a-l striga, dar el se aruncase în iaz înainte ca ea să se poată hotărî să-și divulge ascunzătoarea.

De trei ori se scufundă, de fiecare dată stând dedesubt atât de mult încât inima ei o luă la galop de teamă. A treia oară când ieși la suprafață, îl putu auzi gâfâind, suspinând și trăgându-și sufletul. Se mușcă tare de degetul arătător, îngrozită de intensitatea spaimei lui și de cruzimea ei care o cauzase.

Pe de-o parte, se gândea că e o minunată pedeapsă. Pe de altă parte, se bucura.

— Sunt aici, spuse ea. Vocea îi era înceată, dar el o auzi. Se uită disperat în jur, călcând apa, scuturându-și picăturile de apă din ochi. Sunt aici, sus.

Se strecură înspre exterior pe stâncă și se întoarse cu fața înspre pantă pentru a coborî cu grijă. Coborâșul

Mary Balogh părea întotdeauna mai periculos decât urcușul. Nu se uită în jos deloc. Crezu că aproape ajunsese jos când o prinseră niște mâini, o ridicară dureros de umeri și o scuturară până când capul i se zbătu necontrolat și se agăță de el panicată. Cămașa lui era rece și udă.

— Naiba să te ia, auzi ea în cele din urmă, când urechile începură să perceapă ce zicea el. Naiba să te ia! Ți-a plăcut asta. Ți-a plăcut să mă lași să-mi imaginez că te-am determinat să-ți iei viața. Lua-te-ar naiba, Cassandra! Vocea lui era aspră și fioroasă, de nerecunoscut.

Și apoi fața ei se ciocni cu nasul de pieptul lui și fu ținută acolo cu o mână puternică ce o apăsa de ceafă. Ea asculta găfâielile lui intense, întocmai cum simțea totala rigiditate a mușchilor lui.

— Lua-te-ar naiba, spuse el din nou.

Ei îi trecuse toată bucuria. Stătu complet nemișcată, așteptând să devină violent. Scuturătura pe care i-o dăduse fusese o avertizare înspăimântătoare a totalei ei neputințe în mâinile lui.

Dar după un întreg minut sau mai mult de tăcere, timp în care ea putu simți abia stăpânită lui pasiune, îi dădu drumul brusc și se întoarse cu spatele la ea fără vreo vorbă sau o privire. Ea se uită la el cum se duce spre marginea iazului și se scufundă din nou în apă.

Era, își dădu seama, aproape paralizată de groază. Și de oroare la reacția lui violentă la gândul că ea s-ar fi putut sinucide pentru a se scăpa de el. Și de altceva, ceva ce nu putea și nici nu încerca să analizeze.

Dar era limpede că groaza nu era emoția predominantă. Dacă ar fi fost, ar fi fugit când avea ocazia. Și-ar fi putut lua pantofii și ar fi urcat deja o bună bucată de drum înspre casă, înainte ca el să fi putut ieși din iaz și de a-și fi îmbrăcat haina și pune cizmele peste hainele ude. Poate că ar fi reușit să ajungă până acasă și la adăpostul apartamentului ei înainte ca el s-o ajungă.

Nici măcar nu încercă. După ce stătu câteva minute foarte liniștită acolo unde era, se întinse după șireturile ce-i țineau închis corsetul rochiei și le desfăcu. Rochia și juponul erau prea grele pentru a înota îmbrăcată cu ele. Se dezbracă până la cămășuță.

Hoțul de visuri

Nigel se scufundă și înotă puțin, încercând să se concentreze pe răcoarea apei pe tot corpul, încercând să se relaxeze, încercând să-și forțeze roțițele minții să încetinească. Chiar și când își înalță capul deasupra apei, nu se uită spre mal. Spera ca ea să fi plecat.

Era cât pe-acți – de fapt nu era sigur dacă era cât pe-acți s-o lovească până la leșin sau s-o violeze. Era cât pe-aici să facă ceva violent. El care întotdeauna evita violența chiar și când efectiv îi era imposibil s-o facă, el care întotdeauna credea că glacialul său autocontrol era cea mai importantă trăsătură de caracter a lui. Voise s-o lovească.

Înotă cu mișcări puternice spre baza cascadei. Voia să simtă apa cum îi cade pe cap. Poate că-și va putea pierde cunoștința dacă încerca destul de tare.

Aici era locul ei de refugiu. Îi spusese asta. Știuse că nu trebuise să vină după ea aici. Îi promisese libertate de mișcare, la urma urmei, și un grad de intimitate. Dar fusese tentat când Will Stubbs îi spusese că o luase în direcția asta. De câteva săptămâni încerca să fie răbdător. Sperase că răbdarea îi va înfrânge într-un final rezistența și că vor putea să înceapă a trăi într-un fel aproape de o mulțumire sufletească.

Dar fusese tentat. Luminișul de la poalele dealului, cu iazul și cascada erau într-adevăr unul dintre locurile frumoase de pe pământ. Nu era numai frumos – era poate și unul dintre locurile cele mai romantice de pe pământ. Aici o sărutase și o ceruse de soție. Poate că mersese acolo azi – dacă se dusese acolo – să-și aducă aminte. Poate că dacă s-ar fi dus după ea, ar fi găsit-o într-o stare de spirit mai blândă. Poate ar fi putut discuta, să stabilească ceva, să ajungă la o oarecare înțelegere mai satisfăcătoare decât cea actuală.

Cassandra avea un suflet romantic. O demonstrase fără 200

Mary Balogh înotă ieșind de sub cascadă, gâfâind după aer și scuturându-și capul ca un câțel ca să-și limpezească ochii. Crezuse că e moartă. Crezuse că s-a înecat, probabil într-o sinucidere plănuită. Se înfioră simțind în cele din urmă răceala apei. Ar fi înnebunit. Era cât se poate de simplu. Și-ar fi pierdut mințile.

Ar fi fost cel ce distruge nu numai inocența și fericirea, ci chiar o viață.

Viața Cassandrei.

Și apoi o văzu, pregătită în cămășuța subțire, aruncându-se cu capul în apă.

Deci nu fugise. Dimpotrivă. Se aruncase în iaz cu el. Ar fi putut ghici. Cassandra era mai presus de orice femeie curajoasă. Și era nevoie de curaj să rămână, știa. Văzuse îi simțise groaza ei – și fusese pe deplin justificată. Încă nu știa unde găsisese înțelepciunea de a se îndepărta de ea și de a se arunca în apă, înainte de a izbucni într-o explozie de violență necontrolată. Amintirea furiei lui îl tulbură.

Știa să înoate bine, văzu el dintr-o privire. Înota traversând iazul înaintea lui într-un elegant stil craul. Din nou fu conștient de ceea ce-l înconjură – adâncimea apei, malurile acoperite de ferigi, luminișul verde, acoperit cu mușchi, înconjurat de copaci și dealuri pe trei părți, de panta povârnită și de cascadă pe a patra latură. Era conștient de cerul albastru de deasupra și de lumina soarelui, de contrastul între aerul cald, vărat și răcoarea apei. Păsări invizibile ciripeau vesele. Le putea auzi pe deasupra murmurului neconținut al cascadei.

Ah, da, era cel mai frumos loc de pe pământ. Ceva din interiorul său se relaxă. Se scufundă sub apă și înotă din nou bras cu ochii deschiși. Se ridică la suprafață chiar înaintea ei. Ea arătă speriată și se opri din înotat. El făcu o grimasă spre ea, și ea râse.

Era unul din acele momente prețioase din viață, ce veneau de niciunde, fără de veste și fără surle și trâmbițe.

Existaseră atât de puține zile lipsite de griji în viața sa de ani și ani, în trecut, își dădu el seama.

Hoțul de visuri

O luă de mijloc și o atrase spre el. Amândoi călcau apa, în vreme ce el o sărută. Trupul ei se simțea senzual de cald lângă al lui, gura ei fierbinte. îi răspunse la sărut cu mâinile pe umeri.

El îi dădu drumul fără vreo vorbă și fără a se privi în ochi, înotară împreună, unul lângă altul, încet, aproape leneș.

Acesta nu era de fapt un spațiu anume, își surprinse el un gând.

Și, de fapt, nu era un timp anume. Intraseră într-o altă dimensiune – în paradis poate, unde nu trebuiau să gândească sau să se justifice sau să rezolve vreo problemă. Era un non-spațiu și un non-timp, unde puteau doar să existe. Urcară malul împreună, după ceea ce păruseră a fi zece minute sau poate o eternitate și rămaseră unul lângă altul, cu apa șiroind de pe ei, până când se întoarseră să se privească. Dar timpul și spațiul erau prezente, își dădu el seama, așteptând să se întoarcă în grabă să le revendice. Ceea ce părea a fi următorul pas inevitabil nu era deloc inevitabil. îi promisese...

Dar ceea ce simțise în ultimele zece minute – sau o eternitate – era prea puternic pentru a fi simțit doar de el singur. Putea vedea în ochii ei că-i împărtășea propriile sentimente, precum și aceeași rețineră de a permite realității să îi copleșească.

— Da, spuse ea repede, întinzând o mână să-și pună vârfurile degetelor pe pieptul lui. Și de teamă că nu cumva să nu fi înțeles sensul acelui unic cuvânt, ea îl rosti din nou: „Da”.

Poate că va regreta. Probabil că așa va fi. Și poate că va da vina pe el. Dar el nu era în dispoziția de a gândi rațional sau chiar de a gândi cât de cât. Și era limpede că nici ea nu era.

Își întinse jacheta și vesta pe pământ și se dezbracă de hainele ude. Ea își încrucișase brațele și își trăgea cămășuța peste cap. El fu impresionat de frumusețea ei, de perfecțiunea acesteia în cel mai desăvârșit peisaj. Părea o parte a naturii, ca o nimfă a apelor. Părul ei, ud și lucios, cădea liber pe spate.

Se apropiară unul de altul fără vorbe, pe hainele lui întinse. Se sărutară fierbinte și profund, cu gurile

Mary Balogh deschise, în vreme ce mâinile lor explorau febrile și excitate. Limbile li se ciocniră, se încercuiră, se îmbrățișară. El era înfometat după ea, ardea în flăcări pentru ea. Și era în culmea fericirii văzându-i dorința și fervoarea răspunsului ei.

Pământul o să fie tare și el nu era dispus să fie blând. Nici ea nu era. Când o să se suie pe ea, știa, o s-o zdrobească cu pasiunea lui. Pământul va fi prea dur.

— Vino, spuse el, lăsându-se în jos pe hainele uscate,

așezându-se pe spate și trăgând-o peste el. Vino călare pe mine. O să fie bine. Îți jur că o să fie bine. Îi trase coapsele să i le cuprindă pe ale lui și își puse o mână pe ceafa ei să-i tragă din nou capul spre al lui. O sărută prelung și profund, înainte de a o ridica și de a-i lua sânii în gură, câte unul pe rând, sugând, frecându-i sfârcurile întărite cu limba, prinzând-o cu dinții în jurul lor, în vreme ce ea gâfâia și gemea de dorință.

Și apoi o ridică din nou și se uită la ea. Ea îi întoarse privirea, cu părul ce se usca de-o parte și de alta a feței, ca o perdea. Acolo, în privirea ei, era pasiunea pleoapelor grele la fel ca și în a lui, știa. Mai era și conștientizarea – a ceea ce era el, a ceea ce făceau împreună și ce erau pe cale să facă, a faptului că-i permisesese.

Pasiunea nebună părea că fusese întreruptă pentru o scurtă clipă. Se priviră cu bună știință în ochi pe când el o luă de umeri și încet o penetra, aducând-o jos peste el. Ea se încruntă foarte puțin, dar nu-și luă ochii de la el. Și apoi, el simți mușchii ei interiori cum se strâng în jurul lui. Ochii ei se închiseră și pasiunea reveni în amândoi.

— Călărește-mă, îi porunci el. Călărește-mă tare!

Ea îl călări cu o pasiune lipsită de inhibiții, ținându-se deasupra cu mâinile pe umerii lui. Dar el nu putu să stea pasiv sub ea, așa cum intenționase s-o facă cel puțin pentru un timp. Se împinse în sus în ea, potrivit și ritmul cu al ei, gâfâind de durere, nevoie și plăcere.

Nu era sigur cine țipase mai întâi. Poate că fusese simultan. Ea se cutremură lângă el, în vreme ce toată tensiunea lui se revărsă în ea odată cu ejacularea. O îmbrățișă cu amândouă brațele și o trase în jos să stea complet

Hoțul de visuri peste el. Îi eliberă picioarele pe rând, îndreptându-le să se așeze pe lângă ale lui. Ea își rezemă capul de umărul lui și stătu relaxată și caldă în brațele lui.

El privi în sus la cerul albastru și știa că paradisul – cel puțin în această viață – nu era niciun timp, niciun spațiu ce putea fi captat și stăpânit. Apărea în momente trecătoare și apoi dispărea, lăsându-l pe unul nostalgic și tânjind și pe cealaltă la un pas de a izbucni în lacrimi.

Coarte aproape de a izbucni în lacrimi.

Și foarte înspăimântată.

Pentru câteva momente iraționale, băiatul de multă vreme mort, ce fusese el însuși, revenise la viață și îi luase în stăpânire trupul, mintea și sentimentele. Un băiat capabil de dragoste, tandrețe și dăruire.

Un băiat inocent care trebuia să stea ascuns încă o dată, dacă nu voia să fie din nou supus unor dureri de nesuportat.

Pentru câteva minute o iubise și îi permisesese să-l iubească.

Își închise ochii și reveni pe pământ. Era bucuros că ea dormea – după o partidă bună de sex.

Asta era ceea ce fusese.

Asta era tot ceea ce fusese.

Niciunul din ei nu scosese o vorbă de când el îi spusese cu mult timp în urmă – își amintea cuvintele acum cu o oarecare jenă – să-l călărească tare. Făcuseră dragoste într-un tumult de dorință, pasiune și apoi adormiseră epuizați de îndeostulare. Se trezise să vadă oarecum surprinsă că încă erau împreunați. El o ridicase de pe el – el era moale și încă lung, deși nu mai era rigid – și o întorsese să stea culcată lângă el.

Stătu acolo pentru un timp, cu ochii închiși, în vreme ce una din mâinile lui îi dădea cu blândețe părul la o parte de pe față. Ea nu-și deschise ochii. Nu voia să se uite într-ai lui. Nu știa ce ar putea vedea acolo – triumf, amuzament, tandrețe? Și de fapt nici nu voia să afle. Dacă se uita în ochii lui, s-ar fi simțit obligată să spună ceva sau cel puțin să gândească ceva. Nu voia să gândească. Nu voia să înfrunte faptul că îi permisesese pasiunii

204 Mary Balogh să aibă o putere mai mare decât conștiința. Și neîndoielnic că simțise pasiune – dorința brută să fie goală cu el, să fie atinsă sexual peste tot de el – și să atingă la rândul ei, să simtă acea parte lungă și rigidă a lui împlântată adânc în ea, împingând-o la limita nebuniei.

Nu voia să gândească. Nu voia să-și imagineze că, dacă s-ar uita în ochii lui, ce ar vedea ar putea fi tandrețe. Nu voia tandrețea lui.

Mâna lui se opri din a o atinge în cele din urmă și căldura

trupului lui dispăru. Ea deschise ochii, ezitând, și văzu că el se ridicase în picioare și stătea pe malul lacului cu spatele la ea.

Era superb clădit, se gândi ea cu părere de rău, cu ochii rătăcindu-i pe el. Era perfect proporționat și musculos. Urmele palide de bici îi traversau spatele de la umeri până la șezut. Se simți ușor amețită pentru o clipă imaginându-și sfichiuitul biciului, tăieturile sângerânde, geamătul lui. Își feri repede privirea. Nu voia să-și imagineze. Întotdeauna se temuse de violență. Și deși nu-l mai iubea așa cum o făcuse în noaptea nunții – în această după-amiază nu fusese dragoste, ci doar dorință – încă nu-l voia rănit sau cu cicatrici permanente.

Își surprinse ochii fixându-i glezna dreaptă. Și acolo era o cicatrice adâncă, de un roșu-purpuriu, groasă de câțiva centimetri, într-un cerc aproape perfect peste gleznă. Se încruntă. Ce?

Deschise gura și trase adânc aer în piept. Dar nu puse întrebarea. Probabil că nu-i va răspunde dacă întreba. Și oricum, nu era sigură că voia să știe răspunsul. Se simți din nou amețită. Era foarte sigură că nu voia să știe răspunsul. Se uită iarăși la cicatricea adâncă și în susul piciorului spre spate.

Se simți dintr-odată într-adevăr foarte înspăimântată.

Se ridică și se îmbrăcă repede cu degete nesigure, fără a-și mai pune și cămășuța udă. Mâinile îi tremurau. Probabil că el o auzise că se ridicase. Probabil că știa ce făcea, dar nu se întorsese. Ea ezită pentru o clipă când își puse pantofii și își luă de jos cămășuța și pălăria, își mușcă buza. El stătea încă gol, mândru și magnific

Hoțul de visuri 205

la marginea iazului, cu spatele la ea, uitându-se spre cascadă.

Ea se întoarse și aproape alergă spre poteca înclinată, înapoi spre casă. Urca repede, aproape panicată, abia oprindu-se să-și tragă sufletul. Se uită înapoi când ajunse sus, dar el nu mai era nicăieri de văzut.

Cine era el? se întreabă ea, grăbindu-se pe pajiște. Cine era acest străin cu care se măritase?

Capitolul 17

— Deci, ai găsit-o, spuse William Stubbs. Plescăi cu limba deasupra pantalonilor uzi ai stăpânului, ce aterizaseră pe podeaua garderobei la picioarele lui. Se încruntă amenințător la haina pătată de mușchi și la vesta ce fusese aruncată neglijent pe speteaza unui scaun. Orișice valet ce are grijă de tine pentru orișicât timp, Nige, merită un pogon de medalii – ori tre’ să fie cercetat la tărtăcuță. Cum să pot io să te țin să arăți ca un nobil de-adevărat?

— M-am dus să înot, îi spuse Nigel.

— Te-ai dus să și călărești, băiete, spuse William, aplicând o perie pe haină. Și nu vreau să zic pe cal, cu tipu’ ăla, Coburg. În doar vreau să sper că oi fi rugat frumos, Nige, și ai așteptat ca fătuca să zică da, înainte să năvălești pe ea. Și nu-i nevoie să te burzuluiești la bătrănu’ Stubbs. Ierea tot așa de limpede ca lumina zilei că n-ai avut parte de nimica de când cu noaptea nunții, și să nu crezi tu că io și cu camerista ei n-am băgat de seamă, pen c-am băgat. Io nu pot să zic că-i bag vină la domniță. N-ai forțat-o, nu-i așa, Nige? Dac-ai făcut-o, o să-ți trag una bună drept în nas.

— Ești câinele de pază autoproclamat al domniei sale, spuse Nigel cu o voce plictisită, pe când se vâra într-o cămașă curată fără a mai aștepta ajutorul lui William. Nu m-aș mira să știi răspunsul direct de la sursă, Will. Dar dacă îl știi, pe viața mea, eu o să fiu cel ce-ți trage una bună, ca să folosesc jargonul tău.

Mary Balogh

— Ce naiba o fi jargo-oriceo fi ăla, spuse William. Deci totu-i bine, Nige? Domnița-i fericită din nou? Sper io să nu te lase să uiți că-i datorezi o mare favoare-n fiecare zi, pentru tot restu’ vieții tale. Dar sper io să se lase-n voia fericirii cu tine, chiar de nu meriți. Ești un tip pe cinste, recunosc asta, și-ntotdeauna așa ai fost – odată ce om pune niște osânză pe oasele alea ale tale. Da’ eram cam sfrijiți când ne-am întors, așa-i? Îți aduci aminte de bătrănu’ Leddbetter? Pielea și osu’, numa alea ierea de el.

— Și prea încăpățânat ca să moară, spuse Nigel. Nutresc speranțe puternice, Will, deși dacă te aștepti să discut starea căsătoriei mele cu tine, atunci o să fii tare dezamăgit, prietene. Dar ce se aude cu

tine? Îmi aduc aminte că te jurai că, dacă o să-ți mai pui picioarele în Londra, n-o să mai pleci de-acolo niciodată – și sunt doi ani și mai bine de-atunci. Acum, că te-ai îngrijit să ajung la fericirea-până-la-adânci-bătrâneți, ai prefera să te întorci acolo?

— Încerci să scapi de mine, hai? Întrebă prietenul lui.

— Ba nu, deloc, îl asigură Nigel. Dar ești agitat, Will.

Am băgat de seamă că dispari în sat aproape în fiecare noapte, în ultimele câteva săptămâni. Într-o noapte, nici măcar nu te-ai întors să te îngrijești de mine, dacă-ți aduci aminte.

— Îmi aduc aminte, băiete, spuse Will Stubbs. Am ajutat-o pe doamna Dorkins să mai mute câteva butoaie.

— Doamna Dorkins? Nigel se încruntă și apoi râse. Îi faci curte, Will?

— Ea îi hangită, explică William. E vădană. Și o pacoste de femeie cu limba mai ascuțită, mai iute la mânie, cu țâțe mai mari și un fund mai rotunjour decât am mai avut parte să văd de când am devenit bărbat la treisprezece ani, băiete. Ce mai buclăică bună era!

— Și tu o ajuți pe văduvă să mute câteva butoaie.

Nigel râse din nou.

— Doamne, tu îi faci curte. Ți-ar plăcea să fii hangiu la țară, nu-i așa?

— M-a luat drept vagabond sau tâlhar, chicoti William. A-nceput să înjure cu atâta osârdie că ar fi făcut-o

Hoțul de visuri de rușine pe cea mai depravată târfă, Nige. Când a aflat că lucrez aici, m-a lovit peste cap cu un urcior pe care-l avea-n mână și mi-a spus că o să pună să mă aresteze și să mă spânzure ca pe un vagabond mincinos și tâlhar ce îs io. Dar curând, i-am arătat că pot să-i vorbesc pe limba ei la fel de bine – ba chiar și mai bine. Și după aia, a aflat că-s omu' tău.

— Vai de mine, spuse Nigel. Ce mai curte atentă îi faci, într-adevăr. Chiar vrei să fii hangiu? O să-mi pierd pe cel mai bun valet pe care l-am avut vreodată și pe cel mai obraznic pe care cineva l-a avut în viața lui?

— Sub fustele alea e un praznic ce poa' să mulțumească și pe cel

mai flămând dintre bărbați, spuse William, ținând haina la o lungime de braț și încruntându-se, în vreme ce se uita după petele ce ar fi rămas după periat. Nu că m-aș fi hotărât să mă bag sub ele încă, Nige. Când a văzut cât de puternic ieream, s-a uitat la mine de parcă ieream o halcă de carne sau o mașinărie d-aia de poa' să facă munca a zece oameni. Și după aia, a început să se poarte foarte frumos cu „domnu' Stubbs” încolo și „domnu' Stubbs” înapoi. Crede că Will Stubbs o să danseze cum îi cântă ea dacă o să vrea să-l facă al doilea domnu' Dorkins – sau poa' că au fost mai mulți decât unu, băiete. Poate că-l termină pe orice bărbat normal, cu limba aia a ei și cu ce are pe sub fustele alea.

— Atunci, trebuie să fim recunoscători că tu ești anormal, Will, spuse Nigel. Îți cunoaște calificarea?

— Caii...?

— Trecutul, explică Nigel.

— Nu-i deloc treaba ei, băiete, spuse William. Nu până când n-o să hotărască io s-o fac prima doamnă Stubbs. Și nu m-am hotărât deloc la așa ceva.

Nigel chicoti.

— Suntem pe drumul cel bun de a ne deprinde cu fericirea casnică, Will, spuse el. Suntem la hotarul fericirii-până-la-adânci-bătrâneți. Cine ar fi putut prezice asta când ne-am văzut prima dată?

— Odată am crezut că aș putea trăi fericit până la adânci bătrâneți doar dacă te-aș vedea murdar, flămând și cerșind milă și pe mama ta cu vocea aia a ta de domn.

Mary Balogh spuse vesel William, apucându-se de vestă. Credeam că o să fie culmea fericirii, dacă aș putea să-ți văd mintea și trupul distruse și dacă aș putea să am și eu partea mea în treaba asta. Nici n-am crezut că o să trebuiască mult timp.

— Și eu odată am crezut că fericirea ar fi, spuse Nigel, să văd pe fața ta și a celorlalți – dar în special a ta, Will – că știai că nu vor exista sorți de izbândă. Mă așteptam chiar să mor. Aș fi fi murit fericit, știind că tu știai că n-am putut fi distrus.

— Bătrănu' Stubbs e un tip căpos, spuse William, ridicându-și privirea de la treaba lui să se uite la stăpân cu un ochi drăgăstos. Mi-a luat multă vreme să accept asta, băiete. Cu cât tu te țineai mai tare, cu atât mai hotărât eram io să văd cum se întâmplă și să fac să se întâmple. Cu toții aveam boală pe tine, Nige, până la ultimul din noi. N-aveai niciun prieten, numai dușmani înrăiți – din care i-o eram cel mai înrăit. Nu știu cum ai făcut-o.

— Pe cuvântul meu, Will, spuse Nigel, nici tu nu te-ai distrus, să știi, deși m-ai avut pe mine ca un junghi permanent în coaste. Și în cele din urmă, am avut un prieten, un prieten remarcabil. Cel mai bun prieten pe care l-a avut vreodată un bărbat – și cândva, cel mai mare dușman.

William își flutură un deget spre el.

— Acuma, ia nu începe tu să vorbești despre fericirea-până-la-adânci-bătrâneți, Nige, spuse el. Domnița aia mititică a fost urât rănită și nu vreau ca tu să-ți imaginezi că, dacă ai călărit-o odată bine, o s-o păcălească să uite ce i-ai făcut înainte. Trebe mai mult s-o cucerești pe domniță decât să-i dai o călăreală bună, deși nu mă-ndoiesc de talentele tale, Nige, și știu io foarte bine că ai instrumentu bun.

— Mulțumesc, pe legea mea, spuse Nigel sec. Nu mi-am dat seama că aș putea să am nevoie de mai mult decât de un instrument și de talente, Will. Ai devenit un expert, bineînțeles, la sensibilitățile unei femei.

— Să știi că s-a-ntors boieru cel plicticos, spuse William.

Nigel ridică din sprâncene.

Hoțul de visuri

— Havelock? spuse el.

— Cel tânăr, spuse William. Ăla cu două nume, că e-așa de plicticos că nimeni nu și-ar aduce aminte de el dacă ar avea doar unu.

— Barr-Hampton? spuse Nigel. E aici?

— E la casa ailaltă, spuse William.

Nigel zâmbi.

— Serios, care vasăzică așa? spuse el. Știu eu o anumită

domnișoară care va fi foarte mulțumită, Will. Și ea nu-l consideră plicticos, pe legea mea.

— I-a trimis un bilețel domniței tale, spuse William. Știi că o dată i-a cerut să se mărite cu el și a avut binecuvântarea familiei ei. Să ai grijă la el, Nige!

— Sunt o familie apropiată, spuse Nigel. Bineînțeles că i-a trimis soției mele un bilet. Și bineînțeles că i-a cerut să se mărite cu el – și a fost refuzat, Will. S-a măritat cu mine, în schimb, îți aduci aminte?

— Asta a fost când credea că ești unul din zeii care stă pe o stâncă, Nige, spuse William. Pe boieru ăla plicticos poa' că-l vede cu ochi mult mai buni decât cum îl vedea înainte ca tu să-i spui cum ai păcălit-o. Ai grijă cu el, băiete. Ea deja s-a dus.

Nigel ridică din nou sprâncenele.

— Vine înapoi toată îmbujorată de la tăvăleala cu tine, spuse William. După cinci minute, după ce camerista i-a dat biletul, a rupt-o la fugă spre casa ailaltă, cât o țineau picioarele de repede.

— Firește că a fugit, spuse Nigel, ridicându-se în picioare după ce își pieptănă și își prinse părul în plasă – voia să și-l pudreze până seara, când urma să meargă la o întrunire în sat cu Cassandra. Barr-Hampton e ca un adevărat văr cu doamna, Will. Poate chiar ca un frate. Desigur că a plecat să-l vadă.

Dar așa de curând după obositorul urcuș dinspre iaz? se gândea el ieșind din garderobă. Așa de curând după ce a înotat – și după ce făcuseră dragoste cu atâta ardoare? Și când trebuia să se pregătească pentru întrunirea din seara asta? Oare Barr-Hampton nu mergea și el acolo cu Lady Matilda și cu Patience? Nu putea Cassandra să aștepte să-l vadă acolo?

Mary Balogh

Poate că în bilet era anunțată logodna lui cu Patience. Vestea asta, fără îndoială ar fi împins-o pe Cassandra să fugă. Dar doar vestea înapoierii lui la conac? Ar fi îndemnat-o asta să iasă atât de grăbită și să plece pe jos la un drum destul de lung?

După ce își revenise din ciudata stare ce urmase împreunării lor, se simțise optimist într-o oarecare măsură în legătură cu viitorul lor.

Ea consimțise foarte limpede – nici măcar nu-i pusese întrebarea și ea dăduse răspunsul. Și fusese la fel de nesățioasă ca și el pentru ce urmasă – și la fel de satisfăcută la sfârșit.

Recunoscuse că îl dorea. Și plăcerea pe care o avusese când făcuseră dragoste garantase că va fi o nevoie frecventă. Era un început pe drumul spre pace și mulțumire – și procrearea unui copil.

Cu siguranță că nu avea nevoie de avertizarea lui Will. Nu credea în fericirea-până-la-adânci-bătrâneți. Dar sperase într-un nou început al căsătoriei lui.

Acum se simțea neliniștit.

Se grăbise ea, oare, spre conac să-i mărturisească totul lui Barr-Hampton? Cele trei săptămâni scurse o făcuseră să-și dea seama de singurătatea ei, în ciuda apropierii mătușilor și a verișoarei ei? Cele întâmplute după-amiază o dezgustaseră, chiar o speriaseră, oare? O găsisese biletul de la Barr-Hampton în cel mai vulnerabil moment?

Ciudat, se părea că nu spusese adevărul nimănui din familie. Adevărul va ieși la iveală, firește. Îl mărturisise, în cele din urmă, chiar ieri administratorului domeniului Kedleston. Dar Cassandra nu voise să știe nimeni. Dorința de compătimire din partea familiei fusese contrabalansată, poate, de o reținere de a le atrage mila – sau dezaprobarea pentru că acceptase așa de grăbită cererea lui.

Dacă n-o făcea, desigur, ar fi devenit dependentă de Havelock.

Acum, poate că își vărsa tot amarul, toate supărările în fața lui Barr-Hampton. Poate că faptul că făcuseră dragoste lângă iaz n-ar trebui văzut ca un semn de speranță. Poate că fusese dezastrul final.

Hoțul de visuri

Nigel hotărî să nu-și urmeze instinctul ce îi spunea să se ducă după soția lui la conac. În loc de asta, rămăsese acasă.

Robin Barr-Hampton nu-și dăduse seama cât de bine era să se înapoieze la moșia Kedleston decât atunci când coborî din trăsură în fața conacului, într-o strălucitoare după-amiază însorită de iulie. Tot drumul de la Londra se temuse de întâlnirea ce-l aștepta. Își dorise să poată duce acasă la el, să se îngroape acolo în muncă și să uite evenimentele agitate ale ultimelor două luni.

Din nefericire, nu fusese posibil să facă așa ceva. De la o vârstă fragedă, familia tatălui său vitreg fusese și a lui. Îi iubea ca și cum erau ai lui. Simțea o responsabilitate față de ei mai puternică decât o simplă datorie.

Dar pe tot parcursul călătoriei se temuse să ajungă la destinație. Până când coborî din trăsură.

Cineva era în mijlocul grădinii de flori din partea laterală a casei – cineva care ar fi arătat foarte drăguț în orice împrejurare. Dar pentru un bărbat care petrecuse trei nedorite săptămâni într-un oraș pe care-l ura, era o încântare s-o vadă – numai vivacitate și frumusețe rustică. Patience cu un coș cu flori pe un braț și cu o foarfecă în mână liberă. Patience cu grația ei suplă și neastâmpărată, atât de diferită de voluptuoasele frumuseți false și încărcate de bijuterii ale societății londoneze.

Robin, dezorientat de oboseala călătoriei și de săptămânile ocupate care o precedaseră, simți că ajunsese acasă.

Patience îl zări. La început, doar stătu în loc și îl privi. Apoi, făcu-câțiva pași grăbiți spre el, înainte de a se opri din nou. În cele din urmă, scăpă atât foarfecă, cât și coșul, își ridică fustele și se repezi spre el. Atâta doar că nu arăta deloc precum un băiețoi. Arăta ca o delicioasă și fermecătoare părticică din casă. Fața ei, observă el când ea se mai apropie, era luminată de surpriză, uimire și bucurie.

Mary Balogh

Ezită când ajunse la aproape un metru de el și s-ar fi oprit, dacă împins de o putere dincolo de propria-i voință, Robin nu și-ar fi deschis brațele s-o întâmpine. Ea se grăbi într-acolo și el o ridică de la pământ și o îmbrățișă atât de strâns, încât îi veni ideea fantezistă că ar putea să și-o vâre în suflet și să țină acolo această luminoasă părticică din casă lângă inima lui pentru tot restul vieții.

O lăsa jos și o sărută cu căldură pe obraz, înainte de a-i da drumul – și de a-și aminti că educația primită îl învățase că un gentleman nu salută niciodată doamnele, chiar și pe verișoare – în special dacă nu sunt chiar verișoare – cu nimic mai mult decât o atingere de mână.

Patience era îmbujorată cu totul, de la chipul încadrat de volănașele bonetei până la partea din piept ce i se vedea pe deasupra corsajului.

— Rob, spuse ea, ce faci aici? În ochi i se vedea o lumină ciudată și vocea dovedea că rămăsese fără suflare.

— Vai de mine, spuse el, apăsându-și un deget între cravată și gât, dar ce bine e să te revăd, Patience! Unde e mătușa Matilda?

Îmbujorarea ei se adânci și își mușcă buza.

— De ce vrei să vorbești cu mama? îl întreabă ea. El avu ciudata impresie că lumina din ochii ei ar putea sări spre el și ar putea să-l aprindă și pe el. Și ce te-a adus înapoi atât de repede?

El râse, simțindu-se neplăcut de stânjenit.

— Ce? spuse el. Nu te bucuri să mă vezi, verișoară?

— Ba da, îi spuse ea zâmbind. Bineînțeles că da. Întotdeauna mă bucur să te văd, Rob. De ce ai venit?

— Trebuie s-o văd pe Cass. spuse el. Întâmplător, e aici?

Ea nu-i răspunse imediat. El urmări, fascinat și cumva tulburat, cum ochii ei se schimbă. Lumina din ei se stinse treptat până când fu din nou tânăra lui dulce verișoară, Patience. Pentru o vreme, își dădu el seama retrospectiv, arătase cu mult mai mult a femeie decât a fată. Arătase aproape frumoasă.

— Nu, zise ea. Nici mama nu e aici. A plecat în vizită cu mătușa Bea. Eu m-am scuzat. Hai înăuntru, Rob!

Hoțul de visuri 213

Cred că ai vrea ceva răcoritor. E o zi toridă. De ce vrei s-o vezi pe Cass?

— Trebuie să-i trimit vorbă că am venit, spuse el. Condu-mă unde pot să-i scriu un bilet, verișoară!

— Trebuie să-ți amintești că Lord Wroxiey e acolo acum, împreună cu ea, Rob, spuse ea încet.

La naiba! Ca și cum ar putea să uite. Simți din nou toată mânia, toată teama, toată panica ce-l însoțise tot drumul până aici. Wroxiey era cu Cass la Kedleston. Era soțul ei.

Trebuia să vorbească cu ea.

— Care e cel mai iute de picior servitor al tău? întrebă el. Cheamă-l pentru mine, Patience, în vreme ce eu o să scriu. Trebuie s-o văd cât se poate de repede. Fără Wroxiey. Aș dori ca nici măcar să nu știe că sunt aici.

Patience, observă el, era palidă și cu buzele strânse, pe când îl conducea spre măsuța de scris din salon și îi arăta ustensilele de scris ce erau ordonat așezate acolo.

— Acum, îmi doresc să nu te fi întors, spuse ea. Am crezut că ai venit dintr-un alt motiv. Cât de nesăbuit din partea mea!

Ieși din cameră, înainte ca el să poată răspunde, probabil pentru a chema un servitor să ducă biletul.

Va trebui să explice într-un fel înapoierea sa lui Patience și mătușilor, se gândi așezându-se la birou. Evident că Patience n-avea habar de motiv – probabil, Cass nu le spusese nimic. Nu știa dacă secretul era încă de dorit sau dacă mai era posibil. Va trebui să discute chestiunea cu ea.

Doar dacă era acasă singură.

Doar dacă ar veni repede.

Scufundă pana în călimară.

— Ei bine? Cassandra îl privi, agitată și nerăbdătoare, drept în față pe Rob. Din fericire, erau afară, unde puteau fi siguri de intimitate. Se plimba afară cu Patience când ea venise peste deal.

Patience nu așteptase să ajungă lângă ei, ci plecă alergând înapoi spre casă.

Mary Balogh

Voia ca Robin să nu aibă nicio veste sau să aibă vești bune. Ce dezastruoasă potrivire de timp să vină chiar azi, se gândi ea tot drumul dinspre casă. Nu voia ca el să vină azi. Nu voia să-i aducă vești proaste.

Putea vedea de pe fața lui trasă și din felul în care își ferea privirea că erau vești proaste.

— Ei bine?

— Nu e bine, Cass, spuse el nefericit. De unde să încep?

— Cu ce-i mai rău, spuse ea repede. Care-i cea mai rea descoperire?

El se făcu alb ca varul și își închise ochii.

— E un infractor condamnat, spuse el, cu o voce egală, ca și cum recita ceva ce exersase, ceva la care nu putea suporta să se gândească, ci doar să spună mecanic. A fost deportat șapte ani în coloniile americane. A revenit acum doi ani.

Ea se simți ciudat de impasibilă, nu se miră deloc. O știuse. Firește că știuse. Dovadă erau urmele de bici. Și urma cercului de fier de la gleznă, la care ar fi fost legat un lanț, ceea ce descoperise abia azi. Soțul ei fusese condamnat pentru un delict în urmă cu nouă ani, luat cu grupul de deținuți prinși în lanțuri unul de altul și deportat în coloniile americane timp de șapte ani de muncă silnică și disciplină aspră drept pedeapsă. Supraviețuise și revenise.

Pentru răzbunare.

— Care a fost delictul? întrebă ea.

— Furt, replică el. Furt prin trișare la un joc de cărți. Furt al avutului altor domni care fuseseră de față la joc, dar nu jucaseră. Bunurile au fost toate descoperite în apartamentul lui înainte de a putea scăpa de ele, la fel și cărțile marcate pe care le folosisese. A fost destul de norocos că nu l-au spânzurat. Deși poate pentru tine n-ar fi fost atât de bine.

Cassandra își închise ochii.

— Pe cine a trișat? Vorbea în șoaptă. La cărți, vreau să spun. Pe cine a trișat?

Știa răspunsul. Lunga tăcere a lui Robin doar îi confirma ce știa deja. Când rosti cuvintele, erau deja inutile. Loviră ca un trăsnet.

Hoțul de visuri

— Pe Worthing, spuse el. Pe tatăl tău, Cass.

Se auzi gemând și îi veni în minte o amintire vie a lui Nigel apărând în fața ei în iaz pe când înotau, sperînd-o, făcînd-o să râdă. Făcînd-o fericită. Făcînd-o să tânjească după el cu un dor ce nu putea fi negat. Doar cu câteva ore în urmă.

— Și anul trecut? întrebă ea. Când a jucat din nou o partidă cu tata?

— N-am putut să găsesc nicio dovadă că a trișat, oricât m-am

străduit, spuse Robin, deși aş afirma că a făcut-o. Niciunul dintre bărbații care au fost la primul joc, cu excepția lui Worthing însuși, firește, nu era la acesta din urmă. Și dacă cineva l-a văzut pe Wroxiey trișând, nu spune. Erau o jumătate de duzină de zurbagii cu Wroxiey cu ocazia aceea – nu erau gentlemani, înțelegi tu. Am sentimentul că toți își țin gura din cauza acelor derbedei, Cass.

— Aș spune că domnul Stubbs era unul din ei, spuse ea încet.

— Poftim?

— Nimic, spuse ea. În cazul ăstami s-a luat moșia prin înșelăciune. Și la fel și libertatea. Își putea aminti cum îl simțise, dur, lung și lunecos, pe când îl călărea ascultătoare, așa cum îi poruncise – și propria ei dorință – doar cu puțin timp în urmă. Încă îl mai simțea fizic, pe el și sămânța lui în ea.

— Doar dacă am putea găsi dovada că a trișat, Cass, spuse el, cu siguranță că de data asta l-ar spânzura.

Ea se înfioră.

— O să mă duc înapoi, spuse el, și o să-l abordez pe fiecare dintre martori, unul după altul, până când o să găsesc unul curajos care să-i înfrunte pe derbedei ăia și să spună adevărul înaintea unui judecător. O să mă asigur că vei fi din nou liberă, Cass. O să mă asigur că domeniul Kedleston va fi din nou al tău. Dar între timp mă tem pentru tine.

Ea înghiți în sec.

— Vreau să vii cu mine, spuse el, la Willow Park. Acum, azi. Vreau să te știu în siguranță cu tata vitreg.

Mary Balogh

— Sunt soția lui, Rob, spuse ea. Sunt proprietatea lui. Ar putea veni după mine să mă ia înapoi și nimeni nu bar putea opri.

— L-aș omorî mai întâi, spuse el cu o calmă convingere.

— Nu. Ea scutură din cap. Ai făcut ce ți-am cerut, Rob, și îți mulțumesc din inimă. Știu că n-a fost ușor pentru tine. Dar nu vreau să mai faci ceva. Nu e grija ta sau a unchiului Cyrus, sau a altcuiva, doar a mea. E soțul meu. O să mă ocup eu însămi de problema asta.

— Cum? întrebă el. Ești doar o femeie, Cass. Ai nevoie de un

bărbat.

— Am unul. Râse fără umor. Du-te la Patience, Rob! Spune-i că ai avut un mesaj de la cineva ce trebuia să mi-l transmiți mie, personal – felicitări de nuntă, poate. Inventează ceva! Fii vesel! Fii fericit că te-ai întors aici pentru o zi sau două. Vino la întrunirea din sat în seara asta! Dansează cu Patience! Fă-o fericită! Să nu spui un cuvânt despre nimic din toate astea cuiva! E soțul meu. N-aș vrea să știe cineva că m-am măritat cu un boț și un trișor, un condamnat care a petrecut șapte ani din viață deportat. Se simți amețită pentru un moment, dar se luptă să rămână pe picioare, așa încât el să nu vadă și să-i fie milă de ea.

— Mi-e teamă pentru tine, spuse el din nou.

— Să nu-ți fie, spuse ea. Nu sunt în niciun pericol din partea lui, Rob. Sunt trofeul lui, supremul lui triumf, coroana lui. Nu, nu chiar supremul triumf, bănuiesc. Asta va veni când o să-i nasc un fiu, viitorul conte de Worthing. Trebuie să fiu în viață și sănătoasă ca să fac asta. Nu trebuie să te temi pentru siguranța mea.

El se uită la ea încruntându-se nefericit.

— Du-te, îi spuse ea. Găsește-o pe Patience! Scuză-mă în fața ei. Spune-i că nu pot suporta să fiu departe de iubitul meu Nigel pentru nicio clipă mai mult decât e necesar. O să te creadă. Îl adoră – aproape la fel de mult pe cât te adoră pe tine. Du-te!

Robin plecă, după ce se uită la ea, tulburat, pentru mult timp.

Cassandra se simțea ciudat de calmă, ciudat de detașată. Se temuse de întoarcerea lui Robin. Dar el doar

Hoțul de visuri îi spusese ceea ce simțea că trebuia să fi știut de la bun început – cu excepția deportării. Nu bănuise asta, nu până în urmă cu o oră sau cam așa ceva, poate, la iaz, când îi văzuse glezna.

Cum trebuie să fi răs de ea acolo, se gândi, în vreme ce își satisfăcea poftele cu ea și ea găfăise cu o pasiune dezlănțuită de ceea ce el îi făcea.

Cum îl mai ura.

Ura era precum o greață ce izbucnea în spatele nărilor și în gât.

Ura îi era prea intensă pentru a-i fi teamă. Nu-i era teamă de el.

Se întoarse și merse încet, dar hotărât, urcând dealul spre

crângul de tei.

Capitolul 18

Soția lui nu arătase niciodată mai frumoasă, se gândi Nigel cu admirație, pe când plecau spre balul serii din sălile de la etajul hanului. Deși era o treabă rurală și nu un bal grandios, așa cum fusese aniversarea zilei ei de naștere, era îmbrăcată magnific în bleu și alb. Cercurile crinolinei erau largi, părul îi fusese ondulat cu grijă și pudrat cu alb. Din nou își pusese alunița neagră, în același loc de lângă gură, așa cum o pusese înainte.

Strălucea de o vitalitate înflăcărată.

El se așezase în fața ei în trăsură, ca să nu-i strivească fustele – sau redingota lui de seară din brocart argintiu. Luaseră cina devreme cu Lady Beatrice. Nu existase ocazia unei conversații între patru ochi de când fuseseră împreună la iaz. Uitându-se la ea în lumina crepusculară, scăzută și mai mult în interiorul trăsurii, ochii lui o dezbrăcau de îmbrăcămintea de gală și o vedeau din nou în goliciunea luminată de soare. Și în minte îi înlocui privirea de veselie luminoasă cu una de pasiune visătoare.

Cu toate astea, amintirile după-amiezii îi dădeau o stare de neliniște.

Ea se uită spre el și îi susținu privirea.

Mary Balogh

— Te-ai odihnit în camerele tale după ce ne-am întors acasă după-amiază? o întrebă el. Nu ai fost de găsit nicăieri în casă.

— Da, răspunse ea. Am adormit.

Ah! O minciună. Nu era caracteristic Cassandrei să spună altceva decât adevărul gol-goluț.

— A fost o după-masă obositoare, spuse el. Urcușul de la cascadă, înotul și urcatul dealului înapoi acasă.

— Da, spuse ea.

— Și o partidă de amor energică la mijloc, spuse el.

— Da. Ochii ei se feriră de ai lui. Dar dintr-odată își puse înapoi masca luminoasă – era o mască, își dădu el seama – și își agită evantaiul înspre fața-i zâmbitoare. Vai, e doar cu puțin mai răcoare

decât era azi după-amiază, spuse ea. Sala de bal o să fie sufocantă. Dar nu contează. Mi-e dor să dansez din nou. N-am mai dansat de la ziua mea de naștere.

El se întrebă de ce se întorsese Barr-Hampton. Pentru Patience? Nigel se îndoia. Omul ăla n-avea niciun dram de romantism în el...

— Atunci, o să dansăm, doamnă, spuse el. Irimul rând de dansuri și cel puțin încă unul.

De ce plecase în fugă la conac în clipa în care primise vestea întoarcerii lui Barr-Hampton? De ce nu-i spusese de vizita ei? De ce acceptase așa de entuziast minciuna pe care i-o oferise el, în loc să admită că se dusese la mătușa ei?

— Suntem căsătoriți, milord. Ea îi zâmbi vesel. Nu se obișnuiește ca perechile căsătorite să danseze împreună.

— Pentru că pot dansa împreună cu desăvârșire mai retras și intim în fiecare noapte din viața lor? Întrebă el. Mișcarea evantaiului se opri și ochii ei se întoarseră spre ai lui, măriți de șoc.

— Deși tu și cu mine nu o facem, spuse el încet. Doar dacă după-masa asta a fost invitația de a mă întoarce în patul tău și de a reîncepe dansul.

— Nu, spuse ea iute, dar foarte ferm. Această după-masă a fost o greșeală.

— O dulce greșeală, doamnă, spuse el. Atunci, o să dansăm împreună – cel puțin de două ori – la bal.

Hoțul de visuri

— Da, milord, spuse ea cu ceea ce el recunoscuse a fi o docilitate deliberată. Ea zâmbi strălucitor.

El o schimbăse, cugetă Nigel pe când trăsura se opri și așteptau să se deschidă ușa și să se coboare scările. Cu doar o lună în urmă, nu existase niciun subterfugiu la Cassandra. Fusese surprinzător de naivă și dezarmant de fericită.

În seara asta, arăta mai fericită ca niciodată. Zâmbea cu căldură, cu mâna într-a lui, pe când el o ajuta să coboare în fața hanului. Acolo era un grup de copii și câțiva adulți ce stăteau la o distanță respectuoasă, admirând spectacolul. Cassandra arăta ca o tânără

doamnă proaspăt măritată îndreptându-se spre un bal, strălucind de dragoste și exuberanță.

Nigel se gândi că poate va fi singurul prezent în seara asta care își dădea seama că ea poartă o mască, de faptul că inocenta veselie cu care ea își încântase familia, vecinii și pețitorii în noaptea aniversării ei fusese sfârșită chiar în acea noapte și în timpul celor câteva zile ce urmaseră. Sfârșită pentru totdeauna. De către el.

Se întrebă dacă o va mai vedea vreodată cu adevărat fericită.

Și se mai întrebă de ce se simțea deodată vinovat de schimbările petrecute în ea. Îi arătase mai multă blândețe decât cruzime în comportarea pe care o avusese față de ea. Și maturizarea era o necesitate a vieții. Pierderea inocenței era o parte inevitabilă a maturizării.

Băgă mâna într-un buzunar și scoase un pumn plin de monede. Le aruncă spre copii și privi cum se băteau să adune comorile. Soția lui râdea veselă.

Vizitiul și servitorii care îi însoțeau pe nobilii din vecini se bucurau de distracție aproape la fel de mult ca și nobilii înșiși. Întotdeauna era mâncare și băutură pe săturate și o companie prietenoasă cu care să-ți petreci plăcut posibilele ore plicticoase. Întrunirile satului erau poate distracțiile lor favorite, pentru că li se permitea servitorilor care-i însoțeau să aștepte călătoria de înapoiere în cârciuma de la han – în vreme ce stăpânii lor

Mary Balogh dansau și petreceau în sălile mult mai aspectuoase de deasupra capetelor lor.

William Stubbs nu venise cu trăsura de la Kedleston, dar cu toate acestea își făcu una dintre desele lui apariții înainte să fi trecut prea mult din seară. Îi plăcea compania și îi plăcea cana lui de bere. Și pentru prima dată în viața lui, o femeie respectabilă pusese ochii pe el – o femeie durdulie, nu foarte arătoasă, ce îi promitea mai multe în materie de plăceri trupești decât oricare din târfele din Londra cu care se obișnuise să se însoțească atunci când îl împingeau nevoile. Și care-i oferea, în afară de asta, o existență mai mult decât respectabilă – nu că ar fi făcut deja oferta explicit. Dar Will Stubbs recunoștea o bonetă

când era ațintită în direcția lui.

Nu era însă sigur de prețul pe care trebuia să-l plătească pentru un ospăț așa de ispititor.

11 mai recunosc și pe vizitiul lui Robin Barr-Hampton, la care culoarea nasului sugera că paharul de bere pe care-l strângea într-un pumn nu era primul și nici chiar al doilea în seara asta. William se lăsă să cadă lângă bărbat și îi trase una pe umăr. Își permitea să se comporte cu o așa familiaritate jovială, de vreme ce valeții erau mai presus de vizitii pe scara socială. Orgoliul lui William era încă gâdilat de faptul că era valetul unui gentleman.

— Încă o halbă pentru prietenu' meu d-aicea, domniță, tună el spre doamna Dorkins acoperind zgomotul discuțiilor și al râsetelor. Și una pentru mine. Servitoarea sfrijită și ciupită de vărsat care întotdeauna se uita la el îngrozită, aduse băuturile un minut mai târziu și vărsă puțin pe masă în graba ei de a pleca. O tuli înainte să aibă cineva ocazia de a-i arde o palmă. Hei, băiete, ce bine să-ți văd mutra aia urâtă a ta p-aicea! Pe-unde ai mai fost?

Era simplu ca bună ziua. Nu era nevoie de vreo subtilitate. William ascultă cu interes cum vizitiul beat începu să-i povestească de călătoria la Londra și de câțiva oameni și locuri pe care stăpânul lui îi vizitase pe când era acolo.

William îi mai luă o halbă de bere.

Hoțul de visuri

Dumnezeu cu mila, de-acuma, se gândi el. Că Nigel a dat de bucluc e una. Dar cel mai mare păcat e că domnița o să sufere pentru ce a aflat. William deja văzuse cum inocența și fericirea i se stinseseră din ochi. Micuțele domnițe precum cea a lui Nigel ar trebui protejate de veștile astea, chiar și de existența unor lucruri cum ar fi trădare și corăbii-închisoare și deportare. Cu siguranță că n-ar trebui ca dintr-odată să se găsească măritate cu un deținut, nevinovat sau nu.

William privi leneș cum fata care servea aducea urcioare pline ochi cu bere la masa vecină. De data asta n-o șterse destul de iute. Un vizitiu beat o înșfăcă cu o mână de mijloc și își înfipse mâna liberă în decolteul rochiei. Bărbatul de lângă el îi băgă mâna pe sub fuste,

dezgolind un picior slăbănog. Se iscă un vuiet de râsete răgușite dinspre ceilalți bărbați prezenți. William își strânse buzele și se uită la fața impasibilă a fetei și la ochii ei lipsiți de expresie. Dacă nu i-ar fi trecut prin minte gânduri duioase despre nevasta lui Nigel, poate că și-ar fi văzut de treabă, așa cum făcea de obicei zilele astea. Fără îndoială că fetișcana mai fusese pipăită și trasă la așternut de mai multe ori. Era unul din riscurile de a fi servitoare.

— Nu cred că la fătucă asta îi place gluma, comentă pe vocea cu care comandase o grămadă de bandiți timp de ani întregi înainte de a fi deportat și apoi și o grămadă de deținuți pe timpul deportării. Nu era o voce deosebit de sonoră. Dar întotdeauna atrăgea atenția asupra lui.

— Îți place, fătucă? o întrebă el. Ochii ei ogliindiră groază când se îndreptară spre el.

— Dacă vrei s-o altoiești sau să ți-o tragi la pat, spuse destul de nechibzuit cel cu mâna în decolteul fetei – celălalt bărbat își retrăsese pe furis mâna de sub fuste, tre' să-ți aștepți rându, jigodie urâtă ce ești!

William se ridică alene în picioare.

— Flăcău, am un singur ochi, spuse el – „flăcăul 11 era cu cel puțin zece ani mai în vârstă decât el, dar am două urechi și își fac treaba bine. Mai bine ai face să-mi spui repede că n-am auzit deloc ce crez io c-am auzit chiar acu și ai face mai bine să-ți iei mâna de unde nu-i

Mary Balogh e locu', dacă nu vrei să ai un nas strâmb taman pe mijloc și borșu pe nas și să-ți păteze frumusețea aia de cămașa pe care-o ai.

Vizitiul nu era într-atât de beat încât să nu-și dea seama de grava lui greșală imediat ce William se ridicase în picioare și se lansase în lungă sa cuvântare.

— Dumnezeule, spuse el simulând o plictisită supărare, în timp ce-și puneă mâna pe masă, cu unii nu poți să glumești deloc. Îmi cer iertare, prietene, dacă ești unul din ăștia. Ridică din umeri și arătă tanțos și neliniștit.

Criza ar fi trecut fără vreun incident semnificativ. William era decis să-și reia locul. Dar doamna Dorkins se hotărî să sară în foc,

grăbindu-se spre servitoare și trăgându-i o scatoalcă pe obraz, în vreme ce declara sus și tare că era o târfă leneșă, printre alte chestii mai puțin amabile. Fata se răsturnă într-o parte, lovindu-și partea cealaltă a capului de marginea mesei și prăbușindu-se leșinată pe jos. Câțiva dintre clienții hanului își pocniră mâinile de masă în semn de laudă.

— Că bine ai mai făcut, doamnă Dorkins, tună cineva.

— Numa așa îi ții sub control, doamnă Dee, lătră altcineva. Asta o s-o-nvețe minte.

Dar doamna Dorkins nu se amuza. Se întoarse spre William.

— Uite ce-i, domnule Stubbs, spuse ea, ia târăște-o pe otreapa asta la ea în cameră și zăvorăște-o acolo, dacă ești așa de bun. Mâine o să-i dau o mamă de bătaie când o să am timp și o să se hotărască să se trezească. După aia, o s-o trimit să-și facă bocceluța. Angajez numai persoane respectabile în hanul ăsta.

William se ridică din nou în picioare, ascultător la chemarea drăguței lui și o ridică pe fată ușor în brațe. Ea gemu, dar nu-și deschise ochii. Urmă indicațiile doamnei Dorkins urcând pe scări spre un pod micuț prin al cărui acoperiș găurit se putea vedea cerul. Pe jos era o saltea goală și murdară și o zdreanță de pătură. Nu mai era nimic altceva. William o lăsă pe fată pe saltea.

Hoțul de visuri îi scoase boneta mare din bumbac și cercetă umflătura de la cap cu degete blânde. Ea gemu și deschise ochii.

Se uită cu ochii lipsiți de expresie pentru câteva clipe, înainte ca groaza să-i revină în ochi și să înceapă a se văita.

— Nu, nu, fătucă, spuse el, n-o să-ți fac rău. Nimeni n-o să-ți facă rău.

Dar ea își puse mâinile pe față pentru a se apăra și se rostogoli depărtându-se de el și adunându-și picioarele lângă ea. Se smiorcăia.

William Stubbs crescuse în cartierele rău famate ale Londrei. Știa tot ce era de știut despre violență și maltratare. Fusesse el însuși un bărbat violent o mare parte din viață, deși nu făcuse rău nici unei femei. Se ridică în picioare și ieși din cameră fără să zăvorască ușa în urma lui. Coborî din nou și ieși pe ușa din spate să caute trăsura de la

Kedleston. Se întoarse în pod la cinci minute după ce îl părăsise, cu o pătură groasă pentru picioare într-o mână, două perne în cealaltă. O să-i explice lui Nigel mai târziu.

Fata începu să se vaite din nou când îl văzu.

— Nu, nu, spuse el liniștitor, așezând cele două perne unde ar fi trebuit să fie capul ei și întinzând pătura pe ea. Will Stubbs n-o să-ți facă niciodată vreun rău și nici doamna Dorkins n-o să-ți facă niciodată. Cum te cheamă?

— Sal, spuse ea. Vă rog, domnule! Vă rog, domnule, dacă mă vreți, io mă dau bucuroasă și nu trebuie să mă plătiți. Dar să nu-i spuneți. Și să nu mă bateți. O să fac ce vă place. Doar să-mi spuneți ce.

— Păi, ai mai făcut-o până acum? întrebă William. Nu se îndoia că o făcuse de multe ori și cu mulți parteneri – și niciodată de bunăvoie.

— Da, domnule, spuse ea. O să fac ce-mi spuneți – orice vreți. Să nu mă bateți!

— Ia pune-ți tu capul pe perne, Sal, spuse el, și fă bine și culcă-te! N-o să te bat și n-o să-ți fac nimica. Nimeni n-o să te bată sau n-o să ție la tine. Niciunul din bărbații ăia de jos n-o să mai încerce să se culce cu tine

Mary Balogh vreodată decât dacă tu vrei și îi spui asta. Will Stubbs o să-ți facă viața mai bună.

Ea își mută capul pe perne și se uită fix la el, groaza preschimbându-se în simplă frică.

— Nu vrei să te culci cu mine? întrebă ea cumva uimită.

El se uită la trupul slab, la fața palidă și ciupită de vărsat, la părul lins și murdar, ochii speriați și știu că se bucurase de nurii unor târfe cu mult mai puțin apetisante.

— Vreau să încetezi să-ți mai fie frică, Sal, spuse el. Vreau să te culci. O fătucă cum ești tu o să găsească într-o zi un zdrahon de flăcău și o să fii fericită cu el. Bătrânu' și urātu de Will Stubbs n-o să-ți facă niciodată vreun rău.

Atunci, ea îl surprinse înainte de a-și închide ochii. Îi zâmbi.

Odată, pe vremuri, se gândi el – dar asta era valabil pentru

nenumărate femei printre care crescuse – probabil că fusese o fetiță drăguță. Cu niște ochi căprui frumușei. Odată, demult.

Și cu asta basta, s-a zis cu viața la țară care e mai cumsecade și mai sănătoasă, mai respectabilă și nevinovată decât cea de la oraș, se gândi el.

Și s-a zis și cu visul lui abia înfiripat de a deveni hangiul satului.

Prietenii și vecinii constatară că în trei săptămâni de căsătorie floarea fericirii contesei de Worthing nu se ofilise, în timp ce aceasta își petrecea seara dansând. De fapt, chiar dimpotrivă. Strălucea, vorbea și râdea foarte mult. Ochii i se îndreptau adesea către soțul ei de-a lungul întregii seri, chiar și când nu dansa cu el – și dansase cu el de trei ori.

Și în trei săptămâni de căsătorie, atracția vicontelui Wroxley față de soția lui nu scăzuse. Ochii acoperiți de pleoape grele și leneșe o urmăriră întreaga seară, deși făcea conversație cu vecinii și chiar dansase cu câteva din văduve și fiice.

Hoțul de visuri

Cassandra era foarte conștientă de impresia pe care ei o dădeau, o impresie care dinspre partea ei era destul de intenționată. Nu voia ca prietenii ei să știe că domeniul Kedleston aparținuse vicontelui Wroxley cu mult înainte de a se însura cu ea. Nu dorea ca umilința situației în care se găsea să devină cunoscută tuturor. Și cu siguranță că nu voia ca ei să știe...

Era o seară ciudată, ireală, familiaritatea celor din jur, ca și a celor din compania ei, și veselia strălucitoare a comportării ei erau în totală contradicție cu oroarea ce-i asalta mintea și inima.

Îl înșelase pe tata și îl tâlhărise atât pe tata, cât și pe prietenii lui. Fusese prins, judecat și condamnat. Fusese legat în lanțuri de alți condamnați și trimis într-una din îngrozitoarele și inumanele corăbii-închisoare – auzise odată că doar cei mai puternici bărbați supraviețuiau pentru a-și începe perioada de detenție stabilită pentru ei –, apoi fusese trimis la o colonie de deținuți în America. Acolo fusese ținut în lanțuri, pus la muncă silnică și biciuit cu sălbăticie de repetate ori – însemna asta oare că el continuase cu comportamentul rebel, vicios, nesupus? Supraviețuise și se întorsese în Anglia să termine ce

începuse înainte de a pleca. Luase tot de la tata, dar de data asta se înconjurase de ticăloși pentru a-i intimida atât pe tata, cât și pe alți potențiali martori la adevărul celor întâmplate.

Și apoi se prefăcuse a fi un gentleman respectabil și venise la Kedleston s-o curteze și să se însoare cu ea. Ca o fată necoaptă ce era, căzuse în capcană cu un zâmbet pe buze și ochi strălucitori. Îi dăduse inima și trupul ei chiar înainte de nuntă. Privind înapoi, i se părea surprinzător că nu răsesse de ea după acea noapte de sub copac și n-o izgonise de pe moșia lui în timp ce se încheia la pantaloni.

Dar nu făcuse asta. În schimb, se însurase cu ea și astfel o condamnase la închisoare pe viață. A lui durase doar șapte ani.

Nu dansase cu Robin, deși el îi ceruse. Dar discutase cu el și cu Patience, și cu mătușa Matilda preț de câteva minute după dansurile de început și dăduse un mare

226 *Mary Balogh* spectacol arătându-se surprinsă – chiar în timp ce Nigel o ținea de braț – că-l văzuse pe Robin reîntors atât de

— Și la conac, mai degrabă decât la Kedleston, Rob? spuse ea cu șiretenie, uitându-se semnificativ la Patience.

Dar Patience se uitase la ea cu ochi mirați și triști, și Cassandra se simți pe loc plină de remușcări. Mai devreme sau mai târziu, se gândi ea, va trebui să i se destăinuiească lui Patience, Ele două fuseseră întotdeauna foarte bune prietene. În afară de asta, adevărul – tot adevărul – urma să fie pe buzele tuturor la un moment dat, bănuia ea. Chiar și în izolatul Somersetshire nu te puteai aștepta ca niște adevăruri atât de spectaculoase să rămână ascunse pentru totdeauna.

— Bineînțeles că la conac, Cassandra, spuse Laury Matilda cu egală șiretenie. Zâmbi aproape cu cochetărie spre Nigel. Sărmanul Robin s-ar simți categoric în plus la Kedleston. S-ar simți obligat să-și petreacă tot timpul

— Sper, spuse Nigel adresându-se lui Robin, că ați găsit totul în regulă la moșia dumneavoastră? Probabil că ați fost fericit să fiți acasă din nou pentru scurt timp.

— Da, într-adevăr, spuse Robin țeapăn. Aș fi fost fericit să rămân acolo, dar cu tata vitreg la Willow Park, eram îngrijorat de

mătușa Matilda și de Patience și am venit încoace să văd dacă totul e în ordine cu ele.

— Un model de nepot și văr, într-adevăr, spuse Nigel și îi făcu lui Patience o plecăciune elegantă, în vreme ce-i dăruia cel mai fermecător zâmbet. Pot îndrăzni să vă cer următoarele dansuri, doamnă?

— Sunt ale mele, spuse Robin iute.

— Dar nu sunt, Rob, îi spuse Patience. Am dansat primele cu tine.

Robin, spre deosebire de ea, se gândi Cassandra, găsea dificil să se prefacă. Arăta foarte furios, în vreme ce tânăra lui verișoară se îndepărta însoțită de un bărbat care petrecuse șapte ani deportat pentru furt.

— La naiba, murmură el, ar face mai bine să stea departe de Patience dacă își cunoaște interesul.

Hoțul de visuri

Cassandra își agită evantaiul, zâmbi fermecător și începu o discuție cu mătușa ei.

Fu o seară interminabilă, cu permanenta nevoie de a jongla cu oroarea ei interioară și prefăcătoria exterioară. Și cu năvala permanentă a amintirilor după-amiezii de la iaz și a faptului că și acum chiar, în ciuda groazei, nu-și putea opri ochii – și ceva mai mult decât doar ochii – de a-i admira frumusețea și de a-i simți atracția fizică aproape copleșitoare. Trebuia să își amintească în permanență că sub îmbrăcămintea la modă și elegantă erau urmele de bici, glezna cu urma de cătușă și înșelătoria, minciuna, inima ticăloasă.

Își dori, atunci când fu ajutată să se urce în trăsură când seara luase sfârșit, ca mătușa Bea să nu fi fost reținută acasă de o ușoară răceală. Se rezemă de perne și își închise ochii. Se va mai prefăce încă o dată în seara asta. Se va prefăce că a adormit.

— Și așa, draga mea, spuse vocea plăcută a soțului ei așezat în fața ei după ce ușa fusese închisă și trăsură se pusese în mișcare. Trebuie să decidem cum procedăm acum, că știi totul.

Ochii i se deschiseră brusc și fu surprinsă că îl putea vedea

limpede, în ciuda întunericului. În spatele ferestrelor, o lună strălucitoare și stelele luminau aproape ca ziua.

— Eroul tău a fost activ în numele tău, spuse el. Trebuie să fii mândră de el.

Atunci îi păru rău că nu-l înfruntase de îndată ce se întorsese acasă în acea după-amiază. Nu știa de ce n-o făcuse sau de ce mințise în legătură cu dormitul în camera ei după ce se întorsese de la iaz. Nu știa de ce-i permisesese lui Robin să mintă la bal. Nu-i plăcea să fie pusă în situația de a se apăra. Nu făcuse nimic rău, cu excepția faptului că se comportase ca o neghioabă.

— Întotdeauna am fost mândră de Robin, spuse ea. Acum, mai mult ca niciodată. Era nerăbdător să se întoarcă acasă. Urăște Londra. Dar a fost dispus să-și amâne întoarcerea acasă și să stea atât cât era necesar în Londra doar pentru a-mi face o favoare.

228 Mary Balogh

— Poate, spuse el, îți pare rău că nu te-ai măritat cu el, Cassandra.

— Merită ceva mai bun, spuse ea.

Ea putu vedea că el îi zâmbea.

— Și n-ar fi în stare să te satisfacă, spuse el.

Ea își strânse buzele până ajunseră o linie subțire, amintindu-și cât de evidentă fusese satisfacția ei când se pusese călare pe el în acea după-amiază la iaz.

— Presupun, spuse ea, că tata a fost cel care ți-a adus acuzațiile acum nouă ani. Pe atunci, avea poate nouăsprezece sau douăzeci de ani, se gândi ea brusc.

— Firește. El încă zâmbea.

— N-a fost înțelept, spuse ea, să trișezi la cărți și să furi bani și bijuterii în aceeași seară și în același loc.

— Absolut deloc înțelept, încuviință el.

— Sau să lași dovezi la tine acasă pentru a fi găsite de cei ce te acuzau, spuse ea.

— Asta a fost cea mai mare prostie dintre toate, spuse el. Dar eram foarte tânăr și foarte neghiob, iubirea mea.

— Și așa ai fost condamnat, spuse ea, și ai plecat jurând răzbunare împotriva tatălui meu.

— Ah, da, spuse el. Țsta a fost gândul care m-a întărit, doamnă – să-l distrug, așa cum a încercat el să mă distrugă pe mine.

— Și să mă ai pe mine pentru a-ți încununa triumful, spuse ea încercând să-și rețină amărăciunea din voce.

— O coroană strălucitoare, într-adevăr, spuse el. E extrem de satisfăcător, doamnă, să știu că toți cei care s-au întors împotriva mea acum nouă ani și cu mare hotărâre m-au șters de pe lista cunoștințelor lor acum doi ani trebuie acum să recunoască faptul că sunt proprietarul domeniului Kedleston și soțul contesei de Worthing. Aș spune că, efectiv, le-am dat cu tifla tuturor. Nu ești de acord?

Ea se uită la el cu buzele strânse. Spera că și el o poate vedea la fel de limpede pe cât îl vedea ea. Fața lui era ba în lumină, ba în întuneric pe când trăsura mergea de-a lungul copacilor de pe drum. Voia ca el să-i vadă disprețul.

Hoțul de visuri

— Erai viconte, spuse ea. Credeam că e posibil să fi evitat judecata comună.

— Au reușit să-mi ascundă adevărata identitate, spuse el, până când am ajuns fără riscuri în afara granițelor Angliei. Nimeni nu ascultă un deținut de drept comun când acesta pretinde că este membru al nobilimii. Nici chiar când felul lui de a vorbi arată că e un gentleman – sau un bărbat cu aspirații către aristocrație.

— Asta ți s-a întâmplat? întrebă ea. Dar nu voi să știe, se gândea ea chiar pe când rostea cuvintele. Nu voia să-i dea satisfacția s-o știe curioasă. În afară de asta, știa tot ce trebuia să știe.

El doar zâmbi.

— Cum l-ai convins să joace din nou cărți cu tine? întrebă ea. Trebuie să te fi recunoscut.

— În șapte ani, spuse el, am căpătat anumite puteri de convingere.

Ea se înfioră. Tatăl ei fusese forțat să joace cu el și fusese depozitat prin înșelăciune de Kedleston.

— Și așa ai reușit ceea ce nu reușiseși cu ani în urmă, spuse ea. Ți-ai făcut drum prin înșelăciune spre moșie și avere.

— Și spre o soție nobilă, iubirea mea, spuse el. Nu trebuie să uiți asta. Cu excepția faptului că n-am înșelat niciodată în viața mea și nici n-am furat nimic.

— Cred, spuse ea, uitându-se în ochii lui cu ceea ce spera iarăși să fie un vizibil dispreț – trăsura trecuse de copaci și razele lunii pătrundeau prin ferestre, că e un lucru obișnuit printre infractori să-și afirme nevinovăția pentru delictele pentru care au fost condamnați.

— Ah, da, pe viața mea, spuse el, e adevărat, doamnă. Puțini din oamenii pe care i-am cunoscut în timpul celor șapte ani în colonii nu erau la fel de nevinovați precum un mieluşel. Râse ușor. Cu toate astea, toți eram în lanțuri și plătind scump pentru fapte pe care nu le-am comis.

Ea își întoarse capul de la fereastră, simțind un val de greață. Dacă își deschidea larg ochii, se gândea prosteste, s-ar trezi oare în cele din urmă din acest bizar

Mary Balogh coșmar? S-ar afla moțâind la ziua ei de naștere, înainte să fi început sărbătoarea? Înainte de sosirea oaspeților?

— Când ajungem acasă, o să mergem în bibliotecă, spuse el. Avem de reglat câteva chestiuni.

— Sunt obosită, spuse ea. Mă duc să mă culc.

— Ah, dar ești soția mea, spuse el pe acea voce plăcută și blândă, și mi-ai jurat supunere, doamnă.

Ea inspiră ușor și se întoarse să se uite la el.

— Vom merge în bibliotecă, spuse el. Încă zâmbea.

Capitolul 19

William Stubbs îl chemase pe Nigel afară din han în timpul balului să-i confirme ceea ce amândoi începuseră să bănuiască – și anume că Barr-Hampton fusese la Londra cu o misiune și că vorbise cu cel puțin câțiva dintre oamenii cu care trebuia. Sau cu care nu trebuia, asta depinzând din ce punct priveai problema.

Era adevărul pe care Nigel dorea cel mai puțin să-l știe Cassandra. Deși presupunea că ar fi fost inevitabil ca ea să-l știe mai

devreme sau mai târziu. Mai bine mai devreme, poate.

Nu stăruise asupra întregii povești, și ea nu observase singurul lui protest cum că era nevinovat. Oricum, nu l-ar fi crezut. Nimeni nu crezuse vreodată – nici măcar familia lui. Și ea era fiica tatălui ei.

Nu conta. Învățase să trăiască cu nedreptatea. Își împietrise inima și învățase să disprețuiască, să se îndoiască și să urască. Câteodată se gândea că inima lui trebuie să fi fost făcută din gheață – doar că gheața se putea topi. Atunci din piatră.

Ea nu l-ar crede. Nici măcar n-ar încerca s-o convingă. Dar existau câteva lucruri care trebuiau spuse – în seara asta. Nu voise să aștepte până dimineată, să le dea amândurora o întreagă noapte în care să cugete asupra situației.

— Ia loc, spuse el către soția lui când ușa bibliotecii se închise în spatele lor – dăduse instrucțiuni ca servitorii să se ducă la culcare.

Hoțul de visuri

— Preferă să rămân în picioare, spuse ea, mergând spre fereastră. Își ținea bărbia ridicată și avea fața palidă și hotărâtă.

El îi admiră curajul. Probabil că fusese îngrozitor pentru ea, ca să nu zicem mai mult, să descopere în după-masa asta cu cine mai exact se măritase. Cu toate astea, nu arăta o teamă vizibilă și chiar era pregătită să-l înfrunte. Dar el o adusesese aici să clarifice câteva lucruri între ei.

— Ia loc, doamnă, spuse el mai încet.

Ea se opri, gândindu-se evident să continue să-l înfrunte, și apoi se îndreptă spre fotoliul din fața șemineului pe care i-l arătase el și se așeză cu spatele țeapăn. Își ridică ochii și se uită direct spre el.

— Există câteva realități ale vieții noastre, Cassandra, spuse el, și niciunul din noi nu se poate întoarce în timp nici măcar cu o zi, pentru a schimba ceva. Am avut o dispută cu tatăl tău, pe care se pare că a câștigat-o spectaculos, deși eu am avut ultimul cuvânt. Kedleston e al meu. Tu ești soția mea. Și tu, milady, ești măritată cu bărbatul care a avut ultimul cuvânt. Ești măritată cu un bărbat care a fost condamnat pentru o fărâdelege și pedepsit pentru ea într-asa un mod încât să-și poarte semnele până la moarte. Astea sunt realitățile.

— Da, spuse ea. Și astfel e și faptul că ai o soție care o să te urască și o să te disprețuiască pentru tot restul vieții, milord.

— Căsătoria noastră trebuie să meargă mai departe, Cassandra, indiferent de sentimentele tale pentru mine, spuse el. Am dovedit în decursul ultimelor săptămâni că muncim bine împreună ca parteneri și că putem fi civilizați și chiar mai mult de atât când suntem împreună în compania altor persoane. Am dovedit – în noaptea nunții noastre și din nou în această după-amiază – că lucrăm bine împreună și în feluri mai intime.

— Aceea a fost poftă trupească, spuse ea cu obrajii îmbujorați.

— Dorința e parte a căsătoriei, spuse el. O parte sănătoasă. Dorința leagă pe doi oameni prin plăcere. Dorința zămislește copii.

Mary Balogh

Ea nu-i răspunse, doar își împinse bărbia în față și refuză să-și coboare privirea în fața lui.

— O să împărțim patul începând din această noapte, spuse el.

Buzele ei se strânseseră disprețuitoare.

— De ce să mă fi așteptat să te comporti onorabil în chestiunea asta? spuse ea. Ai promis că nu vei veni la mine decât cu invitație. Nechibzuit, am dat această invitație în după-masa asta. Acum n-o dau. Dar asta nu contează, nu-i așa? Stăpânul a glăsuț și și-a rostit comanda.

El își aminti femeia zâmbitoare, vibrând de fericire care venise spre el în salonul purpuriu în acea primă zi și care-l invitase la balul ei și să rămână în ceea ce ea credea că e casa ei. Asta era schimbarea pe care el o produsese în ea, se gândi el, uitându-se la fața ei plină de amărăciune și dispreț. Și chiar intenționa s-o forțeze?

— Ți-am promis intimitatea încăperilor tale, doamnă, spuse el. Acea promisiune rămâne valabilă. N-am promis intimitatea trupului tău. Acesta e al meu – așa cum și trupul meu e al tău. O să ne exercităm drepturile unul față de altul în patul meu.

— Atunci, singura mea speranță e să rămân în încăperile mele pentru tot restul vieții, spuse ea. O să-mi permiți să mă retrag în garderoba mea pentru a mă pregăti pentru tine, milord? O să ai

încredere în mine că voi mai ieși? Surâse, deși în ochi nu i se putea citi vreun amuzament.

— Da, spuse el, și ea ridică din sprâncene. Pentru că te temi de mine, Cassandra. Ți-e teamă de ce aş face când în cele din urmă ai ieși.

— De ce să-mi fie teamă de tine? râse disprețuitor.

— Din cauza cicatricilor de pe corpul meu, spuse el, și de permanenta aducere aminte ce vor reprezenta acestea pentru tine, în legătură cu ce s-a întâmplat în viața mea atunci când le-am căpătat. Pentru că te vei întreba mereu cum de-am supraviețuit unor astfel de condiții inumane și unei astfel de violențe prelungite. Pentru că vei bănuî că am făcut-o pentru că eu însumi am fost dur, crud și violent. Pentru că vei crede că astfel de experiențe

Hoțul de visuri au ucis toate sentimentele mai delicate din mine și m-au pregătit bine pentru a disciplina o soție sfidătoare.

Pentru o clipă, teama despre care el știa că fusese ascunsă întreaga seară în spatele imaginii ei din societate fu vizibilă în ochii ei. Dar doar pentru o clipă. N-ar fi bănuî niciodată asta în acea primă zi, se gândi el, că în spatele zâmbetelor, a veseliei și frumuseții femeii pe care venise s-o cunoască și s-o curteze, erau tărie de caracter și un curaj implacabil.

— Cum ai supraviețuit? Vocea ei devenise o șoaptă.

— Pentru că am fost prea încăpățânat pentru a muri, spuse el. Pentru că, având un țel de împlinit după întoarcerea mea – unul a cărui împlinire mi-o aminteam mie însumi permanent, chiar și când era cel mai dificil de crezut, era mai de dorit decât să mor.

Ea se uită cu hotărâre în ochii lui, dar în privire nu i se putea citi nimic. Însă teama dispăruse, sau cel puțin fusese foarte bine controlată.

El se apropie de fotoliul ei și îi întinse o mână.

— Vino, spuse el.

Ea se uită spre mâna lui, dar nu-și puse imediat mâna într-a lui.

— N-o să vin, spuse ea, pentru că tu poruncești, milord. Nu mi-ar plăcea să fiu bătută sau în alt fel disciplinată. Dar cred că aş risca mai degrabă să am parte de violență decât să trăiesc într-o

permanentă teamă de ceea ce mi-ai putea face. Prefer să nu fiu controlată de teamă.

Ah! îl provocase să facă ce zisese. N-o să aibă de ales decât s-o înșface și s-o ia pe sus, împotriva voinței ei în propriile lui încăperi. Deși nu credea că va fi în stare s-o violeze când va ajunge acolo.

— Voi veni, spuse ea, pentru că există un oarecare sens în ce ai spus. Există aceste realități. Și viitorul va fi poate unul lung. Sunt îngrozită când mă gândesc cu cine mai exact m-am măritat. Dar m-am măritat de bunăvoie, în ciuda avertizărilor familiei mele că am fost sedusă de farmec, când nu știam aproape nimic despre tine. N-am unde să mă duc și mă îndoiesc că mi-ai permite să mă duc undeva. Chiar dacă aş avea unde. Voi fi soția ta.

Mary Balogh milord, în toate felurile și mama copiilor tăi. Dar nu pentru că poruncești sau pentru că mă tem de tine. Pentru că am decis eu s-o fac. Se uită în ochii lui pe când vorbea și îi susținu privirea și acum când își puse mâna într-a lui și se ridică în picioare.

El n-o admirase niciodată mai mult. Îi produsese tot felul de lucruri rele în viață, dar, de asemenea, scosese din ea o tărie de caracter de care se îndoia că ar putea cineva bănuși că e capabilă. Îi distrusese inocența, dar pe ea n-o distrusese.

Se înclină deasupra mâinii ei și i-o atinse cu buzele. Trecu cu vederea, când își ridică privirea, că ochii ei străluceau de lacrimi. Nu voia să știe ce realitate dureroasă le cauzase.

Cassandrei i se părea că dormise doar pentru câteva minute înainte de a se trezi din nou. Dar primele semne ale zorilor – o ușoară lumină la fereastră, un cor zgomotos de păsărele – îi spuseră că trebuie să fi dormit pentru vreo câteva ore.

Patul lui era mai confortabil decât al ei și purta mirosul lui – un amestec de colonie, săpun de bărbierit, el.

Patul era cald de la căldura ambelor corpuri.

Se gândi cât de trădător îi răspunsese corpul când el făcuse dragoste cu ea. Se așteptase la o posedare sălbatică, experimentată. Se așteptase la pasiune, la dorință. Se întărise să fie rece, supusă, lipsită de pasiune, o soție care se descurca într-o situație neplăcută.

El o mângâia se cu mâini blânde, calde. Mai degrabă o făcuse să se relaxeze decât să se excite. Apoi se pusese peste ea și o penetrase cu mult înainte ca ea să se aștepte la asta și începu să se miște în ea încet, fără grabă, păstrând ritmul neschimbat pentru atâta timp încât ea se minună de controlul lui. Se mișcase în ea până când ea deveni lunecoasă și mătăsoasă umezindu-se, iar ritmul fu însoțit de sunete, ca și de emoție.

Ea nu-i împărtășise controlul. Fusese incapabilă să fie distantă în fața delicateții și a unei deosebite blândeți. Se pierduse în plăcere. Nici măcar nu-și dăduse seama că gema cu fiecare respirație, până când el o făcu

Hoțul de visuri 235

să tacă cu șoapte și cu săruturi aproape languroase cu gura deschisă.

Căștigase din nou, se gândi ea după aceea, cu ceea ce ar fi putut fi amărăciune, dacă ar fi avut energia să se simtă amărâtă. El îi demonstrase că nu întotdeauna fusese dorință. Nu fusese o excita re prea mare, nu fusese un orgasm zguduitor. Fusese cea mai minunată partidă de amor de până atunci.

Ea dormise – deși intenționase să întrebe rece dacă se poate întoarce în apartamentul ei, odată ce-și îndeplinisese datoria conjugală pentru acea noapte.

Dar acum se trezise și aproape instantaneu înțelese de ce. El se zvârcolea, mormăia și gema pe pat lângă ea, chinuit intens de un coșmar. Ea îl atinse pe mână și văzu că e fierbinte, ud de transpirație și rigid de încordare.

Și apoi ea țipă alarmată pe când el se ridică și o prinse sub corpul lui țeapăn, iar mâinile îi înconjurară gâtul ca niște benzi de fier. Ea zăcea sub el, neputând să respire și își ieșise din minți de groază, în timp ce el se liniști și treptat – foarte treptat – începu să se relaxeze pe când respira gâfâit. Se rostogoli brusc de pe ea și se ridică din pat, mergând spre fereastră și prinzându-se de cadrul acesteia cu amândouă mâinile. Ea era foarte conștientă de spatele lui plin de cicatrici, de glezna cu semne.

— Afară! îi spuse el așa de aspru, că abia îi recunoscuse vocea. Ieși afară de aici!

Ea se ridică în capul oaselor în pat, simțindu-și inima ca o pasăre închisă într-o colivie, bătându-i sălbatic în piept, în gât, în urechi și în tâmpile.

— Afară! spuse el din nou și mai aspru.

— A fost un vis, spuse ea. Ai avut un coșmar.

— Aș fi putut să te omor, spuse el. Niciodată în viața ta să nu mă mai atingi când mă vezi așa, Cassandra! Se întâmplă des. Niciodată să nu mă mai atingi. Lasă-mă așa până când devine sigur să mă atingi! Acum, pleacă!

Ea se uită tânjind la ușa ce ducea spre garderoba lui – și al ei. Dacă pleca acum, îi spuse instinctul, el nu își va respecta hotărârea din noaptea trecută. Va permite

Mary Balogh acestui aspect al căsătoriei lor să dispară din nou. Ar avea din nou o mai mare libertate. Și dacă el avusese coșmaruri, atunci în lumea asta există o oarecare dreptate.

— Nu, spuse ea. N-o să plec.

El se întoarse atunci spre ea, având imprimată pe față o mască de pasiuni care parcă i-o distorsionau.

— Doamnă, spuse el, poruncile mele nu sunt negociabile. În special cele date pentru siguranța ta. Pleacă de aici!

— Nu, spuse ea, și înghiți încercând să-și stăpânească vocea care tremura. Ce îți amintești? O să te ajute dacă vorbești despre asta?

El râse aspru.

— Crezi tu că ți-aș pângări urechile fie chiar și cu cea mai blândă amintire? o întreabă el, deși era limpede că nu aștepta vreun răspuns. Ești femeie, o doamnă. Ești soția mea.

— Sunt doar amintiri, spuse ea. Sunt în trecut, iar trecutul, așa cum ai spus jos, în bibliotecă, nu poate fi schimbat. Totuși, nu trebuie să li se permită să aibă vreo putere asupra prezentului. Prezentul e acum, și viitorul e ca un tărâm pustiu sau ca o carte nescrisă înaintea ta. Vino înapoi în pat!

Ea se miră de ce încerca să-l liniștească. Ar fi trebuit să se

delecteze cu faptul că el încă suferea și că poate va suferi întotdeauna. Merita să sufere. Și într-adevăr, ar putea să ajungă să re trăiască trecutul în toată realitatea lui de coșmar dacă îi permitea lui Robin să se întoarcă la Londra și să încerce să dea de acea dovadă pe care nu putuse s-o găsească de prima dată. S-ar putea ca el să fie spânzurat, viconte sau nu.

— Dacă nu pleci, atunci va trebui să plec eu, spuse el. O să mă duc să călăresc. Deja au apărut zorile.

— Vino înapoi în pat! Ea își întinse brațele spre el.

Ea putea să-i vadă nehotărârea, dorința de accepta chiar și puțină alinare.

— Te rog, șopti ea. Capitula în fața dușmanului. Știa asta. Dar mai știa că va trebui să trăiască cu el pentru tot restul vieții. Și fără să vrea, își aminti ce dragoste intensă simțise atunci când se măritase cu el.

Hoțul de visuri

El își închise ochii, și ea îl putu vedea cum se înfioară.

— Ești o nesocotită, doamnă, spuse el. Promite-mi că n-o să mă mai atingi niciodată când dorm și visez.

— Promit, spuse ea.

Atunci, el veni spre ea cu trupul rece și vizibil tremurând, iar ea îl luă în brațe și îl răsuci în sus pe pat până când îi puse capul pe pieptul ei. Își așează obrazul pe creștetul capului său și îi masă cu degetele pielea capului prin Irul des și lung.

ta e prezentul, îi spuse ea încet. Trecutul s-a dus. Pentru amândoi. S-a terminat. Există doar prezentul și viitorul. Se strădui să spună unicul cuvânt care-i mai rămăsese de spus, cu ochii închiși și ținându-i corpul care se încălzea și se relaxa aproape de cel al ei. Nigell!

— Ce-o să mă fac eu cu tine, Cassandra? întrebă el.

Niciunul din ei nu răspunse la întrebare. El adormi. Ea fixa cu privirea fereastra luminată, întrebându-se cum e posibil să-l iubească pe bărbatul care o înșelase atât de tare, bărbatul care se răzbunase atât de groaznic pe tatăl ei pe care probabil că-l și omorâse tot atunci.

Cu excepția faptului că n-am înșelat niciodată în viața mea și nici

n-am furat nimic.

Ar fi mai bine să nu-l creadă, să nu înceapă să spere. Ar fi cu mult mai bine doar să accepte realitatea și să învețe să trăiască cu ea.

Dar știa că dorea să știe mai mult. Că trebuia să știe mai mult.

Nigel ieșise, și se părea că va lipsi pentru câteva ore. O însoțise pe Lady Beatrice până în sat, călărind lângă trăsura ei, și de acolo își continuase drumul spre casa mai îndepărtată a unui arendaș să discute niște chestiuni legate de proiectul de asanare. Cassandra era întotdeauna mulțumită să-l lase pe el să se ocupe singur de această problemă.

Așteptă aproape o jumătate de oră să fie sigură că el nu se întoarce pentru că a uitat ceva, înainte de a-l chema pe valetul lui în salon.

Mary Balogh

William Stubbs arăta tulburător de mare, de dur și de urât stând așa, în pragul ușii. Arăta totodată cu totul nepotrivit acolo și se simțea stânjenit.

— Bună dimineața, domnule Stubbs, spuse Cassandra.

El își înclină capul.

— 'Neața, milady, spuse el, și se încruntă. Nige a plecat și a uitat să vă spuie...

— Domnia sa mi-a spus unde se duce, îți mulțumesc, spuse ea. Se ridicase de la măsuța de scris, lăsând acolo scrisoarea pe care o începuse și veni să stea în fața lui, la o oarecare distanță. Nu-i mai era frică de el, în ciuda înfățișării sălbatice. Se hotărâse să nu-i mai fie frică de el. Ai fost deținut împreună cu soțul meu?

Dintr-odată, el deveni prudent.

— El ce spune? întrebă Will.

— N-am discutat chestiunea cu Lord Wroxiey, spuse ea. Te întreb pe dumneata. Ai fost deportat împreună cu el, domnule Stubbs?

— Păi da, am fost, admise el. Am fost prinși în lanțuri unul lângă altul. Am fost tovarăși apropiați, ca să zic așa, timp de șapte ani.

— Și întotdeauna prieteni apropiați? întrebă ea.

El strâmbă din buze pentru un moment cu ceea ce ea își imagină că ar fi amuzament.

— Nu întotdeauna, milady, spuse el. Pentru un an și mai bine am fost dușmani de moarte.

— De ce? îl întrebă ea

— Uitați-vă la mine, domniță, spuse el, întinzându-și mâinile mari pe lângă el. Și uitați-vă și la el. Făceau o glumă punându-ne unul lângă altul așa. El zicea că io-s – acum, care-i cuvântu' pe care-l folosea el mereu? Tro...

— Troglodit? sugeră Cassandra.

— Exact ăla. William își permise una din grimasele lui înspăimântătoare. Și io credeam că-i un delicat din ăia care s-ar frânge-n două dacă doar aș pocni din degete la el. Credeam că distracția s-ar isprăvi prea repede ca să fie de-adevăratele.

— Dar nu era așa? întrebă ea.

— Noi cu toții credeam că-i un delicat, spuse William. Chiar și gardienii. În special, ei. Cu toții am încercat

Hoțul de visuri să-l frângem, dar nici unu din noi n-a reușit niciodată. În sfârșit, ne-au eliberat din lanțuri pe el și pe mine, așa ca să-i trag o bătă, și el să se smiorcăie cerând milă. Dar nici măcar nu s-a bătut cu mine. Doar a râs la mine. Vreau să zic, chiar așa, milady. A râs, în vreme ce io-l burdușeam cu o bătaie soră cu moartea – acum spune că era foarte aproape de a-și da duhu. Și când în final s-a trezit și am încercat să-i dau o țâr de apă, mi-a doborât cana din mână și m-a scuipat drept în față. L-am adormit iarăși, că i-am dat una, dar atunci am știut că de un om ce merită respect, un om pe care trebe să-l urmezi. Cu toții știam, doar gardienii, nu. Au tot încercat.

— Ai și dumneata cicatrici de bici pe spate, așa cum are el, domnule Stubbs, întrebă ea.

— Câteva, spuse el. Da' nu ca el, milady. N-au fost mulțumiți doar să-i taie cu biciul în vreme ce muncea la fel cu noi toți. Știau că-i un gentleman și e mai presus de ei. Tot ziceau că a făcut chestii pe care nu le făcuse și după aia au putut să-l lege de un crăcan și să ne pună pe toți să ne uităm cum îl jupoaie de piele. Iertare, milady! N-ar fi trebuit

să vă spui asta. O să mă jupoaie el pe mine dacă ar ști că am zis asta. N-au putut deloc să-l facă să țipe sau să le ceară să înceteze. Râdea continuu când terminaseră și îi tăiaseră legăturile, înainte de a-l lega din nou de mine – dacă mai era trează să râză, adicătelea.

— Domnule Stubbs! Ea aproape că șoptea. Era vinovat?

— Firește că – William Stubbs se opri brusc. Ce v-o spus el, milady? Tre' să-l întrebați pe el. A fost între el și tatăl dumneavoastră. Nu-i locu meu să zic ce nu știu, pen' că n-am știut decât când am fost puși în lanțuri împreună.

— Mulțumesc, spuse ea. Mulțumesc pentru că ai vrut să vorbești cu mine, domnule Stubbs.

El dădu din cap amabil, cum face un tată către copilul lui.

— Îl iubiți, spuse el. Will Stubbs înțelege, domniță. Nu tre' să vă faceți griji cu iubitul. N-o să vă facă rău

Mary Balogh și n-o să vă dezamăgească niciodată. Bătrânul Stubbs o să vă protejeze totdeauna, da' nu-i nevoie de el, când e Nige care o face cu mult mai bine.

Dar ea înțepenise.

— Mulțumesc, domnule Stubbs, spuse ea. Asta-i tot.

El nu se întoarse imediat să plece, așa cum se așteptase ea să facă. O privi cu singurul lui ochi zdravăn și capul înclinat într-o parte, cumpănind situația.

— Io v-aș ruga ceva, milady, dac-aș putea, spuse el.

— Ce este? îl întrebă ea.

— E o fată, spuse el, cu care se poartă rău stăpâna ei. E pe jumate moartă de foame și țeapănă de frig și bătută de stăpână, chiar dacă își face treaba cât poate ea de bine. Și bărbații pe care tre' să-i servească se poartă urât cu ea în feluri pe care nu pot să le spui io la o doamnă.

Ochii Cassandrei se făcură mari.

— E aproape de aici? întrebă ea. E o femeie tratată așa, în apropiere de Kedleston?

— E chelneriță la hanul din sat, spuse William. Io am vorbit cu doamna Dorkins care e stăpână la han, milady, și știu io c-am speriat-o

să n-o atingă pe fătucă, așa cum era pornită s-o facă azi. Dar mâine crez io c-o să uite. Și dup-aia, bărbații ăia, odată ce se-mbată, crede că poa' s-o pipăie și s-o înghesuie – o să creadă că poa' să abuzeze de fată dacă Will nu-i acolo să-i oprească. Mă întrebam, milady...

Dar ochii Cassandrei fulgerau.

— Pot să te asigur că doamna Dorkins n-o să se mai ocupe multă vreme de han, domnule Stubbs, spuse ea, dacă e adevărat că se poartă urât cu angajații ei și dă voie clienților să... bruscheze chelnerițele în mod nepermis. Vorbești de Sally? Eu am aranjat să fie angajată pentru a pleca de la tatăl ei. Tatăl ei... Simți cum se îmbujorează.

— Io înțeleg, spuse William Stubbs blând, și Cassandra nu se îndoi că înțelese. Mă întrebam dacă ați vedea vreo cale să angajați o cameristă în plus, chiar de ar fi mai mult decât e nevoie, milady. Menajera mi-a spus azi de dimineață când am întrebat-o că nu-i niciun loc.

Hoțul de visuri

— O să vorbesc eu cu ea, îi promise Cassandra. Sally va fi aici înainte de lăsarea serii.

William își lăsă din nou capul într-o parte.

— Sunteți o domniță cumsecade, spuse el. I-am spus io lui Nige că sunteți blândă și nevinovată și ar face bine să se poarte frumos și să vă protejeze de lumea rea. Dar deja știți câte ceva despre răutățile lumii și încercați să-i protejați pe cei mai slabi decât dumneavoastră. Nige ăsta e un bărbat norocos.

Cassandra era prea surprinsă pentru a răspunde la impertinența lui. Însă mai era ceva de spus, înainte de a încerca din nou să-l lase să plece pe valetul soțului ei.

— Domnule Stubbs, întrebă ea, care e interesul dumitale în ceea ce o privește pe Sally?

Pentru o clipă, îi fu din nou frică de el. Pentru o clipă, el fu din nou furios, deși felul în care-și strângea pumnii pe lângă corp era singurul semn vizibil.

— E o întrebare corectă, admise el după ce acel moment trecuse. Io am avut o soră ce a murit de prea multă muncă și boală la

paisprezece ani, milady. N-am putut s-o ajut. Io abia ce aveam opt ani. Pot s-o ajut pe Sal. I-am promis c-o s-o protejez și așa o să fac.

Cassandra îi zâmbi. Era greu de crezut că avea această discuție cu ciudatul valet al soțului ei – un alt condamnat. Era încă și mai greu să-și dea seama că ajunsese să aibă încredere în el.

— Atunci, Sally va fi în sfârșit în siguranță, spuse ea. Mulțumesc, domnule Stubbs. Asta-i tot!

El plecă, după ce-i făcu încă una din plecăciunile lui stângace.

Lumea era într-adevăr plină de răutate, se gândi ea oftând. Cu mai puțin de un an în urmă, se felicitase că o salvase pe Sally de la o soartă inimaginabil de groaznică. Crezuse întotdeauna că doamna Dorkins era o patroană severă, dar dreaptă. Dar dacă domnul Stubbs avea dreptate – și nu se îndoia că avea – femeia nu era numai crudă, dar nici nu își descuraja clienții să-și permită s-o forțeze pe Sally să le acorde favorurile ei. Cassandra se înfioră.

Mary Balogh

Și chiar și cei care erau de partea legii – cei care aplicau legea – nu erau întotdeauna de încredere. Nigel căpătase acele îngrozitoare urme de bici doar ca urmare a faptului că atitudinea sa de gentleman îi jignise pe gardienii lui.

William Stubbs, chiar cu o clipă înainte de a se opri, fusese pe punctul de a spune că soțul ei fusese nevinovat de acuzațiile care i se aduseseră.

Nu că el ar putea cunoaște adevărul mai mult decât îl cunoștea ea, firește. Nu-l cunoscuse pe Nigel pe timpul acela. Recunoscuse asta el însuși.

Cu excepția faptului că n-am înșelat niciodată în viața mea – și nici n-am furat nimic.

Nu putea uita acele vorbe, deși el nu încercase s-o convingă de adevărul lor.

Dacă era nevinovat...

Dacă era nevinovat, atunci, ce anume exact se petrecuse? Ce se petrecuse înainte de arestarea și de deportare lui? Ce se petrecuse după înapoierea lui?

Ah, da, se gândi ea, trebuia să știe mai mult. Dar n-avea sens să-l întrebe pe el. Trebuia să descopere adevărul pe alte căi.

Dar între timp Sally trebuia salvată de la încă un abuz. Se întoarse către șnurul clopoțelului s-o cheme pe menajeră.

Capitolul 20

Mulțumirea, atunci când veni, descoperi Nigel în decursul următoarelor câteva săptămâni, era puțin dezamăgitoare. Nu se aștepta la fericire sau la ceva atât de banal cum ar fi fericire-până-la-adânci-bătrâneți. Tot ce visase era pace, siguranță și mulțumire. Le avea pe toate trei.

Ceva îi lipsea.

Nu ducea lipsă de nimic. Toate îmbunătățirile fermelor asupra cărora el și cu Cassandra căzuseră de acord fuseseră începute. Renovările casei urmau să înceapă înainte de instalarea iernii. Vecinii lor erau binevoitori.

Hoțul de visuri amabili și nerăbdători să lanseze și să primească invitații. Lady Beatrice conversa întotdeauna despre subiecte interesante. Lady Matilda arăta o caldă afecțiune. Patience era dulce și liniștită – și nefericită. Robin Barr-Hampton se întorsese acasă.

Will Stubbs nu avea planuri imediate de a dezerta și a se întoarce în oraș, deși se părea că acțiunea lui de a o curta pe văduva Dorkins era sortită eșecului. Într-adevăr, femeia încerca să vândă hanul, ca să se poată muta într-un sat vecin să facă menajul casei unui frate înstărit care o rugase să vină. Cel puțin, asta era povestea pe care o spunea ca să-și apere demnitatea – Cassandra și cu Will spuneau o cu totul altă poveste. Se părea că domeniul Kedleston căpătase o nouă servitoare la bucătărie.

Nigel privea cu un oarecare amuzament transformarea continuă a prietenului său dintr-un tâlhar și bătaș necioplit și periculos în bărbatul cumsecade ce trebuie să fi sălășluit mereu în adâncul sufletului său. Dar împrejurările vieții sale înainte de deportare făcuseră imposibil să se dezvolte adevăratul om. În mahalalele londoneze supraviețuiau doar cei duri și lipsiți de scrupule. Acum Will era prietenul unui aristocrat, servitor devotat al unei contese,

apărătorul unei micuțe servitoare maltratată și năpăstuită și poate viitor hangiu. Se gândea să preia el însuși hanul.

Și Cassandra?

Ea părea plină de energie și aproape la fel de fericită ca atunci când apăruse la ziua ei de naștere când el o întâlnise prima oară. Se ocupa de casă cu ușurința unei vechi experiențe și își îndeplinea sarcinile în vecinătate în același fel. Trata servitorii cu politețe și înțelegere, pe vecini cu amabilitate și farmec, pe mătuși și pe verișoara ei cu o caldă afecțiune. Când o consulta în legătură cu afacerile moșiei, ea discuta problema cu înțelepciune și înțelegere – își continuase educația autoimpusă, își dădu el seama. Era hotărâtă să știe totul despre administrarea domeniului care nu îi mai aparținea.

Nu-l mai invitase în apartamentul ei. Dar venea în patul lui în fiecare noapte fără a i se porunci să facă asta și părea să participe de bunăvoie la ceea

Mary Balogh ce făceau acolo. Firește, descoperi că, atunci când el se trezea în toiul nopților, ea era aproape fără excepție cuibărită lângă el, deși nopțile erau calde și nu era necesară căldura corpului celuilalt pentru a se simți bine. Și nu protesta niciodată nici măcar cu o pasivitate tăcută atunci când el o dorea și o poseda a doua sau chiar a treia oară într-o singură noapte. Avea nevoie de ea mai mult decât o dată, când îl amenințau coșmarurile. Cumva reușise să se deprindă a se trezi înainte de a se adânci prea mult în tenebrele lor.

Ea era viață, căldură și alinarea lui. Nu credea că mai putea înfrunta o noapte fără ea.

Nu-l mai întrebă nimic despre trecutul lui. Câteodată, el se gândea că, la urma urmei, poate ar fi fost mai bine să-i spună totul. Dacă ar fi întrebat din nou, poate că i-ar fi spus. Sau poate nu. Probabil că ea nu l-ar fi crezut. Își iubise tatăl. Să-i spună și să-l facă mincinos ar pune la încercare și mai mult căsătoria lor.

Era mai bine s-o lase în bună pace. Cel mai bine, să uite tot. Era evident că și ea considera că este cel mai bine.

Toate planurile lui se înfăptuiseră cu succes. Avea pacea, siguranța și mulțumirea de care să se bucure pentru tot restul vieții

sale.

Totul părea cumva dezamăgitor.

Ceva îi lipsea.

Cassandra era agitată și persecutată de propriul ei egoism. Îl trimisese pe Robin înapoi la Londra. Ah, nu fusese cu totul cinstită față de ea însăși, știa asta. El voise să se întoarcă acolo. Poate chiar dacă ea îi zicea să nu se ducă, el s-ar fi dus oricum. Dar îi spusese da. Voia cu tot dinadinsul să afle mai multe informații.

După câteva săptămâni, disperarea îi dispăruse. Dar încă voia să știe. Încă avea nevoie să știe. Dar ar fi trebuit să se mulțumească, se gândea, cu convingerea că, mai devreme sau mai târziu, Nigel îi va spune totul el însuși. Părea cumva neloial să umble cu ascunzișuri, așa cum făcea.

Era o trădare.

Hoțul de visuri

Îl iubea. Dacă se gândea cu adevărat la sentimentele ei, poate că s-ar fi putut disprețui, pentru că iubea un bărbat care provocase atâta dezastru în viața ei și a tatălui ei, un bărbat care petrecuse șapte ani într-o colonie penală plănuindu-și răzbunarea, un bărbat care o înșelase și o amăgise și încă avea secrete nemărturisite.

Dar ea știa că dragostea nu era ceva rațional.

Dacă nimic din adevăr n-ar fi ieșit la iveală, dacă el ar fi ascuns totul de ea, chiar faptul esențial referitor la cine era proprietar la Kedleston, ar fi plutit încă în fericirea de a fi îndrăgostită de el așa cum fusese în ziua nunții. Și simpatia și respectul ei pentru el s-ar fi înzecit. El demonstrase clar că își luase în serios responsabilitățile la Kedleston. Își ducea la îndeplinire îndatoririle sociale pe care un bărbat neobișnuit cu viața la țară ar fi putut să le găsească plicticoase. Deja lumea îl simpatiza. Chiar și mătușa Bea îl aprecia, descriindu-l cassandrei drept un tânăr sensibil, cu capul pe umeri, chiar dacă dădea cam prea multă atenție felului cum arăta.

Dacă ar putea ignora trecutul și uita toate misterele care-l înconjurau, poate că ar putea fi fericită, se gândea Cassandra. Era o companie interesantă și un amant minunat. Și dacă felul lui de a se

îmbrăca și comportamentul lui erau ceva mai îngrijite și mai elegante decât era obiceiul la țară, asta îl făcea cu atât mai atractiv. Cum îl vedea, inima îi și bătea mai repede. Doar auzindu-i vocea, i se tăia respirația.

Câteodată se disprețuia. Era ea, oare, atât de slabă încât un ticălos experimentat putea s-o transforme într-o sclavă de bunăvoie? Sau era doar o femeie realistă care a înțeles că viața era un lung proces și că oamenii evoluau și câteodată chiar se schimbau? El era soțul ei la urma urmei și va fi tatăl copiilor ei. Bănuia că se va întâmpla și acest din urmă lucru, înainte ca mariajul lor să împlinească zece luni.

Era agitată și păzea aleea să vadă dacă vine trăsura lui Robin, deși nu știa dacă va veni direct la Kedleston sau dacă o să meargă la conac.

El se dusesese la conac și veni pe jos la Kedleston cu Patience într-o după-amiază, în vreme ce Cassandra

Mary Balogh și mătușa ei se întrețineau cu niște doamne ce veniseră în vizită. Nigel era și el în salon cu ele, fermecând pe toată lumea – ceva ce întotdeauna realiza cu o mare ușurință. Își ridică sprâncenele când Robin intră în salon în spatele lui Patience, își strânse buzele și se arătă amuzat. Dar Cassandra aproape că nu băgă în seamă reacția lui – sau fericirea aproape temătoare a lui Patience.

— Rob! Traversă camera spre el și îi luă brațul, în vreme ce Nigel îi sărută mâna lui Patience și o conduse lângă Lady Beatrice. Ce grozav să te văd din nou atât de curând. Vai, e aproape ca și cum te-aș avea vecin apropiat. Ai văzut-o pe mama ta și pe unchiul Cyrus în ultimul timp? Ce mai fac?

— Nu i-am văzut, Cass, spuse el serios. Am trecut pe la conac să văd ce mai fac mătușa Matilda și cu Patience. Se întoarse să-și prezinte salutul celorlalte doamne și acceptă o ceașcă de ceai în vreme ce discuta politicos despre vreme și sănătatea unor cunoștințe comune.

— Stai să te minunezi, pe cuvântul meu, spuse Nigel, cu mâna pe mânerul monoclului, în vreme ce se uita leneș spre Patience, cu câtă abnegație își face datoria un simplu văr. Iartă-mă – am vrut să spun un văr vitreg, desigur.

Dar Patience roși doar și își privi mai atentă ceașca.

Trecură cincisprezece minute înainte ca plecarea câtorva oaspeți să-i ofere Cassandrei scuza de a-l trage pe Robin deoparte ca să se plimbe cu ea prin grădina de flori. Oricum, cele două musafiri care rămăseseră veniseră s-o vadă mai mult pe mătușa Bea decât pe ea și erau destul de mulțumite să-l aibă pe Nigel care să le țină companie.

— Ei bine? spuse ea și avu sentimentul alarmant de déjà vu. Îl salutase la fel cum o făcuse ultima dată când el se întorsese în acea după-amiază când ea alergase într-un suflet la conac. Se rugă lui Dumnezeu ca el să nu aducă vești la fel de rele de data asta.

— Îmi pare rău, Cass, spuse el. N-am vești bune pentru tine.

Inima îi stătu în loc și își închise ochii pentru scurt timp. Ce-o să facă acum? Să-i arunce lui Nigel în față

Hoțul de visuri adevărul că-i luase tatălui ei moșia prin înșelăciune? Să afle dacă putea să înceapă procedurile legale pentru a-și recăpăta proprietatea? Ar implica asta proceduri judiciare, un proces? Va fi din nou judecat? Din nou condamnat? Înșelăciunea era suficientă pentru a constitui furt? Era un delict penal? Ar spânzura un viconte?

Toate gândurile și întrebările îi fulgerară prin minte în răstimpul câtorva secunde.

Nu voia să știe.

— S-a purtat foarte rău cu tine? întrebă Robin. Te-a bătut vreodată, Cass? Însă acum n-am deloc cum să te ajut. Ah, Doamne, Dumnezeule, aș vrea să pot face ceva pentru tine.

Mintea ei înregistră ce spunea el.

— Nu poți să mă ajuți? spuse ea. Ce vrei să spui, Rob? Nu există nimic pe baza căruia să putem face un apel la tribunal?

— Mă tem că nu. Își scutură cu tristețe capul, parcă scuzându-se. Speranța i se furișă înapoi cu o strângere dureroasă de inimă.

— Ce anume exact ai descoperit? întrebă ea.

— Nimic, spuse el, doar mai mult din ceea ce am descoperit înainte. Nimeni nu vrea să recunoască faptul că l-a văzut pe Wroxley trișând la cărți. Și unul dintre ei – un baronet, Cass, un bărbat respectat

– a fost atât de deranjat că m-am întors să pun aceleași întrebări că a insistat să-ți scrie o scrisoare. Se bătu peste buzunarul hainei. Și avocatul acela, Croft, doar a confirmat ceea ce știam că trebuie să fie adevărat. Transferul a fost făcut într-adevăr și a fost totul legal. Kedleston aparține lui Wroxiey. Unchiul a semnat totul.

— Deci Nigel n-a trișat? Cassandra îi lăsă brațul și rămase pe loc nemișcată pe poteca dintre două straturi de flori. A fost un joc cinstit? Adică pur și simplu tata a pariat necugetat și a pierdut? Își mușcă cu putere buza de sus. Nu-l mai putea vedea pe Robin, deși stătea la mai puțin de doi metri de ea.

— Îmi pare rău, Cass, spuse el încet. Aș vrea să nu plângi. Nu-ți poți imagina cât de nenorocit mă simt.

Mary Balogh

Simt de parcă te-aș fi dezamăgit. Bineînțeles că mai există întrebarea de ce unchiul a fost de acord să joace împotriva lui Wroxiey. Erau singurii jucători într-o cameră plină de bărbați într-o reședință particulară.

Dar ea nu era pregătită să-și facă griji cu privire la această întrebare. Nu încă. Fusesse un joc cinstit. Nu existase nicio trișare. Tata a pierdut, și Nigel a câștigat. Nigel l-a convins cumva pe tata să joace împotriva lui, firește, și motivul lui fusesse pură răzbunare. Dar a făcut-o cinstit. Tot atât de ușor se putea ca tata să câștige – se întrebă scurt ce ar fi câștigat.

— Îmi pare rău, Cass! Robin era sincer nefericit. L-aș provoca pe ticălos la duel dacă aș crede că am dreptul s-o fac. Dar n-am acest drept. Doar dacă te-a bătut. Și chiar și atunci – Doamne, verișoară, el are dreptul să facă asta, dacă așa vrea.

Ea se scotoci în deschizătura din jupon să găsească batista pe care o ținea în buzunarul de la talie, îi zâmbi pe când își ștergea lacrimile.

— Nu m-a bătut niciodată, Rob, spuse ea, și mei n-o s-o facă vreodată. A fost bun cu mine. Și plâng pentru că sunt bucuroasă. M-am temut așa de tare că o să aduci vești care mă vor forța să îl dau în judecată. Nu poți să știi cât de tare am sperat să primesc exact veștile

pe care mi le-ai adus...

— Doamne, spuse el, îl iubești, Cass. Chiar știind cine și ce e?

— E soțul meu, spuse ea.

Robin trase adânc aer în piept, își ținu răsuflarea și expiră destul de zgomotos.

— A trișat și a furat acum nouă ani, Cass, spuse el. A petrecut șapte ani printre ticăloși. O astfel de experiență abrutizează de obicei bărbații, mai degrabă decât să-i aducă pe drumul cel bun. Și cumva l-a convins pe unchiul să joace acel joc. Încă cred că probabil a trișat. Doar asta are o noimă.

— Nu-mi pasă ce s-a petrecut acum nouă ani, spuse ea. Și îmi pasă de acei șapte ani doar pentru că el încă suferă toate acele orori în coșmarurile pe care le are. Nu știu cum l-a convins pe tata să joace cu el din nou, dar

Hoțul de visuri cred că a fost un joc cinstit. Și el n-a fost abrutizat, Rob. Nici domnul Stubbs.

— Stubbs? spuse el.

— N-are importanță. Își suflă nasul și își puse batista înapoi. Își amintise ceva. Ai o scrisoare pentru mine?

El o scoase din buzunar și i-o înmână.

— Mătușa Matilda deja m-a angajat să le însoțesc pe ea și pe Patience la diferite evenimente pentru următoarele trei zile, spuse el. După asta, o să plec acasă, Cass. Sper să ai dreptate în legătură cu Wroxiey. Sper să se fi pocăit. Mă tem că nu mai era mare lucru de făcut pentru tine, dacă nu e așa. Dar dacă vreodată ai nevoie de mine...

Ea zâmbi și îi atinse brațul pe când se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz.

— N-o să mai fiu o povară pe capul tău, Rob, doar o verișoară iubitoare, spuse ea. Trebuie să încetezi să mai iei povara familiei tale extinse pe umerii tăi și să te îngrijești de fericirea personală. Abia aștept să te văd că te însori în curând și că intri în raiul căsniciei.

— Doamne, Cass, spuse el, nici măcar nu mă gândesc la o căsătorie încă.

— Nu există nimeni special care să te ispitească să te

răzgândești? întrebă ea.

El râse.

— Cine? spuse el. Nici măcar n-am fost acasă sau într-un loc pentru suficientă vreme, de mai mult timp decât aş dori să-mi amintesc. O să mai treacă câțiva ani până când o să încep să-mi caut perechea potrivită.

Ah, sărmana Patience, se gândi Cassandra. Dar ar face fără îndoială mai mult rău decât bine menționându-i acum numele și încercând să facă pe pețitoarea. Nu spuse nimic.

— O să te las să-ți citești scrisoarea, spuse el. E timpul s-o conduc pe Patience înapoi acasă. O să meargă la oraș pentru sezon în primăvara viitoare. O să-i fie bine acolo – se face din ce în ce mai drăguță. Ai observat? Sper doar că va putea să găsească pe cineva care să-i prețuiască bunul caracter și inima blândă. A plâns când am plecat acum două săptămâni și a plâns din

250 Mary Balogh nou când am venit înapoi azi. Poți să crezi că are atâta sensibilitate.⁷

— Ține la tine, Rob, îi spuse Cassandra.

El dădu din cap.

— Altceva, spuse el, încruntându-se. Aproape c-am uitat. Tipul ăla, Croft, spunea că trebuie să te vadă în persoană. M-a întrebat cât a trecut de la moartea unchiului și spunea că era alarmat să constate că trecuse mai mult de un an. A întrebat dacă erai în oraș și, când am spus că nu, a zis că în acest caz trebuie să vină aici. N-a vrut să-mi spună despre ce era vorba. Dar se pare că trebuie să te aștepți să apară, Cass. Deși părea foarte hotărât asupra faptului că transferul moșiei este legal. Eu nu mi-aș face speranțe prea mari, dacă aş fi în locul tău. Se uită la ea cu ochi calmi. Dar tu ai încetat să mai speri asta, nu-i așa?

— Da, spuse ea.

El dădu din cap și se întoarse spre casă, lăsând-o acolo singură cu scrisoarea și cu întrebările ei.

De ce avocatul tatălui ei – nici măcar avocatul pe care-l folosisese la supravegherea majorității afacerilor lui – ar avea nevoie să-i vorbească atât de urgent încât să bată tot drumul de la Londra până în

Somersetshire? O scrisoare n-ar fi fost de ajuns? Ar fi putut să trimită una prin intermediul lui Robin.

Dar avea de citit o scrisoare – de la un baronet, un bărbat respectat, care fusese de față în timpul acelei partide de cărți. Îi era puțin teamă s-o deschidă. Dacă în scrisoare era gata să admită lucruri pe care le negase în fața lui Robin? Dacă...

Rupse sigiliul și deschise foaia de pergament.

Sir Isaac Snow dorea s-o informeze pe vicontesa Wroxiey, contesă de Worthing, că el fusese prezent la partida de cărți în care răposatul conte de Worthing a mizat și a pierdut domeniul său în favoarea vicontelui Wroxiey. Fusese invitat să ia parte chiar de către conte ca unul din cei șase bărbați, în calitate de prieteni ai lui, și să garanteze pentru corectitudinea jocului. Vicontele Wroxiey avusese același număr de bărbați cu el, deși

Hoțul de visuri sir Isaac nu era în poziția de a putea garanta domniei sale că vreunul din ei era nobil.

Totuși, putea s-o asigure pe domnia sa că în timpul partidei n-a existat vreo înșelăciune.

Sir Isaac avea o oarecare experiență la cărți și știa toate șmecheriile cu care se putea câștiga un avantaj incorect. El însuși pusese la dispoziție cărțile de joc și fusese ultimul care le verificase înaintea începerii partidei. Afirma cu convingere că nu existase trișare. Pariurile fuseseră făcute înainte – moșia Kedleston a lui Worthing contra promisiunii lui Wroxiey de a părăsi Anglia în două zile după partidă și de a nu se mai întoarce pentru tot restul vieții, fără a mai întreține vreo legătură de comunicare cu nicio persoană de pe insulele britanice.

Vicontele Wroxiey câștigase cinstit jocul. Pariul fusese onorat corect și legal două zile mai târziu când sir Isaac îl însoțise pe răposatul conte de Worthing pentru a fi martor la tranzacție.

Spera ca această scrisoare să satisfacă într-un final pe domnia sa în legătură cu împrejurările care îi aduseseră pe răposatul ei tată și pe soțul ei într-o nefericită rivalitate. Spera cu tot respectul convenit să nu mai fie căutat de către foarte insistentul domn Barr-Hampton în

numele ei. Rămânea prea plecatul ei servitor.

Cassandra împături hârtia și o ținu la gură în vreme ce-și strângea foarte tare ochii.

Nu existase trișare. Era foarte limpede că tatăl ei îl alesese pe sir Isaac drept unul din cei șase martori ai săi deoarece omul era expert la trișat. Dacă ar fi fost chiar și cea mai mică aluzie că exista ceva suspect, el ar fi descoperit. Nu fusese nimic.

Nigel nu trișase.

Exista firește întreaga poveste, așa cum îi reamintise Robin, a ceea ce se întâmplase cu nouă ani în urmă. Cu acea ocazie, existaseră destule dovezi – cărți marcate și bunuri furate, toate descoperite în apartamentul lui Nigel. Fusese condamnat pentru aceste delikte și pedepsit pentru ele. Dar asta fusese cu mult timp în urmă. Anul trecut nu trișase și nu furase.

Mary Balogh

Cu excepția faptului că n-am înșelat niciodată în viața mea – și nici n-am furat nimic.

Își dăduse el seama că ea știa de bunurile furate care fuseseră descoperite în apartamentul lui? Dovezi ca acestea nu mințeau. Dar evident că el mințise.

Și apoi simți, mai degrabă decât auzi, mișcare în spatele ei și își întoarse iute capul.

El stătea la capătul potecii pe același nivel pe care stătea ea. Era elegant din cap până-n picioare, numai nuanțe de gri și alb, se gândi ea, tot numai o mască și mister. Se uita la ea de sub pleoapele lăsate pe jumătate. Ea ajunsese să recunoască privirea ca una ce combina o aparentă lene cu o reală și precisă cercetare. Era o enigmă, un paradox, ca de altfel tot ceea ce-l privea.

Câteodată simțea că-l cunoștea foarte bine. Îl cunoștea intim ca soție.

Câteodată știa că nu-l cunoaște deloc. Câteodată era un străin aproape înfricoșător.

Strecură scrisoarea în deschizătura juponului, unde era și batista destul de umedă din buzunar.

Evident că ea nu dăduse uitării trecutul pentru a accepta realitatea prezentului. La început, el bănuise că Patience fusese cea care îl adusese de data asta pe Barr-Hampton înapoi, dar nu-i trebui mult timp pentru a-și da seama că greșise.

Barr-Hampton o condusese pe Patience acasă. Lady Beatrice îi conducea pe ultimii musafiri. Nigel merse s-o găsească pe Cassandra. Stătea singură în mijlocul grădinii de flori în care dădea sala de bal. Imediat ce-l văzu, își întoarse iute capul peste umăr și băgă ceva în jupon. Se îndreptă spre ea.

— S-ar părea, spuse el, că relațiile dintre Patience și Barr-Hampton progresează binișor. Crezi că de asta s-a întors?

— Da. Ea îi privea bărbia. Da, așa presupun.

El o luă de bărbie și i-o ridică până când îi întâlni ochii.

— De ce s-a întors? o întrebă cu blândețe.

Hoțul de visuri 253

— Se simte responsabil față de mătușa Matilda și Patience, spuse ea.

— Cassandra! El îi puse buricul degetului mare pe buze. De ce s-a întors?

— N-ai trișat. Vorbea în șoaptă. Își închise ochii. Am o scrisoare de la unul din martori. N-ai trișat. Își deschise din nou ochii. Cum de l-ai convins să joace împotriva ta și pe așa o miză?

El trase aer în piept și oftă ușor înainte de a răspunde.

— Făcând ca alternativă să i se pară foarte neatractivă, spuse el.

— Neatractivă. Ea se uită spre el cu o privire lipsită de expresie. L-ai amenințat?

Aționând față de Worthing exact la fel cum o făcuse Worthing odinioară față de el. Și lăsându-l pe Worthing să fie conștient într-un chip neplăcut de clica de ticăloși cu care Nigel se înconjurase, mulțumită lui Will Stubbs. Ar fi dus el până la capăt amenințările dacă Worthing ar fi ales să nu se lase intimidat se întrebese Nigel. Nu era deloc sigur. Dar credea că ar fi făcut-o. Amintirile chinurilor lui îi erau încă vii în minte. Încă avea obiceiul de a mai șchiopăta de la cercul și lanțul ce nu mai erau legate de piciorul lui.

— A fost de acord cu provocarea mea, spuse el.

— Dacă pierdeai, îl întrebă ea, ai fi plecat și nu te-ai mai fi întors niciodată?

— Da, spuse el. Dar n-aveam nicio intenție să pierd, Cassandra. Am avut întotdeauna un talent neobișnuit la cărți. Am așteptat aproape un an întreg după ce m-am întors din colonii înainte de a lansa provocarea, pentru a-mi îmbunătăți din nou îndemânarea. În decursul aceluia an am câștigat o avere.

— I-ai mai provocat, întrebă ea, și pe ceilalți de la care ai furat cu nouă ani în urmă?

— Doar pe Worthing, îi spuse el. Doar pe tatăl tău.

— De ce? Ea se uită fără ezitare în ochii lui, mâna lui n-o mai ținea de bărbie.

Nu mai putea fi protejată, se gândi el. Nu mai avea sens să-i ascundă adevărul.

Mary Balogh

— N-am înșelat și n-am furat în viața mea, spuse el. Cineva a pus cărțile marcate în apartamentul meu și bijuterii scumpe pe care diferiți gentlemani le câștigaseră în seara în care eu jucasem cu tatăl tău și câștigasem o mare sumă de bani. Dacă aș fi fost vinovat, doar n-aș fi fost atât de neghiob încât să las dovezi în primul loc care ar fi fost cercetat. Dar nimeni la procesul meu n-a putut să vadă logica acestui argument. Mi s-a înscenat totul, Cassandra.

Fața ei care fusese calmă, aproape rece, arăta semne de supărare. El își duse mâinile la spate și se uită la ea printre pleoapele pe jumătate închise.

— De ce ai crezut că tata era cel vinovat? îl întrebă ea.

— El a fost cel care m-a acuzat, spuse el, sau așa deduc. Cu siguranță că el a fost cel care n-a vrut să mă cunoască sau să răspundă la rugămințile mele de ajutor după ce am fost arestat și luat de acolo. Fusese prietenul meu – sau așa am crezut. M-a atras într-o capcană.

— Dar de ce? în ochii ei se putea citi suferință. Erai doar un băiat, Nigel, destul de tânăr să-i fi fost fiu. De ce să-ți faci ceva așa odios? Spune-mi!

Asta era partea pe care n-o înțelesese niciodată foarte bine. Nu putuse să se gândească niciodată la un motiv suficient de puternic pentru o astfel de trădare înfiorătoare.

— Pentru că eu câștigasem peste două mii de lire de la el, bănuiesc, spuse el.

— Te-a vândut pe nedrept pentru șapte ani de... de iad pentru două mii de lire? spuse ea. Nu. Tata n-ar fi făcut asta. Tata era... era tatăl meu. L-am iubit.

— Ai de făcut o alegere, doamnă, spuse el simțind cum un fior rece i se strecura în inimă. Poți să crezi în tatăl tău sau poți să crezi în mine. Ai insistat să faci ca acest moment al alegerii să devină inevitabil. Ai fi putut lăsa trecutul unde îi era locul și ai fi putut să faci ceva realizabil din prezent. N-am făcut pe tiranul cu tine și însurându-mă cu tine am garantat ca tu să-ți păstrezi casa și felul de viață cu care ai fost obișnuită. E greșeala ta dacă ai intrat într-un coșmar.

Hoțul de visuri

— Da, spuse ea ridicându-și bărbia. Și faci ca alegerea mea să fie una ușoară, milord. Mi-am iubit tatăl. Pe tine nu te iubesc. Poate că ar trebui să am încredere în inima mea. Cred că așa o să fac. Nu cred că tata ar fi putut să se poarte așa cu tine.

— Așa să fie, doamnă. Îi făcu o plecăciune formală și se întoarse, îndepărtându-se cu pași mari pe terasă – singur.

Se învățase să fie singur – întotdeauna singur – să-și mențină gheața în inimă, amortindu-i durerea. După coșmarul judecății și al condamnării lui – mai rău decât un coșmar, pentru că știuse că nu exista nicio posibilitate să se trezească – și faptul că își dăduse seama cu groază că n-avea prieteni, aliați sau chiar protectori în noua viață la care fusese condamnat, nici măcar temnicerii și gardienii lui, începu să-și asigure supraviețuirea și sănătatea mintală în singurul fel la care se putea gândi. Fizic nu fusese destul de puternic – sau destul de liber – să se lupte cu vreunul dintre tovarășii lui de detenție sau cu gardienii. Și astfel începu să capete o superioritate mentală și emoțională, râzând – efectiv râzând – la chinurile cele mai rele la care-l supuneau. Prin atitudinea asta, desigur că își înrăutățise situația, dar loviturile și

biciuirile în plus aproape că meritaseră a fi îndurate. Pentru că încet funcționase. Câștigase supremația.

Dar făcând astfel, se izolase și învățase să trăiască cu totul singur, chiar când fusese în permanență legat de alte ființe umane și păzit fără întrerupere de alții. Chiar și prietenia neașteptată și foarte prețuită a lui Will nu schimbaseră prea mult situația izolării sale fundamentale.

Doar Cassandra își făcuse drum prin gheață și prin singurătate să se ghemuiască cu căldură lângă inima lui. Nu se apăraseră de ea pentru că nu-și dăduse seama decât exact în acest moment ce se petrecea – ce se petrecuse. Se obișnuise de multă vreme să se oțelească împotriva violenței și a urii. Nu avusese niciodată nevoie să-și construiască o apărare împotriva blândeții și a compasiunii.

Până când ea i le demonstrase pe amândouă.

Mary Balogh

Și ca un nebun ce era, căzuse încă într-o capcană.

Ea credea în tatăl ei, nu în el. Își iubea tatăl, nu pe el. îl alesese pe tatăl ei mort în defavoarea soțului ei

Simțea că se sfârâma în milioane de bucăți. Trebuia să găsească un loc unde să se poată aduna cumva.

Continuă să meargă până când ajunse în fața ușilor de la intrarea principală. Depăși grăbit casa și traversă grădina de trandafiri. Aproape că alergă în josul dealului, sărind nesăbuit din piatră în piatră. Își aruncă hainele de pe el chiar pe când traversa luminișul, lăsârv dunde acolo unde căzuseră.

Se aruncă gol în iaz.

Capitolul 21

Era o ciudată ironie, se gândea Cassandra, că descoperirea a ceea ce voise cu disperare să creadă – nevinovăția lui Nige 1 la acea ultimă partidă de cărți – îi distrusese și fragila ei căsnicie.

Se bucurase când el venise la ea în grădina de flori și începuseră să discute – în sfârșit discutau – despre ce se petrecuse între el și tatăl ei. Ea chiar voise sincer să-i dea de capăt, să înțeleagă exact ce se întâmplase și de ce. În special de ce.

Îl crezuse pe Nigel. Dar în aceeași măsură crezuse și în tatăl ei. Nu putuse să facă ceea ce părea că făcuse, sau dacă o făcuse, trebuia să fi considerat că are un motiv serios. N-ar fi putut să-i facă așa o figură urâtă unui nou prieten, un bărbat destul de tânăr pentru a putea fi propriul său fiu, doar din cauza a două mii de lire. În ultimii câțiva ani scosese mulți bani din moșie, dar n-o secătuisese de tot. Pierderea a două mii de lire nu l-ar fi făcut atât de disperat – sau atât de diabolic.

Voise ca Nigel s-o ajute să rezolve problema sau cel puțin să admită că exista o problemă. Dar el se întorsese împotriva ei cu toată aroganța glacială de care îl știa capabil, deși nu fusese martoră niciodată la atâta forță – și îi dăduse să aleagă. Fusese prea îndurerată

Hoțul de visuri și îi permisese să fie constrânsă. N-ar fi trebuit să permită asta. Ar fi putut să-l privească și ea cu dispreț și să-i spună să nu mai fie atât de nesăbuit. Nu era o simplă chestiune de a face o alegere între el și tatăl ei.

Adânc îndurerată și tulburată, ea răspunsese durerii. Și reușise – își provocase și mai multă durere. Distrusese orice șansă ca mariajul lor să se poată stabiliza, devenind ceva care să funcționeze.

Bineînțeles că nu-i atinsese nicio coardă sensibilă. Se îndepărtase fără vreo vorbă și nu se întorsese decât după ce ea și mătușa Bea își terminaseră cina. Nu se întorsese până când aproape se lăsase noaptea și atunci se închisese în bibliotecă, în loc să vină în salon. Ea așteptase până mai târziu să fie chemată în dormitorul lui – înainte nu așteptase, dar era prea mândră să se ducă neinvitată.

Invitația – porunca – nu venise.

Și a doua zi, deși totul era normal la prima vedere și în ochii oricărui observator din afară, el era ca o marmură rece. Sau granit. Indiferent care din ele era cel mai dur și mai rece. Ciudat, Cassandrei i se părea că era și mai arătos, mai elegant și mai fermecător ca oricând. Dar ceva – o parte esențială din el, partea care era el însuși – părea că dispăruse și ea nu știa dacă se evaporase sau încă era ascunsă în adâncul sufletului lui.

El o exclusese din viața lui. Era simplu ca bună ziua pentru el. Dar pe de altă parte, bineînțeles că nu fusese atât de nesăbuit ca ea. Nu

confundase prietenia și plăcerea trupească cu acel sentiment mai profund numit dragoste. I-ar fi fost mai de folos dacă rămânea credincioasă convingerii pe care o avusese până la ziua ei de naștere, și anume că nu exista ceva precum dragostea romantică.

Doar că sentimentele ei față de el, cu excepția acelor câteva zile din preajma nunții, cu greu puteau fi descrise drept romantice. Nu le putea alunga atât de ușor.

Îl pierduse.

Și îl pierduse și pe tatăl ei.

Își dori să nu fi permis curiozității s-o îmboldească a porni un întreg șir de evenimente. I-ar fi fost cu mult

258 *Mary Balogh* mai bine să accepte prezentul așa cum era și să lase trecutul acolo unde-i era locul.

Doar că nici asta nu prea credea.

Domnul Herbert Croft, avocatul, sosi la Kedleston a doua zi. Ajunse dimineața târziu, când Cassandra și cu Nigel erau în birou cu administratorul lor, discutând despre renovările câtorva case ale muncitorilor ce trebuiau să înceapă. Domnul Croft fu poftit în încăpere după ce majordomul venise înaintea lui să-i anunțe sosirea.

— Croft? spuse Nigel, după ce avocatul făcu o plecăciune. Este – ah, o plăcută surpriză! Arăta indolent de arogant, observă Cassandra, și în consecință era extrem de prudent...”

— Domnule Croft, spuse ea, îmi pare bine să vă cunosc. Înțeleg că ați fost ocazional avocatul tatălui meu.

— Am avut această onoare, milady, spuse el. Am solicitat să discut ceva în particular cu dumneavoastră în legătură cu o chestiune destul de importantă.

Bineînțeles că Nigel nu putea să reziste acestei puneri la punct incisive. Deja își dusesse monoculul la ochi.

— Într-o clipă o s-o conduc pe domnia sa în salonul purpuriu și o să-i chem camerista, spuse el. Acolo vei putea discuta cu ea în particular, după cum dorești, Croft. Înțeleg că ne vei acorda plăcerea de a te avea a masă pentru restul zilei și de a rămâne la Kedleston cel puțin în seara asta, nu-i așa?”

— Da, chiar te rugăm, domnule Croft, spuse Cassandra zâmbindu-i...

— Și eu voi face uz de sfatul dumitale profesional mai târziu în cursul zilei, dacă pot – în particular, spuse Nigel, înainte de a se înclina în fața ei și de a-i oterii brațul... – i

Ea se întrebă, așa cum o făcuse de câteva ori în decursul ultimelor zile, ce afacere ar putea avea fostul avocat al tatălui ei cu ea, care să-l aducă aici tocmai de la Londra. Era ceva incorect cu transferul domeniului Kedleston de la tatăl ei la Nigel? Vreo lacună? Totuși, îl asigurase pe Robin că totul fusese legal. Ce altceva putea fi?

Hoțul de visuri

— Ei bine, sir? îl întrebă când în cele din urmă fu singură cu el și se așezară să discute – în afară de camerista ei ce stătea tăcută în cel mai întunecat colț al încăperii. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

El își dresе glasul.

— E o însărcinare ciudată, milady, spuse el, și una pe care o execut cu întârziere. îmi cer foarte umil iertare din această pricină. Funcționarul meu șef, care a fost angajatul meu și al stimatului meu tată înaintea mea pentru mai mult de patruzeci de ani, a murit brusc doar cu șase luni în urmă și succesorul lui n-a învățat încă să fie atât de serios și să-mi împrăpăteze memoria cu unele chestiuni ce nu sunt în permanență în atenția mea.

Cassandra își ridică sprâncenele într-o întrebare politicoasă.

— Ar fi trebuit să vă vizitez la exact un an după trecerea tristă în neființă a domniei sale, contele de Worthing, iubitul dumneavoastră tată, continuă domnul Croft. Întârzierea de două luni este de neiertat. îmi cer iertare, milady, adăugă el fără ca vorbele lui să capete sens.

— Bineînțeles, spuse ea. V-a lăsat tatăl meu ceva, domnule Croft? Ceva ce nu putea lăsa la avocatul lui obișnuit?

— Nu domnia sa, milady, spuse el. Își vârî adânc mâna într-un buzunar al redingotei care nu-i venea prea bine și scoase un pachet subțire. Și nu mie. Acesta a fost lăsat bunicului meu de către bunicul dumneavoastră. Nu, nici așa nu-i corect. A fost lăsat de bunicul răposatului conte. Ar fi fost străbunicul dumneavoastră, milady,

contele de Worthing.

Cassandra se încruntă și apoi râse.

— Ar trebui să înțeleg, sir, că străbunicul meu a lăsat un pachet la bunicul dumneavoastră cu instrucțiunea de a-mi fi înmănat la un an după moartea tatălui meu? E ceva ce seamănă cu o poveste bizară.

— N-a fost nici pe departe atât de simplu, milady, spuse domnul Croft, scoțându-și o batistă mare din același buzunar unde ținuse și pachetul, și tamponându-și discret fruntea cu ea. Și deși aş înclina să vă dau dreptate

Mary Balogh că există ceva neobișnuit în această poveste, n-am dreptul să judec, ci doar să îndeplinesc instrucțiunile.

Cassandra așteptă să i se explice.

— Contele de Worthing, străbunicul dumneavoastră, spuse el după ce-și puse din nou batista în buzunar, a trimis trei pachete identice bunicului meu, milady. Primul urma să fie înmănat fiului său, bunicul dumneavoastră, la un an după moartea sa. Trebuia să-l informăm pe domnia sa că putea să procedeze sau nu, în conformitate cu informația pe care ar fi găsit-o înăuntru, în funcție de ce-i dictează conștiința. Dar trebuia să știe că distrugerea pachetului nu va rezolva problema, deoarece mai existau încă două pachete identice care urmau să fie trimise cu instrucțiuni similare către fiul lui, la un an după moartea lui, și mai departe, către fiul lui după asta. Întâmplarea face ca aceasta să fiți dumneavoastră, milady – nu un fiu, ci o fiică care cu toate acestea a moștenit titlul.

Ce joc ciudat jucase străbunicul ei? se întrebă Cassandra uitându-se la pachetul ce se găsea încă în mâna avocatului.

— Pachetul trebuia să fie dat contelui actual, pe timp de trei generații, spuse el. Dumneavoastră sunteți ultima care îl va primi, milady. Trebuie ca eu să vă spun că puteți sau nu să acționați, în funcție de ce veți găsi înăuntrul pachetului, în conformitate cu conștiința dumneavoastră. Și decizia finală va fi a dumneavoastră. Dacă distrugeți pachetul, informația pe care o conține va dispărea pentru totdeauna.

Cassandra se simți ciudat de înfricoșată.

— Dumneavoastră știți ce-i înăuntru, domnule Croft? întrebă ea.

— Nu, milady, spuse el. Dar urmează să mă pun la dispoziția dumneavoastră și să urmez orice fel de instrucțiuni ați avea pentru mine. Tatăl dumneavoastră înainte de dumneavoastră și tatăl lui înainte de el nu au avut niciun fel de instrucțiuni. Dar voi rămâne prin preajmă vreme de o săptămână. Mi-am luat o cameră la hanul din sat în acest interval, deși voi fi onorat să profit de generoasa invitație a domniei sale pentru această seară.

Hoțul de visuri

Se ridică în picioare și îi înmână pachetul.

Îi ardea mâna – o impresie ciudată, fantezistă, dată fără îndoială de faptul că fusese în buzunar și în mâna lui și se încălzise de la atingere.

Și curiozitatea o ardea. Dar curiozitatea fusese dușmanul ei în timpul ultimelor două luni. Și viața ei nu avea nevoie cu siguranță de alte complicații. Dar ce putea fi atât de înspăimântător într-un pachet ce fusese pregătit de un strămoș pe care nici măcar nu-l cunoștea? Pentru o clipă nu-și putu aminti nici chiar despre ce strămoș era vorba. Ba da, putea. Fusese unul dintre gemeni – perechea ce-i precedase tatălui ei și unchiului Cyrus.

Era ultima care primea pachetul din trei generații de conți. Dacă se hotăra să-l distrugă, va dispărea pentru totdeauna. Putea sau nu să acționeze, în funcție de conștiința ei. Părea ceva mai serios decât un joc prostesc.

Dar nesăbuit, primul ei instinct fusese să se grăbească să iasă din cameră, să găsească una în care ardea focul – în bucătărie era un foc puternic – și să arunce pachetul în mijlocul flăcărilor. Nu voia să știe. Orice o fi fost, nu voia să știe.

Dar firește că voia. Curiozitatea fusese mereu una dintre cele mai puternice tentații pentru ea.

— Mulțumesc, domnule Croft, spuse ea, ridicându-se în picioare și strângând pachetul în mâini. Camerista mea se va îngriji să fiți condus într-o cameră de oaspeți și informat despre orele de masă.

Luă pachetul în grădina de trandafiri. Bătea un vânt răcoros

chiar dacă cerul era în parte senin. Dar înaltele garduri vii ofereau un oarecare adăpost și ea se așeză cu spatele spre vânt.

Oricum, tremura.

— Ați încheiat afacerile cu Lady Cassandra spre reciproca satisfacție, Croft? întrebă Nigel, făcând un semn spre cameristă și conducându-l pe oaspete în direcția bibliotecii.

— Da, milord, într-adevăr, vă mulțumesc, spuse avocatul. Dar fiind avocat, firește că nu ofer informații fără rost.

Mary Balogh

Barr-Hampton bineînțeles că ar fi apelat la Croft doar să se asigure pe el – și pe Cassandra – că totul a fost făcut corect și așa cum trebuie. Nigel se întrebă dacă sosirea omului la Kedleston fusese la sugestia ei sau a lui Barr-Hampton. Ce mai rămăsese de spus, de vreme ce avocatul fusese de acord să vină aici?

Sosirea lui Croft îl luase prin surprindere pe Nigel. Dar fusese și mai mult surprins de faptul că se gândise la acest bărbat vreme de o zi și jumătate încoace și aproape că se hotărâse să facă o călătorie până la Londra să îl consulte. Și iată-l că venise la Kedleston.

— Înțeleg, spuse el după ce un lacheu închisese ușa bibliotecii în urma lor, că ruda doamnei, domnul Robin Barr-Hampton, v-a făcut cel puțin o vizită în ultima lună sau așa ceva?

Avocatul se crispă vizibil.

— Cu tot respectul cuvenit, milord, spuse el, e contrar practicii mele să discut despre vreunul dintre clienții mei cu un terț.

Ah! Un bărbat onest și integru. Nigel bănuise asta întotdeauna. Își ridică sprâncenele și atinse mânerul monoclului.

— Pe cuvântul meu, spuse el, aveți dreptate domnule, în acest caz, veți discuta despre Kedleston cu mine? E o proprietate care nu e restricționată la moștenire, deși a fost principala reședință a conților de Worthing timp de câteva secole. Dar acum e a mea. Nu există nicio contestație în acest sens?

— Absolut niciuna, milord, îl asigură avocatul, acceptând paharul de vin pe care i-l întinse gazda lui și așezându-se pe locul oferit. Avocatul dumneavoastră și cu mine am întocmit documentele și

ele au fost semnate corespunzător. Mă mândresc cu faptul că nu fac greșeli în astfel de chestiuni. Proprietatea e a dumneavoastră.

— Dar nu e restricționată la moștenire, spuse Nigel încet.

— Fără îndoială, milord, încuviință domnul Croft.

— În acest caz, spuse Nigel, trebuie să discutăm afaceri, domnule.

Hoțul de visuri 263

Scrisul de mână era vechi și greu de citit. Dar nu imposibil.

„Am ceva pe conștiință, scrisese un precedent conte de Worthing – străbunicul ei –, ceva ce m-am convins pe mine însumi că nu e deloc o chestiune de conștiință. Am judecat în sinea mea că am avut dreptate să accept ceea ce s-a făcut, cât datoram asta tatălui meu, familiei mele, celor ce depindeau de mine. Dar nu-i așa de ușor să-ți liniștești conștiința. Deci am decis să vă implic în decizia mea pe voi, urmașii mei, de-a lungul a trei generații. Am avut dreptate? Am dreptate? Ceea ce s-a întâmplat nu e ireversibil. În răstimpul a trei generații – poate și mai mult – dovada va fi suficient de actuală astfel încât să fie folosită pentru a produce schimbări. Oricare dintre voi trei poate hotărî că am greșit și acționa sau nu în funcție de ce-i dictează conștiința. Dacă toți trei hotărâsc așa cum am hotărât eu, atunci chestiunea va fi lichidată. Unei vechi nedreptăți despre care eu am hotărât că nu e deloc nedreptate i se va permite să intre în istorie. Tu, al treilea dintre urmașii mei, strănepotul meu, poți distruge această scrisoare și conținutul pachetelului care o însoțește și totul va dispărea. Doar tu vei avea originalul în acest pachet. Fiul meu și nepotul meu vor avea doar copii. Așa că poate cea mai grea responsabilitate apasă pe umerii tăi, strănepot al meu. Pot doar să sper că sunt lați”.

Cassandra, intrigată, aproape uitase că citea ceva ce o privea pe ea personal. Dar acum o pală de vânt rece o îngheță și se înfioră din nou. Ar fi trebuit să-și ia un șal cu ea afară.

Încă putea distruge scrisoarea fără a mai continua cu cititul. Firește că era un gând nechibzuit. Continuă să citească.

„M-am născut geamăn, doar o jumătate de oră separând

nașterea mea de cea a fratelui meu – fratele meu mai mare, sau așa credea toată lumea. El a fost crescut ca fiind moștenitorul. Între noi a existat o apropiere, așa cum mai întotdeauna e cazul cu gemenii identici, dar eram foarte diferiți unul de celălalt. Graham era un rebel, desfrânat, iresponsabil. A plecat în Marele Tur

Mary Balogh la vârsta de douăzeci de ani și curând la urechile tatălui nostru au ajuns povești ale exceselor nesăbuite și ale depravării lui. În cele din urmă, ne-a parvenit vestea că s-a însurat neînțelept și că-și aduce mireasa acasă.

Atunci când eu am fost rănit într-un accident de călărie, medicul care mă îngrijea a făcut remarcabila descoperire că aveam pe șoldul drept un semn din naștere de forma unui mare diamant – așa cum avusese cel mai mare din gemenii născuți cu mai mult de douăzeci și unu de ani în urmă. A jurat asta în scris așa cum a făcut-o și menajera de la Kedleston care între timp primise o rentă și care fusese prezentă la nașterea mea și a fratelui meu. Moașa, care fusese și ea de față, a fost găsită și a confirmat ceea ce și ceilalți doi declaraseră sub jurământ. Un avocat i-a luat declarația, deoarece era analfabetă și a semnat-o punând degetul.

Eu eram fiul cel mai mare și moștenitorul. Într-un an eram cel de-al șaselea conte de Worthing. Fratele meu s-a întors și s-a înfuriat în zadar. A dispărut cu mireasa lui și n-am mai auzit nimic de el de atunci.

Aceasta e partea dificilă pe care trebuie s-o scriu, urmași ai mei. Și poate că n-ar trebui s-o fac, ci să păstrez pentru mine ce doar eu singur știu dintre toți cei care sunt în viață. Dar o să-mi mențin hotărârea de a lăsa ca asta să fie o hotărâre a familiei – o familie de-a lungul generațiilor. Vedeți voi, totul a fost o minciună. Tatăl meu mi-a apreciat tăria de caracter în defavoarea nesăbuinței lui Graham timp de ani întregi înainte ca însurătoarea lui Graham să-l conducă la conceperea unui plan ce-l tenta de mult timp. Eu am fost convins să-l accept și cei trei martori au fost cu ușurință mituiți.

M-am însurat cum se cuvine și am crezut despre mine că sunt un bun soț, un bun tată, un bun moșier și stăpân. Am fost un om

integru și serios, un devotat supus al lui Dumnezeu și un conducător responsabil al oamenilor.

Am făcut bine? Mintea îmi spune că da, deși am pierdut un frate drag, poate o parte din mine însumi. Conștiința îmi spune că am procedat bine – sau poate

Hoțul de visuri că eu îi spun conștiinței că am făcut bine. Doar o singură persoană care știa adevărul n-a putut fi convinsă sau mituită să nege asta. Bătrâna noastră doică, ce locuia la cincisprezece mii de Kedleston când tata a murit, a venit curând după aceea aducând cu ea o panglică albastră cu înscrisul „Graham” pe ea. Ea însăși o legase de încheietura mâinii primului născut dintre gemeni, iar mama scrisese numele fratelui meu pe panglică după câteva ore. Am luat panglica, afișând o adâncă grijă, promițând că fac cercetări mai amănunțite și că voi îndrepta răul. Panglica e în pachetul ce însoțește scrisoarea. Primele două pachete, amintește-ți, conțineau copii ale panglicii și nu originalul.

Sunt oare într-adevăr contele de Worthing? Ești oare și tu? Fiecare din voi trebuie să decidă pentru el însuși. Această scrisoare și panglica vor fi cu siguranță dovezi serioase ce sprijină afirmația ta, dacă alegi să le faci publice. Alegerea e a ta. Las asta în sarcina ta și a conștiinței tale”.

Lângă semnătură era un sigiliu oficial.

Cassandra lăsa scrisoarea să-i cadă în poală și nu desfăcu pachetul. Se uită la trandafiri, la gardurile vii fasonate și la copacii de dincolo de ei. Un mesaj din mormânt, se gândi ea. Cel mai straniu dintre toate.

La început, nu-și dădu seama de implicațiile profunde ale celor citite. În realitate, nu era contesă de Worthing. Atâta era clar. Titlul aparținea unui oarecare văr depărtat – dacă există o astfel de persoană – ea habar n-avea de asta. Fusese furat de la moștenitorul de drept cu ani și ani în urmă.

Era ciudat – chiar zâmbi. Doar cu două luni în urmă, se crezuse a fi contesa de Worthing, proprietara domeniului Kedleston. Se crezuse a fi o ființă privilegiată cu adevărat. Dar prima dată îi fusese luat

Kedleston, și acum și titlul. În realitate, era un nimeni și așa fusese întotdeauna.

Doar că, firește, ea singură cunoștea adevărul. Ea era singura persoană în viață care știa. Și ea era ultima din cei care primiseră această mărturisire. Dacă o distrugea, n-ar mai ști nimeni altcineva. Ar rămâne contesă

Mary Balogh de Worthing. Fiul ei ar fi conte după ce ea n-ar mai fi în viață. Inconștient, își întinse o mână pe abdomen.

Cel puțin Kedleston era în siguranță, se gândi ea. Nu mai era al ei pentru a-l pierde. Deja fusese pierdut de către tatăl ei. Doar că...

Doar că nu fusese al tatălui ei pentru ad pierde.

Dacă titlul aparținea altcuiva, tot așa stătea situația și cu Kedleston. Nici titlul, nici Kedleston nu erau ale ei – și nici ale lui Nigel.

Doar dacă... Doar dacă stră-străbunicul stipulase în mod clar în testament că moșia trecea la străbunicul. Nu era restricționată la moștenire. Dar acest fapt fusese ignorat de-a lungul secolelor – până când tatăl ei îl descoperise și pariasse pe Kedleston la o partidă de cărți. Cel mai probabil, acel testament stipula doar că domeniul Kedleston urma să fie al noului conte.

Dacă făcea public conținutul scrisorii în loc s-o distrugă, se gândi Cassandra, atunci ar pierde titlul, iar Nigel ar pierde Kedleston. Deja își pierduse propria-i moșie. N-ar mai avea nimic.

Mătușa Bea și-ar pierde căminul. Mătușa Matilda și Patience și l-ar pierde pe al lor.

Simți cum panica i se instalează ca un val de greață.

Dar ce nechibzuită fusese. Această scrisoare fusese scrisă cu ani în urmă despre întâmplări ce avuseseră loc chiar cu și mai mult timp în urmă – cu optzeci de ani în urmă. Dacă azi ar arăta scrisoarea oricărui avocat, acesta ar râde de ea. Nimeni n-ar lua-o în serios. Chiar dacă înșelăciunea originală fusese acceptată drept adevăr, toată lumea ar fi de acord că trecuse deja prea mult timp pentru a mai face posibilă vreo schimbare.

Era o poveste înfricoșătoare pe care ar putea-o spune nepoților, făcând haz de ea.

Un bărbat l-a dezmoștenit pe propriul său fiu prin minciuni și mituiri, iar fiul care a beneficiat a consimțit la fraudă. Ea era urmașul direct al acestui bărbat și al fiului acestuia. Și ea, la rândul ei, beneficiase de necinstea lor. Și ar putea să continue să beneficieze, dacă așa ar dori.

Hoțul de visuri

Ar fi nesăbuită dacă ar face altfel. E cu mult prea târziu să îndrepte un rău atât de străvechi. Nu fusese făcut de ea. Nu era treaba ei.

Ce zicea acel testament despre Kedleston?

Gândurile i se învârteliră, devenind incoerente. Trebuia să vorbească cu cineva. Dar n-avea cu cine să vorbească. Asta era grija ei, doar a ei.

Ei bine, se gândi ea cu un umor amar, dorise independență. Dorise să ia propriile ei decizii. Dorise să își asume responsabilități pe care de obicei le aveau doar bărbații. Acum avea mai mult decât putea duce.

— Vești proaste, doamnă? Vocea lui Nigel din spatele ei era plăcută și reținută – și atât de neașteptată încât ea mototoli vechea scrisoare și se întoarse în loc cu ochii plini de spaimă.

— Nu, spuse ea. Ce faci aici?

El ridică din sprâncene.

— Pe cuvânt, doamnă, spuse el, mă plimb pe-aici. În propria mea grădină de trandafiri. Te simți bine?

Ea era foarte departe de a se simți bine. Nu era grădina lui de trandafiri. Sau a ei.

N-aveau nimic. N-aveau niciun cămin. Se ridică brusc în picioare și alergă, oprindu-se doar când ajunse la arcada cea mai depărtată de casă – se aplecă să vomite în mod rușinos și destul de jalnic lângă gardul viu. Uitase de Nigel, de scrisoare și de pachet.

O mână rece o atinse pe frunte când se ridică.

— Pe naiba, Cassandra, spuse el, erau vești proaste. Pot să te ajut, draga mea? O să mi le spui și mie?

— Nu! spuse ea tăios și se scotoci după batistă, dar a lui, mult

mai mare, îi apăru în mână înainte de a și-o găsi pe a ei. Nu sunt vești proaste. De ce ar fi? Își țină batista la gură și închise ochii pentru o clipă.

— Ești însărcinată? o întrebă el încet.

— Da. Putu să-și audă nervozitatea din voce. Bineînțeles că sunt. Înțeleg că asta se întâmplă într-o căsătorie.

Până acum două zile se închipuise spunându-i asta când ar fi fost împreună în căldura patului lui sau poate jos, lângă iaz. Ce moment groaznic pentru ei să împărtășească o astfel de veste prețioasă.

268 Mary Balogh

Copilul lor nu va avea nicio moștenire. Absolut nimic.

Își deschise ochii, dar vederea i se încețoșă.

Probabil că pierduse câteva minute după ce se întâmplase asta, credea ea, cu mintea într-o ciudată stare de confuzie. Era purtată în brațe pe scări în sus, în brațele puternice ale lui Nigel. Își întoarse fața în umărul lui.

— Scrisoarea mea, se vaită ea. Nimeni nu trebuia s-o vadă. El nu trebuia s-o citească.

— E în siguranță în buzunarul meu, spuse el, ca și pachetulul care o însoțea.

— Dă-mi-le, spuse ea.

El se oprise în fața ușii camerei ei. Dar n-o deschise, poate amintindu-și de promisiunea făcută. Merse spre camera lui, o duse înăuntru și o așază cu blândețe

— Dă-mi scrisoarea, ceru ea ridicându-se în capul oaselor, panicată.

El i-o înmână împreună cu pachetulul. Ochii lui, observă ea, în spatele pleoapelor grele, erau reci ca de gheață...

— Nu, doamnă, spuse el, n-am citit nimic din ea. N-o să-ți iscodesc secretele, așa cum tu ai făcut cu ale mele. O să-ți trimit camerista să se îngrijească de tine.

— Nigel – spuse ea când el aproape ieșise din cameră.

El se uită înapoi spre ea cu sprâncenele ridicate, dar ei nu-i veni

în minte niciun cuvânt pe care să-l poată rosti.

— Sunt mulțumit de tine, doamnă, spuse el. Bineînțeles că vei avea mare grijă de sănătatea ta în lunile viitoare. Kedleston are nevoie de un moștenitor. La fel și titlul de conte. Își continuă mersul și ieși din cameră.

Ea se lăsă pe perne și închise ochii. Își imaginase bucurie – o bucurie împărtășită datorită a ceea ce făcuseră împreună în intimitatea căsniciei lor.

El se însurase cu ea și o lăsase însărcinată, și acum ea era pe cale să își îndeplinească funcția principală în calitate de soție a lui.

Nu era nimic altceva. Doar dacă nu...

Hoțul de visuri

Ah da, se gândi ea, va distruge scrisoarea aceea. Era doar o prostie. O totală prostie. O să distrugă scrisoarea și o să fie fericită pentru tot restul vieții.

Râse. Și apoi plânse. Plângea și râdea când sosi camerista, cu ochii larg deschiși și timidă pentru că trebuia să intre în dormitorul stăpânului.

Capitolul 22

Robin se certă cu Patience înainte de a pleca de la conac și Kedleston spre casă. Înainte nu fusese nici măcar pe departe vreo ceartă între ei. Ea fusese întotdeauna o fată blândă, tăcută, docilă. Și el o tratase mereu cu o indulgență amicală.

În dimineața plănuită pentru plecarea lui, se înapoiau la conac împreună, după ce Robin făcuse o vizită de rămas-bun la Kedleston. Patience mersese cu el și fusese foarte serioasă și tăcută, așa cum fusese încă de când el se întorsese de la Londra.

— La naiba, spuse el rupând în fine tăcerea, ai perfectă dreptate să fii abătută, verișoară. Are o căsnicie dezastruoasă și e nefericită fără speranță, iar eu nu pot face mare lucru s-o ajut.

Atunci izbucnise cearta. Patience nu-i răspunse înțelegător, așa cum se așteptase.

— Îmi pare bine că pleci, spuse ea cu vocea tremurândă. De data asta trebuie să nu mai vii, Rob. Nu trebuie să te întorci. Ar fi

dezonorant să mai te întorci.

— Ce? El se uită spre vârful pălăriei ei de pai cu o căutătură încruntată.

— Cass e măritată, spuse ea. Și consider că are o căsnicie minunată. Lord Wroxiey e fermecător și ține extraordinar de mult la Cass, iar ea îl adoră. Oricine poate vedea asta. Cu excepția ta, firește.

— De ce eu, firește? Întrebă el iritat.

— Pentru că ai vrut să te însori tu însuși cu ea, răspunse Patience, și te-a refuzat. În schimb, s-a măritat cu Lord Wroxiey. Ar fi trebuit să pleci acasă după nuntă așa cum au făcut-o unchiul Cyrus și mama ta. N-ar fi trebuit

Mary Balogh să rămâi aici, iar apoi să continui să revii chiar și după ce plecaseși. Nu-i corect!

— Fir-ar să fie! exclamă el. Tu crezi că sunt supărat. Crezi că sunt îmbufnat pentru că m-a refuzat.

— Nu m-am așteptat la asta din partea ta, spuse ea. Credeam că ai mai multă mândrie și mai mult simț al onoarei.

Robin se opri din mers și își ridică tricornul să se scarpine pe cap înainte de a-și pune la loc pălăria. Cassandra nu-i dăduse permisiunea să spună altcuiva adevărul despre Wroxiey.

— M-am oferit pentru că avea nevoie de protecție, spuse el, și întrucât tata vitreg, mama și mătușile erau îngrijorate pentru ea. Nu sunt supărat, Patience. Cass nu înseamnă nimic pentru mine. Nu înseamnă mai mult pentru mine decât însemni tu. E doar verișoara mea.

— Doar că nu este, spuse Patience cu o voce nefiresc de supărată. Și nici eu nu sunt. Nu suntem verișoarele tale, Rob. Nu suntem nimic pentru tine și nici tu pentru noi. Mai puțin decât nimic.

El își ridică sprâncenele. Ea își ridicase capul să se uite la el, îmbujorată în obraji și cu ochii strălucind de lacrimi.

— Las-o în pace, spuse ea, înainte ca el să se poată gândi la un răspuns la o astfel de grozavă umilire. Las-o în pace să fie fericită cu Lord Wroxiey! Pleacă și nu te mai întoarce niciodată!

Sentimentele lui Robin erau adânc rănite. Avea un frate vitreg și

două surori vitrege, mult mai mici decât el. Le avea pe nepoatele tatălui lui vitreg drept verișoare. N-avusese niciodată pe cineva doar al lui, se părea. Dar se gândise mereu la Cassandra și la Patience ca fiind aproape ale lui. Le simțea aproape ca pe surorile lui. Și totuși acum i se spunea că însemna mai puțin decât nimic pentru ele.

— Știi prea puține, Patience, spuse el. Te-ai întrebat de ce Cass era atât de palidă în ultimul timp?

— Știu adevărul, spuse ea. Mi i-a spus chiar Cass. E însărcinată. Bineînțeles că e palidă. Și fericită. La fel e și Lord Wroxiey. N-ai băgat de seamă cum cu puțin timp

Hoțul de visuri în urmă, a sărit să mai toarne a doua ceașcă de ceai pentru mătușa Bea, așa încât Cass să nu trebuiască să se ridice în picioare? Tu ești cel care nu știe mai nimic, Rob – pentru că nu vrei să vezi ce e chiar în fața ochilor tăi.

Se gândi cu simpatie la Cassandra. Dar propriile lui sentimente erau lezate și era furios. Făcuse atât de mult pentru verișoarele lui și iată cum era răsplătit. Cass îi refuzase oferta absolut acceptabilă, sacrificându-se pe sine pentru un infractor, și Patience îi refuzase prezența în viața ei și îi spusese că nu înseamnă nimic pentru ea.

— Vei fi încântată să știi că voi pleca în jumătate de oră, spuse el, cu toată demnitatea de care putea da dovadă. Nu mă voi mai întoarce. Îți doresc fericire, Patience! Fără îndoială că vei găsi un soț potrivit când te vei duce la Londra primăvara viitoare. Să sperăm că e cineva care va însemna ceva pentru tine. E bine că eu nu însemn nimic, de vreme ce e puțin probabil ca drumurile noastre să se mai întâlnească vreodată.

— Sunt foarte fericită să aud asta, spuse Patience care numai fericită nu arăta.

La care, spre reciprocă mulțumire, începură să coboare dealul spre conac într-o tăcere de mormânt și se despărțiră înainte de a ajunge la ușă. Robin intră să-și ia valetul și bagajul, să poruncească să vină trăsura și să-și ia rămas-bun de la Lady Matilda. Patience merse să cerceteze un oarecare strat de flori să vadă dacă avea flori proaspete și rămase acolo, concentrată asupra plantelor, în vreme ce toată agitația

plecării se desfășura în afara casei.

Nici măcar nu își ridică privirea când trăsura plecă. Nu că Robin ar fi știut. Nu privea pe fereastră.

Era furios și necăjit. Se uită în jur să găsească ceva de spart. Nu găsi nimic.

Nu era un bărbat care să aibă izbucniri de mânie. Nu prea știa ce să facă acum. Nu făcu nimic, doar își scoase pălăria și o izbi de genunchi de câteva ori ca și cum ar fi trebuit s-o scuture de o grămadă de praf.

Pleca acasă. În sfârșit. Își dorise asta de atâta timp că-i părea o eternitate. Nu era făcut pentru oraș sau pentru agitație. Tot ce-și dorea de la viață era confortul căminului, fermele, caii și vitele lui, o familie a lui.

Mary Balogh

Familia lui inexistentă.

O soție care să fie doar a lui. Copii care să fie doar ai lui. Seri plăcute de iarnă lângă foc în micul salon, o carte în mână, citindu-i soției care ar sta aplecată peste broderie, în vreme ce copiii ar fi fost în pat sau adunați în jurul mesei dacă ar fi fost ceva mai mari.

Robin oftă.

Patience.

Soția din fața lui își ridică ochii și îi zâmbi cu zâmbetul seducător și blând al lui Patience.

Patience era sora lui. Nu, verișoara lui. Nu, nici asta. Nu era absolut nimic pentru el. El nu era absolut nimic pentru ea.

Doar că în timpul ultimei sale scurte vizite la conac și în timpul celei de acum fuseseră practic inseparabili. Și de ambele ori, la sosirea lui, se uitase la ea copleșit de un intens val de bucurie, cu un sentiment de totală fericire că sosise acasă. Prima oară, ea venise în fugă spre el, și el își deschisese brațele spre ea, iar ea venise fără rezerve în brațele lui.

Fusese un moment tulburător. Răscolitor. Și-l alungase din memorie, cumva jenat. Fusese unul dintre cele mai frumoase momente din viața lui. Nu, nu așa. Fusese cel mai minunat moment.

O avusese pe Patience exact unde trebuia să fie, strânsă exact lângă inima lui.

Venise alergând spre el. Avusese acea privire radioasă ce o făcuse aproape de nerecunoscut. Și apoi, când menționase că trebuia s-o vadă repede pe Cass, își pierduse acea privire și spusese ceva despre faptul că avusese impresia că se întorsese din alt motiv. Fusese mândioasă azi-dimineață. Supărată. Îi spusese să plece și să nu se mai întoarcă niciodată – pentru că credea că era îndrăgostit de Cass. Îi spusese că nu însemna nimic pentru ea – și avea ochii înlăcrimați când o spusese. Nu venise să-i spună la revedere, chiar dacă o văzuse aplecată peste un strat de flori. Desigur că auzise toată agitația cu plecarea lui. Nu dăduse semne că așa era.

Era oare orb?

Era idiot?

Hoțul de visuri

Era și orb, și idiot.

Se aplecă și bătu repede în geamul din față ca vizitiul să oprească.

Ea era tot la stratul de flori când el se întoarse. Părea că nu se mișcase de acolo. Era același strat de flori ca și data trecută, când scăpase coșul și foarfecă pentru a alerga spre el. De data asta nu veni alergând. Nici măcar nu-și ridică privirea, deși trebuie să fi auzit trăsura. Era greu de acoperit zgomotul unei trăsuri mari de călătorie și a celor patru cai pe un drum de țară, chiar dacă el ar fi vrut asta.

Nu dădu niciun semn că ar fi sesizat ceva, de parcă ar fi fost tare de urechi și oarbă ca noaptea.

El se grăbi spre ea. Se opri la marginea stratului de flori. Ea aranja petalele uneia dintre flori, exact ca și când natura nu reușise s-o facă bine. El stătu și o privi îndelung vreme de o jumătate de minut. Nu se pricepuse niciodată la vorbe.

— Sunt bucuros că nu sunt de fapt vărul tău, spuse el în cele din urmă. Sau fratele tău.

Se părea că nu spusese ceva care s-o impulsioneze să-i răspundă. Încercă din nou.

— N-am iubit-o niciodată pe Cass, spuse el, doar ca pe un fel de soră sau verișoară. Am cerut-o de soție pentru că am vrut s-o ajut. Îmi pare bine că m-a refuzat. Sper să-și găsească fericirea cu Wroxiey. Sincer, asta vreau.

Patience smulse câteva petale de pe margine și le observă cum cădeau plutind spre pământ.

— Tu ești fiică de baron, spuse el, cu o zestre respectabilă. Mătușa Matilda are probabil mari speranțe în ceea ce te privește. Într-adevăr știi că așa e.

Ea mângâie floarea ca și cum își cerea iertare că începuse s-o masacreze.

— N-am decât o avere moderată și o moșie medie, spuse el. Sunt un tip neinteresant.

— Nu, nu ești, șopti ea către floare.

— Tu nu mă vrei, Patience, îi spuse el.

Atunci, ea se uită spre el. Ochii îi erau înroșiți din cauza lacrimilor. Obrajii și buzele erau umflate și pătate cu alb și roșu. Probabil că plânsese amarnic chiar dinainte

Mary Balogh ca el să fi plecat. Nu observase până atunci, se gândi el, cât de incredibil de frumoasă era.

— Cum de știi asta, Rob? spuse ea. M-ai întrebat vreodată?

— Vrei? o întrebă el. Mă vrei? Se simțea imposibil de stânjenit. Cum se descurcau alți tipi cu astfel de chestii? Cum se descurcase cu Cass? Dar își aminti brusc și respinse metoda ca nepotrivită.

— Îmi faci o propunere? îl întrebă Patience.

El dădu din cap.

— De ce? întrebă ea. Pentru că știai că plângeam pentru tine și îți părea rău de mine?

Ochii ei, observă el, erau adânci ca marea – plini de îndoială, dor, suferință, speranță. Ar fi fost foarte ușor să te adâncești în ei.

— Pentru că nu pot să plec acasă fără tine, spuse el. Pentru că nu există acasă pentru mine fără tine. Pentru că tu ești casa mea. La naiba, Patience, niciodată nu m-am priceput la cuvinte. Pentru că te iubesc. Iată! E mai bine? Dar sunt cuvinte nebunești. Nu înseamnă nimic. Nici

măcar nu pot începe să exprime...

Din fericire nu mai trebui să se chinuiască mai mult cu niște cuvinte nepotrivite. Un mic proiectil se lansase spre el, dând jos atât pălăria lui, cât și pe a ei, în același timp. Patience îl prinse strâns de mijloc și își lăsă capul pe umărul lui cuibărindu-se acolo de parcă acela i-ar fi fost locul dintotdeauna, dar abia acum își găsise drumul spre casă – pentru a rămâne definitiv.

— Dar ți-ar fi mult mai bine să pleci la Londra primăvara viitoare și să cunoști alți bărbați, spuse el, strângând-o foarte ferm în brațe și demonstrându-i în mod evident că nu voia să spună niciun cuvânt din prostiile care-i ieșeau pe gură. N-ai mai cunoscut alți bărbați, Patience. Când o s-o faci, o să-ți dai seama ce individ plicticos mai sunt și eu.

Atunci Patience își ridică fața spre el și era toată doar raze de soare, râset, lacrimi și strălucire.

— Dacă spui tu, Rob, zise ea. Dar tu ești cu totul al meu și o să mă agăț strâns de tine pentru tot restul vieților noastre. Consideră-te prevenit. Cred că mi-ar plăcea

Hoțul de visuri să mă săruți acum, te rog! Pe buze. Am visat de atâta vreme că mă săruți pe buze, că acum abia pot crede că realitatea e atât de aproape.

Robin o sărută pe buze. Și își ridică după câteva clipe capul, întrebându-se dacă ar fi trebuit să vorbească cu mama ei și chiar cu tatăl lui vitreg înainte de a-și permite astfel de libertăți cu ea.

Dar Patience zâmbea spre el și îl sărută la rândul ei pe buze.

O să se gândească la Lady Matilda și la tata vitreg mai târziu, hotărî el înainte ca gândurile să-l părăsească.

Preferabil, mult mai târziu.

Timp de două zile după sosirea domnului Croft, Cassandra se simți îngrozitor de bolnavă. Abia putea să mănânce și, când mânca, nu putea să-și țină mâncarea în stomac. Nu putea să doarmă și, când dormea, era tulburată de vise ciudate, confuze. Curând, firește că toți aflară de sarcina ei. Cum să nu afle când manifesta astfel de simptome?

Dar nu numai că se simțea rău. Era nervoasă și arțăgoasă. Într-o

singură zi se plânsese cameristei care-i adusese apa fierbinte în garderobă deoarece apa nu era destul de fierbinte și cameristei personale pentru că părul nu îi era aranjat pe gustul ei. Și se încruntase la un lacheu care se mișcase mai încet decât ar fi trebuit când îi deschisese ușile sufrageriei, și apoi se răstise la alt lacheu care fusese destul de ghinionist să stropească cu o mică picătură de vin șervetul de lângă paharul ei.

Întotdeauna îi tratase pe servitori cu o politețe zâmbitoare.

Nu ajuta nici faptul că toți îi găseau scuze punând atitudinea ei pe seama sarcinii. Servitorii care erau prost tratați nu trebuiau să găsească scuze pentru stăpânii lor.

Cassandra nu știa ce să facă. Purtase atâtea dialoguri interioare cu ea însăși încât ajunsese să aibă în permanență dureri de cap. Și de fiecare dată ajungea la o altă concluzie și întotdeauna din alt motiv.

276 Mary Balogh

O să facă public conținutul scrisorii doar pentru că era corect s-o facă.

N-o să spună nimic pentru că trecuse prea multă vreme.

O să-l invite pe unchiul Cyrus la Kedleston și o să i se confeseze. O să-l lase pe el să ia decizia.

O să facă cercetări discrete asupra urmașilor geamănului străbunicului ei – și o să-și bazeze hotărârea pe rezultatele acelei cercetări.

O să distrugă scrisoarea și pachetul fără multă tevdatură. Nici măcar n-o să se mai gândească vreodată la asta.

O să afle dacă străbunicul ei fusese special numit moștenitor al domeniului Kedleston. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci o să permită ca titlul să meargă la cel care îl deținea de drept. Dacă nu, atunci o să distrugă scrisoarea.

O să – o să-și piardă mințile!

Își dăduse seama de un lucru, și era foarte clar. Acum știa de ce tatăl ei se schimbase radical. Mama ei murise nu cu mult timp după bunicul ei. Întotdeauna presupusese că durerea și noile sale responsabilități aduseseră acele schimbări la tatăl ei. Poate că fuseseră

răspunzătoare în parte, dar nu în totalitate. De vină fusese scrisoarea și decizia care trebuia luată.

Tatăl ei decisese să ignore adevărul. La fel făcuse bunicul, un alt bărbat irascibil care nu fusese mereu așa, dacă era să-i dăm crezare bunicii ei.

Amândoi luaseră decizia și amândoi suferiseră pentru ea. Amândoi fuseseră apăsăți de vină. Tatăl ei petrecuse foarte puțin timp cu ea după asta și n-o invitasese să vină la el în Londra, așa cum ar fi trebuit s-o facă pentru a-i găsi un soț potrivit. Nu fusese în stare s-o privească în ochi, știind că ea va trebui să ia decizia din nou, după moartea lui.

Atât bunicul, cât și tatăl ei știuseră că amândoi erau impostori, dar niciunul din ei nu fusese în stare să renunțe la modul de viață cu care fuseseră obișnuiți. Nu fuseseră în stare să se confrunte cu alternativă și aleseseră să păstreze tăcerea.

Hoțul de visuri

2 77

Tânjea să-i mărturisească lui Nigel. Dar Nigel era rece, curtenitor, arogant și atent în legătură cu sănătatea ei. Nigel era atât de reținut, încât putea foarte bine să fie o statuie de marmură. Dacă îi spunea, o va forța să distrugă pachetul. Și știa precis că încă era un oportunist, un om imoral.

La fel cum și ea era o femeie imorală.

Avea din nou acele coșmaruri. Asta îi veni pe loc în minte când auzi cum ușa lui se închide noaptea târziu, când stătea culcată în patul ei fără a putea dormi și pe lângă ușă trecură pași care se îndepărtară spre scări. El ieșea. Privi de la fereastră cum străbătea vasta pajiște spre drum. Trecu o oră până când el se întoarse – ea rămăsese acolo tot acest timp. Putea să spună văzându-i umerii căzuți că era obosit, dar să fie treaz și să meargă era preferabil coșmarurilor care-i veneau odată cu somnul.

Ea își rezemă fruntea de sticla ferestrei și închise ochii. Și ea era obosită. Epuizată. Istovită. Se întrebă dacă viața îi va părea vreodată din nou un lucru luminos și minunat.

Avea nevoie de cineva. Avea nevoie de el. Și el avea nevoie de ea. După acea primă noapte pe care o petrecuse în patul lui, încetase să mai aibă acele violente coșmaruri. De-acum, se va fi întors la el în cameră. Poate că stătea la fereastră la fel ca ea.

Ce prostie să stea despărțiți! Nu-și putea de fapt aminti de ce erau despărțiți. Existau multe motive pentru care să stea așa, știa asta. Și doar un motiv copleșitor pentru care să nu stea. Sau poate mai mult decât unul. Erau căsătoriți. Urmau să aibă un copil. Amândoi erau obosiți și singuri.

El nu era la fereastră, văzu ea când deschise ușa de la garderoba lui și intră în dormitorul întunecat. Stătea culcat pe pat, cu un picior îndoit de la genunchi, în vreme ce talpa stătea pe saltea și își ținea o mână pe ochi. Își întoarse capul să o privească, dar nu spuse nimic.

Și nici ea nu spuse nimic. Se urcă în pat lângă el – el se mișcă să-i facă loc, dar își lăsă brațul întins sub perna

Mary Balogh ei. Ea se cuibări lângă el cu palmele pe pieptul lui în vreme ce el o luă în brațe afectuos.

Nu își vorbiră. Nu făcură dragoste. Ea nu era sigură cine adormise primul.

Când se făcu dimineață, ea luase hotărârea. Se simțea odihnită și calmă și știa că de data asta n-o să se mai răzgândească. Se va îmbrăca și va lua micul dejun – avea o foame de lup și îl va chema pe domnul Croft în salonul purpuriu. În mod convenabil, el rămăsese încă la Kedleston pentru că hanul se închisese temporar. Știa exact ce-i va spune, ce îl va pune să facă.

Era singură în pat. Probabil că dormise adânc pentru că nu-l auzise pe Nigel când se sculase. Dar știa că dormise la fel de adânc și de bine ca ea. Nu se trezise, dar o parte din ea știuse că dormise doar pentru că era acolo cu ea și o ținuse în brațe.

Viața va fi luminoasă și merita să fie trăită, se gândi ea. Nigel era tare și rezistent. Dovedise asta foarte convingător de-a lungul anilor. Și putea să afirme că și ea era. Va dovedi că era o pereche potrivită pentru el. îl iubea și urmau să aibă împreună un copil. Cândva, mai devreme sau mai târziu, o va iubi și el. O să-l facă s-o iubească.

Nu-i mai păsa câtuși de puțin de trecut. Cu adevărat nu-i mai păsa. Exista viitorul pentru care să lupte acum, și ea va lupta. Se simțea ciudat de exaltată de provocare. Cerul era senin, văzu ea. Era încă vară. O să fie o zi minunată.

Nigel era în hanul satului cu William Stubbs și cu Coburg, deși administratorul de-abia fusese trimis să-și vadă de treburile lui și plecase fără întârziere.

— Crezi deci, că te poți descurca cu succes în viața de hangiu, Will, nu-i așa? Întrebă Nigel, uitându-se în jur.

— Nu văz ce-ar fi așa de greu, spuse William, în ciuda a ce-ar zice moșii scorțoși despre registre și conturi și chestii din astea ce n-au nici în clin, nici în mână cu a da oamenilor de băut o berică și ceva de mâncare în blide și să-i bagi în pat noaptea. Pen' că io pot să mă descurc.

Hoțul de visuri

Nige. Își frecă mâinile mari și se uită și el în jur. Cât despre banii pe care mi-i dai cu împrumut, o să ți-i dau înapoi, până la ultima lăascaie.

— Consideră-i un cadou, spuse Nigel.

— Vai și vai, spuse William, adânc jignit. N-am luat în veci un lucru de la tine pe care să nud fi câștigat, băiete, și n-am de gând să-ncep acușa. Până la ultima lăascaie, Nige.

— N-o să duci dorul Londrei? Întrebă Nigel. Și al vechii tale vieți? Poți tu să fii fericit aici, Will?

— M-am descurcat fără Londra șapte ani, spuse William cu un mare hohot de râs. Crez io că mă pot descurca fără asta tot restu' vieții mele. Îmi place viața asta, zău așa. Aicea, n-o să mai dau de belele. Și o să mă-ngrijesc ca și tu să stai departe de ele. Trebe, Nige, cu un plod pe drum.

— O să plec, spuse Nigel încet.

— Ha? Prietenul lui se încruntă.

— M-ai auzit, spuse din nou Nigel. A fost o greșeală, Will. Totul. Ar fi trebuit să mă mulțumesc să-i dau niște bice bune. Sau să-l las pur și simplu să moară de groază știind că m-am întors și că știu unde să-l

găsesc oricând aş fi vrut. Ar fi trebuit să țin cont mai mult de faptul că mai e cineva implicat în răzbunarea pe care am hotărât-o.

— Îți lipsește o doagă, Nige, spuse William. E prea târziu să te răzgândești acuma. Te-ai încurcat cu fătuca și te-ai tăvălit cu ea și i-ai băgat un plod în burtă. Dacă o părăsești acușă, băiete, o să pleci cu nasu spart și dinții în țărână și un terci în loc de față – prin bunăvoința unui vechi tovarăș de lanțuri, Will Stubbs.

— Cum vrei – spuse Nigel rece. O să-mi câștig existența, Will, ca să-mi pot întreține copilul.

— Să-l întreții? William se uită la el fără să creadă. Toți banii ăia din moșiile tale o să-l întrețină pe plod, Nige, și pe fătuca, și toată armata aia de servitori care muncesc pentru tine.

Nigel se uită spre el cu o față încruntată.

Mary Balogh

— N-am avut niciodată vreun drept la moșia asta, Will, spuse el. În orice caz nimic ce ar putea fi recunoscut drept legal. Câștigarea ei la o partidă de cărți ce i-a fost impusă lui Worthing s-a dovedit a fi remarcabil de nesatisfăcătoare. A fost câștigată pe socoteala lui Lady Worthing mai mult decât a lui – și ea era nevinovată de tot răul făcut de el.

— Vai de mine, spuse William, dintr-odată bănuitor. Ce-ai de gând să faci, Nige? Ce plănuiești să faci? Ce-ai făcut?

Zâmbetul lui Nigel era ca de gheață.

— Pe cuvântul meu, Will, spuse el. Fără supărare, dar ar fi bine să-ți vezi de treburile tale și să mă lași pe mine să-mi văd de ale mele.

— N-o să-i faci tu vreun rău domniței, spuse William cu asprime. I-ai făcut odată rău și acuma ai de gând să-i faci din nou rău. N-are nevoie de tine la Londra în nu-ș' ce jocuri de cărți ca să-i întreții copilul. Are nevoie de tine în patul ei să-i mai faci vreo câțiva plozi. Acuma, ia nu mai fi tu un fiu de cățea căpos așa cum ai fost mereu, Nige! Ascultă aicea la mine!

— William! Nigel se uită la el cu un trufaș dispreț pe sub pleoapele pe jumătate lăsate. Poți să te duci dracului, prietene!

Îeși din cârciumă și închise ușa după el.

Capitolul 23

Sally, cea mai nouă și mai modestă dintre ajutoarele din bucătăria de la Kedleston, era o femeie stigmatizată, se părea. Era cunoscută drept o femeie ușoară căreia n-ar fi trebuit să i se acorde respectabilitatea unei slujbe chiar și la han. Dar dintr-un motiv de neînțeles devenise un caz de caritate preferat al stăpânei și în cele din urmă ajunsese pe culmea succesului, fiind angajată chiar la Kedleston.

I se dăduseră cele mai umile și mai puțin plăcute dintre sarcini și îi iritase pe câțiva dintre servitorii mai vechi pentru că le îndeplinise pe toate foarte conștiincios

Hoțul de visuri și fără să se plângă. Nimeni n-ar fi îndrăznit să-i dea vreo palmă deoarece violența între servitori însemna concedierea pe loc la Kedleston, dar ar fi fost plăcut pentru câțiva să aibă un motiv de a o bruftului o dată sau de două ori pe zi.

Câțiva dintre servitorii mai neînsemnați plănuiseră s-o înghesuie într-un colț pentru câteva minute într-una din zile. Se lăsa ușor, se bârfea la han, fără să protesteze, fără să verse lacrimi isterice și fără să ceară mai mulți bani decât i se ofereau.

William Stubbs era cu ochii pe ea. N-o să fie niciodată vreo frumusețe și n-o să aibă niciodată un trup durduliu sau rotunjimi cât trebuie pentru a compensa faptul că nu arăta drăguț, dar îi plăcea pentru că o vedea curată, îngrijită și îmbrăcată decent. Se ținea la distanță de el, întotdeauna lăsându-și ochii în jos ori de câte ori se uita la ea și o surprindea privindu-l și îi făcea reverențe de parcă era regele Angliei. Firește, el își reamintea cu un oarecare amuzament că era valetul stăpânului și în consecință o ființă superioară față de o biată fată ce ajuta în bucătărie.

Își petrecu restul zilei în sat după ce Nigel plecă, făcând pregătiri pentru redeschiderea hanului ce era acum al lui, emoționat la gândul unei noi vieți la care nici măcar nu putuse să viseze cu mai puțin de trei ani în urmă, și îngrijorându-se pentru Nigel. Cu siguranță că nu intenționase niciodată să țină la gentlemanul temător, tulburat care fusese legat în lanțuri lângă el când fuseseră duși pe corabia-închisoare. Îl detestase pe loc cu o ură feroce și se amuzase – și

toți tovarășii lor deținuți – cu moduri mereu noi, mereu mai dureroase, de a-l enerva și de a-i face rău dușmanului său, până când în cele din urmă aproape că-l omorâse. Dar aflase ceva, aproape fără să-și dea seama. Aflase puterea unei demnități tăcute și a unei rezistențe lăuntrice, a curajului moral și a nonviolenței. Ajunsese să-l admire și chiar să-l iubească pe fostul său adversar – și să își facă griji pe seama lui.

Își făcea griji pentru că Nigel își făurise un înveliș foarte dur în jurul adevăratei sale firi, dar acesta începuse să se crape și William se temea că, dacă se spărgea – nu prin

Mary Balogh violență, ci prin ceva cu mult mai primejdios omul însuși ar putea să se prăbușească. William se temea că însăși rezistența lui lăuntrică își avea limitele ei.

Dar nud putea ajuta pe Nigel, decât dacă el voia să se lase ajutat. Era cu adevărat, se gândi William cu o exasperare nemulțumită, cel mai căpos fiu de târfă pe care-l întâlnise vreodată. N-ar ajuta să-l bată măr. Nigel doar ar râde și s-ar retrage și mai adânc în interiorul lui.

Dar exista cineva care ar putea fi și care va fi ajutat. Sal se apropia de grajduri pe când William venea spre casă la lăsarea serii, trimisă acolo de la bucătărie, evident cu o treabă. Căra o găleată cu ceva ce era clar prea greu pentru corpul ei slab. William grăbi pasul pentru a o lua din mână ei, dar unul din ajutoarele de rîndaș, un tinerel cocoșat, slăbănog și pistruiat îi ieși în cale din întuneric, îi smulse găleata din mână și o puse jos, o trase înapoi în întunericul din care ieșise și se împinse în ea, sărutând-o pe gură. Totul cât ai clipi din ochi. Sal scânci și dădu din mâini înainte să-i fie prinse pe lângă corp.

William lungi pasul și îl înșfăcă pe rîndaș cu o mână mare de turul nădragilor și cu cealaltă de gulerul cămășii. îl ridică cu totul de lângă Sal și îl puse la un braț distanță.

— Tu trebe să-nveți, băiete, spuse el destul de prietenos, că atunci când o fătucă spune nu, n-are de gând să zică da sau chiar poate. Vrea să zică nu.

Băiatul era înspăimântat, dar nu era un sclifosit de laș.

— Io doar o pupam, domnule Stubbs, protestă el, frecându-și

fundul.

— Și-ntr-un minut, doar ai fi pipăit-o, spuse William și după înc-un minut te-ai fi înfipt în ea și înc-un minut după aia ai fi isprăvit și te-ai fi încheiat la nădragi. Ia vezi-ți tu de treaba ta acuma, băiete, fără să mai scoți vreo minciună din gură și Will Stubbs n-o să-ți mai tragă ciomăgeala pe care văz c-o cauți cu lumânarea. Și să nu te prind că te mai apropii de fătuca asta vreodată.

Hoțul de visuri

— Da, domnule Stubbs. Vreau să zic, nu, domnule Stubbs. Băiatul tremură de ușurare, dar nu era să plece fără să se mai grozăvească puțin.

— Iertare, desigur, domnule Stubbs. N-am știut că era bucățița dumitale. O luă la fugă.

La fel făcu și Sal. Plecă în goana mare în direcția opusă siguranței oferite de casă. Deja dispăruse printre copaci când William, după ce ezită câteva clipe, o luă după ea. Nu era greu de urmărit chiar dacă William n-avea experiența să pândească pe cineva la țară. Sub pașii ei înspăimântați, crengile trosneau până când în cele din urmă se făcu liniște, cu excepția suspinelor unei persoane care gâfâia și era foarte înspăimântată.

William se opri la o oarecare distanță de locul unde se ascunsese ea, cu corpul lipit de trunchiul unui copac și ochii lărgiți de spaimă.

— Nu, nu, Sal, spuse el încet. N-o să mă mai apropii, fetițo! N-o să te ating și n-o să-ți fac rău. Am venit doar să nu te înspăimânți de pădure și de întuneric, și de zgomotele pe care le auzi. Will e aicea și o să stea cu ochii pe tine. Ești în siguranță.

— Domnule Stubbs, spuse ea după câteva clipe. Am încercat așa de tare să-mi fac treaba și să fiu o fată bună. Dar sunt stricată până-n măduva oaselor. Cred că mai bine-aș face să-mi pun capăt zilelor. Toată lumea ar fi mai fericită dacă așa aș face. Eu aș fi mai fericită.

William se încruntă.

— Acuma, ce fel de vorbe îs astea? spuse el cu vocea care îi făcuse nu o dată pe cei mai ticăloși tâlhari din Londra să tremure. Să

nu mai vorbești așa niciodată! Ești o fată bună, Sal. Doar pentru că ai fost bătută și niște lepădături și-au făcut mendrele cu tine, unele care n-au învățat cum să se poarte cum trebe cu femeile, nu-nseamnă că ești stricată. Și unii n-ar fi deloc fericiți dacă te-ai omorî. Stăpâna n-ar fi deloc fericită. Will Stubbs n-ar fi deloc fericit. Și nici tu n-ai fi fericită, fetițo. Ce fel de idee tâmpită mai e și asta? Cum să fii fericită dacă ești moartă, țeapănă și la doi metri sub pământ?

— Domnule Stubbs, spuse ea întorcându-și ochii spre el, ai fi nefericit?

Mary Balogh

— Bineînțeles oaș fi, spuse el. Dacă te omori, Sal, bătrânul' Stubbs o să fie foarte mânios pe tine.

— Dar de ce să-ți pese? Întrebă ea. Ești așa un om mare și important.

— Nu-s io ăla, fetițo, spuse William răsând încet. Să nu-ncepi tu să-ți faci gânduri mărețe în ce mă privește. Tremuri. Ți-e frică să pleci de lângă copac? Se-ntâmplă câteodată după ce ai pățit ceva rău. Preț de câteva minute crezi că totu' s-a terminat și că acu totu' e bine și după aia pare că-ți pierzi controlul.

Ea plângea cu suspine ușoare și nefericite.

— O să vin eu acolo, spuse William, doar dacă nu cumva spui tu că nu, Sal. Doar să te țin până când îți trece. Nu-ți fac rău. Niciodată nu ți-aș face rău.

— Te rog, spuse ea printre suspine. Vino repede!

El îi luă în brațe trupul subțire și fără formă, în vreme ce ea plângea și tremura și apoi o legănă ușor când ea isprăvi.

— Am încercat așa de tare să fiu bună, spuse ea în cele din urmă, cu vocea înăbușită lângă haina lui.

— Ești bună, fetițo, îi spuse el.

— Domnule Stubbs. Ea își ridică fața palidă, pătată de lacrimi și ciupită de vărsat spre el și îl privi cu ochii mari și căprui îndurerați. Domnule Stubbs, vrei să te culci cu mine?

William fu indignat, poate pentru că răspunsul era afirmativ.

— Io am venit aicea să te alin, Sal, spuse el, nu să-ți fac rău.

— Ai spus odată, zise ea, că nu trebuie să mai las pe vreun bărbat să se culce cu mine decât dacă vreau io și îi spun asta. Vreau să te culci cu mine.

William se uită la ea cu tristețe.

— Asta nu-i ceva să dai doar pentru că tu crezi că datorezi cuiva ceva, Sal, spuse el. Nu-mi datorezi nimica.

— Domnule Stubbs. Din nou ochii i se umplură de lacrimi. Vreau să mă simt din nou curată. Fă-mă să mă simt curată! Culcă-te cu mine și șterge murdăria de pe mine!

Tristețea lui se adânci.

Hoțul de visuri

— Io sunt un om rău, Sal, spuse el. De copil am făcut rău la oameni și i-am bătut și am luat ce nu era al meu. Am fost prins și pus în lanțuri și trimis foarte departe cu o corabie de deținuți din aia mare unde m-au ținut în lanțuri și la muncă silnică timp de șapte ani. Am fost deportat, fetițo. Nu-s io omu' pentru tine.

— Ești cel mai minunat bărbat din lume, spuse ea. Te ador, domnule Stubbs.

— Și-s urât ca dracu', spuse el.

— Și io-s frumoasă ca o prințesă, spuse ea cu singura încercare de a glumi pe care o auzise de la ea. Te rog, culcă-te cu mine – dacă mă vrei. Fă-mă să mă simt din nou curată!

— Ah, fetițo! William gemu și își coborî capul s-o sărute pe gât. Nici măcar nu știu să fiu blând.

— Ba da, știi. Degetele ei îl mângâiară ușor pe cap. Ești cel mai blând bărbat pe care l-am cunoscut, domnule Stubbs. Întotdeauna ai fost blând cu mine. Nu-mi pasă ce ai fost. Știu ce ești.

William era în multe feluri un bărbat foarte inocent. Nu știa nimic de preludiu. Măinile lui mari tremurau pe când o dezmierdau, o făceau să se simtă feminină și dorită. Își încheștă dinții în efortul de a nu-și urma doar instinctul. Voia s-o facă să se simtă curată. Voia să-i izbăvească pe toți bărbații în ochii ei.

Aproape uită când veni clipa s-o culce pe mușchiul de la

picioarele lor. Și când o culcă acolo, jos, era dureros de conștient de greutatea lui ce ar fi zdrobit-o dacă s-ar fi pus cu totul pe ea și de masivitatea lui care i-ar apăsa prea tare picioarele ei subțiri când i le-ar depărta. Reuși să-și păstreze mare parte a greutateii departe de ea și ea își depărtă picioarele fără s-o forțeze în vreun fel și le ridică să le cuprindă pe cele mari ale lui. Și apoi, el își dădu seama cât de mare era.

— O să te rănesc, Sal, spuse el cu ceva asemănător cu un suspin. Sunt prea mare pentru tine, fato. Ea era o ființă mititică și așa de fragilă și fusese atât de îngrozitor de folosită de tatăl ei și de nenumărați alții.

Mary Balogh

— Nu, nu ești, spuse ea foarte calmă și practică, acum că era pe punctul de a fi curată. Bag-onăuntru, domnule Stubbs. Vreau s-o simt.

El gemu când intra în ea, și Sal icni. El stătu liniștit acolo și se blestemă pentru că permisesese dorinței desfrânate să cedeze invitației ei atât de generoase. Nu-și dădea seama că suspina. Era cu mult prea mare pentru ea, chiar dacă ea se strânsese în jurul lui, născându-i o dorință aproape insuportabilă.

O s-o facă cu ea foarte încet și cu blândețe, se hotărî el. Poate ca o s-o rănească mai puțin așa. De dragul ei, dori s-o facă repede și blând, dar nu era posibil să le facă pe ambele dintr-odată. Și astfel cu dinții încleștați și stăpânindu-și trupul cu fiecă gram de voință, se asigură ca Sal să aibă câteva minute de chinuitoare și agonizantă plăcere. Ea țipă exact în clipa când el își slobozi sămânța.

William încă suspina pe jumătate după ce ieșise din ea și se ridicase pentru a se culca lângă ea ținându-i trupul subțire lângă cel masiv al lui.

— Îmi pare așa de rău, Sal, spuse el. N-am vrut să te rănesc! N-o s-o mai fac niciodată. N-o s-o mai fac niciodată, fetiço!

Dar ea își săltă capul și îl surprinse cu o sărutare direct pe buze.

— Mulțumesc, șopti ea. Mă simt iarăși toată curată. Și minunat. Ce grozav mi-ai făcut-o! Ești cel mai minunat bărbat din lumea asta toată, domnule Stubbs!

Prin supărarea lui William își făcu loc amuzamentul.

— Negreșit să uiți acuma ce-ai spus mai adineaori, Sal, zise el. Să

nu te mai aud că ești o fată stricată și că vrei să te omori. Ești o fată bună și frumoasă și într-o zi flăcău ăla arătos o să vină și o să te ia să trăiți undeva fericiți pânda adânci bătrâneți.

— Dar n-o să mai las pe niciun bărbat să mi-o facă, domnule Stubbs. În veci de veci. Doar pe dumneata. Oricând ai nevoie, poți să vii la mine pentru asta. O să fie doar pentru dumneata. O să fie cea mai fericită zi când o să vii la mine. Fetița drăguță care fusese odată

Hoțul de visuri zâmbi cu ochii din nou. Erau ochi ce străluceau de fericire, încredere și adorație.

— Fetiço, spuse William cu blândețe, simțind un mare ghem de dorință undeva prin stomac, io îs doar o mare grămadă de păcate.

— Nu, nu ești, spuse ea, pentru că abia ce ți-am șters și eu murdăria, domnule Stubbs. Pentru că te iubesc din toată inima mea. O să te iubesc pe veci. Poți să vii la mine oricând. O să te aștept întotdeauna să-ți dăruiesc ușurarea.

— Sal, Sal! O strânse mai aproape de el, își aminti de marea lui putere și mai slăbi puțin strânsoarea. Știi câte ceva de registre, conturi, cifre și chestii de-astea ce dau bătaie de cap? Știi să citești?

— Știu, spuse ea cu mândrie. Și mă descurc cu cifrele cel mai repede din toate. Doamna Dorkins obișnuia să mă cheme s-o ajut când nu-i ieșeau socotelile la fel de două ori la rând.

— Poa' că o să vii cu mine la han, în căzu asta, spuse el. O să fie al meu, dar tipu' ăla, Coburg, zice că trebuie să mă descurc la cifre. Vino tu să le faci pentru mine, Sal.

— Ah! zâmbi fericită. Și o să servesc la mese și o să curăț camerele, o să spăl vase și o să frec podelele, domnule Stubbs. Și o să fiu pe-aproape când o să ai nevoie de mine. Chiar vrei să vin?

— Tre' să vorbesc cu Nige, spuse el încruntându-se. Vreau să zic cu stăpânu adică. Tre' să aflu ce se face ca să-ți pui pirostriile. Trebuie să mergem la biserică și s-o facem ca lumea, Sal. Suntem la țară aicea și trebuie să fim respectabili. O să avem hanul și o să fim oameni cu stare. Dacă crezi cu adevărat ce-ai spus că mă iubești și că nu vrei pe-altcineva decât pe mine să se culce cu tine, atunci trebuie să-mi fii nevastă după lege. N-am de gând să te am drept târfă, fetiço, și nimeni

n-o să-ți mai spună de-acuma așa. O să-ți spună doamna Stubbs, cât de politicos se poate. Ori o să-i întreb io că de ce nu.

Atunci, ea îl luă pe după gât, aproape strangulându-l și îl sărută pe sub bărbie cu o pasiune de nestăpânit. Mai și plângea în tăcere.

Mary Balogh

— Haide, haide, Sal, spuse el, bătând-o pe spate, n-o să fie chiar așa de rău, fetițo! N-o să te bat niciodată doar pen' că-mi ești nevastă după lege și o să-ncerc întotdeauna să fiu blând cu tine pentru că sunt așa de mare. Și or să fie fete care să spele podelele și să spele vasele pentru tine. Tu o să faci socoteli pentru mine când n-o să le dai să sugă la micuții noștri plozi. N-o să fie așa de rău. Ia șterge-ți tu lacrimile alea acuma și dă-i lu' Will unu din zâmbetele tale.

Ea îi dăruie un zâmbet strălucitor chiar înainte de a-și șterge lacrimile.

— Ah, domnule Stubbs, îi spuse ea cu o sinceritate înflăcărată, o să fie ca-n rai.

— Sal, mai bine spune-mi Will, zise el.

— Ah, da, domnule Stubbs, spuse ea.

A doua zi de dimineață, Nigel o chemă pe Cassandra. Trebuia să-și ia o pălărie, îi spuse el. Mergeau la plimbare.

Nu revenise în patul lui cu o noapte în urmă. În general, el era mulțumit de asta, deși rămăsese treaz așteptând-o și chiar mersese la un moment dat în garderobă și ridicase mâna să-i bată la ușă. Dacă ar fi venit la el noaptea trecută, ar fi făcut dragoste cu ea. Acum n-avea nevoie de o astfel de complicație în viață.

Fața ei era palidă și calmă când veni spre el în hol. El se gândi că ea slăbise.

— Bună dimineața, doamnă, spuse el, făcându-i o plecăciune. Te simți destul de bine ca să faci o plimbare?

— Mă simt destul de bine, mulțumesc, milord, spuse ea.

— Ai mâncat de dimineață? o întrebă el.

— Mulțumesc, da, spuse ea.

— Și n-ai dat mâncarea afară?

— Nu.

— În cazul ăsta, o să ne plimbăm, spuse el. Aș vrea să-ți spun ceva.

Dar nu vorbi imediat. îi luă brațul și urcară împreună dealul din spatele casei până când ajunseră între copaci. Pe culmea dealului, știa el, copacii se răreau așa încât să lase la vedere o panoramă a împrejurimilor ce-ți

Hoțul de visuri 289

tăia respirația și chiar se vedeau și apele canalului Bristol în depărtare.

Ce forță a răului fusese el în viața ei, se gândi, uitându-se la mâna subțire ce se odihnea pe manșeta lui. Fusese atât de strălucitor de fericită de ziua ei, cu titlul și proprietatea ale ei – sau așa credea ea – și își câștigase independența odată ce devenise majoră. Plănuiise să rămână nemăritată și să dovedească lumii întregi că ea, o femeie singură, putea să-și conducă atât viața, cât și moșia fără îndrumarea unui bărbat.

El îi luase proprietatea, la două săptămâni după ce ar fi moștenit-o, și îi luase și libertatea și chiar propriul sine. Șinele ei suferea invazia unui copil. îi furase exuberanța și visurile.

Totul din cauza visului său de-o viață de a putea spune că domeniul Kedleston îi aparține. Și pentru că nevoia arzătoare de a se răzbuna pe un bărbat care îl nedreptățise îngrozitor îi dăduse ocazia de a-și împlini acest vis.

Dar în calea acestui vis se găsisse Cassandra. Nevinovata Cassandra.

— Sunt neliniștit, doamnă, spuse el deschizând discuția în cele din urmă. O plănuiise în cursul nopții sale fără de somn. Ea nu-i va ști niciodată chinul. Nimeni nu-l va ști vreodată. Devenise expert în a-și ascunde chinul. Găsesc că viața la Kedleston devine plictisitoare.

Văzu sub borul aplecat spre față al pălăriei ei cum buzele i se strâng. Nu spuse însă nimic.

— Și viața conjugală mă plictisește, spuse el.

— Cred, milord, spuse ea, că viața la țară și căsătoria îi plictisesc adesea pe domnii care sunt obișnuiți cu o viață în iureș dezlănțuit. Nu

sunt surprinsă.

— Măine o să mă întorc la Londra, spuse el.

Capul ei se lăsa și mai jos, așa încât el nu-i mai văzu nici măcar buzele.

— Cer permisiunea, milord, spuse ea cu o voce atât de înceată încât el abia dacă o putea auzi, să mi se permită să rămân la Kedleston.

— Pe cuvântul meu, doamnă, spuse el cu o voce plictisită, că n-am avut niciodată nici cea mai vagă intenție să te iau cu mine.

290 Mary Balogh

Mâna ei tresări o dată pe mâneca lui și după aceea rămase liniștită.

— Mulțumesc, spuse ea. Când pot să aștept întoarcerea ta?

— Nu poți, spuse el.

Atunci își ridică privirea spre el, și buza superioară se strâmbă disprețuitor și plină de dezgust.

— Aproape am crezut în tine, spuse ea. Cât mă mai disprețuiesc acum dacă am făcut-o.

El se uită spre ea cu pleoapele căzute pe ochi.

— Dar n-ai făcut-o, doamnă, spuse el, și așa că poți să-ți păstrezi buna părere despre judecata ta. Știai că tatăl tău nu putea fi pus la îndoială, așa încât ticălosul trebuia să fie soțul tău.

— N-am spus asta, zise ea. Doar că ai un caracter slab și ai permis dușmăniei să-l slăbească și mai mult.

— Ah, spuse el, sunt onorat că îmi analizezi atât de pătrunzător caracterul, doamnă. După ziua de azi, nu vei mai fi împovărată de prezența mea. După ce se naște copilul o să-mi pun administratorul să-ți trimită un ajutor lunar pentru întreținerea lui.

La asta, sprâncenele ei se ridicară brusc.

— Un bărbat onorabil trebuie să insiste în a-și întreține copilul, spuse el.

— Un bărbat onorabil? Vocea ei era glacială. Moșia ta îl va întreține corespunzător pe copilul meu, milord – doar dacă nu intenționezi să o secătuiești complet cu excesele tale.

— Nu intenționez așa ceva, pe cuvântul meu, spuse el. Eu n-am

nicio moșie, doamnă. Cea care a fost a mea mi-a fost luată după căderea mea în dizgrație și am hotărât să nu contest manevrele legale dubioase care au dus la bun sfârșit această faptă. Cealaltă moșie am lichidat-o.

— Ce? Ea se opri din mers brusc și deveni atât de palidă încât el se precipită s-o prindă. Ea îl plesni peste mâini și făcu un pas înapoi.

Hoțul de visuri

— Am lichidat Kedleston, doamnă, spuse el cu o plecăciune. Am semnat transferul proprietății. Nu mai este a mea.

Ea se clătină pe picioare, dar își ținu brațele ridicate în caz că el ar fi înaintat din nou spre ea pentru a o sprijini.

— Ce spui tu? Era în pragul leșinului.

— Kedleston e al tău, Lady Worthing, spuse el ridicând batjocoritor o sprânceană. Cu complimentele mele.

— De ce? îl întrebă ea abia șoptind.

Pentru că ți-am făcut o nedreptate. Pentru că te iubesc. Pentru că aș muri pentru tine – și poate că o să găsesc o cale s-o fac în curând.

— Pe cuvânt, doamnă, spuse el, a fost distractiv s-o am un timp și să o am și pe fiica contelui de Worthing. Dar m-am săturat de amândouă.

— Dar nu te poți debarasa așa de ușor de mine, spuse ea.

El îi zâmbi.

— Și nici nu vreau, spuse el. Căsătoria mă plictisește. N-o să mai doresc niciodată să mă distrez cu ea, odată ce-am încercat-o. Și sunt fericit să-ți fi fost de folos. Poate că nu te-ai fi măritat dacă n-aș fi venit eu aici hotărât să te ademenesc înspre raiul căsniciei. Dar acum ai titlul, proprietatea și independența – și moștenitorul. Nu contează dacă e băiat sau fată, nu-i așa? Doar să fie în viață.

Pentru un timp, ea îl privi ținând cu fața împietrită și impenetrabilă. El se întrebă poate pentru a suta oară de ce venise la el cu două nopți în urmă și stătuse culcată lângă el, tăcută și nemișcată și adormise la un mai mult de cinci minute după ce venise. Răspunsul la întrebare ar putea schimba cu totul lucrurile.

Probabil că era somnambulă.

Ea făcuse o alegere. Alesese să creadă în tatăl ei, pentru că-și iubise tatăl și pe el nu-l iubea. Îi spusese așa cu exact acele cuvinte. Nu existase vreo neînțelegere în privința a ceea ce intenționase ea să spună. Și numai cerul știa că avea puține motive să-l iubească.

Mary Balogh

Nu, nu va arăta slăbiciune. Nu acum. Să nu arate slăbiciune, să nu arate nici măcar un strop de vulnerabilitate devenise a doua lui natură.

— Poți să te bucuri în pace de ce-i al tău, doamnă, spuse el. În vreme ce eu o să mă simt bine trăind altundeva.

Atunci ea îl făcu să tresară. Începu să râdă, la început încet, aproape fără zgomot și apoi tare și incontrollabil, chiar isteric. El își încleștă cu putere mâinile la spate și își ridică sprâncenele.

— Ce glumă, spuse ea în cele din urmă, recăpătându-și controlul. Ce glumă superbă, absolut magnifică! Așadar, urmează să-mi pierd și soțul.

Râse din nou, dar dintr-odată fața ei se contorsiona și își ridică tivul rochiei și începu să alerge înapoi, coborând dealul. El se aștepta ca în orice clipă să se împiedice, dar nu o făcu.

El rămase acolo unde era multă vreme după ce o pierduse din vedere. Dacă nu-l ura suficient înainte, acum îl ura. Reușise să îndeplinească ce-și pusese în minte de dimineață. Ar fi mai bine dacă i-ar urî, mai bine dacă n-o să aibă îndoieli supărătoare în viitor.

În cele din urmă se întoarse și încet urcă până în vârful dealului.

Cassandra își continuă coborârea, abia încetinindu-și mersul tot drumul până acasă. Știa că se găsea în pragul unei crize de nebunie, al colapsului total. Singura ei speranță era să țină totul în frâu până când ajungea să fie singură în apartamentul ei.

Dar nu ajunsese atât de departe.

Majordomul făcu o plecăciune de îndată ce intră în casă și îi spuse cu o ciudată căutătură încruntată pe fața de obicei impasibilă că o aștepta un musafir în salonul purpuriu. Ea era prea tulburată pentru a întreba cine era. Prima pornire fu să-i spună lui Dexter să-l informeze pe vizitator că nu era acasă și nu era așteptată să se întoarcă prea

curând. Dar respinse chiar și această pornire. Viața putea cu greu să devină mai rea decât

Hoțul de visuri 293

era acum, și adevărul nu mai putea fi ascuns de vecini pentru multă vreme.

Își schimbă direcția și se îndreptă spre salon.

Întră și își îndreptă ochii spre bărbatul care se întoarse de la fereastră să se uite la ea peste umăr.

Ea îl fixă cu o privire îngrozită, în vreme ce-și ducea mâinile la spate să apuce clanța ușii, ca un clește.

Nigel se uita la ea.

Îl lăsase pe Nigel sus pe deal cu câteva minute în urmă, îmbrăcat cu totul altfel.

El se întoarse să se uite mai direct spre ea.

Nigel.

Dar nu era Nigel.

Capitolul 24

— Contesa de Worthing? întrebă bărbatul care nu era Nigel.

— Cine sunteți? șopti ea, încă agățându-se de clanța ușii din spatele ei. Dar știa cine e, chiar înainte ca el să scoată un cuvânt. Bineînțeles că știa. îi scrisese.

— Bruce Wetherby, la dispoziția dumneavoastră, milady, spuse el făcând o plecăciune protocolară.

Fratele lui Nigel. îi scrisese în același timp cu expedierea lui Robin înapoi la Londra. Aproape că uitase. îi pusese o serie de întrebări, sperând la un răspuns și câteva informații ce s-o ajute să pună laolaltă piesele acestui puzzle care era soțul ei.

Nu mai era soțul ei, cu excepția numelui. Își scoase gândul din minte.

Fratele lui era atât de asemănător cu el, încât era oarecum bulversant doar să-l privească. Și totuși existau fine diferențe. Ținuta bărbatului acestuia era ireproșabilă și scumpă, dar n-avea aceeași splendidă eleganță ca a fratelui său. Fața îi era agreabilă și îi lipsea cu desăvârșire cinismul ascuns în spatele pleoapelor grele ale fratelui său

– ca și puternica lui senzualitate.

— Pot să vă văd șocul, spuse onorabilul domn Bruce Wetherby. Nu v-a spus că suntem gemeni?

Mary Balogh

Odată îi spusese că în familia lui nu existau gemeni. Cu toate astea, el însuși era geamăn. Ea își scutură capul.

— Din scrisoarea dumneavoastră, zise el, am înțeles că nu v-a spus mare lucru despre familia lui.

— Aproape nimic, spuse ea, cu excepția numelui dumneavoastră și al surorii lui. Își închise ochii pentru o clipă. El se apropiase considerabil când ea și-i deschise. Se uită la ea îngrijorat.

— Pot să vă conduc la un fotoliu? întrebă el. Arătați de parcă veți leșina.

— Semănați atât de mult cu el, zise ea.

— Nici măcar primul nostru profesor și majoritatea servitorilor familiei nu ne puteau deosebi unul de altul, spuse el, luând-o ferm și încurajator de braț și conducând-o spre un fotoliu. Am profitat din plin de asta. O ajută să se așeze și trase un fotoliu lângă ea. Vă ajută să stați jos? Să chem o servitoare s-o aducă pe cameristă?

Ea își scutură capul.

— Ați venit, zise ea. Nu m-am așteptat să veniți în persoană.

— Sunteți sora mea, zise el încet. Și deși n-ați spus în scrisoare, am înțeles că lucrurile nu stau prea bine cu dumneavoastră și în căsnicie. Soția mea a avut aceeași impresie când a citit scrisoarea. Cum vă pot fi de folos?

Ea îl privi și se întrebă cum de l-a confundat cu Nigel chiar și pentru o clipă. A arătat vreodată Nigel așa – cu o expresie deschisă, netulburată, în ciuda îngrijorării foarte reale din ochi?

— De ce nu l-ați sprijinit? întrebă ea. De ce l-ați alungat și l-ați dezmoștenit?

Ochii lui se lăsară în jos și se întoarse să se uite la șemineul gol. Pentru o vreme, nu răspunse.

— Pot să presupun, întrebă el în cele din urmă, că atunci când

v-ați măritat cu Wroxiey n-ați cunoscut adevărul despre el?

— Da, spuse ea, puteți presupune asta.

— N-ați știut că a luat moșia de la răposatul conte de Worthing, tatăl dumneavoastră? Întrebă el.

— Nu, spuse ea.

Hoțul de visuri 295

— Nici chiar despre – despre trecutul său penal? Întrebă el.

— N-am știut, îi spuse ea.

— În acest caz, regret din inimă că n-am păstrat legătura cu el, spuse el. Aș fi putut să previn să se întâmple asta. Probabil că sunteți într-adevăr extrem de nefericită. Vă rog să-mi permiteți să vă fiu de folos. Trebuie să veniți cu mine la Dunbar Abbey. Soția și cu sora mea vor fi fericite să vă primească – și copiii mei la fel.

— Domnule Wetherby, spuse ea, Nigel este soțul meu. Urmează să am un copil cu el. Kedleston e casa mea.

El se lăsă pe spate în fotoliu.

— Desigur, spuse el. Vă cer iertare. Am presupus că sunteți supărată.

— Ați presupus, spuse ea, că el s-a purtat urât cu mine.

— Dacă și-a îndreptat purtările, spuse el, într-atât încât să-și trateze soția cu o oarecare afecțiune, atunci pot să mă întorc acasă cu mult mai fericit decât cum eram când am ajuns aici. Își feri brusc privirea, dar nu înainte de a oferi privirii Cassandrei lucirea lacrimilor din ochii lui.

Cu o oarecare afecțiune. Nigel îi înapoiase Kedleston și independența. Deoarece se plictisise de ele. Pentru că era plictisit de ea. O părăsea și nu se mai întorcea niciodată.

Pierduse totul. Totul în afară de respirația trupului ei și de copilul care creștea în ea. Destul de curând, poate că va fi bucuroasă să plece la Dunbar Abbey în Lincolnshire, să locuiască la cumnatul și cumnatele ei. Și cu nepoatele sau nepoții ei. Va depinde de cineva – deși Nigel va întreține copilul, se gândi ea cu amărăciune.

Dar nu era nici momentul, nici locul pentru astfel de gânduri. Venise în salonul purpuriu, în loc să-și continue drumul spre camerele

ei.

— Nu mi-ați răspuns la întrebări, domnule Wetherby, spuse ea.

— Probabil că ați auzit destule rele despre fra... despre Wroxiey, cât să vă ajungă pentru toată viața, milady, spuse el. În scrisoarea dumneavoastră părea că știți

296 *Mary Balogh* despre acuzațiile împotriva lui și despre – despre pedeapsă.

— Da, spuse ea. Am descoperit urmele de biciuire de pe spate în – în noaptea nunții noastre.

— Urmele de – oh, Doamne, Dumnezeu. Pentru o clipă, îi văzu din nou lucirea ochilor, înainte ca el să se ridice brusc în picioare și să traverseze camera spre fereastră unde rămase cu spatele la ea. A făcut totul pentru a ne înstrăina, pentru a-și arăta disprețul pentru tot ceea ce noi reprezentăm. A moștenit titlul și domeniul Dunbar când avea doar șaptesprezece ani. Era fără de odihnă. Întotdeauna a fost tratat ceva mai strict decât mine. Dacă trebuiau aplicate bătăi sau dojeni, ale lui erau întotdeauna ceva mai severe și durau ceva mai mult decât ale mele. Tatăl nostru obișnuia să petreacă ore lungi cu el, așa cum nu făcea cu mine. Lui Nig... Nigel îi plăcea să spună că eu eram cu mult mai potrivit decât el să fiu viconte și stăpânul moșiei. Nu era adevărat – sau așa credeam eu. Doar că întreaga presiune apăsă pe umerii lui necopti – și cu toate astea eram gemeni. Gândeam, vorbeam și acționam în tandem.

Se lăsă o lungă tăcere pe care Cassandra n-o întrerupse. Prea târziu aflase despre Nigel lucruri pe care era avidă să le știe. Încă era avidă, își dădu ea seama, deși îl pierduse. Chiar dacă nu mai merita osteneala de a-l cunoaște.

— Apoi a plecat, spuse Bruce, la Londra. Eu am rămas la Dunbar să încerc să decid ce să fac cu viața mea. El s-a dezlănțuit. Curând am auzit povești despre tot felul de excese la care se dedau tinerii – jocul de cărți, chefurile, dezmățul. Ah, scuzați-mă! Nu mă îngrijoram fără real motiv. Credeam că-mi cunosc fratele. Nu mă așteptam la nimic din cale afară de dezonorabil din partea lui. Apoi, după o lungă și îngrijorătoare tăcere, am auzit ce s-a întâmplat. Trișatul la mesele de

joc – era destul de rău. E ceva din cauza căruia un gentleman nu se poate aștepta să-și recapete pe deplin reputația. Dar furtul...

Urmă din nou o tăcere. Cassandra îl urmări cum își așeza mâinile pe pervazul ferestrei și își aplecă fruntea.

Hoțul de visuri

— Și-a ascuns identitatea, spuse el, deși nu știu cum, când toți martorii trebuie să fi știut cine era. Nu ne-a scris. Poate că am fi făcut ceva pentru el dacă am fi știut la timp, măcar să fi schimbat sentința. Poate că am fi putut aranja să fie trimis în exil. Eu aș fi plecat cu el. Dar n-a vrut să aibă nimic de-a face cu noi. Poate că îi era rușine. Întotdeauna mi-a plăcut să cred că așa era. Deși era greu de crezut după cele ce am descoperit, când în cele din urmă am plecat la Londra – după ce el fusese deportat și am aflat adevărul.

Vânduse câteva din bijuteriile familiei. Nu pe toate – doar piesele care aveau cea mai mare valoare sentimentală pentru familie. Răsese pe socoteala mea cu prietenii lui de felul meu cumpătat de a fi și despre cum obținuse de la mine prin lingușiri să-i fiu administrator neplătit la Dunbar. Era un amănunt minor, dar a durut. Eram frați gemeni. Era prea iubitul meu frate. Aranjase ca o căsătorie pentru Barbara – sora noastră – să fie oficiată în ziua când împlinea cincisprezece ani cu un bătrân, unul dintre cei mai extravaganti desfrânați din Anglia. Bineînțeles că era foarte bogat. Existau planuri să se vândă Dunbar – eu am vorbit cu avocatul care redacta documentele. Și exista o tânără domnișoară de bună condiție care fusese ruinată de către fratele meu – împotriva voinței ei. Se găsea în Bournemouth așteptând nașterea copilului. Nu mi s-a permis niciodată se văd, deși am încercat.

Cassandra își ținea mâinile strâns încleștate în poală. Își putea simți unghiile cum îi apăsau palmele și se întrebă într-o doară dacă sângera.

— Asta-i situația, milady, spuse Bruce după o altă tăcere apăsătoare. Am fost mânios, neîncrezător, precaut, mâhnit – am crezut că o să-mi ies din minți de supărare. El era jumătatea mea. Dar judecata limpede poate în cele din urmă să se impună în fața chiar și a

celor mai intense sentimente. Și astfel am consultat o pleiadă dintre cei mai buni avocați pe care îi avea Anglia și am început procedurile ce au condus la asta. Dacă n-aș fi luat Dunbar de la Wroxiey, poate că n-ar fi dorit atât de înfocat Kedleston. Și poate că nu s-ar fi dezonorat

Mary Balogh de două ori luând prin înșelăciune domeniul de la tatăl dumneavoastră și obținând o răzbunare la care dreptatea și cinstea nu-l îndreptăteau.

— Îl iubiți, spuse Cassandra fără să gândească.

El râse, deși în ce se auzea nu era pic de haz.

— L-am iubit într-adevăr, spuse el. Dar nu poți iubi un astfel de om. Vă cer scuze! Poate că nu sunteți de acord.

— Era nevinovat, spuse ea.

El se întoarse să se uite la ea.

— Mă așteptam ca el să spună asta, zise el încet. Și mă așteptam ca dumneavoastră să-l credeți. Sunteți soția lui. De asemenea, sunteți sora mea. Pot să vă fiu de folos în vreun fel? Mă tem că v-am făcut un deserviciu spunându-vă tot ce v-am spus, dar ați întrebat. Surâse. N-o să rămân aici. Dar spuneți-mi dacă e ceva ce pot face pentru dumneavoastră. Și scrieți-mi oricând simțiți că aveți nevoie de un frate – sau de surori.

— Sunteți foarte amabil, spuse ea. Mai există și alți gemeni în familia dumneavoastră?

— Nu recent, spuse el. Dar în generațiile anterioare, da. Pe latura bunicii din partea tatălui. Apărem din când în când. Aproape întotdeauna suntem bărbați și aproape întotdeauna fiii cei mai mari – poate o coincidență curioasă. Presupun că ar putea fi enervant pentru gemenii în poziția mea – născut câteva minute prea târziu. Pe mine nu m-a deranjat niciodată. L-am iubit pe Nigel și puteam să văd presiunea ce-i apăsa pe umeri pentru că era cel mai mare. Am încercat să-l sprijin fiindu-i reazem, fiind întotdeauna acolo pentru el. Ar fi trebuit să mă duc la Londra cu el.

— Nu sunteți păzitorul fratelui dumneavoastră, domnule Wetherby, spuse ea. Aveți propria dumneavoastră...

Dar n-avu ocazia să-și termine fraza. Ușa se deschise și apoi se

închise încet după ce Nigel intră.

Arăta la fel de elegant, de distins, de ireproșabil, se gândi Cassandra, ca și cum ar fi ieșit acum din garderoba lui. Cu o sprânceană ridicată, pleoapele lăsate peste

Hoțul de visuri 299

ochi și monoclul la ochi, arăta arogant și cinic la maximum – și glacial.

— La naiba, spuse el cu vocea încărcată de plictiseală, dacă ăsta nu-i respectabilul domn Bruce Wetherby. Eratele meu, pe cuvânt. Și ce faci tu aici la Kedleston, domnule, dacă mi-e permis să te întreb? Bănuiesc că prea stimata mea soție a trimis după tine?

— Domnia sa mi-a scris să mă informeze despre căsătoria sa cu tine, spuse Bruce. Devenise foarte palid, observă Cassandra. Am venit să-mi prezint omagiile. Tocmai plecam, când am fost întrerupți.

— Splendid, spuse Nigel. Atunci m-ai scutit de impolitețea de a-ți cere să părăsești proprietatea mea, domnule.

Semănau atât de mult, se gândi Cassandra. Și erau atât de diferiți. Pusese ră practic inseparabili pe timpuri și aproape că nu-i puteai deosebi. Înainte de călătoria la Londra. Înainte de întâlnirea fatidică dintre Nigel și tatăl ei – amândoi gemeni. Amândoi cei mai mari din cei doi gemeni.

O întâlnire fatidică într-adevăr. Se simțea amețită și se împotrivi sentimentului.

— Domnul Bruce Wetherby va rămâne pe proprietatea mea cel puțin încă un timp, milord, spuse ea. La fel și tu. Veți rămâne în această cameră, amândoi, în vreme ce eu o să plec. E vremea să stați din nou față în față după aproape zece ani.

Se îndreptă repede spre ușă, dar se întoarse să se uite înapoi, înainte de a închide ușa. Bruce se întorsese din nou la fereastră. Nigel se uită după ea cu un vizibil amuzament pe față.

— Dacă vei avea nevoie de mine după aceea, milord, spuse ea, voi fi jos, la iaz.

Închise ușa.

Iazul era singurul loc care era potrivit acum. Apartamentul ei

n-o mai mulțumea. La iaz era cel mai bine.

Nu erau doar frați. Erau gemeni – gemeni identici. Să-și piardă fratele geamăn nu fusese ca atunci când își pierduseră mama sau tatăl, nici ca atunci când își

Mary Balogh pierduseră fratele mai mic pe când acesta avea cinci ani și ei șapte. Acelea fuseseră pierderi dureroase, dar îl lăsaseră întreg ca persoană. Pierzându-l pe Bruce, deși Bruce nu murise, fusese ca și cum o parte din trup și din suflet îi fusese amputată.

Se spunea că după o amputare simțai mereu membrul lipsă ca și cum ar fi fost tot acolo.

— E bine de știut, spuse Nigel îndreptându-se spre fotoliul din care Cassandra tocmai se ridicase și așezându-se el acolo, că măcar răspunzi la unele din scrisori, Bruce.

Fratele lui stătea uitându-se afară pe fereastră.

— Pentru asta te disprețuiesc cel mai mult, Wroxiey, spuse el. Pentru că ai luat de la doamna ceea ce era de drept al ei și că ai atras-o într-o căsătorie cu un netrebnic.

— Nu ți-a spus? Întrebă Nigel. Am fost victima unui atac al conștiinței, pe cuvânt. I-am dat înapoi proprietatea și independența. Dacă soseai mâine, pe viața mea, ai fi constatat că am părăsit terenul.

Bruce își întoarse capul.

— O părăsești? spuse el cu vocea plină de dispreț. Ai lăsat-o însărcinată și o abandonezi?

— Aha, deci ți-a spus veștile fericite despre iminenta mea paternitate, spuse Nigel. Trebuie să speri că nu-i băiat, Bruce. Și trebuie să te grăbești să te însori pentru a putea face tu niște băieți ai tăi. Dunbar Abbey și titlul. Trebuie să fi fost dezamăgit când ai descoperit că viața în colonii, munca silnică și închisoarea nu m-au omorât.

— Ticălosule! spuse fratele lui foarte încet, înainte de a se întoarce spre fereastră.

În încăpere se așternu o tăcere ostilă.

— Sunt însurat de cinci ani, spuse în cele din urmă Bruce. Avem trei copii Charlotte și cu mine – doi băieți și o fată.

Nigel nu știa de ce durea atât de mult faptul că fratele lui își văzuse mai departe de viață – și că el însuși nici măcar nu știuse. Cu cinci ani în urmă, încă trăia în iad. Nu știuse că familia lui mai era capabilă încă să-l rănească.

Hoțul de visuri

— Nu mi-am dat seama cât de mult ți-ai dorit tot ce ai pierdut prin faptul că nu te-ai născut cu o jumătate de oră mai devreme, spuse el. Am fost destul de tânăr și de naiv să mă aștept ca tu să vii în goana mare la mine. Am fost destul de nebun să nu mă îngrijorez prea tare în vreme ce mă chinuiam în închisoare. Bruce o să vină în curând, îmi spuneam mie însumi și tuturor celor ce voiau să asculte și o să îndrepte lucrurile. Bruce, jumătatea mea bună, omul capabil să facă miracole. Când eram la tribunal, te-am așteptat să vii cu o încredere doar ușor zdruncinată. Chiar când eram dus de acolo în lanțuri, m-am așteptat să vii după mine, cu orice risc. Am așteptat o grațiere până în ultima clipă. Chiar fiind pe corabia-închisoare, adânc sub punte, mi-am ciulit urechile să te aud. Tinerilor nu trebuie să li se permită să fie atât de nesăbuit de inocenți.

— Nu sunt făcător de miracole, strigă fratele lui. Cum aș fi putut să vin dacă n-am știut? Cum să te fi salvat dacă n-ai strigat după ajutor? De ce n-ai trimis pe nimeni? De ce n-ai scris? Nu vă lăsau să scrieți?

— Blestemat să fii, spuse Nigel. Am scris în fiecare zi. Cu mari cheltuieli. Ei au luat scrisorile. M-au asigurat că fuseseră trimise. Mi-au promis...

Bruce își întoarse din nou capul și se uitară unul la altul.

— Cine sunt „ei”? Întrebă Bruce.

— Prietenii mei, spuse Nigel.

— Prieteni, rosti încet Bruce. Nici măcar o singură scrisoare n-a ajuns la mine.

Probabil că încă suferea de o incredibilă naivitate, se gândi Nigel. Până acum, nici măcar nu se gândise la această posibilitate. Fuseseră prietenii lui. Dar pe de altă parte, Bruce era fratele lui – geamănul lui.

— Ai scris? Vocea lui Bruce suna oarecum gătit.

Nigel râse.

— Dar erai doar un băiat, dacă stai bine și te gândești, zise el. N-ai fi putut face nimic să mă ajuți.

— Așadar, erai vinovat? Întrebă Bruce. Soția ta spune că erai nevinovat.

Mary Balogh

— Zău, așa spune? O minciună de conveniență ca semn de solidaritate cu soțul ei – se gândi el. Acum nu mai contează dacă am fost sau nu vinovat. Dovezile au fost coplesitoare. Mi-am ispășit pedeapsa – și am supraviețuit.

— Contează. Vocea fratelui lui se auzi cu putere.

Nigel se uită la el cu sprâncenele ridicate.

— Ei bine, spuse el, dacă e important pentru tine, Bruce, o să-ți spun. Am fost nevinovat de tot, cu excepția faptului că eram un tânăr nesăbuit. Aveam prieteni la fel de tineri și de nesăbuiți ca și mine și i-am părăsit pentru niște indivizi mai bătrâni și mai destrăbălați care mă făceau să mă simt un tip al dracului de curajos. Am fost mai aproape de iad decât îmi dădeam seama. Ei și-au bătut joc de mine al dracului de tare. Mă întreb dacă s-au oprit din râs până acum. Bineînțeles că Worthing s-a oprit.

— Erai nevinovat? Bruce se uită oarecum îngrozit la el. Cum ai fi putut fi nevinovat?

Nigel ridică din umeri.

— Nefiind vinovat, bănuiesc, spuse el. Mi s-a înscenat totul. Într-un mod mai abil decât mi-am dat seama până în acest moment. Și foarte, foarte eficient.

— Dar de către cine? Întrebă Bruce. De către Worthing? Dar de ce?

Nigel clătină din cap.

— Eram tânăr și necopt, spuse el. Poate că își dobândeau cinica lor plăcere din a distruge băieții nechibzuți. Poate că n-am fost singura lor victimă. Cine știe? Tot ce știu e că s-a întâmplat și că am supraviețuit – și că m-am răzbunat. Cu siguranță că nu m-am așteptat

să supraviețuiesc. Bicisnicii nu reușesc – și chiar un mare număr dintre cei ce nu sunt așa. Aș fi dat totul să-i văd fața lui Worthing când a aflat că m-am întors.

— De ce ai vândut bijuteriile mamei? întrebă fratele lui.

— Bijuteriile mamei? Nigel se încruntă.

— De ce erai în curs de a vinde Dunbar?

— Hm? Nigel se uită absent la fratele lui.

Hoțul de visuri

— Ah, Doamne, Dumnezeu, spuse Bruce. Totul făcea parte din povestea asta. N-ai făcut nimic din toate astea, nu-i așa? Nici n-ai lăsat-o însărcinată pe domnișoara Hickmore? Probabil că nici măcar nu era gravidă.

— Cine dracu' mai e și domnișoara Hickmore? întrebă Nigel.

— Probabil că nici măcar nu există, spuse fratele lui. Își închise ochii pentru scurt timp. Nige, arată-mi urmele de bici de pe spate.

— Ea ți-a spus și despre astea, nu-i așa? zise Nigel. Las-o baltă cu totul! Eu am uitat.

— Nige. Fratele lui se apropiase cu câțiva pași. Arată-mi! Naiba să te ia, arată-mi! Ochii îi străluceau de lacrimi.

— Mai bine s-o lăsăm baltă, spuse Nigel. Eram doi mielușei orbi și nevinovați, Bruce. Poate că putem să ne dăm mâna.

— Arată-mi! Fratele lui se așezase direct în fața fotoliului.

Nigel recunoscuse atât tonul vocii, cât și privirea, chiar dacă aceasta din urmă era inundată de lacrimi. Se ridică încet în picioare și își scoase haina și vesta, cravata și cămașa, înainte de a se întoarce. Urmă o lungă tăcere, înainte ca el să simtă pentru scurt timp două mâini ce-l atingeau pe spate. Și apoi fratele lui începu să suspine stângaci și zgomotos.

— Și în tot timpul în care se petreceau toate astea, spuse el cu vocea întretăiată de suspine, eu îți luam totul și mă însuram cu Charlotte și aveam copiii, și râdeam, și călăream, și dansam. Și când te-ai întors și ai fost s-o vezi pe Barbara la școală, am luat-o de acolo și am lăsat un mesaj pentru tine în caz că veneai din nou.

— Ai făcut ceea ce fără nicio îndoială că și eu aș fi făcut, dacă

totul ar fi fost invers, spuse Nigel, trăgându-și cămașa peste cap.

— Nu, spuse Bruce. N-ai fi făcut, Nige. M-am mândrit întotdeauna că am un cap bun și că mi-l folosesc bine. Tu ai acționat întotdeauna sub imboldul inimii. Tu nu m-ai fi repudiat, orice s-ar fi întâmplat.

Mary Balogh

— Dar am făcut-o, spuse Nigel încet. Te-am dat afară de pe moșia Kedleston fără echivoc, doar cu o jumătate de oră în urmă, Bruce.

— Dacă soția ta nu ne-ar fi obligat să discutăm – spuse Bruce.

— Dar a făcut-o. Nigel își întinse mâna dreaptă și se uită fără ezitare la fratele lui geamăn. N-am murit, dar o parte din mine a fost moartă pentru mai bine de nouă ani. Îmi dai din nou viața înapoi?

Bruce nu se uită spre mâna lui. Și apoi se îmbrățișară strâns, fără vreo vorbă.

— Charlotte a fost cea care m-a convins să vin aici, în loc de a trimite doar o scrisoare, spuse în cele din urmă Bruce, când se îndepărtară unul de celălalt. S-o văd pe soția ta, bineînțeles, și să-i ofer sprijinul nostru. Dar să te văd și pe tine. Mi-a spus că trebuie să te văd și să vorbesc cu tine. Orice ai fi făcut, a spus ea, erai cineva fără de care cumva n-aș putea trăi. Dacă aș fi putut să evit, nici n-aveam de gând să te văd, dar ea s-ar fi supărat tare de tot pe mine dacă nu te-aș fi văzut.

— Mi-ar plăcea s-o cunosc, spuse Nigel, pe ea și pe copiii tăi. Și mi-e dor s-o văd din nou pe Barbara.

— O să-i vezi pe toți, spuse Bruce. Dintr-odată, arăta la fel ca întotdeauna, fericit și nerăbdător. Și curând. Trebuie s-o aduci și pe Lady Wroxiey – Lady Worthing la Dunbar, Nige, dacă poate călători, bineînțeles. Dacă nu, o să-i aduc eu pe toți aici. O să...

— Ai uitat, spuse Nigel, că eu plec mâine de aici, Bruce. Părăsesc Kedleston și pe soția mea.

Fratele lui îl fixă cu privirea.

— Dar nu acum, spuse el, nu mai e cazul.

— Te-am redescoperit, spuse Nigel. Am descoperit că nu m-ai trădat și tu ai descoperit că nu mi-am pierdut onoarea. Asta nu

schimbă ceva între Cassandra și mine.

— Ah, Doamne, Nige, spuse Bruce, e soția ta. Va avea un copil. Și e minunată, și fermecătoare, și-și fiica lui Worthing. Asta e? Poți să-l vezi doar pe Worthing și ura ta împotriva lui când te uiți la fiica lui?

Hoțul de visuri 305

— M-am săturat de Kedleston și de ea, spuse Nigel. Plec.

Fratele lui stătu să se uite atent la el.

— Încă mai ai chestia aia cu pleoapele, spuse el. Obişnuiam să încerc să te imit, dar toată lumea îmi spunea să încetez să mă uit cruciș. Deschide-ți ochii și spune-mi că te-ai săturat de ea.

— La naiba, Bruce, spuse Nigel cu răceală. Așadar, îmi spui din nou că mint, și încă așa de curând?

— De ce pleci? Întrebă Bruce.

— Ți-am spus...

— Nu, spuse ferm fratele lui. De ce pleci?

Nigel oftă.

— I-am luat totul, spuse el. Totul, Bruce, inclusiv propriul ei trup. Cât de îngrozitor trebuie să se simtă când știe că e copilul meu cel pe care-l poartă în pânțece. Este fiica lui Worthing și l-a iubit. Nu poate să se convingă a crede în ticăloșia lui. Și astfel să creadă în mine. Nu pot s-o eliberez și nu pot să-i smulg copilul din ea. Dar pot să fac tot ce-mi stă în puteri să-i dau înapoi ceea ce i-am luat.

— Și totuși, spuse Bruce, ea mi-a spus că erai nevinovat.

— Era loială în fața străinilor, spuse Nigel.

— Eu sunt fratele tău, spuse Bruce. Ea vorbea cu fratele tău geamăn. Și dacă ea nu vrea să pleci, Nige? Dacă are o tărie de caracter mai mare decât tu și cu mine? Dacă te iubește, indiferent de ce s-a întâmplat? Dacă vrea un tată pentru copil? Dacă pur și simplu te vrea pe tine? Ai întrebat-o? Ai lăsat-o să aleagă?

— Nu i-am dat de ales când a fost vorba să se mărite cu mine, spuse Nigel. M-am asigurat că se va îndrăgosti de bărbatul care pretindeam că sunt. Era doar o tânără inocentă. Trebuie să îndrept cumva lucrurile.

— Pedepsindu-te – din nou, spuse Bruce. Poate că i-ar plăcea să

aleagă de data asta, Nige.

Nigel își închise ochii.

— Și dacă nu mă vrea? întrebă el. Dacă vrea să plec?

— Atunci vei proceda onorabil, îi spuse fratele lui, și vei pleca. Oricum, asta îți e intenția.

Mary Balogh

Nigel se uită deprimat la el. Dar dacă pleca fără s-o întrebe, cel puțin n-ar fi știut cu certitudine că nu-l vrea. Cel puțin ar fi capabil să-și țină aproape rămășițele armurii. Cel puțin n-ar trebui să-și deschidă sufletul în fața durerii ce ar fi în cele din urmă insuportabilă, după tot ce îndurase.

— Doamne, Dumnezeuule, spuse Bruce, o iubești, Nigel. Să nu crezi că nu pot citi asta în ochii tăi doar pentru că nu i-am văzut preț de zece ani. O iubești. Du-te și cucerește-o!

— O să rămâi? întrebă Nigel. N-o să dispari așa, pur și simplu, pentru încă zece ani?

— O să rămân, îl asigură Bruce. O să-i spun valetului ăluia al tău să mă conducă la o cameră de oaspeți. Sărmanul de el – aproape că-i ieșiseră ochii din cap când m-a văzut. Du-te! Sunt foarte capabil să mă îngrijesc de confortul meu pentru o oră sau două – sau patru, sau cinci. A spus că o să fie lângă iaz, oriunde o fi asta. Nici nu trebuia să-ți spună asta, Nige, dacă nu voia să te mai vadă vreodată. E un loc suficient de retras? Zâmbi.

— Cel mai minunat și mai romantic loc din lume, pe cuvânt, spuse Nigel. Cassandra și cu mine am căzut de acord asupra acestui lucru.

Zâmbetul fratelui său se preschimbă într-o grimasă, înainte ca Nigel să iasă grăbit din cameră.

Capitolul 25

Stătea pe bușteanul unde se așezase când el o ceruse în căsătorie, uitându-se peste iaz spre cascadă, cu pălăria de pai lângă ea, pe iarbă. Întreaga scenă era un vis de artist cu ea în centru.

Și el nu făcea deloc parte din acel vis.

Se părea că ea nu-l auzise venind. Nu-și întorsese capul și nici

nu dăduse vreun semn că ar fi observat că nu mai era singură.

Era locul ei favorit, locul unde îi plăcea să fie singură.

Hoțul de visuri

El plănuise să-i dea înapoi solitudinea, independența, fericirea. Dacă putea să mai fie fericită din nou.

Întreaga lume părea că obținuse fericirea. Barr-Hampton, se părea, își deschisese în fine ochii și își dăduse seama ce comoară avea exact în fața lui. Patience își câștigase bărbatul – surâse la gândul calamburului pe care-l născuse mintea lui. Urmau să se căsătorească într-o lună.

Și chiar la o zi după asta, Will Stubbs urma să se însoare cu micuța fată de la bucătărie pe care o salvase de la han. Era o făptură subțirică și fără forme, jalnic de ștearsă, palidă și ciupită de vărsat, iar orișice urmă de însuflețire ar fi avut dispăruse din cauza vieții pline de abuzuri fizice și sexuale. Dar se părea că dragostea era atotcuceritoare și era într-adevăr oarbă – asta era valabil pentru amândoi. Și fără îndoială că dragoste era acolo din belșug. Will mai avea puțin și dădea pe afară, și când o adusesse pe iubita lui în acea dimineață s-o prezinte prietenului lui, ea își lăsase capul în jos îngrozită, până când Will spusese ceva ce-o făcuse să-și ridice privirea și să se uite în ochii lui – și nu fuseseră nicicând niște ochi atât de plini de adorație, încredere și pură frumusețe că ai ei când se uită spre Will. Fusesse un moment extraordinar.

Dar pe plan personal, fusesse un moment extrem de deprimant, deși Nigel era sincer încântat pentru prietenul lui.

Bruce își găsisse fericirea cu Charlotte a lui.

Chiar și el își găsisse într-o măsură fericirea azi – într-o mare măsură. Fratele lui, geamănul lui, îi fusese înapoiat fără vreo urmă de resentimente care să mai dăinuie între ei. Fusesse o fericire cu totul imprevizibilă, cu atât mai prețioasă cu cât fusese atât de neașteptată.

Dar era o fericire care părea atât de neînsemnată acum, când stătea la marginea luminișului lângă iaz, cu umărul sprijinit de trunchiul unui copac. Fuminișul era scăldat în soare. El stătea în umbră. Părea că soarele nu-i era venit lui – ori frumusețea și pacea

peisajului.

Ori femeia care era în centrul acestuia.

Mary Balogh

Nu știa ce să-i spună. Totul fusese spus mai devreme, pe deal, deși bineînțeles că atunci nu vorbise din inimă. Exact din contră. Nu era sigur că ar fi în avantajul vreunuia din ei să-și schimbe acum poziția cu totul.

Nu mai era nimic de spus.

Și apoi, ea se mișcă. Își aplecă fruntea să și-o sprijine pe genunchi. Era o poziție ce-i spunea la fel de limpede ca niște vorbe că în definitiv scena nu era idilică. Era nefericită. Dar aproape în același timp, ceva trebuie că o alarmase. Își ridică fruntea și se întoarse brusc în direcția lui.

El nu se mișcă.

Ea se ridică în picioare și veni încet spre el. El încercă deliberat să-și imprime în memorie silueta ei, fața, felul ei de a se mișca. Încercă să și-o imagineze cu o sarcină avansată. Niciodată n-o s-o vadă așa el însuși. Își coborî pe jumătate pleoapele.

— De ce ai mințit? îl întreabă ea. El ridică din sprâncene. Despre faptul că nu există gemeni în familia ta.

— La vremea aceea, fratele meu era mort pentru mine, doamnă, spuse el. Nu doream să recunosc faptul că eu însumi eram un frate geamăn.

Următoarea ei întrebare îl surprinse. Se aștepta să-l întrebe despre întâlnirea lui cu Bruce.

— De ce ai făcut cunoștință cu tatăl meu? întreabă ea. A fost întâmplător?

Ah! Cassandra era cu siguranță foarte inteligentă.

— Nu în întregime, spuse el. Când am aflat că e în oraș, m-am făcut luntre și punte să-mi asigur o întrevvedere cu el și să-i explic cine eram.

— Și cine erai? întreabă ea.

— Ai ghicit, nu-i așa? o întreabă el la rândul lui. Doar din faptul că am un geamăn? Tu și cu mine suntem înrudiți de departe. Foarte de

departe. Nu trebuie să fii îngrozită de teamă că al nostru copil va fi un idiot sau că se va naște cu buză de iepure sau cu urechi de măgar. Ca să fim preciși, avem aceiași stră-străbunici.

O privi cum își închide ochii și inspiră ușor.

Hoțul de visuri

— Țsta a fost un motiv pentru care am găsit galeria de portrete atât de fascinantă, spuse el.

— Știai că tata îți era o rudă îndepărtată? spuse ea. Cum? Ar fi trebuit să fi studiat arborele genealogic să știi asta după atâta timp. Cum ai știut?

El îi zâmbi.

— Nu vrei să știi, draga mea, spuse el. Ai găsi motivele mele și mai cumplite.

— Vreau să știu. Rosti cu asprime vorbe, mâinile ei, observă el, pumnii strânși. Pentru câteva clipe ea le ținu ca și cum voia să-l lovească în piept cu ele. Dar și le lăsă din nou să cadă pe lângă trup. Trebuie să știu, Nigel. Deschide-ți sufletul! Trebuie să știu.

Să-și deschidă sufletul. Era lucrul pe care el îl găsea cel mai dificil de făcut. Aproape imposibil.

Dar ea îl privi drept în ochi și vorbi din nou, foarte încet, ca și cum și-ar fi dat seama că găsise dintr-odată o cheie în fața căreia zăvorul spre adâncul sufletului său nu putea rezista.

— Deschide-ți sufletul, șopti ea.

— Era o veche poveste, spuse el, despre familia bunicii mele. Era singură la părinți. Se spunea că tatăl ei fusese crescut ca fiind moștenitorul contelui de Worthing, cel mai mare dintre gemeni. Dar când deja crescuse, fusese depozitat de dreptul lui dobândit prin naștere atunci când fusese dintr-odată descoperit, în niște împrejurări foarte suspecte, că de fapt geamănul lui era mai mare. Povestea fusese transmisă mai departe moștenitorilor din generație în generație – că în realitate, ei trebuiau să fie moștenitorii titlului de conte. E o revendicare ce nu poate fi dovedită acum și evident că n-a putut fi dovedită atunci, pentru că altfel ar fi fost – deși am crescut visând că domeniul Kedleston e al meu. Chiar am făcut tot posibilul să citesc

despre el. Am fost emoționat să descopăr prezența contelui de Worthing în oraș când am ajuns aici, la vârsta de nouăsprezece ani.

— I-ai relatat povestea asta? întrebă ea.

— Ah, da, cu mare entuziasm, spuse el. Da, îmi amintesc că am glumit grozav pe chestia asta, cum eu mi-aș

Mary Balogh și recâștigat într-o zi dreptul meu din naștere și l-aș dezmoșteni pe el și pe fiica lui. E ironic, doamnă, nu-i așa, în lumina a ceea ce s-a întâmplat?

— Și nu-i așa că n-ai nicio idee, spuse ea, de ce s-a chinuit într-atât să te distrugă? De ce a renunțat la onoare, onestitate, orice urmă de umanitate pentru a scăpa de tine?

El se uită cu atenție la ea. Atunci, credea ea că tatăl ei acționase necinstit? Și că el fusese doar o victimă?

— Poate, spuse el, și surâse, a crezut povestea mea. Nu cred, Cassandra. De ce să faci așa ceva? Nu, nu putem explica așa cele întâmplate.

Ea își băgă mâna în deschizătura din cusătura japonului și scoase o foaie de hârtie din buzunar. Era scrisoarea pe care i-o adusese Croft, scrisoarea care o supăraseră atât de mult, dacă nu se înșela. I-o întinse fără să-l privească.

— Aș vrea să citești asta, spuse ea. Pachetul la care se referă scrisoarea se află în siguranță în camera mea.

El o privi pe când îi luă scrisoarea din mână, dar ea nu-și ridică ochii. Era foarte palidă. Se întoarse și se îndepărtă, trecând pe lângă buștean, ajungând aproape de baza cascadei. Se așează pe dâmbul plin de iarbă, cu spatele la el și mâinile îmbrățișându-și genunchii. Nu purta cercuri.

El desfăcu hârtia și începu să citească.

Cumva știuse adevărul încă de când îl văzuse pe Bruce și își dăduse seama după primul moment de derută că nu era Nigel. Fusese cumva prostesc, poate. Probabil că existau mii de gemeni în lume. Dar ea știuse. Avea nevoie doar să afle răspunsul la câteva întrebări pentru a i se confirma ceea ce deja știa.

Trebuia să fie adevărul. Era singurul lucru ce ar permite ca totul

să se așeze în matcă.

Nu-și luă privirea de la cascadă când Nigel veni și se așeză pe iarbă lângă ea. Pentru o vreme, nu spuse absolut nimic.

— Trebuie să distrugi scrisoarea asta, spuse el calm în cele din urmă.

Hoțul de visuri

Ea râse încet.

— Acum, ai totul, spuse ea. E legal și drept. Ai suferit pentru asta. Acum înțelegi de ce a făcut ce a făcut, nu-i așa? Probabil că era încredințat că doar tu știi povestea. Tu i-ai spus partea cum că ea e transmisă doar moștenitorilor, presupun?

— Probabil, încuviință el. Nu trebuie să-l urăști, Cassandra. Trebuia să țină seama de siguranța și de viitorul tău.

— Chiar știind că și eu, la rândul meu, voi primi scrisoarea asta? spuse ea. A descoperit că nu putea să renunțe la modul de viață în care fusese crescut. S-a convins pe el însuși că ceea ce a făcut era lucrul corect, că era prea târziu să îndrepte o veche nedreptate, dacă ceea ce se făcuse nu era oricum responsabilitatea lui. În momentul decisiv, era pregătit să facă tot posibilul să păstreze ceea ce nu era cu adevărat al lui.

— Nu știi ce gândea, spuse el. Poate că n-ar trebui să-l judeci. Poate că ar trebui să continui a-l iubi.

Nu se opri să se întrebe de ce așa, dintr-odată, el lua apărarea tatălui în fața ei.

— Știi sigur, spuse ea. Vezi tu, am fost pusă în fața acelorași tentații. Și știu cât de puternice sunt.

— Kedleston e al tău, spuse el. Titlul e al tău. Nu-l vreau pe niciunul dintre acestea. Trebuie să distrugi scrisoarea și să uiți toată chestiunea asta. O să plec mâine. Poți trăi în pace. Dacă nu vrei copilul, o să-l iau eu. Atunci, o să poți uita că m-ai cunoscut vreodată.

Era același mesaj pe care i-l dăduse și mai devreme când discutaseră pe deal, dar cu un pas mai departe. Era chiar pregătit să-i ia și copilul. Dar fusese rostit în mod diferit. Nu folosise vocea aceea plictisită și arogantă. Vorbise încet și blând.

Ea își așază fruntea pe genunchi.

— L-am trimis pe domnul Croft să te găsească, spuse ea. Să găsească urmașul acelui bărbat nedreptățit, adică, acela care ar fi trebuit să fie conte. Nu știu ce fel de proceduri legale vor îndrepta lucrurile. Chiar și el părea cumva uimit de întreaga perspectivă. Dar s-a inițiat această chestiune. Eu n-o s-o opresc.

Mary Balogh

— Cassandra? spuse el. Ai făcut asta chiar înainte de a ști că eram eu? Erai dispusă a risca să pierzi totul?

— Nu, nu eram dispusă deloc, strigă ea, strângându-și și mai tare genunchii. Dar era singurul lucru pe care-l puteam face. Doar în cursul a două zile vestea, vinovăția m-au zdruncinat. Nu puteam să trăiesc cu asta așa cum trăise tata și bunicul, înaintea lui. Nu mai era nimic altceva de făcut. Era doar ceea ce era drept.

— Cassandra! Își duse mâna spre ceafa ei și degetele lui îi mângâiară pielea capului prin dantela bonetei. Cât de mult te respect! În fiecare zi de când ne-am căsătorit am ajuns să-mi dau seama din ce în ce mai mult că ești o femeie de caracter. Dacă aș fi bănuiră profunzimea acestui caracter sau semeția curajului tău, nici n-aș fi îndrăznit să pun piciorul pe pământul moșiei Kedleston, nici măcar să-ți sărut poalele rochiei.

Ea înghiți, își auzi nodul din gât și înghiți din nou. Venerația lui era foarte plăcută. Dar nu destul de plăcută.

— Cum de poți îndura chiar să mă atingi, spuse ea, când sunt fiica lui? Nigel, ai fost nevinovat! Complet nevinovat! Victima spaimei și a puterii unui alt bărbat. El te-a supus la asta. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc la tot ce ai suferit – toată umilința și durerea, epuizarea și disperarea.

— S-a terminat, spuse el. Am supraviețuit.

— Nu s-a terminat. Ea își săltă capul și se întoarse să-l privească drept în față. Observă pleoapele ce coborâra pe loc peste ochi și, odată cu ele, masca ce îi acoperea restul trăsăturilor. Încă te bântuie.

— Coșmarurile au devenit mai rare și mai slabe, spuse el. Cu timpul, vor dispărea de tot.

— Nu mă gândeam la coșmaruri, spuse ea. Nigel, vrei să-mi spui în cele din urmă tot – ah, tot, te rog – tot adevărul. Deschide-ți sufletul și lasă-mă înăuntru, vrei? Care îți sunt sentimentele față de Kedleston? Pentru... Trase adânc aer în piept. Își asuma un imens risc. Se putea foarte bine distruge o dată pentru totdeauna. Pentru mine?

Hoțul de visuri

Masca se așază mai bine la loc.

— Pentru Kedleston, doamnă? spuse el. Păi, ce să zic, îl iubesc, desigur. În toate visele mele de copil l-am iubit. Realitatea depășește visul. Și pentru tine? Asta-i bună, te iubesc bineînțeles. Își folosea vocea cea leneșă.

Ei nu îi era teamă așa cum ar fi trebuit să-i fie.

— Spui adevărul, zise ea. Nu-i așa?

El ridică din sprâncene.

— Îmi dezgolesc sufletul, doamnă, și tu te îndoiești de mine? spuse el. Spun adevărul, pe cuvânt.

— Atunci, de ce îți e teamă de el? întrebă ea.

În ochii lui apăru brusc un gol, în spatele măștii pleoapelor lăsate.

— Teamă, doamnă? spuse el. Mie să-mi fie teamă?

Ea se puse din nou în genunchi, se uită drept la el și îi luă fața în mâini.

— Trebuie să fi fost îngrozitor de greu să supraviețuiești, spuse ea. În special pentru cineva ca tine.

— Cineva ca mine? El îi zâmbi. Mă crezi un molău, doamnă?

— Orice, numai asta nu, îl asigură ea. Dar erai doar un băiat. Ai fost crescut să fii un gentleman. Ai supraviețuit. Știu cum ai supraviețuit.

— Știi, pe cuvânt? spuse el.

— Ai supraviețuit devenind puternic în singurul fel în care știai, spuse ea. Te-ai modelat să fii incredibil de puternic. Atât de puternic încât în cele din urmă ți-ai putut pune toată încrederea în tine. Nu exista nimeni altcineva în care să te încrezi – cu excepția, în cele din urmă, cred eu, a domnului Stubbs.

— Și tu, doamnă, spuse el râzând și punându-și o mână peste a ei, cred că ar trebui să te apuci de ghicitul în palmă. Ai fi foarte convingătoare.

— Dar în procesul de a deveni puternic, ai devenit slab, îi spuse ea.

El își întoarse capul să-i sărute palma și apoi îi zâmbi batjocoritor.

— La naiba, spuse el, iată o cimilitură.

— Nu ești capabil să ai încredere în nimeni altcineva decât în tine însuși, spuse ea. Nu ești capabil să iubești

Mary Balogh generos sau să permiți a fi iubit. Tu iubești totuși. Îți iubești fratele – și pe sora ta, cred. Mă iubești pe mine. Mă iubești. Știu că așa e. Ai vorbit serios, chiar dacă ai spus-o pe acel ton batjocoritor al tău, așa încât să-ți fie protejate sentimentele în caz că vorbele ți-ar fi fost respinse. Nigel, te iubesc. Te iubesc. Trebuie să-ți deschizi sufletul. Ah, te rog, trebuie!

El încercă să zâmbească din nou, dar dădu greș.

— Nigel! Ea îi șoptea. Se aplecă și își puse buzele pe ale lui. Îl sărută ușor și cu căldură. Buzele lui nu se mișcară. Trebuie să mă lași înăuntrul tău. N-o să te nărui dacă o faci. Sunt aici. Sunt aici, dragul meu iubit și te iubesc. N-o să încetez a te iubi, chiar dacă pleci mâine și nu te mai întorci niciodată. Te iubesc.

Atunci, el încercă să se desprindă de ea. Își smuci capul din mâinile ei și reuși să se ridice din iarbă. Dar ea îl prinse mai bine de gât și se mișcă în spațiul mic dintre ei ca să i se așeze în poală. Ceva îi spunea că, dacă îl pierdea acum, va fi pierdut pe veci – nu doar pentru ea, dar și pentru el însuși, pentru viața ce-i mai rămânea de trăit.

Cumva, amândoi își pierdură echilibrul, așa încât el căzu pe spate în iarbă cu ea peste el. Ea era pe cale să-și ridice capul, să-i zâmbească și să-și reînceapă discursul, când auzi primul lui suspin. Venea de undeva din adâncul sufletului său și îl sfâșia dureros, ea știa asta. Era doar începutul. Curând se scutura de suspine pe care încerca să și le controleze, dar nu reușea. Se simțea stânjenit – adânc umilit – de acestea, ea știa asta. S-ar fi ridicat și ar fi mers șovăind până când

l-ar fi pierdut din vedere și nu l-ar mai fi auzit, dacă ea i-ar fi permis asta.

Dar ea n-o făcu. Stătea pe el cu brațele după gâtul lui, și capul pus pe inima lui. Stătu nemișcată multă vreme. Trecu mult timp până când el se liniști din nou. Chiar și atunci, ea nu vru să-și ridice capul și nici nu se mișcă, îi va acorda tot timpul de care el avea nevoie – dar nu spațiul pe care el credea că îl voia.

— Cassandra, spuse el în cele din urmă. Îmi e așa de teamă!

Hoțul de visuri 315

— Știu, iubirea mea, spuse ea. Bine ai revenit pe pământ!

— N-o să fiu în stare să te fac fericită, spuse el. Tot ce ating se preschimbă în tenebre.

— Nu, nu-i așa, spuse ea, răsucindu-se într-o poziție mai confortabilă pe când el o strângea mai tare în brațe. Mare parte din ceea ce ți s-a întâmplat timp de mulți ani n-ai putut controla. Dar ai fost o forță a binelui în ceea ce ai putut controla. Domnul Stubbs nu se va mai întoarce la viața de delincvent datorită ție care te-ai împrietenit cu el când puteai să-l detești cu o ură înfocată. Va fi hangiu și se va însura cu sărmana Sally – știai? Chiar o iubește. Nu-i uimitor? Am plâns azi-dimineață când mi-a spus camerista – am plâns de bucurie. Și deși ai făcut-o pe Patience să-și scrântească glezna, l-ai făcut și pe Rob să-și dea seama că nu mai e doar micuța lui verișoară, ci dragostea lui. Ai început să aduci îmbunătățiri la Kedleston care au adus fericire pentru mulți oameni. Ai câștigat afecțiunea mătușii Matilda și chiar și pe a mătușii Bea. Și Nigel – oh, Nigel, ai intrat în viața mea și m-ai învățat cât de sublimă poate fi dragostea, o dragoste împărtășită între un bărbat și o femeie. Chiar dacă pleci mâine, mi-ai dăruit mai multă fericire decât ar avea dreptul un muritor să aibă în viața asta. Și mi-ai dăruit un copil. Aș vrea să cunoști acest sentiment. Aș vrea tare mult. Am un copil care crește în mine – acum. Dragostea mea, ești o persoană așa de bună! O persoană bună prefăcându-se că e un cinic. Dar pe mine nu mă poți păcăli. Și nici nu poți să fugi de mine. Mi-ai dăruit fericirea!

Încercă să-și ridice capul și se răsuci până când fața ei se află

deasupra lui. Ochii lui erau roșii. Și larg deschiși. Și atât de lipsiți de apărare, vulnerabili, încât aproape și ei i se făcu teamă – oare îi răpise apărarea fără a-i oferi la rândul ei suficient în schimb? Dar nu, avea totul de oferit, ceea ce va fi suficient și chiar mai mult decât atât. Îi zâmbi.

— Iubirea mea, șopti ea.

El o privi, în vreme ce mâinile lui o mângâiau pe față încet și tremurând ușor, scoțându-i și boneta.

316 Mary Balogh

— Iubirea mea, îi răspunse el. Iubirea mea! Îi trase fața spre el.

Făcu dragoste cu ea dureros de dulce. Și dureros de erotic, amândoi rămânând complet îmbrăcați cu excepția zonei unde deveniseră un sigur trup. El se mișca în ea cu un ritm lent, aplecându-se peste ea în iarbă. Se uitau unul la celălalt în vreme ce făceau dragoste, făcând din actul fizic o legătură afectivă. Ea zâmbea visător spre el. El o privea fără să zâmbească, ochii lui de curând deveniți vulnerabili pierzându-și teama, umplându-se în schimb de o acceptare a iubirii pe care ea i-o dăruia cu trupul ei, a dragostei, a păcii și a siguranței pe care o putuse găsi aici, la Kedleston.

Oftară împreună când el ajunsese în culmea plăcerii. Ea nu avusese nevoie de un orgasm – ceea ce se petrecuse aici avea foarte puțin de-a face cu sexul și era doar despre dragostea conjugală. Ea se cuibări lângă el când el se retrase și rămase culcat lângă ea.

Erau scăldați de soare.

— Iubirea mea, spuse ea din nou. Și apoi chicotind, milord Worthing.

El o sărută.

— Nu-i nevoie, spuse el. O să ardem scrisoarea și o să trimitem noi instrucțiuni lui Croft.

— Nu, n-o să facem așa, îi spuse ea.

— Presupun, zise el, că nu vei fi niciodată o soție docilă și supusă, doamnă?

— Niciodată, spuse ea. Voi fi totuși contesa de Worthing, la urma urmei.

— Și stăpână la Kedleston, spuse el chicotind.

— Totul se va aranja odată cu copilul nostru, spuse ea.

Cu el – sau ea – nu va mai exista nici măcar problema a ce și al cui este.

— Nici acum nu există, spuse el. Ce e al meu este și al tău.

— Și ce e al meu e al tău, spuse ea cu un zâmbet. Ce o să faci în legătură cu Dunbar Abbey?

El se strâmbă.

Hoțul de visuri

— O să mă lupt cu fratele meu, spuse el, și vreau să sper că o să am un mai mare succes cu el decât am avut cu tine. O să facă tot posibilul să mi-l dea înapoi.

— N-o să reușească, spuse ea. O să mă lupt alături de tine.

— La naiba, spuse el. Sărmanul Bruce! Mi-e milă de el din toată inima. N-are nici cea mai mică șansă.

Ea râse.

— Ah, spuse el uitându-se spre ea cu ochii pe jumătate închiși – deși nu-și mai folosea pleoapele pentru a se ascunde în spatele lor, ce bine e să te aud râzând din nou! Când te-am cunoscut, părea că ai toată fericirea adunată în tine. Cât de mult am vrut o parte din ea! Și apoi, am crezut că am distrus-o pe toată.

Ea îi atinse obrazul și își scutură încet capul.

— Tu ești fericirea mea, spuse ea.

Atunci el zâmbi. Nu vechiul lui zâmbet batjocoritor, ci unul care era plin de căldură, încredere și fericire.

— Te iubesc, spuse el.

— Știu. îl sărută. Știu.

Dar, pentru moment, fericirea era aproape prea orbitoare. Își apăsă fața de haina lui și inspiră puternic parfumul lui. Ajunseseră atât de aproape de a pierde totul. Atât de aproape.

Dăruiseră amândoi, așteptându-se să piardă.

Și astfel, amândoi primiseră. Și câștigaseră totul. Unul pe celălalt. Întreaga lume. Totul.

Și întreaga fericire care a existat vreodată.

— Te iubesc, îi șopti el din nou, atingându-i cu buzele creștetul capului.

În colecția
CĂRȚI ROMANTICE

vor mai apărea

Amanda Quick

Parteneri perfecți

Joel Blackstone a petrecut zece ani ca să transforme Thornquist Gear într-un jucător important pe piața echipamentelor sportive. Moartea neașteptată a proprietarului îl privează de șansa de a cumpăra afacerea. În schimb, o cunoaște pe moștenitoare iar Leticia Thornquist se va dovedi mult mai mult decât o simplă bibliotecară din Vestul Mijlociu.

Sarah Jio

Destine înfântuite y în mai 1933, o mamă singură, Vera Ray, își sărută seara, la culcare, fiul de trei ani și pleacă la serviciu, în schimbul de noapte. Dimineată, constată cu groază că fiul ei dispăruse. După mai bine de 70 de ani, o jurnalistă decide să soluționeze misterul căruia nimeni nu i-a găsit rezolvarea decenii întregi...

În ajunul balului prilejuit de aniversarea împlinirii vârstei de douăzeci și unu de ani, Cassandra simte ca urmează să fie în sfârșit liberă. Scăpată de doliul după tatăl ei și liberă să înceapă o nouă viață în calitate de contesă de Worthing, Cass nu are nicio intenție să se mărite – cel puțin, nu încă. În schimb, plănuiește să-și conducă moșia și să se bucure de independența proaspăt obținută.

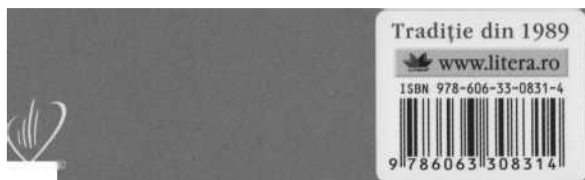
Însă la balul de vis al Cassandrei apare un oaspete nepoftit – chipeșul Nigel Wetherby, viconte de Wroxley, care se prezintă drept un prieten al tatălui ei. Cum Cassandra și-a iubit extrem de mult tatăl, este nerăbdătoare să audă povești despre el. Totodată, Nigel este bogat, frumos și extrem de fermecător. Pentru tânăra Cass, el reprezintă cea

mai dulce dintre pasiuni, drept pentru care, spre uluirea rudelor sale, acceptă să se mărite după numai o săptămână. Dar Nigel are propriile planuri și, mai ales, secrete întunecate care implică istoria familiei Cassandrei și care ar putea să distrugă pentru totdeauna dragostea lor.

Astfel că Nigel se poate dovedi cel mai urât coșmar al ei, dar totodată și visul devenit realitate...

Marv Balogh a scris peste 70 de romane și 30 de nuvele. Printre numeroasele premii câștigate s-a numărat și cel pentru întreaga activitate acordat de *Romantic Times*.

Lira.

vreo încercare de a ascunde asta, înainte de căsătoria lor. Poate ar putea profita de acest fapt dacă ar întâlni-o la iaz. Ar putea să speculeze acest fapt.

Așadar, venise aici. Și găsisse luminișul pustiu – cu excepția pălăriei și a pantofilor ei.